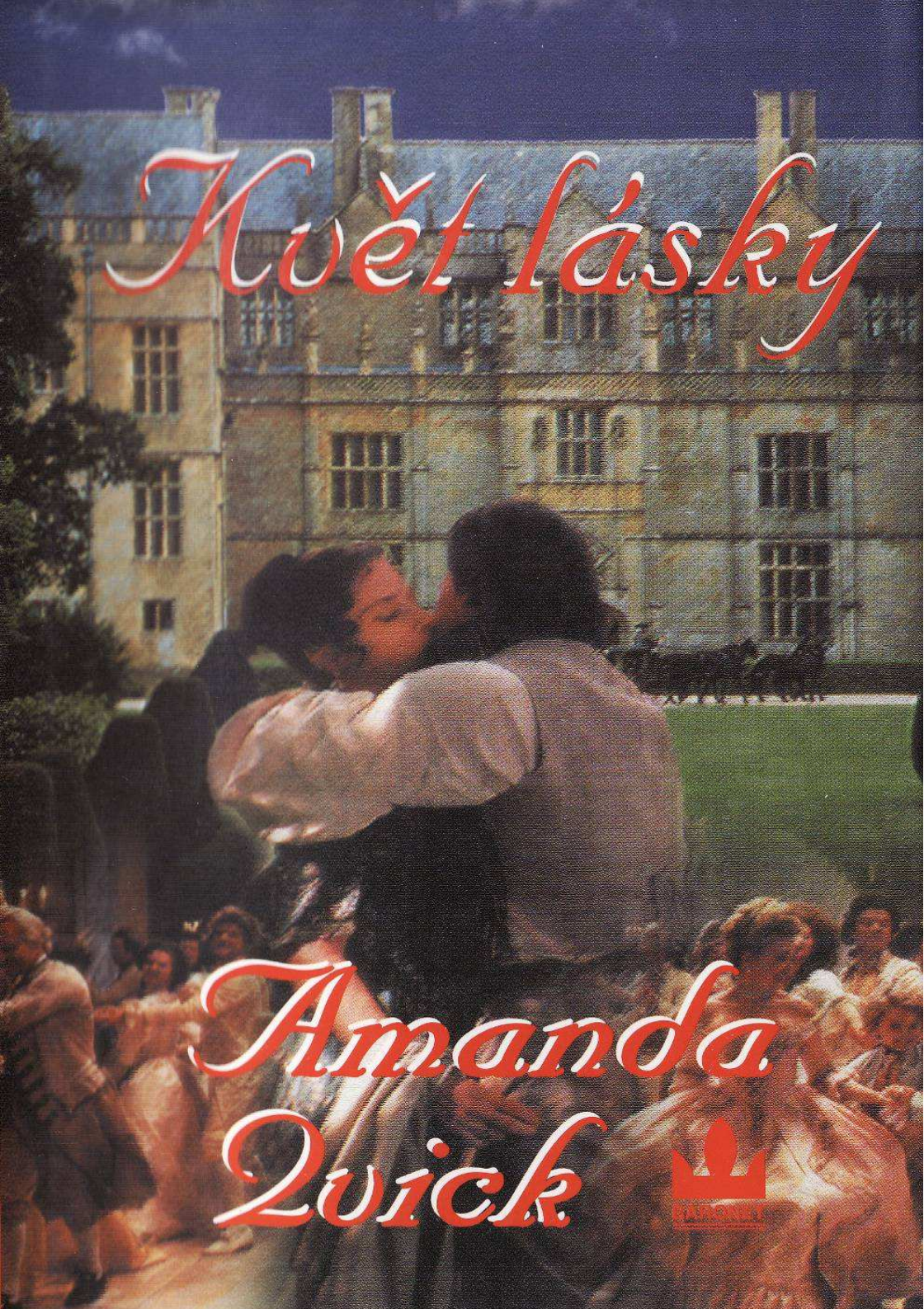

Květ lásky

*Amanda
Quirk*

Květ lásky

Amanda Quick

Přeložila:
JITKA DOLEŽALOVÁ

Amanda Quick: Květ lásky
Vydání druhé.
Copyright © 1990 by Jane A. Krentz
Published by arrangement Bantam Books.
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Křížíkova 16, Praha 8
v roce 2004 jako svou 844. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu Surrender vydaného nakladatelstvím Bantam
Books, a Division of Bantam Doubleday
Dell Publishing Group, Inc., New York, v roce 1993.
Český překlad © 1997, 2004 Jitka Doležalová
Přebal a vazba © 2004 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2004 Richard Carrasco.
Sazba a grafická úprava studio Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3.
Vytiskla a svázala Těšínská tiskárna, a. s., Štefánikova 2, Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným
způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-621-1

PROLOG

Hodiny v hale odbily půlnoc. Byl to umíráček. Nádherné, staromódní, děsivě těžké šaty, které jí nepadly, protože byly ušity na jinou ženu, jí bránily v zoufalém úprku chodbou. Jemná vlněná látka se jí ovíjela kolem nohou a při každém kroku hrozilo, že ji stáhne k zemi. Vytáhla si sukně co nejvýš, až skoro ke kolenům, a riskla letmý pohled přes rameno.

Už ji doháněl, jako se honící pes štve s krvežíznivou zběsilostí za srnkou a posléze ji strhne k zemi. Jeho kdysi démonicky krásná tvář, která nevinnou, důvěřivou ženu vlákala nejprve do manželství a pak do záhuby, byla nyní maskou děsu a vražedné, běsnící zuřivosti. Řítil se za ní s očima hrozně vypoulenýma a s rozježenými vlasy. Nůž, který třímal, za chvíli ucítí na svém krku.

„Zatracená děvko.“ Jeho rozzuřený výkřik se rozléhal chodbou. Na hroživou čepel nože dopadl mihotavý záblesk světla. „Jsi mrtvá. Proč mě nenecháš na pokoji? Přisahám, že tě pošlu zpátky do pekla, kam patříš. A tentokrát se ujistím, že je čin dokonán. Slyš mě, ty prokletý přízraku. Tentokrát se ujistím.“

Chtěla křičet, ale nemohla. Nemohla nic než zavodit o život.

„Budu se dívat, jak mi tvá krev prýští mezi prsty, dokud z tebe nevyteče poslední kapka,“ zařval za ní, už o hodně blíž. „Tentokrát zůstaneš mrtvá, ty zatracená děvko. Už ses mě natrápila dost.“

Už byla u schodiště a lapala po dechu. Útroby jí svíral strach. Povytáhla si těžké sukně ještě výš, chytla se rukou zábradlí, aby neupadla, a pustila se o překot po schodech dolů. Bylo by trpkou ironií zlomit si vaz, místo aby byla podřezána.

Byl tak blízko, tak strašně blízko. Věděla, že je velmi pravděpodobné, že nestihne utéct do bezpečí. Tentokrát zašla příliš daleko, riskovala příliš mnoho. Hrála si na přízrak a teď jí hrozilo, že se jím brzy stane. Vrhne se na ni, ještě než doběhne ke konci schodiště.

Konečně dostala důkaz, který hledala. Ve svém hněvu se přiznal. Kdyby přežila, dosáhla by spravedlnosti pro svou nebohohou matku. Jenže bylo čím dál jasnější, že její pátrání ji bude stát život.

Brzy na sobě ucítí jeho ruce, jak ji sevřou v parodii milostného objetí, jímž jí vyhrožoval, když byla mladší. Pak pocítí jeho nůž.

Nůž.

Dobry Boze. Ten nůž.

Byla v půlce schodiště, když ticho prořízl ohavný výkřik jejího pronásledovatele.

S hrůzou se ohlédla a uvědomila si, že do konce života pro ni noc už nebude tím, čím bývala. Noc pro ni bude noční můrou.

1

Victorie Claire Huntingdonová poznala, když se ji snažil někdo uhnat. Ve svých čtyřiaadvaceti letech už dokonale uměla rozeznat nápadníky, kteří se rafinovaně honili za majetkem. Ostatně dědičky tu přece byly k ulovení.

To, že byla ještě svobodná a paní svého rozsáhlého dědictví, vypovídalo o jejím umění vyhnout se mazaným, podvodným pochlebovačům, kteří se kolem ní neustále rojili. Victorie si dávno umínila, že se nenechá zlákat jejich přitažlivým, povrchním šarmem a nepadne do nastražených sítí.

Ale Lucas Mallory Colebrook, nový hrabě ze Stonevale, byl jiný. Možná to byl také oportunista, ale rozhodně na něm nebylo nic vyumělkovaného a povrchního. Mezi pestrobarevnými ptáky mondénního světa společenské smetánky byl jestřábem.

Victorie si začínala klást otázku, zda vlastnosti, které by ji měly odradit, totiž skrytá síla a nezlomná vůle, jež ve Stonevalovi vycítila, ji k němu naopak nepřitahují. Bylo víc než zřejmé, že od chvíle, co jí byl tento muž asi před hodinou představen, ji zcela fascinuje. To, jak ji přitahoval, ji hluboce zneklidňovalo. Popravdě řečeno to bylo nebezpečné.

„Vypadá to, že jsem opět vyhrála, mylord.“ Victorie sklonila ruku v elegantní rukavičce a rozprostřela své karty na stůl potažený zeleným sukem. Vyslala ke svému protihráči zářivý úsměv.

„Blahopřeji, slečno Huntingdonová. Dnes večer vám rozhodně přeje štěstí.“ Stonevale, jehož šedé oči ve Victorii vyvolávaly představu duchů bloudících nocí, vůbec nevypadal, že by ho prohra mrzela. Právě naopak, vyzařovalo z něho tiché uspokojení, jako by mu zrovna vyšel pečlivě zosnovaný plán. Byla z něj cítit chladná vypočítavost.

„Ano, štěstí mi dneska opravdu velmi přeje, nemám pravdu?“ zamumlala Victorie. „Člověk by si skoro myslel, že to není jen tak.“

„To, co naznačujete, je zcela vyloučené. Nemohu připustit, abyste zpochybňovala svou čest, slečno Huntingdonová.“

„To je od vás velmi galantní, mylorde. Neměla jsem ovšem na mysli právě svou čest. Ujišťuji vás, že při hře nepodvádím, tím jsem si jistá.“ Victorie zatajila dech. Bylo jí jasné, že tou poznámkou vstoupila na velice tenký led. Prakticky hraběte obvinila, že hraje falešně a nechává ji vyhrát.

Stonevalův pohled se střetl s jejím a držel jej v šachu. Tvářil se naprosto klidně. Děsivě klidně, pomyslela si Victorie se zamrazením. V tom chladném, šedém pohledu by se přece měl mihnout alespoň náznak emoce. Z jeho tváře však nevyčetla nic kromě ostražitosti.

„Mohla byste svou poznámku laskavě objasnit, slečno Huntingdonová?“

Victorie se rychle rozhodla ustoupit. „Ach, mých slov si nevšímejte, mylorde. Prostě jen žasnu, stejně jako jistě i vy, nad tím, jaké mám dnes neobyčejné štěstí. Jsem jen průměrný hráč. Zato vy máte pověst vynikajícího hráče, alespoň jsem to slyšela.“

„Lichotíte mi, slečno Huntingdonová.“

„Neřekla bych,“ odpověděla Victorie. „Slyšela jsem barvitě vyprávět o vašem bravurním hráčském umění v klubu White's and Brook's, jakož i v jiných hernách tady ve městě, které jsou, abych tak řekla, méně chvalně proslulé.“

„Nejspíš značně zveličené historky. Vyvoláváte však ve mně zvědavost. Kde jste je slyšela?“

Sotva mu mohla přiznat, že se na něho informovala u své přítelkyně Annabelly Lyndwoodové, jakmile před dvěma hodinami vkročil do tanečního sálu. „Jistě víte, jak se takové pověsti šíří, mylorde.“

„Samozřejmě. Ale žena vaší nepochybné inteligence by měla vědět, že nemá dát na klevety.“ Stonevale sebral lehkým, plyným pohybem karty do úhledného balíčku. Položil na stůl ušlechtilou ruku s dlouhými prsty a chladně se na Victorii usmál. „Tak co, slečno Huntingdonová, nevyberete si svou výhru?“

Victorie ho pozorně sledovala a nedokázala v sobě potlačit chvějivý pocit vzrušení. Jestli mám jen trochu rozum, skončím to, a to teď hned, říkala si. Dnes večer ji však její obvykle chladná, jasná logika, kterou se v podobných situacích řídila, opouštěla. Ještě nikdy se nesetkala s někým, jako byl Stonevale.

Šum hovoru a smích v karetním salonku lady Athertonové jako by utichl a hudba z tanečního sálu zněla jako z velké dálky. Rozlehlý dům Athertonových byl sice plný dobře oblečené společenské

smetánky a bezpočtu služebnictva, ale Victorie měla pocit, jako by v něm byla s hrabětem úplně sama.

„Svoji výhru,“ opakovala Victorie pomalu ve snaze utřídit si myšlenky. „Ano, budu s tím muset něco udělat, že?“

„Pokud vím, v sázce bylo prokázání laskavosti. Jako výherce máte právo žádat nějakou ode mne. Jsem vám k službám.“

„Já ovšem od vás teď zrovna žádnou laskavost nepotřebuji, pane.“

„Jste si tím jista?“

Zarazil ji významný pohled jeho očí. Tenhle člověk vždycky ví víc, než by měl. „Jsem.“

„Obávám se, že vám musím odporovat, slečno Huntingdonová. Mám za to, že ode mě jednu laskavost potřebujete. Pokud je mi známo, budete o něco později dnes večer potřebovat doprovod, až se se slečnou Lyndwoodovou vydáte na pouť užít si trochu dobrodružství.“

Victorie ztuhla. „Co o tom víte?“

Stonevale jedním dlouhým prstem míchal karty. „Já a Lyndwood jsme přátelé. Jsme členy stejného klubu. Občas spolu hrajeme karty. Však víte, jak to chodí.“

„Lord Lyndwood? Annabellin bratr? Vy jste s ním mluvil?“

„Ano.“

Victorii popadl hněv. „Slíbil, že nás dnes večer bude doprovázet, a dal nám své slovo, že o tom pomlčí. Jak se opovážil o tom mluvit se svými kamarády? To je tedy vrchol. A muži mají ještě tu drzost vytýkat ženám klevetění. Hrůza.“

„Nesmíte na něho být tak tvrdá, slečno Huntingdonová.“

„Co si Lyndwood klidně neudělá? Rozhlásí ve svém klubu, že svou sestru a její přítelkyni bere večer na pouť.“

„Ujišťuji vás, že nic veřejně nerozhlásil. Byl neobyčejně diskrétní. Ostatně, týká se to přece i jeho sestry, ne? Chcete-li znát pravdu, myslím, že se mi Lyndwood svěřil, protože ho ta situace tíží.“

„Tíží? Co ho tíží? Na celé věci není vůbec nic, z čeho by mohl mít obavy. Prostě nás s Annabellou doprovodí do parku, kde se koná pouť. Co je na tom tak složitého?“ odsekla.

„Pokud vím, vyvinuly jste vy a jeho sestra na něj jistý nátlak, aby souhlasil s vašimi plány. Ten chudák chlapec je ještě zelenáč a proti ženské taktice je bezbranný. Naštěstí má však tolik rozumu, aby své slabosti litoval a vyhledal pomoc.“

„Chudáček. Takový nesmysl. Podáváte to, jako bychom my dvě s Annabellou Bertieho donutily.“

„A ne snad?“ opáčil Stonevale.

„Ovšemže ne. Jen jsme mu sdělily, že máme pevně v úmyslu jít se dnes večer podívat na pouť, a on trval na tom, že nás doprovodí. Což od něj bylo velmi galantní. Alespoň jsme si to myslely.“

„Jako džentlmenovi jste mu nedaly na vybranou. Sotva mohl souhlasit s tím, aby vás nechal jít samotné, a vy jste to věděly. Bylo to vydírání. A navíc mám za to, že to celé byl hlavně váš nápad, slečno Huntingdonová.“

„Vydírání.“ Victorie zuřila. „Takové nařčení zásadně odmítám, mylord.“

„Proč? Není daleko od pravdy. Myslíte, že Lyndwood by ochotně souhlasil, že vás a svou sestru doprovodí na místo s tak špatnou pověstí, kdybyste mu nevyhrožovaly, že půjdete samy? Matka slečny Lyndwoodové by dostala hysterický záchvat, kdyby se o téhle dobrodružné výpravě dozvěděla, a vaše teta jakbysmet.“

„Ujišťuji vás, že teta Cleo je příliš klidná a rozvázná, než aby měla záchvat,“ zastala se své tety Victorie. Věděla však, že s Annabellinou matkou má Stonevale naprostou pravdu. Lady Lyndwoodová by skutečně strašně vyváděla, kdyby odhalila dceřiny plány na dnešní večer. Mladé dámy z vyšší společnosti nechodily v noci na poutě.

„Vaše teta je možná velmi rozvázná a tolerantní. V tom dám na vás, protože jsem ještě neměl tu čest seznámit se s lady Nettleshipovou osobně. Upřímně však pochybuji, že by s vaším dnešním nočním výletem souhlasila,“ prohlásil Stonevale.

„Uškrtním lorda Lyndwooda, až ho uvidím. To od něj nebylo džentlmenké, že takto zradil naši důvěru.“

„Nebyla to tak úplně jeho chyba, že se mi svěřil. Strávil jsem mnoho let jako důstojník a poznám, když mladého muže něco trápí. Nebylo tak těžké ho přimět mluvit.“

Victorie zúžila oči. „Proč?“

„Řekněme, že ve mně ta záležitost vyvolala velkou zvědavost. Když Lyndwood zjistil, že jsem víc než ochoten mu dnes večer pomoci, svěřil mi všechny podrobnosti a poprosil mě, abych mu dělal společníka.“

„Neodpověděl jste na moji otázku. Proč jste byl tak zvědavý?“

„Mé důvody nejsou důležité.“ Stonevalovy dlouhé, štíhlé prsty si pohrávaly s balíčkem karet. „Řekl bych, že tu máme problém, který je třeba vyřešit.“

„Žádný problém nevidím.“ Kromě toho, jak se vás zbavit, dodala Victorie v duchu. Její první dojem byl správný. Měla utéct, dokud byl čas. Jenže to začínalo vypadat, že tu šanci ani nikdy neměla. Všechno se zdálo jít podle předem připraveného plánu, který se jí stále víc vymykal z rukou.

„Měli bychom si probrat podrobnosti toho nočního dobrodružství, nemyslíte?“

„O všechno už bylo postaráno, děkuji.“ Victorie nesnášela pocit, že nemá věci pod kontrolou.

„Prosím, mějte pochopení. Snad je to tím, že jsem bývalý voják nebo jen pouhá zvědavost, ale předtím, než něco podniknu, rád vím, o co přesně jde. Mohla byste mi laskavě podrobněji nastínit plán dnešního večera?“ zeptal se Stonevale nevinně.

„Nevím, proč bych měla. Nepozvala jsem vás.“

„Chtěl bych jen podat pomocnou ruku, slečno Huntingdonová. Nejenže mi bude za dnešní pomoc vděčný Lyndwood, ale možná i vy sama oceníte, budete-li mít k ruce dalšího pomocníka. Dav může být v noci rozbouřený a neurvalý.“

„Rozbouřený dav mě vůbec neděsí. O to bude naopak výlet víc vzrušující.“

„Pak jsem si jist, že mi alespoň budete vděčná za to, když o věci pomlčím, budu-li náhodou dnes večer představen vaší tetě.“

Victorie ho okamžik mlčky napjatě pozorovala. „Zdá se, že lord Lyndwood není jediný, komu hrozí vydírání. Vypadá to, že další obětí mám být já.“

„To jste mě ranila, slečno Huntingdonová.“

„Bohužel ne smrtelně, protože jinak bych se zbavila svého problému, že?“

„Přál bych si, abyste na mě hleděla spíš jako na řešení než na problém.“ Stonevale jí věnoval jeden ze svých pomalých úsměvů. Stíny v jeho očích to však nezaplašilo. „Žádám jen, abych vás směl dnes večer doprovodit, když se vydáte do nebezpečných ulic města. Navíc toužím splatit svůj hráčský dluh.“

„A když se vzdám své výhry tím, že odmítnu váš doprovod, tak to řeknete tetě, je to tak?“

Stonevale vzdychl. „Bylo by značně nemilé pro všechny zúčastněné, kdyby matka slečny Lyndwoodové nebo vaše teta odhalily váš dnešní záměr, ale člověk nikdy neví, o jakých tématech padne v průběhu večera řeč, že?“

Victorie udeřila zavřeným vějířem o desku stolu. „Věděla jsem to. Je to vydírání.“

„Ohavné slovo, ale dobrá, svým způsobem to vydírání je.“

Lovec věna. To bylo jediné vysvětlení. Dosud se nesetkala s žádným mužem, který by byl tak smělý a agresivní. Většinou mívali dokonalé způsoby a byli úslužnost a vlídnost sama, alespoň zpočátku. Victorie však věřila svému instinktu. Na okamžik se střetla pohledem se Stonevalem, fascinována zábleskem očekávání, který se mu zračil v jeho chladných, šedých očích. Když se začala zvedat od karetního stolku, hrabě vyskočil, aby jí pomohl.

„Budu se těšit, že vás dnes později uvidím,“ zamumlal, když vstala.

„Jestli chcete ulovit majetek, mylord,“ řekla Victorie pomalu, „rozhod'te své sítě jinde. Se mnou jen ztrácíte čas. Uznávám, že vaše metody jsou originální, ale mně se vůbec nezamlouvají. Ujišťuji vás, že jsem už odolala lákavější návnadě.“

„To jsem slyšel.“

Kráčel vedle ní, když vstoupili do přeplněného, zářivě osvětleného tanečního sálu. Victorie znovu zaznamenala, že Stonevalova chůze je zvláště vyrovnaná, ale ne zcela stejnoměrná. Ani elegantní večerní oblek, dokonale uvázaná vázanka, přiléhavé kalhoty a naleštěné holínky nedokázaly skrýt, že při chůzi kulhá na jednu nohu.

„Co přesně jste slyšel, mylord?“ otázala se Victorie.

Pokrčil rameny. „Říká se, že nemáte příliš zájem o manželství, slečno Huntingdonová.“

„Vaše zdroje jsou nepřesné.“ Pousmála se. „O manželský stav nemám vůbec žádný zájem. Absolutně žádný.“

Stonevale na ni zkoumavě pohlédl. „Škoda. Možná kdybyste měla doma manžela a rodinu, neměla byste potřebu vyhledávat riskantní dobrodružství, jako je to, které jste si naplánovala na dnešní večer.“

Victoriin úsměv se rozšířil. „Jsem si jista, že dobrodružství, které mám dnes v plánu, bude nesrovnatelně zábavnější než večerní povinnosti vdané ženy.“

„Jak si můžete být tak jistá?“

„Vím to z historie své rodiny, mylord. Moje matka byla provdána kvůli svému majetku a zničilo ji to. Moji drahou tetu si strýc vzal také pro peníze. Naštěstí měl tolik slušnosti, že brzy umřel při loveckém neštěstí. Jelikož se však na podobné štěstí nemohu spoléhat, rozhodla jsem se riziko manželského stavu raději nezkoušet.“

„Nebojíte se, že možná přijdete o důležitou součást života ženy?“ vyptával se.

„Ani v nejmenším. Neviděla jsem z manželského života nic, co by mluvilo v jeho prospěch.“ Victorie otevřela svůj pozlacený vějíř, aby skryla zachvění. Vzpomínky na neustálé drobné krutosti a opilecké násilnosti jejího otčima, jichž se dopouštěl na matce, nikdy nebyly skryté hluboko. Nedokázala je zcela zaplašit ani zářivá světla tanečního sálu.

Lenivě se ovívala vějířem v naději, že Stonevale nabyde dojmu, že ji toto téma hovoru neskonale nudí. „A nyní mě laskavě omluvte, mylord. Tamhle vidím přítelkyni, s níž bych si ráda promluvila.“

Sledoval její pohled. „Ach ano, sama ctěná Annabella Lyndwoodová. Jistě se nemůže dočkat, až s vámi prodiskutuje vaše večerní plány. Jelikož odmítáte spolupracovat, zdá se, že budu muset podrobnosti zjistit sám. Avšak žádné strachy, ve strategii a taktice jsem velmi dobrý.“ Stonevale se letmo sklonil nad Victoriinou rukou. „Takže nashledanou později, slečno Huntingdonová.“

„Velice doufám, že si pro dnešní večer najdete nějakou lepší zábavu než nás doprovázet.“

„To není pravděpodobné.“ Mdlý úsměv hraběte krátce zazářil v úšklebku, takže mu na okamžik byly vidět silné, bílé zuby.

Victorie se od něj odvrátila s elegantním zavřením sukně svých žlutozlatých hedvábných šatů a odkráčela bez jediného ohlédnutí. Tu radost mu nedopřeje. Tenhle člověk je nejen nebezpečný, ale i naprosto nesnesitelný.

Když si razila cestu davem, nahlas si povzdychla. Měla být opatrnější a nenechat se hrabětem vlákat do karetního salonku. Ostatně se ani nehodilo, aby dáma na takovéhle společenské akci hrála s mužem karty. Ji však vždycky lákalo dobrodružství a ten zatracený hrabě to skoro ihned vycítil. Vycítil to a její slabosti využil. Musí si to pamatovat.

Ne že by snad měla důvod k podezření. Stonevale jí byl řádně představen, a to dokonce samotnou Jessicou Athertonovou.

Každý věděl, že lady Athertonová je přímo vzor společenské etikety. Štíhlá, tmavovlasá a modrooká vikomtka byla nejen mladá, křehká a velmi půvabná, ale byla také patřičně skromná, neobyčejně šlechetná, úctyhodná – ztělesnění dokonalých mravů. Jinými slovy by nikdy svému hostu nepředstavila známého podvodníka nebo lovce majetku.

„Vicky, všude tě hledám,“ přispěchala Annabella Lyndwoodová ke své přítelkyni. Ladným pohybem rozevřela vějíř, aby za něj skryla pohyb rtů, a zašeptala: „Vážně jsi se Stonevalem hrála karty? Ty si ale troufáš. Kdo vyhrál?“

Victorie vzdychla. „Já, ale nic dobrého mi z toho nevzešlo.“

„Řekl ti, že ho Bertie pozval, aby nás spolu s ním dneska večer doprovázel? Zuřila jsem, ale Bertie trval na tom, že potřebujeme ještě jednoho ochránce.“

„To mi bylo řečeno.“

„Proboha, ty se zlobíš! Je mi to líto, vážně, Vicky, ale nedalo se nic dělat. Bertie slíbil, že o našich plánech nic nevyzradí, ale Stonevale ho zjevně pomocí léčky přiměl všechno vyklopit.“

„Ano, to si docela dovedu představit. Páčil z Bertieho pravdu tak dlouho, dokud ji z něj celou nevytáhl. Rozhodně mě mrzí, že tvůj bratr nedokázal udržet jazyk za zuby, ale netrap se, Bello. Jsem skálopevně rozhodnutá, že si bez ohledu na to pořádně užijeme.“

Annabelliny nebesky modré oči zazářily zřejmou úlevou. Plavé lokýnky se jí rozhoupaly, jak horlivě přikývla, a usmála se. Annabelle Lyndwoodové vytýkali jistí upjatí kritici poněkud příliš plnou postavu. Avšak její sklon k plnoštíhlosti jí nikterak neubral na velkém počtu nápadníků. Nedávno dovršila svůj jedenadvacátý rok a svěřila se Viktorii, že bude jistě muset přijmout jednu z několika nabídek k sňatku, které tuto sezonu dostala. Annabella vstoupila na pole uchazeček o manželství pozdě kvůli nevhodně načasované smrti svého otce, ale když se objevila v londýnské společnosti, zaznamenala velkou popularitu.

„Co o něm víš, Bello?“ zeptala se Victorie tiše.

„O kom? O Stonevalovi? Po pravdě řečeno nic moc. Bertie říká, že v klubech požívá velké úcty. Myslím, že ke svému titulu přišel

teprve nedávno. Předešlý hrabě byl prý jeho vzdálený příbuzný. Snad strýc či co. Bertie něco zmiňoval o panství v Yorkshiru.“

„Říkal o něm Bertie ještě něco?“

„Počkej! Podle Bertieho prý jeho větev rodiny téměř vyhynula. A málem vyhynula úplně, když byl Lucas Colebrook asi před rokem vážně raněn na Pyrenejském poloostrově.“

Victorie cítila, jak se jí podivně stáhl žaludek. „Proto kulhá?“

„Ano. Zjevně to byl konec jeho vojenské kariéry. Ta by ovšem skončila tak jako tak, jakmile by dědil. Titul a panství má samozřejmě přednost.“

„Jistě.“ Následující otázku Victorie nechtěla položit, ale neodolala. „Jak se mu to stalo?“

„To zranění? Neznám podrobnosti. Bertie říká, že Stonevale o tom nikdy nemluví. Můj bratr ale tvrdí, že ho ve svých depeších několikrát zmínil i sám Wellington. Prý při bitvě, v níž byl Wellington raněn, se Stonevalovi podařilo zůstat v sedle a vést jeho muže dál, dokud se nezhroutil a nebyl ponechán na bojišti jako mrtvý.“

Ponechán jako mrtvý. Victorie pocítila nevolnost. Rychle ji potlačila, když si připomněla, že Lucas Colebrook není zrovna člověk, jehož by si mohla dovolit litovat. Navíc silně pochybovala, že by o to stál. Pokud by ovšem nepřišel na nějaký způsob, jak to využít ve svůj prospěch.

Napadlo ji, jestli ji předtím Stonevale nepozval ke karetnímu stolku proto, aby nemusel vytrpět sérii tanců. Zraněná noha mu možná při tanci vadila.

„Co si o něm myslíš, Vicky? Viděla jsem, jak ho celý večer sleduje Dokonalá slečna Pilkingtonová a ještě několik dalších dívek v sále. A což teprve jejich matinky. Není nad to, když stojaté vody trochu zvíří nová štika, že?“ zažertovala Annabella.

„To je ale ohavná představa.“ Victorie si však nemohla pomoci, aby se nezasmála. „Zajímalo by mě, jestli si je Stonevale vědom toho, že je hodnocen jako favorit?“

„To nevím, ale dosud jsi jediná, koho si na oplátku všímá on. Sotva kdo mohl nevidět, že jsi to byla právě ty, koho vlákal do karetního salonku.“

„Nejspíš hledá tučné věno,“ řekla Victorie.

„No tak, Vicky, ty máš utkvělou představu, že všichni muži jdou jen po tvém dědictví. Jsi v tom ohledu úplně umanutá. Copak není možné, aby se někteří z tvých nápadníků zajímali o tebe, a ne o tvé peníze?“

„Bello, už je mi skoro čtyřicet. Obě dobře víme, že muži ze společenské smetánky nenabízejí sňatek ženám tak starým jako já, pokud k tomu nemají praktické důvody. A můj majetek je velmi praktický důvod.“

„Mluvíš, jako bys zbyla na ocet, a to prostě není pravda.“

„Ovšemže je to pravda a mám-li být upřímná, jsem tomu ráda,“ řekla Victorie klidně.

Annabella potřásla hlavou. „Ale proč?“

„Všechno se tím o tolik zjednoduší,“ vysvětlila Victorie neurčitě a podvědomě očima hledala v davu Stonevala. Nakonec ho zahlédla, jak hovoří s hostitelkou u otevřených dveří do rozlehlé zahrady Athertonových. Se zájmem sledovala, jak se nad andělskou lady Athertonovou oblečenou v étericky růžových šatech tyčí v důvěrné póze.

„Pokud tě to uklidní, Bertie neřekl vůbec nic, co by naznačovalo, že Stonevale jde po majetku,“ podotkla Annabella. „Naopak. Povídá se, že starý hrabě byl výstřední a hromadil svůj majetek až do chvíle své smrti. Teď všechno patří novému hraběti. A znáš Bertieho. Ani ve snu by ho nenapadlo pozvat s námi někoho, jehož by neschvaloval.“

To je pravda, uznala Victorie. Lord Lyndwood, který byl jen o dva roky starší než jeho sestra, bral povinnosti vyplývající ze svého nedávno zděděného titulu smrtelně vážně. Svou poněkud lehkomyslnou a bujnou sestru velice střežil a ochraňoval a k Victorii byl vždycky milý. Ani jednu z nich by nevystavil společnosti muže, který má pochybnou pověst či postavení. Třeba má Annabella pravdu, pomyslela si Victorie, možná jsem ve věci nápadníků opravdu trochu moc zaujatá.

Pak si vzpomněla na Stonevalovy oči. I kdyby nešel po majetku, byl by pořád mnohem nebezpečnější než kterýkoli muž, jakého kdy poznala, s výjimkou svého otčíma.

Victorie při té myšlence zalapala po dechu, ale pak ji zlobně zahнала. Ne, řekla si v duchu pevně, bez ohledu na to, jak nebezpečný Stonevale může být, nestrčí ho do stejné škatulky jako

toho brutálního násilníka, který se oženil s její matkou. Někde hluboko uvnitř si byla jistá, že ti dva nejsou ze stejného těsta.

„Blahopřeji, drahá Victorie. Vidím, že jste upoutala pozornost našeho nového hraběte. Stonevale je zajímavý muž, že ano?“

Známý hrdelní hlas vytrhl Victorii z myšlenek. Pohlédla nalevo a uviděla Isabel Rycottovou. Přinutila se k úsměvu. Po pravdě řečeno tuto ženu příliš v lásce neměla, ale kdykoli se ocitla v její přítomnosti, pocítila osten závisti.

Isabel Rycottová jí připomínala exotický šperk. Bylo jí něco málo přes třicet a vyzařovalo z ní tajemné, smyslné ženství, které muže lákalo jako med včely. Exotický dojem zdůrazňoval její kočičí půvab, lesklé černé vlasy a mírně šikmé oči. Patřila spolu s Viktorií k hrstce dalších žen, které se ten večer vzepřely módnímu trendu bledých, pastelových odstínů a byly oblečené do sytých, výrazných barev. Isabelina temně smaragdová róba se ve světlech tanečního sálu třpytila jako drahokam.

Nebyla to však Isabelina zvláštní krása, která ve Victorii vyvolávala pocit tajné závisti. Záviděla Isabele svobodu, kterou jí poskytoval její věk a postavení vdovy. Žena v pozici lady Rycottové byla mnohem méně sešňěrována přísnými společenskými normami než Victorie. Lady Rycottová si dokonce mohla dovolit diskrétní milostné aféry.

Victorie dosud nepotkala muže, s nímž by si chtěla začít milostný románek, ale strašně ráda by měla volnost to učinit, kdyby si to přála.

„Dobry večer, lady Rycottová.“ Victorie pohlédla na černovlasou ženu, která byla o několik centimetrů nižší než ona. „Vy se s hrabětem znáte?“

Isabel zavrtěla jemně tvarovanou hlavou. „Bohužel jsme ještě nebyli představeni. Do společnosti začal chodit teprve nedávno, ačkoli jsem slyšela, že se už nějakou dobu činí v hráčských klubech.“

„Také jsem to slyšela,“ přitakala Annabella. „Bertie tvrdí, že je výborný hráč. Neobyčejně chladnokrevný.“

„Vážně?“ Isabel pohlédla směrem, kde stál Stonevale s lady Athertonovou. „Nedá se o něm vůbec říct, že je hezký. Přesto je na něm něco dost přitažlivého.“

Hezký? Při spojení toho slova se Stonevalem se Victorie málem nahlas zasmála. Ne, hezký tedy nebyl. Měl drsný, ostře řezaný obličej, výrazný nos, agresivní bradu a v šedých očích neustále ostražitý výraz. Vlasy měl černé jako uhlí, na spáncích stříbrně prokvetlé, ale nic z toho se nedalo nazvat hezkým. Když se člověk podíval na Stonevala, viděl dokonalé sebeovládání a klidnou, mužnou sílu, nikoli zjemnělého dandyho.

„Musíte ale uznat,“ řekla Annabella, „že mu šaty dobře padnou.“

„Ano,“ souhlasila Isabel tiše, „šaty mu padnou neobyčejně dobře.“

Victorii se nelíbil zkoumavý pohled, kterým se Isabella na hraběte, nedalo se však popřít, že Stonevale patřil k oněm mála mužům, pro něž byl současný módní krejčovský styl zcela zbytečný. Jeho mohutná ramena, ploché břicho a silná, svalnatá stehna rozhodně nepotřebovala žádné vycpávky ani rafinované úpravy či maskování.

„Třeba se ukáže být docela zábavný,“ poznamenala Isabel.

„Třeba ano,“ souhlasila vesele Annabella.

Victorie znovu pohlédla na vysokou, tmavou postavu vedle lady Athertonové. „Zábavný možná není to správné slovo.“ Nebezpečný bylo to právě.

Náhle však dostala Victorie chuť si s tímto nebezpečím trochu pohrát. Společenský život smetánky, jímž se snažila zaplnit dlouhé noční hodiny, ji už neuspokojoval. Potřebovala něco jiného, čím by zahнала své noční můry.

Hrabě ze Stonevale je možná právě tím lékem, který hledá.

„Drahý Lucasi, tak jaký máš na ni názor? Myslíš, že ti bude vyhovovat?“ Lady Athertonová vzhlédla ke Stonevalovi s ustaraným výrazem v krásných, něžných očích.

„Ano, myslím, že mi bude velmi vyhovovat, Jessico.“ Lucas upíjel ze sklenky šampaňského a očima přejížděl po davu v sále.

„Vím, že je trochu stará.“

„Já sám jsem trochu starý,“ podotkl suše.

„Nesmysl. Čtyřiatřicet je pro muže ten správný věk na ženění. Edwardovi bylo třiatřicet, když jsem si ho brala.“

„Ano, to mu bylo.“

Oči Jessicy Athertonové náhle hleděly velice zkroušeně. „Lucasi, promiň. To bylo ode mě kruté. Věř, že jsem ti nechtěla ublížit.“

„Já to přežiju.“ Lucas konečně zahlédl v davu Victorii. Sledoval vysokou postavu své vyhlédnuté kořisti, jak vstupuje na taneční

parket s postarším, obtloustlým baronem. Victorie očividně ráda tancovala, i když si za partnery vybírala buď velmi mladé a neohrabané muže, nebo ty, kteří byli o hodně starší než ona. Takové zřejmě považovala za neškodné.

Litoval, že se neodvážil ji vyzvat k tanci. Bylo by zajímavé zjistit, zda by ho následovala na parket tak ochotně jako do karetního salonku. Nebyl si však jist, nakolik by byla ochotná tolerovat nedostatek obratnosti v jeho prokleté levé noze, a v tomto stadiu si nemohl dovolit riskovat.

Nicméně vycítil, že není krutá. Rozhodně je temperamentní a výbušná, ale věděl, že by jeho kulhání nekomentovala urážlivými nebo jízlivými poznámkami. Není ovšem vyloučeno, že by mu pořádně šlapala na špičky, kdyby si ji dobíral tak jako v karetním salonku. Lucas se při té představě usmál.

„To bylo od ní samozřejmě naprosto nevhodné, jít s tebou do karetního salonku,“ poznamenala lady Athertonová. „Jenže naše slečna Huntingdonová už je bohužel taková. Má sklon přiblížit se na samý okraj toho, co se sluší. Pod manželovým vedením by se však tento politováníhodný rys její povahy dal zvládnout.“

„Zajímavá myšlenka.“

„A taky si dost potrpí na ten poněkud křiklavý odstín žluté,“ dodala lady Athertonová.

„Je zřejmé, že slečna Huntingdonová má svou vlastní hlavu. Musím však přiznat, že ta žlutá jí sluší. Jen málo žen si může dovolit takový odstín.“

Lucas si prohlížel Victoriinu vysokou, štíhlou postavu v plesových šatech s vysokým pasem. V žlutém hedvábí působila v přeplněné místnosti jako medově zlatý paprsek. Mezi převažující klasickou bílou a pastelovými odstíny sytá barva jejích šatů teple zářila.

Jediný problém jejích šatů podle něho tkvěl v přehnaně hlubokém výstřihu. Odhaloval až příliš moc z Victoriiných plných, bělostných ňader. Lucas pocítil silné nutkání půjčit si od nějaké matrony šál a pevně ho ovinout kolem Victoriiných ramen a vnad. Takový pocit byl pro něj tak netypický, že se nad ním na okamžik pozastavil.

„Obávám se, že má pověst poněkud excentrické dívky. Za to může nepochybně její teta. Cleo Nettleshipová je sama velice svérázná,“ pravila lady Athertonová.

„Mnohem raději bych měl dámu, která vybočuje z běžného průměru. S takovou může být zajímavější rozhovor, nemyslíš? Každopádně je mi jasné, že s ženou, se kterou se ožením, budu muset snést bezpočet rozhovorů. Tomu se nelze vyhnout.“

Jessica tiše vzdychla. „Je to smůla, ale tuto sezonu zkrátka není velký výběr dědiček. To je ostatně málokdy. Ovšem je tu ještě slečna Pilkingtonová. Vážně by ses s ní měl seznámit, než se zcela rozhodneš, Lucasi. Je to opravdu velmi milá dívka. Chová se vždy dokonale korektně, zatímco slečna Huntingdonová má, obávám se, jistý sklon k svéhlavosti.“

„Slečnu Pilkingtonovou vynechme. Jsem docela spokojen se slečnou Huntingdonovou.“

„Kdyby jí jen nebylo už skoro pětadvacet. Slečně Pilkingtonové je jen devatenáct. Mladší ženy jsou poddajnější a snáze se svému manželovi přizpůsobí, Lucasi.“

„Jessico, věř mi prosím, když ti říkám, že věk slečny Huntingdonové není problém.“

„Jsi si docela jistý?“ pohlédla na něho lady Athertonová starostlivě.

„Mnohem raději budu mít co do činění s o něco zralejší ženou, která ví, co chce, než s mladou žábou přímo ze školních lavic. A musím říct, že slečna Huntingdonová doopravdy ví, co chce.“

„Myslíš proto, že dokázala tak dlouho zůstat svobodná? V tom máš možná pravdu. Dala velmi jasně najevo, že nemá v úmyslu dát své dědictví k dispozici leckterému manželovi. Až na ty nejzoufalejší lovce věna už to u ní každý vzdal.“

Stonevale se ušklíbl. „Čímž pro mě zbývá větší pole působnosti.“

„Abys mě nepochopil špatně. Ona je dost přitažlivé stvoření, svým způsobem docela zajímavá, jako byla její teta. Victorie má svůj okruh obdivovatelů. Ale všichni byli degradováni na pouhé přátele.“

„Jinými slovy všichni pochopili, kde je mez, a dodržují to.“

„Jestliže některý tu mez překročí, je okamžitě odvržen. Slečna Huntingdonová je známá svou vlídností a vždy má po ruce úsměv či milé slovo. Je docela ochotná tancovat s méně pohlednými muži v sále. Avšak pokud jde o případné nápadníky, k těm je velice tvrdá,“ dodala Jessica.

To ho nepřekvapilo. Slečna Huntingdonová by nezůstala tak dlouho svobodná, kdyby se nenaučila manipulovat s muži ve svém okruhu. Bude muset při svém dvoření chodit po velmi tenkém ledě.

„Má nejspíš dobré vzdělání, že?“ zeptal se Lucas.

„Někteří by řekli, že až příliš dobré. Slyšela jsem, že odpovědnost za její vzdělání převážně převzala lady Nettleshipová, a výsledky jsou nasnadě. Slečna Huntingdonová by ve vysokých společenských kruzích jistě dávno narazila, kdyby nebylo postavení její tety nenapadnutelné.“

„Co se stalo s rodiči slečny Huntingdonové?“

Lady Athertonová zaváhala, pak promluvila tlumeným hlasem. „Jsou mrtví. Oba. Je to smutná historie. Ale Bůh dal, Bůh vzal.“

„Svatá pravda.“

Lady Athertonová na něj vrhla nejistý pohled a pak si odkašlala. „No, otec slečny Huntingdonové zemřel, ještě když byla malá, a její matka se brzy znovu provdala. Caroline Huntingdonová však zemřela při pádu z koně před osmnácti měsíci. A pak dva měsíce po její smrti zemřel i její manžel, otčím slečny Huntingdonové, Samuel Whitlock. Hrozná neštěstí. Pokud vím, zřítíl se ze schodů a zlomil si vaz.“

„Zvláštní řetěz tragédií, ale slečna Huntingdonová tak zůstala bez rodičů, kteří by možná považovali za svou povinnost podrobněji se informovat o stavu mých financí. Užitečná pověst o nahromaděném bohatství mého strýce by před takovým zkoumáním neobstála.“

Jessica našpulila nesouhlasně ústa. „Bojím se, že nic nezastře skutečnost, že po smrti svého otčima strávila slečna Huntingdonová ve smutku jen zcela minimální dobu. Jasně dala na srozuměnou, že truchlí jen za svou matku, a i to ukončila dříve, než by se slušelo.“

„Jen mě utvrzuješ v mém rozhodnutí, Jessico. Poslední, o co stojím, je mít ženu, která se vyžívá v dlouhém truchlení. Život je krátký a je škoda jím plýtvat na neplodné truchlení po tom, co je nenávratně pryč, nemyslíš?“

„Člověk se ale přece musí naučit nést tíhu tragédií, kterými nás osud postihne. Taková věc upevňuje charakter. A je třeba také přihlídnout k tomu, co se sluší,“ odporovala Jessica s lehce ublíženým výrazem. „V každém případě je její teta lady Nettleshipová velmi vážená osoba s výtečnými konexemi, i když je v určitých věcech mírně podivínská. Obávám se, že svou neteř nechala

trochu zdivočet. Myslíš, že bys dokázal poněkud neobvyklé způsoby slečny Huntingdonové snést?“

„Myslím, že slečnu Huntingdonovou zvládnou velice dobře, Jessico.“ Lucas nespouštěl oči z Victorie, která stále ještě tancovala se svým postarším baronem.

Není vůbec taková, jak jsem očekával, pomyslel si se zvláštní úlevou. Byl připraven dostat své povinnosti, která ho vážala k jeho jménu, titulu a k množství lidí, za které byl nyní odpovědný, ale netušil, že ho přitom čeká i potěšení.

Rozhodně není to, co očekával.

Ze prvé nečekal, že k ní pocítí tak silnou vlnu fyzické přitažlivosti. Jessica ho informovala, že Victorie Huntingdonová je celkem pohledná, ale tím veškerý popis končil.

Byla vyšší, než se domníval, mnohem vyšší než většina okolních žen. Lucas byl však sám vysoký a bylo dobré najít ženu, která by mu mohla hlavu položit pěkně na rameno, místo aby ji měla někde v polovině jeho hrudi.

Není to, co čekal.

A pohybovala se dlouhým, ladným krokem, který se tolik lišil od obvyklého cupitání, jež si osvojila velká část žen. Taký dobře tancuje, uvědomil si, nikoli bez ostnu nevole. Věděl, že kdyby došlo na tanec, nemohl by se jejímu postaršímu baronovi ani zdaleka vyrovnat.

Lucas sledoval, jak ji baron lehce vede v tanci pod rozzářeným lustrem. Jasně světlo odhalilo v jejích bohatých, teple hnědých vlasech zlatý lesk. Na Lucasův vkus měla své husté lokny trochu moc krátce zastřižené. Ale krátký, ležérně elegantní účes odhaloval půvabnou linii její šíje a rámoval krásné zlatohnědé oči. Pokud šlo o módu, vyznala se tato dáma velice dobře.

Není, co čekal.

Jessica ho varovala, že i když se vzhledu slečny Huntingdonové nedá něco přímo vytknout, není to vyložená kráska. Když z dálky studoval rysy Victoriiny živé tváře, usoudil, že Jessica měla svým způsobem pravdu. Rozhodl se však, že její teplé zlaté oči, které vyzývaly a lehce provokovaly, průbojný, ale jemně tvarovaný nosík a zářivý úsměv jdou k sobě velice dobře. Na Victorii bylo něco fascinujícího a nesmírně živého, co ho zaujalo a přimělo ho, aby z ní nespouštěl oči. Byl to náznak skryté vášně, která čekala na probuzení.

Lucas sledoval úsměv, který Victorie věnovala svému baronovi, a usoudil, že by moc rád okusil Victoriina ústa. Brzy.

„Lucasi, drahý?“

Lucas neochotně odtrhl zrak od své dědičky. Mé dědičky, pomyslel si a pobaveně si to v duchu několikrát zopakoval.

„Ano, Jessico?“ Podíval se tázavě na krásnou ženu, kterou kdysi miloval, ale o kterou přišel, protože neměl titul ani peníze.

„Bude ti vyhovovat, Lucasi? Opravdu? Víš, ještě není pozdě seznámit se se slečnou Pilkingtonovou.“

Lucas si v duchu promítl, jak se Jessica podrobila vůli své rodiny a vdala se za jiného, aby rodině zajistila titul i majetek. Tehdy to nedokázal úplně pochopit ani jí to odpustit. Nyní, když získal titul, ale chyběly mu peníze, které zoufale potřeboval, konečně pochopil, v jakém postavení Jessica tehdy před čtyřmi lety byla.

Ted' už věděl, že manželství není záležitost citů, ale povinnosti. A povinnost byla něco, co Lucas chápal velice dobře.

„Lucasi? Co tedy myslíš?“ vybídla ho opět Jessica se starostlivým výrazem v očích. „Dokážeš se přimět, aby ses s ní oženil? Kvůli Stonevalu?“

„Ano,“ odpověděl Lucas. „Slečna Huntingdonová mi bude vyhovovat velice dobře.“

2

„Je moje teta doma, Rathbone?“ otázala se Victorie, když spěšně procházela vstupní halou tetina městského domu. Venku na ulici bylo slyšet kodrcání kočáru, který odvážel domů Annabellu a její postarší tetu, jež Victorii vzaly na ples.

Victorie byla ráda, že konečně unikla z těsného prostoru kočáru. Annabellina teta, která dívkám dělala gardedámu, cítila jako svou povinnost udělat Victorii kázání o tom, jak je nevhodné, aby dáma na společenském večírku hrála s mužem karty.

Victorie podobná kázání nesnášela.

Rathbone, mohutný, distingovaně vypadající muž s řidnoucími šedinami a s nosem, za který by se nemusel stydět leckterý vévoda, vážně pokynul k zavřeným dveřím knihovny. „Pokud vím, lady Nettleshipová je uvnitř s několika členy svého Přírodovědeckého a zahradnického spolku.“

„Výborně. Prosím vás, netvařte se tak ponuře, Rathbone. Všechno ještě není ztraceno. Zjevně se jim zatím nepodařilo knihovnu zapálit.“

„To je pouze otázka času,“ zabručel Rathbone.

Victorie se zazubila, proplula kolem něj a cestou ke dveřím knihovny si stáhla rukavice. „Ale jděte, Rathbone. Jste u mé tety ve službě už od té doby, kdy jsem sem poprvé přišla na návštěvu jako malé dítě, a dosud se jí nikdy nepodařilo dům zapálit.“

„Prosím za odpuštění, slečno Huntingdonová, ale byla doba, kdy jste vy a ona experimentovaly se střelným prachem,“ cítil za svou povinnost podotknout Rathbone.

„Cože? Chcete říct, že se ještě stále pamatujete na náš politováníhodný pokus vyrobit si vlastní rachejtle? Vy máte ale paměť, Rathbone.“

„Některé momenty jsou do naší paměti vryty tak hluboko, že se nám vybavují jasně a živě jako v den, kdy k nim došlo. Já osobně nikdy nezapomenu na výraz, který měl ve tváři první komorník, když došlo k výbuchu. Na jeden strašlivý okamžik jsme mysleli, že jste zahynuly.“

„Ale jak se ukázalo, byla jsem jen trochu v šoku. Všechny vyděsilo to, že jsem byla celá černá od popela,“ podotkla Victorie.

„Byla jste s odpuštěním bledá jako sama smrt, slečno Huntingdonová.“

„Ano, vypadalo to opravdu efektně, že? No, ale člověk nemůže stále vzpomínat na staré zlaté časy. Svět přírody skrývá příliš mnoho nových a fascinujících tajů, které čekají na objevení. Podívejme se, co má teta za lubem dneska večer.“

Rathbone sledoval, jak komorník otevřel dveře knihovny, a jeho výraz jasně vypovídal, že je duševně připraven na jakkoli děsivý pohled, který se mu snad naskytne.

Jak se však ukázalo, nedalo se zpočátku uvidět vůbec nic. Knihovna tonula v naprosté tmě. Dokonce i oheň v krbu byl uhašen. Victorie opatrně vstoupila dovnitř a marně se snažila prohlédnout tmou. Z hloubi místnosti bylo slyšet zvuk cvakající kliky.

„Teto Cleo?“

V odpověď jí vyšlehlo oslnivě bílé světlo. Zazářilo z lůna tmy a na jeden úlevný okamžik osvětlilo skupinku lidí stojících v kroužku uprostřed knihovny. Skupinka vydechla úžasem.

V příští vteřině obrovská jiskra zmizela a ozvalo se hlasité zajásání.

Victorie se usmála směrem ke dveřím, kde stál Rathbone s komorníkem. „Žádné obavy,“ ujistila je. „Členové spolku si jen hrají s novým elektrickým přístrojem lorda Potburyho.“

„To se mi opravdu ulevilo, slečno Huntingdonová,“ odpověděl Rathbone suše.

„Ach Vicky, drahoušku, ty už jsi doma,“ ozval se ze tmy zvonivý hlas. „Pobavila ses dobře u Athertonových? Jen pojď dál. Právě jsme uprostřed série neobyčejně fascinujících experimentů.“

„Rozhodně to tak vypadá. Je mi líto, že jsem o nějaké přišla. Víš přece, jak moc mě pokusy s elektřinou zajímají.“

„Já vím, drahoušku.“ Proud světla z otevřených dveří ozářil postavu tety Cleo, která vyšla své neteři v ústřety. Lady Nettleshipová byla skoro tak vysoká jako Victorie. Bylo jí něco přes padesát a její medově hnědé vlasy byly elegantně prokvetlé stříbrem. Měla inteligentní, jiskrné oči a ve tváři živý výraz, který byl pro ženy ve Victoriině rodině typický.

Tento rys propůjčoval jistou krásu dokonce i ženě v letech, jako byla teta Cleo, u níž by objektivní pozorovatel objevil jen málo dokonalosti. Cleo byla jako vždy oblečena podle poslední módy. Její šaty barvy zralých broskví byly vybrány tak, aby lichotily stále ještě štíhlé postavě.

„Rathbone, zavřete prosím dveře,“ pravila lady Nettleshipová energicky. „Účinek přístroje je daleko efektnější v naprosté tmě.“

„S radostí, madam.“ Rathbone kývl na komorníka, který zavřel dveře se zjevnou úlevou, a knihovna se opět ponořila do tmy.

„Pojď dál, pojď dál,“ pobízela ji teta Cleo, uchopila svou neteř za paži a vedla ji tmou ke skupince lidí shromážděných kolem elektrického přístroje. „Znáš se tu se všemi, že?“

„Myslím, že ano,“ odpověděla Victorie a spoléhala na okamžik, kdy při záblesku světla, jehož byla před chvílí svědkem, zahlédla tváře přítomných. Z temnoty jí na pozdrav přátelsky zamručelo několik hlasů. Hosté lady Nettleshipové byli zvyklí i na takové komplikace, jako zdravit se uprostřed hluboké tmy.

„Brý večer, slečno Huntingdonová.“

„Váš služebník, slečno Huntingdonová. Vypadáte dnes půvabně. Opravdu půvabně.“

„Je mi potěšením, slečno Huntingdonová. Jdete právě včas na další pokus.“

Victorie tyto tři mužské hlasy ihned poznala. Lordové Potbury, Grimshaw a Tottingham patřili do okruhu tetiných nejvěrnějších obdivovatelů. Jejich věk se různil, od lorda Potburyho, jemuž bylo padesát, po lorda Tottinghama, kterému táhlo na sedmdesátku. Victorie věděla, že lordu Grimshawovi je něco přes šedesát.

Ti tři se kolem její tety točili déle, než kam sahala Victoriina paměť. Nevěděla, jestli je ze začátku přitahoval zájem o vědecké zkoumání tolik jako tetu Cleo, ale během let si každopádně vypěstovali vášeň k experimentování a sbírání poznatků.

„Prosím, pokračujte s pokusy,“ vybídla je Victorie. „Mohu zůstat jen na jeden nebo na dva, ale pak musím jít spát. Ples u lady Athertonové byl opravdu dost vyčerpávající.“

„No jistě, jistě,“ poklepala ji teta Cleo mateřsky po paži. „Potbury, co kdybyste teď nechal točit klikou Grimshawa?“

„Samozřejmě, proč ne,“ souhlasil Potbury. „Musím uznat, že je to docela namáhavé. Tumáte, Grimshawe. Pořádně se do toho opřete.“

Grimshaw zabručel něco v odpověď a za chvilku se ozvalo hrkání ruční kliky. Látka se třela o dlouhý skleněný válec, až se vytvořil dostatečně silný elektrický náboj. Všichni čekali se zatajeným dechem. Za nějakou dobu vyšlehly s praskotem jiskry a pár vteřin tancovaly tmou. Místností opět zazněly tlumené projevy nadšení.

„Slyšel jsem, že byly nějaké pokusy oživit pomocí elektřiny mrtvolu,“ oznámil skupince Potbury.

„Fascinující,“ vydechla Cleo zaujatá tou představou. „S jakým výsledkem?“

„Podařilo se v rukou a nohou vyvolat pár šubavých záchvěvů, ale nic trvalého. Sám jsem to zkusil s žábou. Je dost snadné vyvolat zaškubání v údech, ale po skončení pokusu byla stejně mrtvá jako předtím. Myslím, že tudy asi cesta nepovede.“

„Kde získali k pokusu mrtvolu?“ zeptala se Victorie, které nedala morbidní zvědavost.

„Z katovy oprátky,“ odpověděl Grimshaw. „Kde jinde? So-lidní výzkumník nemůže přece vykrádat hroby.“

„Jestliže to byly mrtvolu zločinců, pak je jen dobře, že se je nepodařilo oživit,“ prohlásila lady Nettleshipová. „Nemá smysl plýtvat energií a časem na oběšení zločinců, aby zase za pár dní vyskočili živí a zdraví jako rybičky jen proto, že se někomu zachtělo dělat pokusy s elektřinou.“

„To ne.“ Victorie při té představě pocítila lehkou nevolnost. Až děsivě se blížila snům, které se jí poslední dobou zdály. „Souhlasím s tebou, teto Cleo. Nač se zbavovat zlosynů, když se člověk nemůže spolehnout na to, že zůstanou mrtví.“

„Když už mluvíme o tom, jak je těžké získat mrtvolu pro pokusy, musím říct, že někteří lidé si z vykrádání hrobů udělali pěkné živobytí.“ Tma pokoje nedokázala skrýt zachvění ve slovech lady Nettleshipové. „Slyšela jsem, že na malý hřbitov na kraji města opět zaútočili vykradači hrobů. Ukradli dvě mrtvolu, které byly toho rána pohřbeny.“

„Nu ano? Co se také dá jiného čekat?“ poznamenal Potbury prozaicky. „Doktoři v edinburské a glasgowské lékařské škole potřebují přece materiál na pitvání. Jak lze vychovat dobré chirurgy, když se nemají na čem cvičit? Zloději mrtvol možná nejsou legální, ale rozhodně poskytují potřebnou službu.“

„Omluv mě,“ zašeptala Victorie tetě, když to vypadalo, že řeč o mrtvolách hned tak neskončí. „Myslím, že si půjdu lehnout.“

„Dobře se vyspi, drahoušku.“ Cleo ji láskyplně pohladila po ruce. „Připomeň mi, abych ti ráno ukázala tu nádhernou sbírku brouků, kterou přinesla lady Woolburyová. Všechny je našla při své poslední cestě do Sussexu. Byla tak laskava, že nám dovolila, abychom si je na pár dní půjčily a prostudovaly.“

„Budu se těšit,“ řekla Victorie upřímně. Zajímavá sbírka hmyzu byla skoro tak vzrušující jako nová exotická rostlina z Číny či Ameriky. „Ale teď už si opravdu musím jít lehnout.“

„Dobrou noc, děvenko. Nesmíš se tolik vysilovat. Poslední dobou jsi toho měla až příliš moc. Nebude na škodu, když se jednou dostaneš do postele před svítáním.“

„Ano. Asi máš pravdu.“ Victorie vyšla z temné knihovny a v jasné ozářené hale několikrát zamrkala, aby zase přivykla světlu. Pak se vydala nahoru po schodech potažených červeným kobercem. Když vyšla na odpočívadlo, cítila, jak se jí zmocnil pocit vzrušení z nastávajícího dobrodružství.

„Můžeš jít, Nan,“ řekla své komorné, když vstoupila do své prostorné ložnice v barvě žluté, zlaté a bílé.

„Ale co vaše krásné šaty, madam? Budete s nimi potřebovat pomoci.“

Victorie se rezignovaně usmála. Věděla, že kdyby odmítla pomoc komorné, vzbudila by jen zvědavost a dohady. Propustila ji, jakmile to bylo možné, a pak sáhla do hlubin svého šatníku.

Zpod hromádky složených plédů vytáhla pánské kalhoty a mezi složenými dekami našla jezdecké holínky. Z velké dřevěné truhly vyhrabala kabátec, který tam měla ukrytý, a dala se do práce.

Zakrátko stála Victorie před zrcadlem a kriticky hodnotila svůj vzhled. Celé týdny nenápadně sháněla kousek po kousku mužské šaty a teď si je poprvé celé oblékla na sebe.

Kalhoty ji obepínaly trochu moc těsně, především na oblých bocích a žensky tvarovaných lýtkách, ale s tím se nedalo nic dělat. Při troše štěstí skryjí její ženskost cípy tmavomodrého kabátce a temná noc. Ještě že její ňadra nebyla příliš velká a dala se dobře schovat pod jemně nabranou košili a žlutou vestu.

Když si Victorie na své krátké vlasy švihácky narazila bobří klobouk, byla s celkovým dojmem spokojená. Byla si jistá, že alespoň v noci se může bez obav vydávat za mladého dandyho. Konec konců lidi vidí to, co vidět chtějí.

Hluboko uvnitř cítila, jak se v ní stupňuje napětí a očekávání. Uvědomila si, že to není ani tolik plánovaným nočním výletem na pouť, ale tím, že se opět setká se Stonevalem.

Musí to být tak, jak říkala Annabella. Stonevale je určitě džentlmen, jinak by ho lady Athertonová a Bertie Lyndwood nepočítali mezi své známé. Avšak žena, zvláště dědička, se nesmí u žádného muže spoléhat na jeho džentlmenskou čest. Tuto lekci si odnesla od svého otčíma. Přesto Victorie věděla, že dnes večer bude v bezpečí, pokud se jí podaří udržet si nad situací kontrolu.

Uvolnila se a dovolila si malý sebejistý úsměv. Pokud jde o muže, má v ovládání situace velké zkušenosti.

Victorie přešla temně modrý koberec k žlutému sametovému křeslu u okna a usadila se v něm. Za malou chvíli může bezpečně z domu zmizet.

Dnes v noci se nebude muset bát nepokoje a úzkosti, které ji tak často v dlouhých nočních hodinách připravovaly o klid. Nebude čas přemýšlet o zvláštním pocitu, že něco temného a nebezpečného zůstalo nedokončeno, ani o představě nahánějící husí kůži, že je snad možné probudit elektrinou mrtvé k životu.

Ze všeho nejlepší bylo, že se už blížila půlnoc. Při troše štěstí bude většinu noci vzhůru, takže zbyde méně času na děsivé noční můry, které ji poslední dobou pronásledovaly. Měla z těch hrozných snů strach. Bezděky se zachvěla a honem se snažila myšlenku na ně zahnat. Ještě pořád v duchu viděla nůž v jeho ruce.

Ne, dnes v noci noční můra nedostane příležitost. Půjde-li všechno dobře, nevrátí se domů před svítáním. Denní světlo jí nevadí. To tma jí nahání hrůzu.

Victorie vyhlédla z okna do temné zahrady a přemýšlela, co si asi Stonevale pomyslí, až ji spatří převlečenou za muže.

Představa jeho užaslé tváře ji rozveselila a odehnala poslední zbytky hrůzy, které ještě dlely hluboko v jejím vědomí.

Lucas se na sedadle v kočáře naklonil dopředu a vyhlédl do potměšilé ulice. Neměl moc dobrou náladu. „Co je to za nesmysl? Proč nevyzvedneme slečnu Huntingdonovou u předního schodiště?“

„Už jsem vám to přece řekla,“ namítala Annabella Lyndwoodová. „Její teta je sice nesmírně chápavá a shovívavá, ale Victorie se obává, že dokonce i ona by mohla mít pochyby ohledně našeho dnešního plánu.“

„Rád slyším, že ještě někdo kromě mě má dostatek rozumu, aby pochyboval,“ zabručel Lucas. Obrátil se ke svému společníkovi. „Lyndwoode, myslím, že bychom si měli domluvit nouzový plán pro případ, že se v davu rozdělíme.“

„Výtečný nápad,“ souhlasil hbitě Lyndwood. Cítil očividně úlevu, že měl Lucase s sebou. „Možná bychom si měli domluvit, aby na nás kočár čekal na určitém místě o něco vzdálenějším od centra dění.“

Lucas přikývl a rychle přemýšlel. „Bude těžké dostat kočár do blízkosti parku. V tuhle noční dobu je tam velký dav a může se chovat nepředvídatelně. Řekněte svému kočímu, že jestli nás nenajde na místě, kde nás vysadí, ať jede o dvě ulice dál a počká u malého hostince Psí zub.“

Lyndwood přikývl. Jeho ustaraná hezká tvář tonula ve stínu. „Znám to místo a můj kočí nejspíš také. Znovu opakuji, jak jsem vám zavázán, Stonevale, že jste jel dnes večer s námi. Když si dámy vezmou do hlavy, že si užijí dobrodružství, těžko jim v tom člověk dokáže zabránit.“

„To se ještě uvidí,“ prohodil Stonevale.

Annabella, oblečená v elegantním modrém vycházkovém kostýmu a pláštěnce, se zachichotala. „Jestli si myslíte, že Victorii dokážete zabránit, aby si dělala, co chce, tak vás čeká velké překvapení, mylorde.“

„Mám to chápat tak, že slečna Huntingdonová provozuje podobné akce často?“

Annabella se znovu zasmála. „S Victorii se člověk nikdy nenudí, to mi věřte, ale pokud vím, dělá tohle poprvé. Řekla mi, že už to plánuje nějakou dobu.“

„Zdá se, že slečna Huntingdonová zůstává bez manželského dozoru už příliš dlouho,“ poznamenal Lucas a zamračil se na Annabellu, když její chichotání přešlo ve výbuch smíchu. „Řekl jsem něco směšného?“

„Slečna Huntingdonová hodlá bez manželského dozoru strávit celý život,“ oznámila mu Annabella.

„Pokud vím, bojí se prý, aby se s ní někdo neoženil kvůli majetku,“ pravil Lucas opatrně. Chtěl informace, ale nechtěl přivolat pozornost na motiv své zvědavosti.

„Bojí se manželství jako takového,“ odpověděla Annabella a její smích utichl. „Ve své rodině viděla jen velmi smutné příklady

manželského soužití. K její nechuti vůči manželství přispělo samozřejmě i to, že ji léta uhání nápadníci kvůli jejímu dědictví. Přiznám se, že si někdy říkám, zda nemá pravdu. Co dobrého může ženě manželství přinést?“

„Krucí, Bello,“ vpadl její bratr ostře do hovoru. „Co to vykládáš za hlouposti. Ať tě ani nenapadne brát si do hlavy, že budeš následovat příkladu slečny Huntingdonové. Mamá by zešléla. Abych pravdu řekl, bez ohledu na to, jak je Victorie okouzlující, kdyby její teta nebyla dobrou přítelkyní mamá, dvakrát bych si rozmyslel, než bych ti dovolil se s ní přátelit. Nemá na tebe dobrý vliv. Jen se podívej, do jaké situace nás dneska večer dostala. Čím dřív se vdáš, tím líp. Díky Bohu s Bartonem už je to skoro na spadnutí.“

Annabella se ve tmě pousmála. „Vím, že už se nemůžeš dočkat, aby ses zbavil odpovědnosti za mé chování, ale obávám se, že si budeš muset ještě trochu počkat, Bertie. Rozhodla jsem se, že nabídku lorda Bartonu mým jménem odmítneš, až přijde, a pokud přijde.“

„Tak mi připadá, že ses o tom nejspíš radila se slečnou Huntingdonovou,“ podotkl Bertie nevrle.

„Vzpomínám si, že jsme o této věci hovořily,“ připustila Annabella. „Byla tak laskava, že mi sdělila svůj názor na to, jakým manželem by lord Barton byl.“

Lucas, jehož zájem vzbudila poslední Annabellina poznámka, přerušil náhle sourozeneckou výměnu názorů. „Jak si slečna Huntingdonová dokázala o lordu Bartonovi učinit názor?“

„Ach, pokud vím, tak se jí vloni několik měsíců dost usilovně dvořil. Během té doby měla příležitost se o něm hodně dozvědět.“

„Vážně?“ Lucas si uvědomoval, jak z jeho slov čiší chlad. „Co o něm zjistila?“

„Spoustu maličkostí, jako například, že Barton má zřejmě jedno či dvě nemanželské děti se svou milenkou, je o něm známo, jak rád holduje pití, takže ho jeho kočí musel několikrát odnést až do domu, a také má slabost pro hráčská doupata,“ odpověděla Annabella.

„Ale prosím tě,“ zabručel Lyndwood, „nemůžeš chudákovi přece vyčítat pár bezvýznamných prohřešků.“

„Opravdu?“ otázal se otevřeným oknem kočáru povědomý, zastřený ženský hlas. „Byl by vikomt Barton připraven přehlédnout podobný seznam bezvýznamných prohřešků u své budoucí ženy?“

Lucas prudce otočil hlavu k oknu, vědom si, že pouhý zvuk Victoriina hlasu v něm znovu probudil touhu, kterou pocítil v karetním salonku Jessicy Athertonové. Skryl ji však díky chladnému sebeovládání, jemuž se naučil před lety, a připravil se, aby přivítal svou dědičku s patřičnou formálností.

Jenže místo okouzlující ženy v elegantním šatu a klobouku před sebou uviděl nafintěnou postavu v mužských šatech. Její rozesmáté oči se střetly s jeho pohledem a vyzývavě na něj hleděly.

„Panebože,“ procedil mezi zuby, „tohle je šílenství.“

„Nikoli, mylord, to je zábava.“

Lucas se vzpamatoval, když zaslechl, jak kočí leze dolů ze svého kozlíku. Otevřel dokořán dveře a než se Victorie vzpamatovala, chytil ji za zápěstí. Očekával dámu toužící po nějakém nevinném dobrodružství, nikoli tohle otřesné stvoření.

„Honem nasedněte, vy uličnice, než vás někdo pozná.“

Vtáhl ji dveřmi tak rychle, že ani nevěděla, jak se ocitla uvnitř. Zalapala po dechu a prudce dopadla na sedadlo vedle Lucase, až si musela přidržet bobří klobouk, aby se jí nesvezl. Viděl, že v ruce třímá drazé vypadající vykládanou hůlku.

„Děkuji, mylord,“ prohlásila sarkasticky.

Lucas ji ignoroval. „Jedme odtud, Lyndwoode.“

Lyndwood poslušně zaťukal hůlkou o střechu kočáru. „Do parku, prosím,“ zavolal.

Když se kočár kodrcavě rozjel, Annabella se usmála na Victorii. „Vypadáš dnes večer moc dobře, Vicky. Tuším správně, že tě ve výběru modré ovlivnil Brummelův vkus? On má prý tuto barvu velmi v oblibě. Ty jsi ale vždycky dávala přednost žluté.“

„Usoudila jsem, že žlutý kabátec by byl pro tuto příležitost poněkud nápadný,“ přiznala se Victorie.

„Tak ses omezila jen na žlutou vestu. Blahopřeji ti k tvému úsudku. A pověz, kdo ti uvázal vázanku? Ani nepamatuji, kdy jsem viděla tak vynalézavý způsob.“

„Líbí se ti?“ Victorie se dotkla prsty pečlivě upravené vázanky a nahodila patřičně nafoukaný výraz. „Tento uzel jsem vynalezl sám. Říkám mu Victoire.“

Annabella se zvonivě zasmála. „Vicky, přísahám, že mluvíš přesně jako hejsek z Bond Street. Trefila ses do toho tónu dokonale. Přesně ten správný poměr afektovanosti a nudy. Mělas být herečka.“

„Děkuji, Annabelle. To je opravdu vysoká pocta.“

Lucas se zády opřel o sedadlo a kriticky si prohlížel šokující postavu vedle sebe. Jeho počáteční šok se změnil v podráždění a jistý pocit rozpaků, který byl pro něj nový. Bylo jasné, že Victorie Huntingdonová si libuje v nezbedných kouscích takového druhu, jaké by ji mohly dostat do vážných potíží.

„Děláte tohle často, slečno Huntingdonová?“ Lucas si uvědomoval, že automaticky nasadil tón, jímž mluvíval s mladými důstojníky pod svým velením, když se dostali do problémů. Ale nemohl si pomoci. Rozčílilo ho to.

„Tohle je má první zkušenost s pánskými šaty, pane. Mám-li říct pravdu, bude mě v budoucnu nejspíš silně lákat, abych si to zopakovala. Zjišťuji, že se v mužském oděvu mohu pohybovat mnohem volněji než v ženských šatech,“ přiznala Victorie.

„Rozhodně vám to poskytuje mnohem víc příležitostí přivést na sebe společenskou zkázu, slečno Huntingdonová. Kdyby se rozneslo, že běháte v noci po Londýně převlečená za muže, byla by vaše pověst během čtyřiaadvaceti hodin naprosto zničená.“

Victorie sevřela svou vycházkovou hůlku ještě pevněji. „Jak můžete něco takového říct, pane? Přiznám se, že mě váš postoj překvapuje. Netušila jsem, že jste takový nudný patron. Patrně mě zmýlilo, jak jsme na plesu hráli karty. Copak nemáte smysl pro dobrodružství? Ne, asi nemáte. Jste konec konců přítelem lady Athertonové, že?“

Ta žena ho schválně provokuje. Lucas silně zatoužil, aby s ní byl v kočáře sám. „Nevím, na co narážíte, slečno Huntingdonová, ale ujišťuji vás, že vůči lady Athertonové nelze mít jedinou výtku.“

„No právě, o to jde. Každý ví, že Jessica Athertonová by za nic na světě nepřipustila, aby se v noci ocitla v kočáře cestou na pout,“ prohlásila Victorie.

Annabella se opět zahihňala. „To je tedy svatá pravda.“

„Chcete naznačit, že lady Athertonová je nudná?“

Victorie pokrčila rameny, v dobře střiženém kabátci překvapivě smyslným pohybem. „Nic ve zlém, mylorde. Jen chci říct, že to není žena, která by milovala dobrodružství. Člověk tudíž samozřejmě předpokládá, že její přátelé jsou ve výběru zábavy stejně omezení a patrně neschvalují ty, kdo mají širší vkus.“

„A vy jste žena, která má ráda dobrodružství?“ vyptával se Stonevale.

„Ach ano, mylorde. Já je miluji.“

„I když v sobě nese riziko, že se společensky znemožníte?“

„Bez opravdového rizika není opravdové dobrodružství. Nemám pravdu, mylorde? Myslela bych si, že hazardní hráč jako vy by to měl chápat.“

Její slova ho uvedla ještě víc do rozpaků. „Možná máte pravdu, slečno Huntingdonová. Já jsem však vždy dával přednost tomu, abych měl reálnou šanci na výhru.“

„Jak nudný musíte mít život, pane.“

Lucas začal instinktivně reagovat na její provokativní poznámku, ale včas se zarazil. Znovu se ovládl a začal uvažovat rozumově. Rozhodně nepotřebuje, aby ho Victorie považovala za nudného patrona. Instinktivně tušil, že by reagovala na každou výzvu nebo dokonce na otevřený boj kdo z koho, ale jakmile by ji nudil, zcela by ho ignorovala.

Nudný patron. Panebože. Už jen ta myšlenka, že mu je přisuzována takováhle nálepka, ho stačila rozesmát. Jenže Lucas zjišťoval, že ve společnosti slečny Huntingdonové si opravdu zcela netypicky začíná zakládat na společenských pravidlech. Ještě stále byl v šoku z pohledu na její mužský převlek.

Victorie mu už však mezitím přestala věnovat pozornost. Usmívala se na Annabellu. „Tak ty ses rozhodla Bartonovu nabídku odmítnout? To ráda slyším. Byl by z něj určitě naprosto příšerný manžel.“

„Jsem přesvědčena, že máš pravdu,“ přitakala Annabella a lehce se zachvěla. „Mohla bych zamhouřit oči nad Bartonovou slabostí pro hazard, ale nesnesu představu, že zplodil dva levobočky s nějakou chudinkou, které odmítl dát své jméno.“

„To na jeho čest každopádně vrhá špatné světlo,“ souhlasila Victorie vážně.

Lucas studoval v šeru její profil. „Jak se vám jen podařilo odhalit, že Barton má nelegitimní potomky? Nechce se mi věřit, že by se k vám taková pověst donesla na tanečním parketu hostitelky, jako je například lady Athertonová.“

„Tak to také nebylo. Najala jsem si člověka, aby o Bartonovi zjistil, co se dá, a právě on vypátral, že má milenkou a dvě děti.“

Lucas cítil, jak ho polévá horko. „Vy jste si najala soukromého detektiva?“

„Připadalo mi to jako nejvhodnější řešení problému.“

„Skvělé řešení,“ prohlásila Annabella.

Lyndwood zaúpěl. „Panebože, kdyby se to tak dozvěděla mamá. Chudák Barton. Víš, že si myslím, že měl pro tebe opravdu slabost, Bello?“

„O tom pochybuji,“ pravila Victorie rázně. „Jeho rodina mu sdělila, že se má oženit, a on prostě rozhodl sítě, aby našel manželku, která by vyhovovala jeho otci. Minulý rok to zkoušel na mně, dokud jsem mu neotevřela oči a nepochopil, že bych se k němu vůbec nehodila, a pak přesedlal na Dokonalou slečnu Pilkingtonovou. Ona však očividně měla také dost rozumu, aby prohlédla, že patří k té nejpodlejší sortě lovců bohatého věna. Potom spatřil Bellu a rozhodl se, že to zkusí na ní. Nic jiného v tom není.“

„Dokonalá slečna Pilkingtonová?“ Lucas pohlédl z jedné dívky na druhou. „Proč slečně Pilkingtonové říkáte dokonalá?“

„Protože je,“ vysvětlila Annabella prostě. „Nikdy neudělá nic nesprávného. Je vzorem ženské dokonalosti. Přímo modelem.“

„Jak se to má se slečnou Pilkingtonovou, pochopíte z toho, mylord,“ řekla Victorie, „když vám prozradím, že je chráněnkou lady Athertonové.“

„Ach tak.“ Není divu, že ho Jessica chtěla představit té druhé dědičce. Nebylo těžké odhadnout, že kdyby se rozhodl ucházet se o slečnu Pilkingtonovou, neseděl by teď v kočáře s mladou ženou skandálně oblečenou do mužských šatů. Lucas na zlomek vteřiny zapochyboval, zda přece jen ten večer neudělal vážnou chybu. A pak usoudil, že nehledě na riziko, je večer strávený se slečnou Huntingdonovou nesrovnatelně zábavnější.

„Myslela jsem si, že to pochopíte, mylord,“ přikývla Victorie.

„No, jedna věc je jistá,“ podotkl Lucas suše, „díky vašemu zásahu slečna Lyndwoodová nikdy nezjistí, jaké city k ní Barton chová či nechová. A sám Barton se nikdy nedozví, že byl sledován detektivem, najatým slečnou Huntingdonovou. Nebude mít ani šanci se hájit.“

„Copak by se mohl obhájit?“ opáčila Victorie, jejíž pohled se v šeru střetl s jeho. Tentokrát v jejích vzdorných očích nebyl ani

náznak čtveráctví či humoru. „Chcete říct, že to, co detektiv odhalil, není pravda?“

Lucas promluvil klidně a vyrovnaně, ale neustoupil. „Říkám, že jste neměla právo zasahovat do jeho soukromých záležitostí. Možná tam byly nějaké polehčující okolnosti.“

„Cha. O tom velmi pochybuji,“ nedala se Victorie.

„Já také,“ přidala se Annabella. „Jen si představte tu chudáka ženskou, samotnou s Bartonovými haranty.“

Lyndwood se na druhém konci kočáru neklidně zavrtěl. „Ani jedna z vás, dámy, by se něčím takovým, jako jsou Bartonovi nelegitimní potomci, neměla vůbec zaobírat. Taková témata jsou pro vás zcela nevhodná, nemám pravdu, Stonevale?“

„Rozhodně se jimi nevyznačují dámy, které jsou společensky na výši,“ zabručel Lucas ponuře, vědom si, že mluví přesně jako nudný patron, jímž ho nazvala Victorie.

Victorie na něj vrhla triumfální úsměv. „Lorde Stonevale, dovoluji, abych vám připomněla, že pokud moje konverzace uráží váš jemnocit, existuje snadná pomoc. Jednoduše otevřete dveře a vystupte z kočáru.“

Lucas si v ten okamžik uvědomil, že Victorie Huntingdonová je schopná prorazit jeho železným sebeovládáním tak, jak se to nikomu už léta nepovedlo. Navíc se jí to dařilo zcela snadno a bez námahy. Tahle dáma je nebezpečná. Bude muset vyvinout velké úsilí, aby se mu podařilo udržet situaci pod svou kontrolou.

Lucas si odkašlal. „Můj jemnocit vaše nedelikátní způsoby přežije, slečno Huntingdonová. A odejít teď nemohu. Čest mi velí splatit svůj hráčský dluh.“

„Cha. To není žádný poctivý dluh, pane. To je vydírání, prostě a jednoduše vydírání.“

„Ubezpečuji vás,“ opáčil Stonevale, „že rychle zjišťuji, že s vámi v roli oběti není vydírání ani prostě ani jednoduše.“

V reakci na jeho ironickou poznámku jí oči uličnický zasvítily a Lucas pocítil, jak mu celým tělem projela palčivá touha. Složil ruce na prsou, opřel se o opěradlo a pohledem ji držel v šachu. V ten okamžik po ničem netoužil víc než být s touto krásnou čarodějkou o samotě. Chtěl ji strhnout na sedadlo a názorně jí ukázat, co riskuje, když ho otevřeně provokuje.

Chvíli mezi nimi panovalo napjaté ticho. Když Victorie nakonec mrkla a odvrátila pohled, věděl, že jeho myšlenky uhodla.

Lucasova radost z malého vítězství však netrvala dlouho. Začalo mu docházet, že toto dvoření, do něhož se pustil, bude ještě riskantnější, než si původně myslel. Doufal, že s pomocí Jessicy Athertonové, svého důvtipu a umění hazardních her se mu podaří zatajit před společenskou smetánkou skutečný stav svých financí tak dlouho, dokud nedosáhne svého cíle. Jak bylo jeho zvykem, měl pečlivě promyšlený plán.

Jestliže však jeho vyhlédnutá nevěsta má ve zvyku najímat si detektivy, aby prověřila své nápadníky, pak je pravděpodobné, že pravda vyjde najevo. Pověst o jeho neexistujícím dědictví se dlouho neudrží. Začínalo být jasné, že uhánění této dědičky bude ze všech honů, jaké kdy zažil, ten nejvíc vzrušující. Jediný špatný tah, jediná chyba z jeho strany a všechno bude ztraceno.

„Jak dlouho se hodláte na své dobrodružné výpravě zdržet, slečno Huntingdonová?“ zeptal se Lucas co možná lhostejným tónem.

„Je pro vás snad nějaký problém? Máte dnes v plánu ještě něco dalšího?“ otázala se sladce.

40

Vycítil, že se snaží zjistit, jestli ho později nečeká nějaká milenka. „Ne, nemám. Musíme však s Lyndwoodem zajistit, aby nás pak na smluveném místě čekal kočár a aby se to v tom davu dalo provést, musíme se domluvit na určité hodině.“

„Ach tak. Chápu. Myslím, že dvě hodiny nám na pout'ové atrakce bohatě postačí.“

Annabella vzdychla. „Obávám se, že nebudu moct zůstat tak dlouho. Mamá se asi za dvě hodiny vrátí z party u Milricksových a bude očekávat, že mě najde doma.“

Lucas skryl svou úlevu. „Takže hodina?“

„Hodina mi bude vrchovatě stačit,“ ozval se Bertie Lyndwood pohotově.

„Víc si asi opravdu nemůžu dovolit,“ řekla Annabella s lítostí.

„No dobrá,“ souhlasila Victorie neochotně. „Tak tedy hodina. Budeme si ale muset pospíšet, máme-li všechno uvidět.“

Lucas na to neřekl nic, ale v duchu byl přesvědčen, že příští hodina bude nejdelší v jeho životě.

O půl hodiny později se jeho obavy zcela potvrdily. Rozlehlý park byl osvětlen lampiony, v jejichž záři bylo vidět zdánlivě nekonečné řady stánků, kde se prodávaly masové pirohy a pivo. Mezi nimi předváděli své umění akrobati a provazochodci a stály tam také přeplněné stany s loutkovým divadlem a různými hrami.

Dav byl směsicí vyšších i nižších společenských vrstev. Vyskytovali se v něm sloužící, kteří se tajně vykradli z domu svých pánů, kupci se svými paničkami, učedníci a učednice, výstřední dandyové, pár odvážlivců z řad šlechty, prostitutky, pasáci, kapsáři, mladíci z panských domů, vojáci a dělníci z doků. Všichni se svorně tísnili v jednom davu, aby si po setmění užili radovánek poutě.

„Mylorde,“ prohodila Victorie, když si u jednoho stánku kupovala vdoleček, „vím, že vám dělá starost, aby se neprozradil můj převlek.“

„Starost je slabý výraz, slečno Huntingdonová. Ty zatracené kalhoty vám padnou jako ulité,“ zabručel Lucas s pohledem upřeným na oblou křivku jejích boků.

„S radostí vám dám jméno svého krejčího. Mezitím by bylo možná záhodno, abyste mě přestal držet za paži. Táhle ten člověk na nás zírá.“

„K sakru.“ Lucas pustil její paži, jako by se spálil. Cítil, jak do krve zrudl, když si představil, co si asi dotýčný pomyslel při pohledu, jak jeden muž drží za paži druhého, jako by to byla žena. „Tenhle váš hloupý nápad s převlekem dělá jen problémy.“

„Nikoho by nic nepadalo, kdybyste se ke mně nechoval jako k ženě,“ neodpustila si Victorie přilít oleje do ohně.

„To není jen tím, jak se k vám chovám, ale jak vypadáte v těch kalhotách.“

Victorie si prstem uhlazovala límeček. „Myslela jsem, že kabátec mou postavu dost dobře skrývá.“

„Mám pro vás novinku. Neskrývá.“

„Vy jste zkrátka odhodlaný dělat dneska samé potíže, vidíte, mylorde? Laskavě si tedy uvědomte, že jste to byl vy, kdo se pozval na náš výlet. Já jsem jen nevinná oběť vašeho vydírání.“

Lucas se trpce ušklíbl. „Nevinná oběť, slečno Huntingdonová? Nějak se mi zdá, že ten popis se na vás nikdy nehodil. Můžete být cokoli, jen ne nevinná oběť.“

Victorie ho pozorně sledovala a chvíli o jeho slovech uvažovala. „Možná bych se teď měla urazit, ale příliš dobře se bavím. Ach, podívejte, akrobaté začínají další vystoupení. Pojdme se na ně podívat.“

Lucas se rozhlédl kolem sebe. „Nevidím Lyndwooda a jeho sestru.“

„Bertie chtěl další pivo. Za moment jsou zpátky. Nedělejte dusno.“

„Nedělám dusno, slečno Huntingdonová, pouze se snažím uplatnit trochu prozíravosti. Zdá se, že se k tomu tady nikdo jiný nemá.“

„To proto, že když se člověk chová prozíravě, moc zábavy si neužije. Pojdte, pospěšme si, nebo neuvidíme akrobaty.“

O chvíli později se Lucas začínal uvolňovat a v duchu si říkat, že snad možná tu hodinu na pouti přežije, když vtom bez jediného varování vypukla kalamita.

Mohly to být ty velké rachejtle, které způsobily malý požár. Nebo to, jak se dvě prostitutky popraly kvůli odměně za své služby, které poskytly jednomu vojákovi. Anebo to byla zkrátka vlastnost každého většího londýnského davu, který při sebemenší zámince zdivočel.

Ať už byl důvod jakýkoli, proběhla změna veselého, bezstarostného zástupu v rozbouřenou lůzu, která se chopí každé příležitosti k výtržnosti, takřka v mžiku. Nad hlavou bouchaly rachejtle a ovzduší zaplnil jakot a nadávky.

Koně se plašili a vzpínali. Tlupa chlapců využila příležitosti a ukradla podnos vdolků. Prodavač se za nimi rozběhl a jeho křik a kletby prořízly večerní vzduch. S výbuchem nové rachejtle se ozvaly další výkřiky. Plameny zažehly nedaleký stánek a pak vypukl všeobecný zmatek. Byl to nebezpečný, děsivý chaos, při němž bývali lidé pošlapáni, zbiti a okradeni. Někteří přišli i o život.

V okamžiku, kdy Lucas vycítil změnu nálady v davu, automaticky zareagoval. Podruhé toho večera pevně sevřel Victoriino křehké zápěstí.

„Tudy,“ poručil hlasitě, aby překřičel dav. „Pojďte za mnou.“

„Co Annabella a Bertie?“ zvolala Victorie.

„Jsou v tom sami, zrovna tak jako my.“

Victorie se s ním nepokoušela dále dohadovat, za což jí byl Lucas vděčný. Když šlo do tuhého, byla zřejmě schopna zapojit trochu zdravého rozumu.

V železném sevření ji Lucas táhl pryč ze zdivočelé masy lidí do nejistého bezpečí uliček a ulic, které hraničily s parkem.

Od začátku věděl, že s touhle dámou budou jen samé potíže.

3

Ohrožení, které se vyklubalo z ničeho nic, Victorii šokovalo. V té chvíli pro ni jediné bezpečí na celém světě představovala Lucasova ruka sevřená kolem jejího zápěstí. Slepě ho následovala a instinktivně se spoléhala na jeho sílu a ráznost, s níž rozrážel vycházkovou hůlkou dav, aby jím vůbec prošli.

Victorie ucítila, jak ji za kabát chytla nějaká ruka a uvědomila si, že je to kapsář, který se jí snaží ukrást peněženku. Další ruka se pokoušela chňapnout po její vykládané hůlce. Bezmyšlenkovitě se prudce ohnala hůlkou a švihla dotyčného vši silou přes prsty.

Oba útočníci zaječeli, čímž upoutali Lucasovu pozornost. Rychlým pohledem zhodnotil situaci a viděl, že kapsáři se už dali na ústup.

„Šikovné děvče.“ Okamžitě znovu otočil hlavu dopředu a dálrazil cestu rozlíceným davem.

Nesnažil se prodírat zpět proti jeho proudu. Victorie si uvědomila, že se naopak snaží lidské řeky využít, jako by proplouval silnými proudy. Kormidloval je směrem ke kraji panikařící lidské masy a blížil se k němu ráznými, pevnými kroky, a to i přes své kulhání. Neudělal tu chybu, že by se bláhově rozběhl a ohrozil tím svou či její rovnováhu. Bylo zřejmé, že se už dávno naučil oslabenou levou nohu při chůzi vyrovnávat.

Lucasova pevná rozvaha uprostřed zmatku Victorii napověděla, že patří k těm vzácným lidem, kteří si i ve vyhrocených situacích zachovávají chladnou hlavu. Cítila se s ním bezpečně, i když se kolem ní dav vlnil a přeléval jako rozbouřené moře.

Jakmile dorazili k okraji křičící, strkající se masy, dav prořídil. Aby se jim podařilo z něj zcela uniknout, vypočítal si

Lucas ten správný okamžik, na který už zjevně nějakou dobu čekal, a než se Victorie nadála, škulbl jí dopředu a vtáhl ji do temné, úzké uličky mezi dvěma domy.

Victorie klopýtala za ním do relativního bezpečí tmavého zákoutí. Boty jí ujely po něčem slizkém a musela zatajit dech, tak silný byl puch, který vyplňoval úzký prostor mezi kamennými zdmi domů.

Už myslela, že nebezpečí pominulo, když v tom okamžiku ze začátku uličky zaslechla drsné opilecké hlasy.

„Hele, kámo. Posviť sem. Viděl sem je, jak zmizeli někde tadyhle. Byli dva. Náký boháči, na to vem jed.“

„Krucí,“ zaklel Lucas skoro bezhlesně. „Schovejte se za mnou a zůstaňte u země, Victorie.“

Aniž čekal, až ho poslechne, strhl Lucas Victorii za sebe s takovou silou, že dopadla na cihlovou zeď domu. Vyrovnala rovnováhu a úzkostlivě pohlédla k začátku uličky, právě když se v ní objevila záře lucerny. V bledém světle zahlédla tváře dvou mladých násilníků ozbrojených noži. Spatřili svou oběť a vyrazili vpřed.

„Na co čekáš, Dlouháne?“ zeptal se naléhavě svého kumpána druhý muž. „Dělej, podej si ty fešáky. Dneska v noci se tu takovejch potuluje plno, tak ať z toho něco máme.“

Stonevale nehnutě stál a zaštiťoval Victorii. Když sledovala, jak se přibližují, všimla si, že hrabě vytáhl z kapsy pláště malý, lesklý předmět.

„Hergot. Má bouchačku,“ zaklel první chlap, když paprsek z lucerny dopadl na pistoli v Stonevalově ruce.

„Výtečný postřeh, pánové.“ Stonevalův hlas zněl mírně znuděně. „Který z vás touží okusit přesnost mé mušky?“

První chlápek se prudce zastavil a druhý do něho narazil. Oba se svalili na zem. Lucerna jim vypadla z rukou. Sklo se s řinkotem roztránilo a završely jiskry. Skomírající plamen ještě chvíli vrhal hrozivé, ponuré stíny.

„Hergot,“ opakoval první chlápek roztrpčeně. „Člověk se snaží vo slušný živobytí a hele, co se stane.“ Vyškrábal se na nohy a vracel se k východu z uličky.

Druhý nepotřeboval pobídnout. Ozval se dupot po kamenné dlažbě, tlumené nadávky a za pár vteřin Victorie s Lucasem v uličce osaměli.

Lucas však neztrácel čas. Dlouhými prsty popadl Victorii za zápěstí a vytáhl ji z temné uličky na širší ulici.

Tam se dav ještě nedostal a obklopilo je požehnané ticho. Victorie se snažila zpomalit krok, aby nabrala dech, ale Stonevale se odmítal zastavit, a tak klopýtala poslušně za ním.

„Lucasi, musím říct, že jste si v té uličce vedl velice dobře.“

Lucas jí sevřel zápěstí ještě pevněji. „Mohlo to být zcela zbytečné, kdybyste si nevzala do hlavy, že půjdete v noci na pouť.“

„Ale no tak, Lucasi, copak musíte...“

„Můžeme jen doufat, že se Lyndwoodův kočí řídil jeho pokyny,“ přerušil Victorii Lucas a dál ji rychle táhl za sebou.

„Dělám si starosti o Annabellu a Bertieho,“ vyrazila ze sebe Victorie udýchaně.

„To byste taky měla.“

Victorie sebou cukla, když si uvědomila, že s klidem nechává vinu na ní. Nejhorší na tom bylo, že měl pravdu. Byl to její nápad.

Stonevale ji naštěstí ušetřil dalších výtek a vedl ji dál za roh do ulice, kde na ně měl v případě nouze čekat povoz. Victorie náhle spatřila známé obrysy Lyndwoodova kočáru, jak zastavuje před hostincem, a s úlevou zaznamenala, že v něm sedí dvě osoby.

„Jsou tady, Lucasi. Jsou v pořádku.“ Zrudla, když jí došlo, že po celou dobu nebezpečí bezděky Stonevalovi říká křestním jménem.

„Ano. Vypadá to, že se dneska večer na nás přece jen usmálo trochu štěstí.“ Dál nic nedodal a vedl ji ke kočáru.

„Panebože, měli jsme o vás takový strach,“ přivítal je Lyndwood a otevřel dvířka. „Už jsme mysleli, že vás dav ušlapal. Pospěšte si. Ať se tu dlouho nezdržíme. Ta lůza se sem může kdykoli přihnat.“

„Žádné strachy, Lyndwoode, nemám v nejmenším úmyslu otálet.“ Lucas strčil Victorii do kočáru, hbitě nastoupil za ní a zabouchl za sebou dveře.

Kočár okamžitě vyrazil a bylo to právě včas. Nočním vzduchem už byl slyšet blížící se křik rozvášněného davu.

Victorie se na Annabellu úzkostlivě podívala. „Jsi v pořádku, Bello?“

Annabella vzala přítelkyni za ruku. „Jsem. Když to propuklo, byli jsme s Bertiem na okraji davu. Podařilo se nám dostat se pryč téměř okamžitě. Strašně jsem se bála o vás dva. Byli jste přece v samém středu té mely, ne?“

„Měli jsme namále,“ řekla Victorie. Napětí, které ještě před chvílí cítila, ji začalo opouštět a místo něj ji zalil pocit euforie. „V jedné uličce nás chtěli napadnout dva zloději. Ale Stonevale na ně vytáhl pistoli a rázem je zahnal. Byl úžasný.“

„Probaha,“ zašeptala šokovaná Annabella.

„Kruci, Stonevale,“ zamračil se Lyndwood ustaraně. „To jste unikli opravdu o vlas. Nestalo se vám tedy nic?“

„Jak vidíš, Lyndwoode, jsme oba v naprostém pořádku,“ zabránil Lucas dalšímu vyptávání lhostejným tónem. „Zdá se, že malou újmu utrpěl jen převlek slečny Huntingdonové.“

Victorie si sáhla na hlavu a došlo jí, že něco chybí. „Proboha, ztratila jsem klobouk.“

„Máte velké štěstí, že jste nepřišla o nic víc než o klobouk, slečno Huntingdonová.“ Stonevalův hlas byl opět nápadně klidný.

Victorie pokradmu pohlédla na jeho ostře řezaný profil a uvědomila si, že Lucas zuří. Poprvé od chvíle, kdy kolem ní propukla pouliční bouře, pocítila záchvěv skutečného strachu.

Když kočár zastavil, pohlédl Lucas z okna na prázdnou postranní ulici. „To chcete vystoupit tady, slečno Huntingdonová? Od hlavního vchodu do domu jsme na hony daleko.“

„Tady mi to postačí,“ prohlásila klidně a uchopila svou parádní hůlku.

„A jak se hodláte dostat do domu, když ne hlavním vchodem?“ zeptal se Stonevale podrážděně.

„Přelevu zeď zahrady a dovnitř se dostanu verandou, stejnou cestou, jakou jsem přišla. Nemějte obavy, vím kudy jít.“ Victorie už vystupovala z kočáru. Doufala, že nebude považovat za svou povinnost ji následovat.

„Dobrou noc, Vicky,“ rozloučila se Annabella tiše. „Vyklubalo se z toho neobyčejně vzrušující dobrodružství, vid’?“

„To tedy ano,“ odpověděla Victorie.

Lucas Victorii následoval otevřenými dveřmi kočáru. „Počkej tady, Lyndwoode,“ řekl přes rameno. „Vrátím se, jakmile doprovodím našeho rošťáka dandyho přes zahradní zeď.“

Victorie se k němu polekaně obrátila. „Nemusíte mě doprovázet, mylorde. Ujišťuji vás, že najdu cestu sama.“

„To nepřipadá v úvahu, slečno Huntingdonová.“ Musel si všimnout její nervozity, protože se znalecky usmál. „Výborně,“ zabručel, uchopil ji za paži a vedl ji k temné zdi. „Vidím, že jste mě poznala natolik, abyste postřehla, že nemám dobrou náladu. Když jsem v takovém rozpoložení, je lepší se mnou nediskutovat.“

„Mylorde,“ začala Victorie a vzdorně vysunula bradu, „snad si nemyslíte, že za to, co se dnes stalo, mohu já?“

„Ale vy za to můžete, slečno Huntingdonová.“ Pohlédl na vysokou zeď porostlou břechťanem. „Jak se dostaneme do zahrady?“

Pokusila se uvolnit paži z jeho sevření. Když si jejího marného úsilí nevšímal, vzdala to a pokývla směrem k vzdálenému konci uličky. „Tamhle se to dá přelézt.“

Vedl ji tím směrem, až ukázala na místo hustě porostlé břečťanem, kde ve zdi chyběly četné úlomky. Beze slova vklínila špičku boty do první pukliny a chytla se visících úponků.

Pod ní Lucas nesouhlasně potřásl hlavou a sledoval, jak leze přes zeď. Victorie se pod jeho upřeným pohledem cítila nemotorná a nešikovná. Neměla v přelézání zdi ještě velkou praxi. Jen doufala, že přitom bledý měsíc příliš nezdůrazní obrys jejího vyšponovaného pozadí.

Lucas se chytil popínavých úponků, našel vykotlaný kousek zdi a vyšvihl se za ní.

Na druhé straně zdi Victorie zlehka seskočila na zem. Když vzhledla, viděla, že Lucas je těsně za ní. Rychle ustoupila a on skočil přímo před ni. Všimla si, že většinu váhy kladl na zdravou pravou nohu a při doskoku ani nezakolísal.

„Mylorde,“ sykla, „měl byste se vrátit do kočáru. Lyndwoodovi na vás čekají.“

„Nejdřív vám chci něco říct.“ Stál uprostřed vonící zahrady ponořené do tmy a jeho vysoká, temná postava působila v noci nebezpečně a výhrůžně.

Victorie sebrala odvahu. „Musím vám říct, Stonevale, že nemám touhu za to, co se dnes stalo, vyslechnout mravokárné kázání. Jsem si dobře vědoma, že nikdo z nás by nebyl ohrožen, kdybych netrvala na tom, abychom šli na pout.“

„V tom máte naprostou pravdu, slečno Huntingdonová.“

Jeho lhostejný tón prostý jakékoli emoce byl daleko horší, než kdyby ji plísnil. Victorie si však náhle vybavila, jak ji v temné uličce ochránil před zloději. Bezděky mu položila ruku na rukáv.

„Vím, že jsem vám hluboce zavázána, mylorde, ale musím vám po pravdě říci, že než dav zdivočel, výborně jsem se bavila. Zajímavější vycházku už jsem dlouho nezažila.“ Zhluboka se nadechla a kvapně pokračovala. „Také bych vám ráda řekla, mylorde, že jste se zachoval úžasně. Jednal jste s tak obdivuhodně chladnou rozvahou. Vyprostil jste nás z toho šíleného davu a nikdy nezapomenu, jak jste zahnal ty dva zloděje v uličce. Za to vám náleží mé upřímné díky.“

„Vaše díky,“ opakoval přemýšlivě. „Nejsem si jistý, že je to za daných okolností dostatečná odměna.“

Victorie k němu vzhledla a náhle si uvědomila, že botanická zahrada tety Cleo je v noci velmi temným a osamělým místem. Na děsivý okamžik ji napadlo, že by Stonevalovi mohly povolit nervy a mohl by dát průchod svému hněvu, a rychle začala uvažovat, co udělá, když k tomu dojde. Podvědomě o krok couvla.

„Mylorde?“

„Ne,“ pravil, jako by dospěl k rozhodnutí. „Za to, co jsem snášel a nepochybně ještě budu muset, vaše pouhé díky nestačí.“

Bez nejmenšího varování jí Lucasovy ruce sevřely ramena a jediným hbitým pohybem ji přitiskly k zahradní zdi.

Než Victorie stačila zareagovat, přistoupil Lucas k ní, tak blízko, že se jeho šlachovité, dlouhé tělo přitisklo k její poddajné, pružné postavě.

Lucasova noha ve vysokých holínkách vklouzla mezi její stehna. Když Victorie ucítila tlak jeho svalnaté nohy, na okamžik šokovaně ztuhla. Pohlédla do Stonevalovy ostře řezané tváře a v měsíčním svitu bylo vidět, jak se jí rozšířily oči.

„Jste horkokrevná, nezbedná uličnice, malá saň, která potřebuje zkroutit, nebo se dostane do pořádného průšvihů. Kdybych měl dost rozumu, tak tohle teď okamžitě skončím,“ řekl chraplavě Lucas.

Victorie si olízla vyschlé rty. „Co skončíte, mylorde?“

„Tohle.“ Jeho ústa se přitiskla k jejím s takovou silou a žhavostí, že konečně plně poznala skutečnou povahu jeho nebezpečné nálady.

Čekala jeho hněv, ale nebyla připravena na mužný, smyslný žár, který z něj plál.

Stonevale ji chtěl.

Nečekaný útok jeho touhy Victorii zcela zaskočil. Několikrát už byla políbena, buď příliš odvážným, nebo zoufalým nápadníkem, párkrát si to vyzkoušela ze zvědavosti. Dosud však nepoznala nic, co by se podobalo tomuto drsnému, hlubokému, žádoucímu polibku, který teď pronikal jejími smysly.

Zachvěla se a prsty sevřela Lucasovy paže. Zareagoval chraplavým zasténáním a pak už ji drtil svým tělem a tiskl mezi břečťan. Svým stehnem ji nutil, aby ještě víc rozevřela nohy. Victorie cítila, jak ji břečťan píchá do zad. Vdechla vůni jeho

drcených listů a Lucasova těla vonícího po pižmu. Hlava se jí točila, jako by kroužila v tanečním kole.

Když ucítila, jak jí jeho jazyk přejíždí po dolním rtu, pootevřela ústa stejně instinktivně a samozřejmě, jako se předtím nechala Lucasem vést do bezpečí.

Cukla sebou, když jí rukama pevně objal pas. Nebránila se však, přestože věděla, že by měla, ani když ucítila jeho palce těsně pod svými malými, pevnými řadry.

„Mylorde,“ vypravila ze sebe rozechvěle, když se odtrhl od jejích úst a vzal do zubů její ušní lalůček. „Mylorde, já... myslím, že byste tohle neměl dělat.“

„Chci, abyste měla dobrý důvod si mě pamatovat, Victorie,“ zašeptal Lucas.

Victorie polkla a snažila se vzpamatovat. „Ujišťuji vás, že na vás sotva kdy zapomenu.“

„Výborně.“

Hryzal její citlivý lalůček, a i když to nebolelo, vyvolalo to v ní pocit zranitelnosti. Jeho zvláštní mazlení Victorii zasáhlo až v samém jádru její bytosti. Polilo ji horko a zrychlil se jí tep.

Bez přemýšlení zvedla ruce výš a spojila je za Lucasovou šíjí. Uvědomila si, jak ji jeho vůně přitahuje. Také se jí líbilo, když pod rukama cítila jeho široká, silná ramena. A byla si až příliš dobře vědoma klenutého obrysu jeho mužství, které vystupovalo z jeho upnutých kalhot.

„Tak se mi zdá,“ zašeptal Lucas, „že tahle známost bude nanejvýš zajímavá.“ Hněv z něho vyprchal a zbyla jen touha, která mu sršela z očí.

„Myslíte?“ Victorie odvážně zvedla hlavu a pohlédla mu do očí. Nedávná úleva a euforie, která se jí zmocnila po přestálém nebezpečí, se smísila s dalším vzrušujícím pocitem, který byl nový a neznámý, s hlubokou smyslností. Cítila zvláštní malátnost a uvědomila si, že se k Lucasovi tiskne.

„Ještě si to neuvědomujete, ale dala jste mi klíč k bráně své pevnosti. Znam teď vaše tajemství a chci vás předem varovat, že je hodlám využít k tomu, abych se o vás ucházel.“

„Abyste se o mě ucházel?“ Victorie rázem procitla ze svého smyslného opojení.

„Hodlám se vám dvořit, namluvit si vás, svést vás. Učiním vás svou, Victorie. Jen ten nejdůležitější a nejdůhodlanější z nápadníků je ochoten snést to, co budu muset vydržet já, abych vás získal, ale nakonec budete moje.“ Jeho úsměv, který se mu v měsíčním světle objevil na rtech, byl pomalý, nebezpečný a nesmírně podmanivý.

„Co vás vede k tomu myslet si, že se vám někdy poddám, mylord?“

„Poddáte se mi, protože nebudete moci jinak. Nikdy nenajdete druhého muže, který by vám dal to, po čem toužíte,“ řekl jí Lucas. „Až bude všechno řečeno a vykonáno, nebudete mi schopna odolat. Teď, když vím, po čem toužíte, vás mám v hrsti.“

„Po čem myslíte, že toužím, mylord?“

„Po dobrodružství.“ Políbil ji na špičku nosu. „Po vzrušení.“ Políbil ji na víčka. „A po společníkovi, který by se o ně s vámi dělil. Dnešní pouť byla jen krotkou ukázkou toho, s čím bych vás mohl seznámit. Mohl bych vás vzít na místa, kam by se žádná dáma neodvážila vkročit. Mohl bych vám ukázat tu stranu života, o níž se vážená žena z vyšší společnosti nikdy ani nedozví.“

„Riziko,“ slyšela se, jak šeptá.

Jako by jí četl myšlenky. „Můžete ten druhý svět probádat se mnou. S nikým jiným nebudete víc v bezpečí. Jistě byste nechtěla ohrožit postavení své tety nebo svoje ve společnosti tím, že byste se nechala přistihnout.“

Pomalu jí docházelo, co jí to vlastně nabízí. Lákadlo, které jí předkládal, bylo neodolatelné a on to zjevně věděl. „Ale Lucasi, kdyby to někdo odhalil, byla by to katastrofa.“

„Jak se rozhodneme strávit noční čas mezi půlnocí a svítáním, bude tajemství, které zůstane jen mezi námi dvěma. Nabízím vám obchod, Victorie, a myslím, že ho sotva můžete ignorovat. Hodlám ukojit vaši zvědavost po temnějších stránkách života.“

„Musíte mi podmínky toho obchodu objasnit víc, mylord! Co přesně byste za to ode mne chtěl?“

Lucas pokrčil rameny. „Nic moc. Ve dne dámu, v noci společníka při dobrodružných výpravách.“

„Nejsem tak hloupá, abych uvěřila, že to bude tak jednoduché. Říkáte, že se mi budete dvořit a namlouvat si mě, ale já vám znovu jasně opakuji, že se nehodlám vdávat.“

„Dobrá, nebudeme tedy mluvit o manželství,“ pravil chlácholivě. „Já stejně jako vy hledám společníka pro noční život. Jsem vám k službám jako průvodce. Strávíme noci tak, jak si budete přát. Žádám jen tolik, abyste své dobrodružné výpravy vyhradila jen pro naše společné noci.“

„Jste si jist, že víc ode mne za svůj noční doprovod a ochranu nebudete žádat?“

„Momentálně víc nežádám. Co bude dál, rozhodne osud. Budeme spolu hrát hru, Victorie. Nebezpečnou hru. Hru, jakou jste ještě nikdy nehrála.“

Pohlédla na něj, fascinována ujištěním v jeho očích, omámena temným slibem jeho slov. Victorii bylo v tu chvíli jasné, že by měla utéct, ale lákadlo, které jí předložil, bylo příliš silné.

Stále si uvědomovala tlak jeho rukou těsně pod svými řadry a náhle palčivě zatoužila pocítit, jaké by to bylo, kdyby se svými dlouhými prsty dotkl jejích bradavek. Zachvěla se.

Zdalo se, že Lucas znovu čte její myšlenky. Pomalu posunul ruce výš a uchopil její řadra. Přes vestu a košili cítila teplo sálající z jeho dlaní. Potlačila zasténání a sevřela ho kolem šíje pevněji.

Než se vzpamatovala natolik, aby zaprotestovala, sklouzl rukama opět k jejímu pasu. Nechal ji bez dechu, rozechvělou a toužící zakusit víc toho zakázaného doteku.

„Tak co, Victorie? Domluveno? Budete hrát ve dne dámu a v noci mého společníka? Zažijeme spolu další takové noci, jako byla ta dnešní?“

„Myslela jsem, že takové věci neschvalujete.“

„Připouštím, že jsem byl zpočátku poněkud překvapen vaší odvážností a troufalostí, ale od té doby jsem se už vzpamatoval a napadlo mě, že trávit noci s vámi bude daleko větší zábava, než je trávit v klubech nebo ve společnosti nudných mladých dam na vdávání,“ ujistil ji Lucas.

Zaváhala, ale cítila, jak už překračuje okraj propasti. „Musí to zůstat naším tajemstvím,“ varovala. „Nikdo se to nikdy nesmí dozvědět. Kdyby teta zjistila, co provádím, byla by bez sebe obavami. Nesmím připustit, aby na ni moje chování vrhlo na veřejnosti špatné světlo. Je ke mně tak laskavá a vděčím jí za víc, než budu kdy moci splatit.“

„Vaše tajemství beze zbytku zachovám. Máte mé slovo,“ ubezpečil ji Lucas.

Uvěřila mu, aniž potřebovala důkaz. Věděla, že pro tohoto muže je dané slovo svaté. Není to typ, který klevetí v klubech a salonech. Setkají-li se na společenských akcích, bude se k ní chovat s patřičnou zdvořilostí a úctou. „Ach Lucasi, tak ráda bych s vámi poznávala noční život.“

Dotkl se svými rty jejích. „Řekněte ano, Victorie. Řekněte, že přijímáte mou nabídku.“

„Musím o tom přemýšlet. Je to důležité rozhodnutí. Musím mít čas pořádně si to promyslet.“

„Smím vás a vaši tetu zítra navštívit? Můžete mi dát své konečné rozhodnutí.“

Zhluboka se nadechla s vědomím, že tohle už je začátek. „Rozhodně neztrácíte čas, mylord.“

„Nerad marním čas.“

„Dobrá. Můžete nás navštívit.“ Krátce ho objala kolem krku ještě pevněji. Věděla dopředu, co odpoví. Pak se ho pustila a náhle pocítila rozpaky a dokonce stud. Pohlédla k temným oknům domu. „Už musím jít. A vy musíte zpátky k Lyndwoodovým. Budou se divit, kde jste.“

„Prostě jim řeknu, že byly problémy s přelézáním zdi,“ řekl ledabyle.

Obřadně jí políbil ruku. Když zvedl hlavu, ozářilo měsíční světlo jeho lehký, ale přesto patrný úsměv. Poté se otočil, přikročil ke zdi a s naprostou jistotou našel skryté stupy. V příštím okamžiku zmizel do noci. Victorie ještě chvilku otálela a myslela na to, co právě udělala. Pak vešla skleněnými dveřmi do potměšilé zimní zahrady.

O něco později ležela ve své posteli a přemýšlela o tom, že Stonevalův úsměv na rozloučenou byl až příliš spokojený a vítězoslavný.

Hodlám se vám dvořit, namluvit si vás, svést vás.

Budu s ním muset jednat obezřetně, říkala si Victorie. Však si se svým půlnočním hrabětem poradí. Bude se muset naučit s ním manipulovat, protože nemá na vybranou. Nedokáže odmítnout to, co jí nabízí. Potřebuje to.

Poprvé po několika měsících spala Victorie klidným a nerušeným spánkem.

Deset minut poté, co se Lucas vrátil ze zahrady, vystoupil z Lyndwoodova kočáru, rozloučil se a vyšel po vstupních schodech

městského panského domu, který nedávno zdědil. Jeho majordomus, kterého spolu s ostatním nepočetným služebnictvem pro Lucase najala Jessica Athertonová, mu otevřel dveře.

„Pošlete všechny spát, Griggsi. Mám ještě nějakou práci v knihovně,“ nařídil Lucas.

„Jak poroučíte, mylordé.“

Lucas vešel do knihovny, v níž bylo rozmístěno oněch několik kousků dobrého nábytku, který zůstal v domě, a nalil si portské. Zase ho bolela ta zatracená noha. Mohlo za to to bláznivé běhání po pouti a lezení přes tu zpropadenou zahradní zeď.

Tiše zaklel a upil dlouhý doušek portského, o němž ze zkušenosti věděl, že uleví tupé, pulzující bolesti nahoře ve stehně.

Netrápila ho však jen noha. Zahradní schůzka s Victorií zjitřila ještě jinou část jeho bytosti. Ještě pořád cítil její poddajné, pružné tělo, když ji tiskl k zahradní zdi. V hlavě mu zůstala její sladká, kořeněná vůně, která se mísila se silným aroma portského.

Očima zavadil o portrét, který visel nad krbem. Lucas se pomalu přesunul po vybledlém koberci před krb a stoupl si proti vážné tváři svého strýce.

Bývalý hrabě ze Stonevale Maitland Colebrook neměl v posledních letech svého života proč se usmívat. Trápilo ho chatrné zdraví a vleklá deprese, takže si postupem času ke všem a ke všemu vypěstoval odpor. Své nepředvídatelné výbuchy vzteku Maitland často ventiloval násilím, kterého se dopouštěl na každém, kdo se mu připlétl do cesty, takže měl Stonevale stálý nedostatek služebnictva.

V dobách, kdy býval mladší, holdoval Maitland Colebrook hojně smilstvu, alkoholu a hazardním hram. Ze společenských kruhů zmizel poté, co zdědil rodinný majetek, který už před ním dost ztenčil jeho otec.

Stal se z něho výstřední samotář. Zpřetrhal veškerá pouta nejen se svými londýnskými známými, ale i s příbuznými. Odebral se na venkov, aby vyždímal ze svého panství to málo, co z něj zbylo. Nikdy se neoženil, a tak když před několika měsíci ucítil, že se blíží jeho konec, zavolal si svého dědice, synovce, jehož sotva znal.

Lucas se na jejich rozhovor pamatoval dobře. Ponurá ložnice působila se svými zatuchlými závěsy a omšelým nábytkem skoro příjemně ve srovnání s Maitlandem Colebrooke, který ležel sešlý a popelavě bledý na starodávné dubové posteli opřený o špinavé polštáře. Po straně měl lahev portského a lahvičku laudana.

„Je to všechno tvoje, synovče, každá prokletá píd' Stonevale. Máš-li jen špetku rozumu, odejdeš odtud a necháš to tu všechno shnít. Z těchhle pozemků nikdy nic dobrého nevzešlo,“ zasípal s kostnatými prsty zaťatými do ošuntělé pokrývky a upřel chladný pohled na Lucase.

„Možná proto, že se do nich nikdo dlouhá desetiletí neobtěžoval vložit žádný čas ani peníze,“ namítl Lucas trpce. Každému hlupákovi mohlo být jasné, že Stonevale má v sobě skrytý potenciál. Půda byla dobrá a panství by se opět mohlo pozvednout, aby vydělávalo.

K jeho oživení však bylo zapotřebí peněz. Peníze a pán, který by se o své pozemky i lidi staral.

„Na Stonevale nemá cenu plýtvat penězi. Povídám ti, je to tu prokleté. Zeptej se, koho chceš. Už je to tak po generace. Špatná půda, líní sedláci, nespolehlivé zásoby vody. Nemá cenu tu zachránit jedinou zatracenou věc. Měl bys to celé prodat. Nechápu, proč jsem to neudělal sám,“ varoval ho stařec chraplavým, nakřáplým hlasem.

Poté se umírající hrabě ztěžka naklonil, aby otevřel zásuvku nočníku stolku. Chvilí v ní hrabal třesoucími se prsty, pak jimi uchopil malý předmět, který našel po hmatu. Poté jej podal Lucasovi, jenž se pohotově natáhl, aby jej uchopil.

Když Lucas otevřel dlaň, zjistil, že hledí na kulatý jantarový přívěšek na tenkém řetízku. Byly do něj jemně vyřezány dvě miniaturní lidské postavičky, které budily dojem, že v průhledné zlatožluté pryskyřici před mnoha tisíci lety zkameněly. Postavičky znázorňovaly rytíře a jeho paní.

„Co je to, strýčku?“ zeptal se Lucas a prsty znovu sevřel přívěsek.

„Ať se propadnu, jestli to vím. Daroval mi to otec před svou smrtí. Tvrdil, že to našel ve starém bludišti uprostřed jižní zahrady. Místní lidi si myslí, že to znázorňuje pověst.“

Lucas si kámen podrobně prohlížel. „Jakou pověst?“

Maitland náhle zrudl vzteky. „Pověst, kvůli níž je tohle zpropadené panství tak prašivé, ta, co mi zničila život, protože mi odeprěla vlastního potomka. Pověst o Jantarovém rytíři a jeho paní.“

„Co je na ní pravdivého?“

„Na to se jdi zeptat jedné ze starých čarodějnic ve vsi, chceš-li znát ten příběh. Já mám lepší věci na práci, než ti vykládat báchorky.“

Vzápětí nato se Maitlanda zmocnil prudký záchvat kašle. Lucas mu rychle nalil sklenku portského a přidržel ji u tenkých, bledých rtů. Jeho strýc upil dlouhý doušek a utišil se.

„Víš, není to k ničemu,“ pokračoval Maitland Colebrook. „Nic z toho nikdy nebylo a ani nebude. Celé místo přináší jen smůlu. Dej na mou radu a všechno to tu prodej, chlapče. Nepokoušej se to zachránit.“

Lucas pohlédl na jantarový přívěsek a náhle v něm uzrálo rozhodnutí. „Víš co, strýčku, myslím, že tvé rady neuposlechnu. Zachráním Stonevale.“

Maitland Colebrook na něj pohlédl unavenýma, krví podlitýma očima. „A kde myslíš, že seženeš prachy? Slyšel jsem, že jsi dobrý v hazardu, ale nedokážeš vyhrát tolik, aby sis zajistil stálý příjem, který bys na záchranu panství potřeboval. Já to vím. Za mlada jsem to zkoušel.“

„Pak budu muset najít jiný způsob, jak peníze opatřit.“

56

„Jediný jiný způsob je namluvit si nějakou dědičku, a to není tak jednoduché, jak se první pohled zdá. Žádná slušná bohatá žena ze společenské smetánky se nebude bavit s hrabětem, který je na mizině. O to se ostatně postará i její rodina.“

Lucas strýci pohlédl do očí. „Třeba bych měl mířit o něco níž, než jsou šlechtické kruhy.“

„Jen bys plýtvál časem. Kruci, vím, co se povídá v klubech. Vždycky se spekuluje o případech, kdy šlechtic nabízí svůj titul za kupeckou dcerku, která má dědictví. Ale pravdou je, že bohatí si berou zase jen bohaté, a to platí pro měšťáky i šlechtu.“

Strýcova slova Lucasovi opět zazněla v hlavě, když hleděl na jeho portrét. Uštěpačně se usmál a symbolicky mu připil.

„Mýlil ses, strýčku. Našel jsem si svou dědičku a dnes večer jsem rozhodil sítě a návnadu. Pěkně se mnou zatočí, ale nakonec bude moje.“

A už aby to bylo, pomyslel si Lucas a hodil do sebe poslední doušek portského. Chtěl Victoriino bohatství, ale dnes večer zjistil, že chce také Victorii.

Lucas odložil sklenku a uvědomil si, že ho jantarový přívěsek hřeje na hrudi. Nosil ho kolem krku schovaný pod šaty od toho večera, kdy mu ho Maitland Colebrook věnoval.

Když Lucas stál sám v knihovně a přemýšlel o své budoucnosti, napadlo ho, že sytý zlatohnědý lesk jantaru přesně odpovídá barvě Victoriiných očí.

4

Lucas vystoupil po vstupních schodech k panskému domu lady Nettleshipové s pocitem napjatého očekávání smíšeným s chladným odhodláním. Byl v náladě nikoli nepodobné té, která se ho zmocňovala, když usedal k hráčskému stolu. Každá část jeho bytosti byla soustředěna na výhru a Lucas věděl, že vyhrávat umí.

Už dávno se naučil, že pro člověka, který je odkázán jen sám na sebe a na svůj důvtip, není nic lepšího než pečlivě promyšlený plán a strategie. Znal cenu chladného rozumu a vypěstoval si schopnost dát v důležitých chvílích jako při bitvě nebo hazardní hře všechny emoce stranou. Chladnokrevná logika je klíčem k přežití, a to Lucas věděl.

Dobře si uvědomoval, že důvodem, proč přežil, a dokonce vyhrával při hazardních hrách v londýnských klubech a hráčských doupatech, bylo to, že jednoduše nikdy nedovolil, aby do hry zapojil své emoce. Na rozdíl od impulzivních mladých floutků, opilých lordů nebo pošetilých dandyů, kteří s oblibou melodramaticky rozhazovali peníze, si Lucas nikdy nedovolil jednat nedisciplinovaně, z falešné pýchy nebo ze zoufalství.

Když člověku nepřálo štěstí, prostě odešel od stolu a počkal na jiné místo a dobu. Ty Lucas vždy našel.

Avšak nehledě na to, jak velké měl v hazardních hrách úspěchy, musel uznat, že jeho strýc měl pravdu. Neměl šanci, že by vyhrál dostatek peněz, aby zachránil Stonevale. Lucas věděl, že by se o to mohl marně pokoušet třeba celý život. Stonevaleské panství a lidé však tak dlouho čekat nemohou.

Ale na to, aby mohl nějakou dobu žít na úrovni tady v Londýně, nemusí vyhrávat celou věčnost. Když je člověk chytrý a hlídá si své výdaje, může přežít od jedné výhry k druhé. Ve společnosti se o tom sice mohou šířit spekulace, ale pokud někdo budí dojem, že je bohatý, nikdo se na jeho finanční situaci otevřeně nevyptává. Lucasovi samozřejmě pomohlo, že má titul a přístup ke společenským konexím Jessicy Athertonové.

Ohlédl se přes rameno po drahém černém dvoukolovém kočáru taženém nádherným šedáky, v kterém sem dnes přijel. Jeho

livrejovaný sluha hladil koně po hlavách a chystal se je provádět kolem, dokud jeho pán neukončí dopolední návštěvu.

Celé spřežení stálo daleko víc, než by Lucas byl ochoten utratit, ale musel si pořídit to nejlepší, a to platilo i na krejčího. Když člověk uhání dědičku, musí se zamaskovat dobře, zvláště když si ta dáma s oblibou najímá detektivy.

Dveře domu lady Nettleshipové se otevřely, právě když si naposledy v duchu opakoval plán toho dne. Lucas podal majordomovi svou navštívenku.

„Hrabě ze Stonevale za lady Nettleshipovou a její neteří.“

Majordomus se zatvářil důležitě. „Podívám se, jestli lady Nettleshipová dnes dopoledne přijímá.“

Jeden chmurný okamžik Lucas uvažoval, co by dělal, kdyby si to Victorie rozmyslela a dnešní dopolední návštěvu mu odmítla. Je docela možné, že za denního světla vycítila nebezpečí.

Měl překonat vášnivou touhu ji políbit, která ho včera v noci zachvátila. Neměl v úmyslu to udělat, rozhodně ne tak brzy. Avšak na krátký, riskantní okamžik v temné zahradě porušil své základní pravidlo a dovolil, aby jeho city převládly nad chladnou rozvahou. Lucas se zapřísahal, že bude v budoucnu opatrnější.

Majordomus se vrátil a vzápětí Lucas pocítil úlevu spojenou s vítězstvím, když byl uveden do majestátního přijímacího salonu. Díky dlouholetému cviku nedal na své tváři najevo ani jeden z pocitů, v duchu se však zaradoval. První překážka byla překonána. Byl přijat do domu své vyvolené.

V příštím okamžiku vítězoslavný pocit vystřídala podrážděnost, když v prosluněné místnosti ihned nezahlédl Victorii. Nečekal, že by ztratila nervy a nepřišla. Ale dáma, která ho v noci nebojácně následovala do té temné uličky, za bílého dne zřejmě váhala, zda ho chce vidět. Lucas se přinutil věnovat plnou pozornost pozoruhodné ženě středního věku, která seděla na elegantní pohovce.

„Váš služebník, lady Nettleshipová,“ zamumlal, když políbil podanou ruku. „Vidím, že Victoriiny krásné oči jsou rodinným znakem.“

„Jak milé, mylord. Posad'te se. Očekávali jsme vás. Victorie, drahoušku, polož ty brouky a pojď přivítat svého hosta.“ Victoriina teta natočila hlavu směrem k neteři a usmála se.

Zaplavilo ho uspokojení. Ta malá uličnice si to přece jen nerozmyslela. Lucas se s úsměvem narovnal a otočil se. Uviděl Victorii, jak stojí u okna na vzdáleném konci salonu. Není divu, že ji hned nezapozoroval. Byla oblečena do žlutobílých šatů, které splývaly se zlatou potahovou látkou kolem ní.

Její nehybnost mu napověděla, že své místo zvolila schválně, aby si ho po jeho vstupu do místnosti mohla nepozorována pár minut prohlížet. Lucas pobaveně lehce povytáhl obočí na znamení, že oceňuje její taktiku. Mít šanci uvidět zblízka svého protivníka předtím, než se s ním člověk střetne, je k nezaplacení. Bylo jasné, že není sám, kdo má pojem o strategii.

„Dobré ráno, slečno Huntingdonová. Na okamžik jsem se obával, že jste zjistila, že vám do toho dnes přišla nějaká společenská povinnost.“

Victorie přistoupila blíž a její pantoflíčky byly na měkkém koberci zcela nehlukné. V rukou nesla plochou krabici a oči jí šibalsky svítily. „Jak vás jen napadlo, že bych na vaši dnešní návštěvu mohla zapomenout, mylord?“

„Člověk si nikdy nemůže být zcela jistý, co si dámy pamatují.“ Lucas dvorně políbil nabídnutou ruku. Prsty měla studené, což znamenalo, že není tak klidná, jak se zdá. To ho potěšilo.

„Ujist'uji vás, že mám paměť výbornou.“

„Naneštěstí pro muže to není vždy jen otázka selhání paměti. Někdy dáma prostě změní svůj názor.“

Pozorovala ho s lehce nakloněnou hlavou. „Jen když k tomu má dobrý důvod. Prosím, posad'te se. Zajímají vás brouci?“

„Brouci?“ Lucas pohlédl do krabice a zjistil, že se dívá na řady mrtvého hmyzu připíchnutého špendlíky. Brouci byli úhledně seřazeni podle velikosti a na konci byl ten největší, učiněný obr. „Abych pravdu řekl, slečno Huntingdonová, nikdy jsem broukům nevěnoval příliš pozornost.“

„Ach, ale toto jsou úžasné exempláře, vid', teto Cleo?“

„Výtečná sbírka,“ souhlasila lady Nettleshipová nadšeně. „Je prací lady Woodburyové, členky našeho malého spolku.“

„Fascinující.“ Lucas se pomalu posadil, oči upřené na Victorii, která se usadila na pohovce vedle své tety. „Člověka tak napadá, jak dokázala lady Woodburyová zabít tolik velkých brouků.“

„Nejspíš obvyklým způsobem,“ řekla teta Cleo. „Chytla je prsty pod křídly nebo použila kafrový olej či kousek drátu.“

„Vy také sbíráte brouky, slečno Huntingdonová?“ zeptal se Lucas.
„Ne, bojím se, že na to nemám žaludek.“ Pohlédla do krabice. „Ti chudáčekové neumírají vždy rychle.“

Studoval její profil. „Vůle přežít bývá neuvěřitelně silná.“

„Ano.“ Přikryla krabici víkem.

„Obávám se, že má neteř je pro jisté formy přírodovědného zkoumání příliš útlocitná,“ pravila Cleo s úsměvem.

„Přiznám se, že před zkoumáním hmyzu dávám přednost botanice a zahradnictví.“

„Zdá se, že máte dost široké zájmy, slečno Huntingdonová,“ poznamenal Lucas.

„Myslel jste snad, že jsou omezené?“ Pohlédla na něj zpod hustých řas a oči jí zářily šibalskou nevinností.

Lucas poznal, když na něho číhala past. „Vůbec ne. V průběhu naší krátké známosti jsem již pochopil, že jste žena se zájmy velmi neobvyklými.“

Cleo se na něj podívala. „Studujete snad botaniku a zahradnictví, pane?“

„Jak jste možná slyšela, získal jsem svůj titul teprve nedávno, a zjistil jsem, že dědictví okruh mých zájmů velmi rozšířilo. Myslím, že pokud na svém panství budu chtít zavádět nějaká zlepšení, budu se muset naučit něco o zahradnictví a podobných oborech,“ pravil Lucas.

Cleo vypadala potěšeně. „Výtečně. Pak vás jistě budou zajímat Victoriiny akvarely a kresby rostlin.“

Victorie zrudla, což Lucase překvapilo. „Teto Cleo, jsem přesvědčena, že jeho lordstvo nebudou mé čmáranice ani v nejmenším zajímat.“

„Ujišťuji vás, že právě naopak,“ pospíšil si Lucas. Cokoli, co Victorii vehnalo krev do tváře, muselo být fascinující.

„Je velice výtvarně nadaná.“ Teta Cleo vyskočila a došla k nedalekému stolku pro skicář. „Podívejte se na tohle.“

„Teto Cleo, to opravdu...“

„Falešnou skromnost stranou, Vicky. Tvé kresby jsou krásné a úžasně věrné. Stále ti říkám, že bys je měla vydat knižně. Prosím, mylord. Jak se vám líbí?“ Cleo s triumfálním výrazem podala Lucasovi skicář.

Lucas si byl vědom, že ho Victorie bedlivě pozoruje, a dal si s prohlížením skicáře načas. Otevřel ho s tím, že nejspíš uvidí obvyklé amatérské kresby a črty, jaké muž očekává od ženy. Malování a kreslení květín bylo pro mladé ženy módou.

Užasl však nad čistotou a živostí Victoriiných kreseb a akvarelů. Její květiny na stránkách skicáře doslova kvetly a zářily energií. Nebyly jen umělecky krásné, ale i přesné do posledního detailu.

Lucas okouzleně prohlížel stránku za stránkou a před očima mu ožívaly růže, kosatce, vlčí máky a lilie. Každá květina byla označena svým botanickým názvem: *Rosa provincialis*, *Passiflora alata*, *Cyclamen linearifolium*.

Vzhlédl a zjistil, že Victorie ho stále ještě pozoruje s podivně úzkostlivým výrazem. V tu chvíli si uvědomil, že je na své umění velice citlivá. Zavřel skicář. „Ty kresby a akvarely jsou skvělé, slečno Huntingdonová, jak vám už jistě mnozí řekli. Dokonce i já svým nezkušeným okem vidím, jak jsou krásné.“

„Děkuji.“ Náhle se zářivě usmála, jako by jí řekl, že je krásná ona, a ne její umění. Její jantarově hnědé oči byly skoro zlaté. „Jste velmi laskav.“

„Málokdy bývám laskav, slečno Huntingdonová,“ řekl jí tiše. „Jen konstatuji pravdu. Musím nicméně připustit, že jsem všechny tyto rostliny nepoznal. Kde berete pro své práce předlohy?“

„Ze zimní zahrady,“ vysvětlila teta Cleo. „Spolu s Victorií jsme vytvořily podle mne nanejvýš věrohodnou botanickou zahradu. Nedá se samozřejmě srovnávat s botanickou zahradou v Kew, ale jsme na ni dost pyšné. Chtěl byste si ji prohlédnout? Victorie vás ráda provede.“

Lucas přikývl. „Viděl bych ji velice rád.“

Victorie ladně vstala. „Tudy, mylorde.“

„Jen běžte,“ řekla Cleo. „Doufám, že až si prohlédnete rostliny, dáte si s námi čaj, mylorde.“

„Děkuji, rád.“ Když Lucas kráčet za Victorií halou a posléze krátkou chodbou vedoucí do zadní části domu, usmíval se pod vousy. Situace se vyvíjí dobře, usoudil spokojeně při vstupu do velké prosklené místnosti plné rostlin a silné, zemité vůně. Už je se svou kořistí o samotě.

Rozhlédl se kolem a napadlo ho, že dnes bude lovit v opravdové džungli. Pohlédl prosklenou stěnou skleníku. Uviděl velkou,

půvabnou zahradu obehnanou povědomou cihlovou zdí porostlou břečťanem.

„Byl jsem zvědavý, jak zahrada vypadá ve dne.“

Victorie stáhla káravě obočí. „Tiše, mylorde. Někdo by vás mohl uslyšet.“

„To sotva. Zdá se, že tu kromě nás není ani živáčka.“ Přelétl zrakem bujnou zeleň a exotické květiny, které vyplňovaly zasklený prostor. „Vy a vaše teta se o zahradnictví skutečně zajímáte, že? To je pozoruhodné.“

„Teta nechala zimní zahradu postavit už před lety,“ začala Victorie a vykročila uličkou mezi hustým porostem. „Má přátele, kteří cestují po světě, a ti nám posílají řízký a sazenice rostlin. Nedávno jí jeden z jejích obdivovatelů sir Percy Hickinbottom poslal odrůdu růže, kterou objevil na své expedici v Číně. Na její počest ji nazval Cleina čínská růže. Není to milé? Minulý měsíc zase poslal nádhernou chryzantému. Vypadá to, že se jí tu podaří uchytit. Vyznáte se v chryzantémách, mylorde?“

„Ne, ale vím, co znamená, když někdo začne být z ničeho nic upovídaný. Uvolněte se, Victorie. Není proč být nervózní.“

„Vůbec nejsem nervózní,“ zvedla hrdě bradu. Zastavila se před velkým podnosem plným boubelatých rostlin pokrytých bodlinami. „Máte rád kaktusy?“

Lucas zvědavě pohlédl na různorodou směs bodlinatých rostlin, které se nepodobaly ničemu, co dosud viděl. Zkusmo se dotkl jedné bodliny a zjistil, že je ostrá jako jehla. Vzhlédl a setkal se s pohledem Victoriiných očí.

„Vždycky mě zajímá protivníková obrana,“ řekl Lucas.

„Snad proto, že okamžitě hledáte, jak jí proniknout?“

„Jen tehdy, když je cena dostatečně slibná, aby za ni stálo bojovat.“ Bude zábavné s ní měřit své síly, pomyslel si Lucas. Není zbabělá.

„Jak můžete ještě před bitvou odhadnout, zda bude cena stát za to?“

Přece jen nebyla chyba, že jsem ji políbil, usoudil Lucas. Z toho, jak se na něj dívala, poznal, že o jejich včerejším objetí hodně přemýšlela. „Někdy má člověk možnost vyzkoušet vzorek zboží předem. Ten, co jsem okusil včera já, byl velmi slibný.“

„Aha. A zkoušíte takhle velké množství možných cen, než se rozhodnete, o kterou budete usilovat?“ šlehla po něm pohledem.

Při pohledu na povýšený výraz v jejích očích mu pobaveně zacukalo v koutcích. „Člověk musí mít s čím srovnávat.“

Povýšenost se takřka nepozorovaně změnila ve znechucení. Odvrátila se a pokračovala v chůzi uličkou. „Tušila jsem něco takového.“

Lucase to náhle podráždilo. Ona s tím začala. Natáhl ruku, chytl ji za zápěstí a zastavil ji. Prudce se k němu otočila se vzdorným výrazem.

„Co je, Victorie? Nelíbí se vám, že jsem měl v životě i jiné ceny? Nebyly moc důležité.“

„Nelíbí se mi, že jste při jejich výběru patrně nečinil velkých rozdílů, ani to, že se o věci vyjadřujete s takovou lhostejností.“

„Ujišťuji vás, že jsem byl málokdy nevybíravý a nikdy jsem nebyl lhostejný. Popravdě řečeno těch cen ani tolik nebylo. Většinu života jsem strávil v armádě a z důstojnického platu si lze těžko vydržovat milenky.“ Záměrně zesílil své sevření, aby ji přitáhl blíž. „A co vy? Šermujete velmi obratně. Je to proto, že v této hře máte velké zkušenosti?“

„Mám velké zkušenosti v roli kaktusu, mylordé.“

„A řekněte mi,“ zeptal se Lucas s úsměvem, „podařilo se někomu bodlinami proniknout?“

„Do toho vám nic není.“

Viděl, že jí tváře do krvava zčervenaly, očima však ani na okamžik neuhnula. „Odpusťte mi. Nemohu si pomoci, abych za daných okolností nepocíťoval jistou zvědavost. Konec konců jsem vám prozradil, že mám plně v úmyslu bodlinami proniknout a poklad získat pro sebe. Už jsem vám to řekl včera.“

„Vy nejste právě taktní, Stonevale, že?“

„Jsem taktní, když je to třeba, ale myslím, že s vámi mohu mluvit o svých úmyslech zcela otevřeně. Nejste žádná mladá žába sotva odrostlá dětským střevíčkům. Nemyslím si, že jste typ ženy, která by se nechala snadno zastrašit úmysly čestného muže.“

Victorie se narovnala a úkosem na něj pohlédla. „Tvrdíte, že jste otevřený. Jaké jsou tedy přesně vaše úmysly, mylordé? Včera jste se nevyjádřil příliš jasně. Musím to vědět.“

„Myslel jsem, že jsem to řekl na rovinu. Jistě jste si již vědoma toho, že vás chci. Udělám, co budu moci, abych vás získal.“

„Včera...“ začala spěšně a pak se odmlčela, hledajíc slova. „Včera jsem vás varovala, abyste neuvažoval o manželství.“

„Vaši výstrahu jsem slyšel. Pokud si vzpomínám, dala jste mi ji nejrozumnějšími způsoby hned několikrát.“

„Pak jistě chápete, že pokud jde o toto téma, nehraji žádnou hru. Nemám v úmyslu se vdávat.“

„Chápu.“ Lucas se nepatrně usmál nad vážným výrazem v jejích očích. Možná si myslí, že hru nehraje, ale to ji neochrání před tím, aby ji prohrála. „Chcete však hrát jiné, vidíte, Victorie? Noční hry?“

Chvilí mlčela, ale Lucas si všiml, že když natáhla ruku, aby se dotkla velkého listu, který jí visel u ramene, chvěly se jí sotva znatelně prsty. „Měl jste včera pravdu, mylord. Moc ráda bych měla společníka, který by se mnou sdílel noční dobrodružství. Někoho, kdo by zachoval mlčení, komu bych mohla důvěřovat, kdo by mě dokonce mohl vzít do míst, kam bych nemohla sama ani s přáteli, jako je Annabella Lyndwoodová a její bratr. Dělá mi však starosti, že si uvědomujete, jak lákavé to pro mě je.“

„Váháte, protože si nejste jistá, zda můžete přijmout moji nabídku a vyklouznout přitom bez zaplacení? Je tohle ten problém, Victorie?“

Přikývla a ústa se jí zkřivila v uštěpačném úsměvu. „Máte pravdu, mylord. Trefil jste hřebík na hlavičku. Nejsem si vůbec jista, že se spokojíte s odměnou, kterou vám budu ochotna dát.“

Lucas se dlouze nadechl a zkřížil ruce na prsou. „Zdá se, že je to můj problém. Pokud budu s naší dohodou souhlasit, tak proč byste si měla dělat starosti?“

„Protože si, upřímně řečeno, mylord, nemyslím, že byste se za odměnu spokojil s pár polibky v zahradě. A já vám říkám, že nic víc ode mne nedostanete. Prosím. Vyjádřila jsem se dost srozumitelně?“

„Dokonale.“

Čekala, že bude mít námitky, ale když si místo toho jen zdvořile prohlížel kaktusy, došla jí trpělivost a přestala se ovládat, jak Lucas přesně předpokládal. Ta dáma se pouštěla na velmi tenký led, aniž si toho byla vědoma.

„Nebudete tedy mluvit o manželství?“ dožadovala se.

„Nebudu.“ Prstem vyzkoušel bodliny dalšího podivně vypadajícího kaktusu a zjistil, že jsou stejně ostré jako u toho prvního. „Cítím však povinnost vás varovat, že můj závazek nemluvit o manželství neznamená, že neudělám všechno pro to,

abych vás vlákal do své náruče. Máte pravdu, Victorie, chci od vás víc než pár ukradených polibků.“

„Jste příliš smělý, mylord.“

„Nevidím důvod chodit kolem horké kaše. Dobře víte, co chci za svou roli průvodce nočním životem.“

„Pak je cena příliš vysoká. Nikdy ji nezaplatím,“ řekla.

„Řekl jsem, že budete znát odměnu, kterou chci, neřekl jsem, že ji na vás budu vymáhat násilím.“ Pohlédl na ni pobaven vnitřní bouří a zvědavostí, která se jí zračila v očích. „Nemusíte se mě bát, Victorie. Máte mé čestné slovo, že vás nepřinutím se mi vzdát.“

„Prosím, abyste už to slovo nepoužíval,“ procedila mezi zuby.

Lucas pokrčil ramený. „Vzdát se? No dobrá. Použijte si k popisu mého cíle slovo, jaké chcete, ale nedělejte si iluze o jeho pravé podstatě.“ Našpulila nesouhlasně rty. „Váš cíl, mylord, je velice nečestný.“

„Nedáváte mi na vybranou. O tom čestném jste mi zakázala mluvit.“

„Zdá se mi, že jste s tím souhlasil až příliš pohotově,“ podotkla významně. Zamyšleně si pohrávala s listem, který jí visel nad ramenem. „Člověk by si skoro myslel, mylord, že o manželství přece jen nemáte zájem.“

„Ne každý o ně má zájem, Victorie. Proč by se muž, který má aspoň špetku rozumu, hrnul do toho, aby se vzdal své svobody, když může ženu, po níž touží, získat i bez toho, že jí dá své jméno?“ poznamenal suše.

„Za předpokladu, že ji takto získat může.“

Lucas se ušklíbl. „Děje se to každý den. Jistě jste natolik znalá světa, že to víte, Victorie.“

„Vím to.“ Vzdychnula a znělo to podrážděně. „Abyste mě špatně nepochopil. Jsem si dobře vědoma toho, že většina mužů se nežení z lásky. Vede je k tomu často nezbytnost, buď aby si zajistili dědice, nebo dostali do rukou bohatství, anebo obojí.“

„Láska mi vždycky připadala jako zcela nepostačující důvod k čemukoli.“

Sledovala ho zpod přivřených řas. „Mluvíte velmi cynicky, mylord, ale co jiného také čekat od muže, který říká, že se pokusí o to, co nelze nazvat jinak než skandální, nečestnou milostnou aférou.“

Lucas smutně potřásl hlavou. „Obávám se, že v tom máte zmatek, Victorie. Na jedné straně mi zakazujete mluvit o úctyhodném manželském stavu a pak mě obviňujete z cynismu, když mluvím o milostné aféře s vámi.“

Victorie spolkla poznámku nehodnou dámy. „Máte pravdu,“ připustila. „Všechno komplikuje to, že jsem dědička. Annabella mi říká, že jsem na toto téma strašně háklivá, a proto reaguji přehnaně.“

Lucas se pousmál. Když viděl, jaké má dilema, zželelo se mu jí. „Hledáte na každém kroku nebezpečí?“

„Asi ano,“ odpověděla.

„Když se to vezme kolem, není to špatná taktika.“

„Zatím se mi potvrdila jako velmi užitečná,“ souhlasila Victorie.

„Protože vás bezpečně dovedla až na práh staropenství?“

„Protivo.“ Ústa jí však zacukala pobaveným úsměvem. „Máte náhodou docela pravdu. Jsem stará panna a jsem tomu ráda. Navíc na tom nehodlám nic měnit.“

Lucas přestal věnovat pozornost kaktusům a zaměřil ji na překrásný zlatožlutý květ, který nepoznával. Květ, tu a tam s příměsí tmavorudé, zářil na zeleném stonku jako zlatá koruna. Přistoupil k němu, protože ho upoutal odstín zlaté, který mu připomněl Victoriiny oči. Vzal květ zlehka do ruky a prohlížel si jej. „Po tom, co se mezi námi stalo včera v zahradě, mě nepřesvědčíte, že chcete celý život prožít, aniž byste neprobádala své vášně, Victorie. Jste příliš jako tento květ, krásná, sladká a plná vášnivého příslibu.“

Zazubila se. „Vážně, mylord, neměl byste se nechat tolik unést květinou. Pokud vím, jste voják, nikoli literát.“

„Někdy se člověk může o životě víc dozvědět, je-li obklopen smrtí, než když studuje starodávné básníky. Dokonce, i kdybyste do konce svých dnů dokázala potlačit fyzické vášně, pochybuji, že byste dokázala ignorovat svou intelektuální zvědavost.“

„Zvědavost. Vy myslíte, že mě můžete přemluvit k pokoutní milostné aféře tím, že budete apelovat na mou intelektuální zvědavost? Jak neobyčejně originální.“

„Podle mě to dává dokonalý smysl. Každá žena, která se dokáže nadchnout brouky a kaktusy, si jistě musí klást určité otázky o své fyzické podstatě.“ Sklonil hlavu v nepatrné, elegantní úkloně. „Nabízím se vám v zájmu přírodovědného zkoumání, slečno Huntingdonová. Doufám, že nedokážete odmítnout.“

Pobouřená Victorie na něj pár napjatých vteřin zírala a pak se jí v očích objevily jiskřičky veselí. Za chvíli už se smála na celé kolo tak silně, že se musela chytit za sloupek.

Lucas ji pozoroval, ruku stále na zlatožlutém květu. Její srdečný smích ho fascinoval. Nechichotala se tím protivným způsobem, jak měly často ve zvyku mladé ženy, které jako by se snažily napodobit zvonky a zurčící potůček. Victoriin smích byl plný vřelosti. Zatoužil ji uchvátit do náruče a líbat ji, až by se smích změnil ve vášeň, kterou okusil předešlé noci.

Mohl bych to udělat, pomyslel si Lucas. Z toho, jak v zahradě reagovala, věděl, že by v ní dokázal probudit žádost. A tento poznatek by spolu s její touhou po dobrodružství použil k tomu, aby ji svedl. Nakonec by mu nedokázala odolat. Jak už jí řekl v zahradě, nenašla by snadno dalšího muže, který by jí nabízel tak neodolatelné lákadlo.

Jakmile by ji připoutal ke své náruči, byl by ke svatbě jenom krůček. Victorie sice mluví odvážně o nezákonné milostné aféře, ale věděl, že by jí dělalo potíže začít si aféru, která by ohrozila společenské postavení její tety i její vlastní. Přece jen to je dokonale vychovaná mladá dáma z vysokých kruhů a zná pravidla i rizika, která vládnou světu, v němž žije.

Společnost vyžadovala, aby se mladé ženy jejího postavení nepouštěly do milostných pletek dřív, než se vdají a porodí dědice. Poté mnohé ženy cítily, že mají právo na románek, pokud zachovají diskrétnost. Jejich manželé, kteří si obvykle vydržovali milenky před svatbou i po ní, činili totéž, ne vždy však s takovou diskrétností.

Když Lucas pozoroval, jak Victoriin smích pomalu odeznívá a přechází v zářící úsměv, došlo mu s náhlou rozhodností, že nehodlá dopustit, aby jeho budoucí, nic netušící nevěsta prodělala obvyklou cestu od oltáře k manželskému loži a odtud k řadě tajných milostných afér.

Vždy o sobě věděl, že nebude jedním z těch mužů, kteří by své ženě tolerovali nevěru. Neměl v povaze dělit se o ženu, kterou považoval za svou. Tento jeho pocit však byl nyní mnohem intenzivnější, než u sebe kdy předpokládal.

Jakmile bude Victorie jeho, rozhodl se Lucas, zůstane jeho a jen jeho. Společenské konvence mu mohou být ukradené. S žádným mužem se o tohle divoké, nepředvídatelné stvoření dělit nebude.

„Mylorde, vy jste neuvěřitelný. Prostě neuvěřitelný.“ Victorie si z koutků očí utřela slzy smíchu a potřásla hlavou stále ještě s úsměvem na rtech. „Ta představa, že se mi tu nabízíte v rámci přírodovědného zkoumání. Jak obětavé! Jak ušlechtilé! Jak velkorysé!“

„Udělám, co bude třeba, abych vás získal.“

„A jak jen si mě chcete získat, mylorde?“

„Pomocí dobrodružství, vzrušení a vášně. To všechno vám poskytnu, Victorie.“

Pohlédla na něj s rozhodným výrazem v očích. „Budu si z nich vybírat podle libosti, brát si jen to, co budu chtít, a platit za ně podle svého přání.“

Uklonil se na znamení souhlasu a v duchu se radoval nad vítězstvím. „To je vaše výsada.“

Zaváhala a pak impulzivně udělala krok dopředu a dotkla se jeho rukávu. „Lucasi, myslíte to vážně, když říkáte, že chcete mě, jen mě, a ne moje peníze?“

Pohládl ji po něžné linii její tváře. „Chci vás.“

„Nemohu vám nic slíbit,“ pravila s vážnou upřímností. „Vaše polibky se mi líbily, ale u toho by mělo zůstat. Víme to oba.“

Přikryl její prsty položené na rukávě svou rukou. „Chápu. Nedělejte si teď starosti se sliby. Společně zjistíme, jak daleko má naše známost zajít.“

Na okamžik se nepohnula. Stála tam a hleděla na něj s toužebným výrazem, na nějž by nejraději odpověděl objetím. V jejích nádherných jantarových očích tentokrát neviděl vášeň a šibalské vzrušení, ale něco jiného, něco sladkého a zranitelného, výraz nadějného očekávání, nad nímž se mu svíralo srdce.

„Jestliže jste si jistý, že tohle chcete a že vám to bude stačit,“ řekla Victorie, „pak vaši nabídku dělat mi nočního průvodce přijímám.“

Lucas dlouze vydechl. „Ujednáno.“ Naklonil se a rty se lehce dotkl jejích. Při jeho polibku se zachvěla a Lucasovi se chtělo ji utěšit a zároveň ji strhnout na zem a vášnivě ji pomilovat. Než tyto různorodé emoce v sobě vyřešil, ustoupila mimo jeho dosah a podala mu do ruky malý papírek.

„Co je to?“ zeptal se a zamračil se na úhledný rukopis na papírku. „Herna? Nevěstinec? Dostihy? Pánský klub?“

„To jsou první položky na mém seznamu,“ informovala ho.

„Jakého seznamu?“ Pak mu to došlo. Hrubě svého protivníka podcenil, což byla chyba, jež se mu často nestávala. „K sakru. To po mně chcete, abych vás vzal do hráčského doupěte a nevěstince? Panebože, Vicky, buďte rozumná. Noční výlet na pout' nebo do Vauxhallského parku je jedna věc. Ale něco jiného je vpašovat vás do nevěstince nebo vás vzít do hráčského doupěte. To nemyslíte vážně.“

„Mýlíte se, mylord. Myslím to smrtelně vážně,“ prohlásila Victorie neústupně.

Podíval se na ni a viděl, že to vážně myslí. „Kruci, Vicky. Tohle jsem tedy na mysli neměl.“

Victorie jeho protesty ignorovala. „Pro další dobrodružství by se báječně hodil čtvrteční večer. Nepochybně se s vámi předtím večer uvidím na plese u Kinsleyových a tam můžeme dohodnout definitivní plán. Do té doby...“

Victoriiny pokyny přerušil hlas tety Cleo. „Vicky, drahoušku, ještě jste pořád tam? Nenech se příliš unést nebo začneš lorda Stonevala nudit. Víš, ne každý má rád podrobnou prohlídku celé zimní zahrady.“

Lucas se obrátil a spatřil lady Nettleshipovou, jak s rozzářeným úsměvem stojí ve dveřích. „Ujišťuji vás, madam, že jsem se nikdy v životě nenudil méně.“

„S Victorií se člověk nudí málokdy.“

Lucas pohlédl na Victoriin spokojený výraz a pak stočil pohled ještě jednou ke zlatožluté květině, kterou si prohlížel prve. „Než ze zimní zahrady odejdeme, slečno Huntingdonová, rád bych, abyste mi řekla, jak se jmenuje tato zvláštní rostlina.“

„*Strelitzia reginae*. Když poprvé vykvetla v Kew, všichni jí byli unešeni. Měly jsme s tetou Cleo velké štěstí, že se nám podařilo vypěstovat tento jediný květ. Nádherná květina, že?“ pravila Victorie nadšeně.

Lucas se na ni podíval. Ve svých zlatožlutých šatech byla plná života a energie. Její jantarové oči byly překrásné. „Ano,“ řekl, „je nádherná.“

O týden později si Victorie oblékla svůj nový žlutohnědý jezdecký kostým, nasadila si přes jedno oko švihácký klobouček se žlutým pérem a zavolala svého oblíbeného koně a štolbu. Bylo pět hodin. Skoro každý teď bude na projížďce v parku.

Každý se doufejme, bude týkat i hraběte ze Stonevale. Předěšlé noci na večírku u Bannerbrookových mu Victorie během pěti minut, kdy mohli být spolu sami, dala přísný pokyn, aby se v parku objevil. Chtěla mu říct pár věcí.

Problém s Lucasem, jak Victorie zjistila, spočíval v tom, že ačkoli se tvářil velice poslušně, když její pokyny přijímal, měl ošklivý zlozvyk plnit je podle svého. Už toho měla dost.

Když Victorie scházela po schodech, byla Cleo právě na cestě do knihovny. Pohlédla na svou neteř poněkud udiveně. „Jdeš na odpolední vyjížďku, drahoušku?“

„Ano. Potřebuju trochu fyzické aktivity.“ Victorie se na okamžik zastavila, aby políbila Cleo na tvář, a spěšně pokračovala ke dveřím. „Nedělej si starosti, budu mít po návratu ještě plno času, abych se stačila převléct na Grimshawovu malou přednášku o nových zemědělských praktikách v Yorkshiru.“

„Výborně.“ Cleo se laskavě usmála. „Už se na ni těším a Lucas také.“

Victorie se zastavila a otočila se na patě. „Cože?“

„Jen jsem řekla, že se těším na Grimshawovu přednášku.“

„Řeklas, že Lucas se těší také.“

„Ach ano, řekla. Je to tak. Sám mi to pověděl. No, je jenom přirozené, že se o to zajímá, ne? Někde v Yorkshiru má přece to panství, pokud vím. Pozvala jsem ho ve středu, když jsem mu ukazovala nové jirinky. Musím říct, že hrabě se o zahradnictví a příbuzné obory začíná hlouběji zajímat,“ poznamenala Cleo.

Ano, hrabě se opravdu o tyto věci začíná hlouběji zajímat, pomyslela si Victorie ponuře a škrubnutím si popravila klobouček. Popravdě řečeno hraničí jeho zájem o zahradnictví a zemědělství takřka s nadšením. Začínala mít pocit, že za ním v tak fascinujících

předmětech, jako jsou metody hnojení a střídání plodin, už pokulhává.

Pro muže, který před pouhým týdnem jevil zájem především o svádění, to rozhodně byla změna kurzu. Victorie nevěděla, jestli má cítit zlobu nebo úlevu.

O několik minut později vjela rychlým klusem do parku. Štolba ji diskrétně následoval na poníku. Veřejné cesty byly plné elegantně oblečených jezdců, dvoukolových a otevřených kočárů. V tuto denní dobu se společenský svět dostavil do parku, aby viděl a nechal se vidět, ne kvůli potěšení z jízdy. Takové ježdění se provozovalo v časných ranních hodinách.

Victorie nasadila automatický úsměv a zdravila zástupy svých známých. Očima přitom vyhlížela Lucase. Začínala si myslet, že se jí záměrně vyhýbá, a přemýšlela, na co se asi vymluví tentokrát, když vtom se objevil po jejím boku na výstavním hnědákoví. Na okamžik zapomněla na své rozčilení.

„Krásné zvíře, Lucasi. Nádherné.“

Lucas se pousmál. „Děkuji. Sám mám starého George v oblibě. Hodně jsme toho spolu prožili, vid', Georgi?“

Victorie nakrčila nos. „Pojmenoval jste ho po králi?“

„Ne. Pojmenoval jsem ho George, protože to je jednoduché jméno a snadno si ho lze zapamatovat.“

„Na takového koně nikdo hned tak nezapomene, bez ohledu na jeho jméno. Máte od něj nějaká hříbata?“ ptala se Victorie.

„Ještě ne, ale George má své plány do budoucna.“

Na to se zazubila. „Aha. Chcete, aby založil celou dynastii?“

„Proč ne? Samec s takovým rodokmenem, jaký má tadyhle George, má určité povinnosti. My muži musíme dělat to, co je třeba, vid', starý brachu?“ Poplácával hřebce po šíji a kůň pohodil hlavou a odfrkl.

Victorii zmizel úsměv ze rtů. Litovala, že nadhodila téma potomstva. Lucas občas pronesl nějakou poznámku o své budoucí povinnosti, kterou má ke svému titulu a jménu, a Victorie zjistila, že ona se tomu tématu raději vyhýbá. Představa, že současný hrabě ze Stonevale jednou pojme nějakou manželku a bude mít potomka, jí z jakéhosi důvodu připadala stále nepřijatelnější.

„No, je to krásné zvíře, ale o tom jsem s vámi mluvit nechtěla, Lucasi,“ řekla rychle.

„To mě mrzí. Rád mluvím o koních.“ Lucas zdvořile pokývl na pozdrav postarším manželům v pěkném kočáru. Oplatili mu úsměv a významně se podívali na Victorii.

Victorie pro lorda Foxtona a jeho paní vykouzila zářivý úsměv a pobídla koně k rychlejšímu klusu. Lucas a George se ihned ocitli pozadu. Ohlédla se přes rameno a zamračila se.

„No tak, Lucasi, neloudejte se. Výslovně jsem vám přece řekla, že s vámi chci dneska mluvit.“

„Pak takhle bez varování nezrychlujte.“

„Snažila jsem se vyhnout konverzaci s lady Foxtonovou. Vrhala na mě velmi znalecký pohled. A není první. To je také jedna z věcí, o které jsem s vámi chtěla mluvit, Lucasi. Lidé si začínají všímat, že jsme spolu.“

„Co jste čekala? Víte stejně dobře jako já, že když spolu dva tančí dvakrát na bále, už jsou z toho řeči o svatbě,“ řekl Lucas.

„Ale my jsme spolu netancovali.“

„To je detail. Byli jsme spolu na několika večírcích, a to stačí.“ Dotkl se klobouku na pozdrav jedné postarší dáme, která se široce usmála.

„No to je jedno. Nedá se s tím nic dělat. Já jsem vás dnes požádala o rozhovor, protože jsem se bála, že už s vámi nebudu mít šanci promluvit o samotě. Chtěla bych si vyjasnit pár věcí.“

„Toho jsem se obával.“

„Nemusíte se tvářit jako mučedník. Naše dobrodružství jste sám navrhl. Ba přímo jste naléhal, že mě budete v noci doprovázet. Tahle dohoda mezi námi vznikla z vašeho popudu, Lucasi,“ pravila Victorie.

Lucas zúžil oči. „Tuším stížnost na své dosavadní působení. Jsem zdrcen. Copak jste se při dvou příležitostech, kdy jsem riskoval život a svou nohu při přelézání zahradní zdi, dost nepobavila?“

„Nedívejte se na mě tak. Moc dobře víte, že mi ty dva výlety minulý týden připadaly docela zajímavé. Nebylo to však, co jsem očekávala, Lucasi.“

„Co jste čekala, že najdete, když jste se vydala jako špion do mužského světa?“

Victorie se zamyšleně hryzala do rtu. „Nevím přesně. Víc dobrodružství. Víc vzrušení.“

„Copak jste si neužila dost dobrodružství a vzrušení ve středu večer?“

„Pozdní večere v restauraci byla fajn, to připouštím. Alespoň do té doby, než se těm dvěma mladíkům udělalo špatně a pozvraceli šaty tanečnic, které s sebou přivedli.“ Victorie si připomněla nechutnou scénu, která jí tehdy vzala chuť k jídlu, a zašklebila se.

„Nerad vám beru iluze, Vicky, ale pravdou bohužel je, že když se muži pozdě večer sejdou a pijí, nedělají zrovna ušlechtilé věci. A co výlet do Vauxhallu? Ten se vám snad líbil, ne?“

„Proboha, Lucasi, nemůžete mě přece odbýt vycházkami do Vauxhallu. To je příliš krotké. Příliš úctyhodné. Mohla bych tam jít s Annabellou nebo s kteroukoli jinou ze svých známých a nikdo by se nad tím nepozastavil.“

„Bud'te spravedlivá. Oblečená jako muž jste to viděla ze zcela jiné stránky.“

„Zapomínáte na to, o co mi jde, Lucasi,“ pravila Victorie pevně. „Myslím, že záměrně.“

„O co vám jde?“

„O to, že dosud jste mě nevzal na jediné místo z mého seznamu.“

„Ach ano, slavný seznam. Obával jsem se, že na ten zatracený seznam dneska přijde řeč.“

„Slíbil jste to, Lucasi. Řekl jste, že mě vezmete, kam budu chtít. Místo toho se mi to celé snažíte znechutit, aby mě ta touha po dobrodružství přešla, nemám pravdu? Nemyslete si, že jsem váš plán neprokoukla. Doufáte, že když budu svědkem nechutných scén, jako byli ti mladí pijáci, kterým se udělalo špatně, nebo boxerský zápas ve Vauxhallu, odradí mě to od celého záměru,“ vyčetla mu Victorie.

„Jen jsem se vám pokoušel ukázat, do čeho se pouštíte, aniž bych vás vystavil zbytečnému riziku. Víím, že vám ta krev při boxu nevadila.“

„Věděla jsem to. Snažíte se mě odbýt vlažnými zážitky. No, to vám tedy neprojde,“ prohlásila Victorie. „Žádám vás, abyste dodržel, k čemu jste se zavázal. Zítra se chci podívat do nevěstince nebo do hráčského doupěte.“ Rozjasnila při té představě tvář. „Myslím, že bych dala přednost tomu druhému. Ano, pojďme do opravdového hráčského doupěte.“

„Nebude se vám tam líbit, Vicky.“

„To nechte, ať posoudím sama. Tak co, jsme dohodnutí, nebo si mám najít někoho jiného, kdo mě tam vezme?“

Lucas se s úsměvem uklonil další zvědavé dámě středního věku, která je minula v kočáru. Navenek byl ztělesněná galantnost, ale když Victorii odpovídal, byl jeho tón náhle ledový.

„Nedávejte ultimáta, která nemůžete splnit, Vicky.“

Victorie už věděla, že když použil takovýhle tón, bylo lepší ustoupit a dosáhnout cíle jinou cestou. Dráždilo ji, že když naléhala příliš silně, začal být zcela neústupný, ale měl pravdu. Kde by mohla najít pro své noční výlety jiného společníka?

Bylo tu ale ještě další hledisko. Čím dál víc ji okouzlovaly Lucasovy polibky na rozloučenou, které jí dával v zahradě po jejich nočních výletech. Od noci, kdy šli na pout, zažila Victorie ještě dvě taková objetí a už se těšila na další příležitost, kdy se opět ocitne v jeho náručí.

„Lucasi, zřejmě přehlížíte skutečnost, že celý projekt našich dobrodružných výprav řídím já. Musím vám připomínat, že rozhodnutí dělám já? Takže co se týče naší další akce... kruci.“ Victorie se odmlčela a nasadila trochu strojený úsměv. Proti jejímu koni zastavil dvoukolový kočár se známou dvojicí. Podívala se před sebe a setkala se s pobaveným pohledem Isabel Rycottové.

Ve své temně rubínové róbě Isabel zářila jako vzácný drahokam. Vedle ní držel oštěv její současný přítel Richard Edgeworth. Victorii byl představen předešlého večera a velký dojem na ni neudělal. Po pravdě řečeno nechápala, co na něm Isabel, která si mohla mezi muži vybírat, vidí.

Z vnějšku s ním bylo všechno v pořádku. Edgeworth byl plavovlasý a podle většiny měřítek hezký. Bylo mu něco přes třicet, ale Victorie měla za to, že si svůj dobrý vzhled moc dlouho neudrží. V očích se mu zračila jistá zasmušilost a nespokojenost, jako by se neustále cítil štván životem. Kolem úst měl cosi slabošského, co poukazovalo na nedostatek vnitřní síly.

Victorii letmo napadlo, jestli ho snad neposuzuje příliš tvrdě. Přistihla se, že pro všechny muže začíná jako měřítko používat Lucase.

„Dobré odpoledne, drahá Vicky,“ pozdravila Isabel. „Ráda tě zase vidím.“

„Služebník, slečno Huntingdonová,“ zamumlal Edgeworth. Jeho pohled sklouzl na Lucase a z něj opět pryč. „Stonevale.“

„Edgeworth.“

Victorie vycítila mezi oběma muži chlad a pohlédla na Lucasovu nevyzpytatelnou tvář, ale nevyčetla z ní nic. Obrátila honem pozornost zpět k Isabel Rycottové. „Máte úžasný klobouk, lady Rycottová. Musíte mi prozradit jméno svého kloboučníka.“

„Ráda. Má obchod na Oxford Street. Třeba budeme mít chvilku popovídat si dneska večer na party u lady Athertonové.“

„Bohužel tam nebudu,“ řekla Victorie, která si vzpomněla, že začátkem týdne pozvání na tento večírek odmítla. Napadlo ji, jestli je Lucas přijal. „Mám jiné plány. Snad jindy.“

„Snad.“ Lady Rycottová věnovala Lucasovi tajemný úsměv a dala znamení svému společníkovi, že si přeje pokračovat v jízdě. Na to Edgeworth rukama v jemných šedých rukavicích popustil elegantním pohybem otěže.

„Lady Rycottovou nemáte příliš v lásce, že?“ poznamenal Lucas ledabyle, když se jejich kočár vzdálil z doslechu.

„Já jsem zase získala dojem, že vy nejste zrovna velcí přátelé s Edgeworthem,“ opáčila Victorie.

„Máme pár nevyřízených dluhů v kartách.“

Victorie se na něj úkosem podívala. „Vy jste s ním hrál?“

„Jen jednou. Ten chlap hraje falešně.“

Victorii to pohoršilo. „Edgeworth že podvádí? Šokující. Jak to, že smí ještě v klubech hrát?“

Lucas sledoval, jak kočár zmizel z dohledu mezi stromy. „Protože nebyl nikdy přistižen. Je v tom dost dobrý.“

„Co se stalo ten večer, kdy jste s ním hrál?“ zeptala se Victorie zvědavě.

Lucas se ušklíbl. „V polovině hry, když jsem hodně prohrával, se mi nějak podařilo shodit na zem celý balíček karet. Samozřejmě se musel přinést zbrusu nový.“

„Neozačený. To od vás bylo chytré.“ Victorii to nadchlo. „A Edgeworth začal prohrávat?“

„Přesně tak. Silně.“

„Skvělé! Vidíte, Lucasi, přesně takových vzrušujících zážitků bych chtěla být svědkem.“

„Moc toho k vidění nebylo. Jen pár karet rozházených po zemi. Několik Edgeworthových rozzuřených pohledů. Já zatím v duchu děkoval Bohu, že mi došlo, co se děje, ještě než jsem zabředl příliš hluboko.“

„No vidíte, zase se mě snažíte odradit od dobrodružství, po kterém přesně toužím.“ Zamračila se. „A jindy než tehdy při kartách jste se Edgeworthem nasetkal?“

„Jak vás to napadlo?“

„Nevím. Z toho, jak jste na sebe před chvílí reagovali. Skoro jsem měla dojem, že už se znáte déle. No nevadí. Vraťme se k původnímu tématu...“

„Proč nemáte ráda lady Rycottovou?“

„Je to tak očividné?“

Lucas pokývl na pozdrav dalšímu páru, který je míjel. „Jen pro toho, kdo vás dobře zná. A já vás začínám znát velice dobře, drahá.“

„Nemám k tomu žádný velký důvod. Byla mi představena před pár týdny a hned tvrdila, že se znala s mou matkou a nevlastním otcem,“ vysvětlila Victorie obezřetně.

„Vaším otčímem byl Samuel Whitlock?“

„Ano.“

„S výjimkou tety Cleo jste nikdy o své rodině nemluvila,“ podotkl Lucas.

„Prostě to není téma, o kterém mám ve zvyku hovořit. Jak to, že znáte jméno mého otčima, Lucasi?“

„Myšlím, že mi je řekla Jessica Athertonová.“

„No ovšem.“ Její tón byl kousavý.

„Co se stalo?“

„Nic.“

„Vicky, jsem váš přítel, víte. V blízké budoucnosti se hodlám stát vaším milencem. Můžete mi důvěřovat.“

Prudce se k němu otočila, vědoma si, že se jí vehnala krev do tváře. „Prosím vás, Lucasi, jak můžete říkat něco takového na veřejnosti? Navíc ani jeden z nás neví, co z našeho vztahu vzejde nebo nevzejde. Buďte tak laskav a nepředpokládejte příliš mnoho.“

„Vám se nelíbí, že jsem o vás mluvil s lady Athertonovou, nemám pravdu?“

„Ne, nelíbí.“

„Necítíte velké sympatie ani k ní, že?“ vyzvídal Lucas.

„Nemám ji nerada. Jak jsem vám už jednou vysvětlila, nemáme s Jessicou Athertonovou mnoho společného, ale nic proti ní nemám. Co může člověk také mít proti vzoru dokonalosti?“ Viktorie se odmlčela. „Jak dlouho ji znáte, Lucasi?“

„Jessicu Athertonovou? Několik let. Znal jsem ji, ještě než se vdala za Athertona.“

Za tím vězí něco víc, usoudila Victorie z jeho úsečného tónu. Nechtěla se ale vyptávat na podrobnosti, a proto změnila téma.

„Nechápu, co lady Rycottová na Edgeworthovi vidí,“ poznamenala Victorie. „Nejspíš o jeho falešné hře nic neví.“

„Zřejmě ne.“

„Je to výhoda být vdovou, nemyslíte?“ řekla Victorie zamyšleně.

Lucas zbystřil pozornost. „Prosím vás, co tím myslíte?“

„Uvědomujete si, že jako vdova má lady Rycottová mnohem víc volnosti než já a může se nechat doprovázet, kým chce?“

„Moc jsem o tom nepřemýšlel,“ zabručel Lucas.

„Já ano. Hodně. Jako nikdy neprovdaná žena jsem mnohem více omezena než lady Rycottová. Musím se vždycky starat o to, co říkají lidé. Ještě jsem ve věku, kdy musím dbát na svou pověst. Ale Isabel Rycottová se může projíždět v otevřeném kočáře s Edgeworthem, tancovat s ním a nechat se jím po večírku u Athertonových vyprovodit domů a nikdo se nad tím nepohorší. To není fér, Lucasi. To není fér.“

„Doufám, že neuvažujete o tom, že si mě vezmete a pak mě ve spánku zavraždíte, abyste si mohla svobodně užívat jako bohatá vdova.“

Victorie se tiše zasmála. „To by mě nenapadlo. Dokonce ani vidina svobodného vdovského života nestačí k tomu, abych se nechala zlákat k manželství.“

Lucas ji zamyšleně pozoroval. „Nemáte-li nic dalšího, měli bychom se raději rozejít. Už se spolu projíždíme dost dlouho a já bych velice nerad, aby o nás vznikly řeči.“

„Ovšem, máte docela pravdu.“ Na okamžik Victorie zatoužila mít tolik volnosti, jako má Isabel Rycottová. Nechtělo se jí ještě loučit. „Ještě moment, Lucasi. K našemu příštímu výletu. Opravdu musím trvat na něčem víc vzrušujícím, než je Vauxhall nebo další restaurace. Zítra večer po večírku u Chillingsworthových budu čekat v zahradě a očekávám, že mě přinejmenším vezmete do hráčského doupěte.“

Stonevale při jejím autoritativním tónu stáhl obočí. „Vaše přání je mi rozkazem, Vicky. Do té doby se budu těšit s vámi na shledanou na Grimshawově přednášce.“

Victorie se zazubila. „Vážně vás zajímají nové zemědělské praktiky v Yorkshiru?“

„Připadá vám to nepravděpodobné?“

Pokrčila rameny. „Ne. Ani ne.“

Lucas se na rozloučenou dotkl klobouku. „Varuji vás, Vicky. Je toho ještě mnoho, co o mně nevíte. Na shledanou.“ Než mohla odpovědět, otočil Georgovu šíji a klusem se vzdaloval. Victorie se vydala pomalu za ním, když vtom na ni zavolala Annabella Lyndwoodová. Victorie ze sebe setřásla zvláštní pocit, který nedokázala pojmenovat, a jela vstříc své přítelkyni.

Pozdě večer po Grimshawově přednášce se Victorie opatrně vykradla temným domem do zimní zahrady. Velkými okny dovnitř svítil měsíc a v jeho bledé záři působily exotické rostliny tajemně a jako z jiného světa.

Victorie si už pomalu zvykla na tajuplnou džungli, v níž se zimní zahrada v noci proměnila. Spěšně prošla uličkou mezi rostlinami a vyšla ven. Noční vzduch byl chladný a tráva pod jejíma nohama ve vysokých botách vlhká. Zaváhala a očima hledala postavu Lucase skrytou ve stínu. Jako obvykle ho spatřila, až když se pohnul.

Lucas vystoupil ze svého úkrytu u zahradní zdi. Byl oblečený převážně do černého a jeho vysoká, temná postava působila hroživě. Jeho jezdecké boty nad kolena se matně leskly ve svitu měsíce. Tvář měl skrytou ve stínu. Při pohledu na něj se Victorie zachvěla vzrušeným očekáváním.

Lucas jí podal ruku. S úsměvem položila důvěřivě prsty do nastavené dlaně. Jakmile to udělal, Lucas jí druhou rukou lehce zvedl bradu a vtiskl jí rychlý, nesmlouvavě lačný polibek. Byl to polibek, o němž věděla, že by se mu měla vzepřít, ale který v ní místo toho pokaždé vyvolal touhu po dalším. Tyto ukradené chvílky prchavé, žhavé vášně v ní čím dál víc zanechávaly pocit frustrace.

„Kočár, který jsem objednal, čeká za rohem,“ pravil Lucas, když lehce seskočil ze zdi na ulici vedle ní. „Pospěšte si. Nechci, aby nás někdo viděl poblíž zahrady vaší tety.“

„Děláte si zbytečné starosti, Lucasi.“ Nicméně spěchala k místu, kde stál temný kočár, a rychle nastoupila dovnitř.

Lucas ji těsně následoval a při nástupu do kočáru přenášel jako obvykle váhu na pravou nohu. V bledém měsíčním světle si Victorie všimla, jak mu v tváři cuklo, když si sedal naproti ní. Rukou se dotkl stehna a bezděky si je třel.

„Bolí vás noha?“ zeptala se Victorie starostlivě.

„Řekněme, že o sobě dá občas vědět.“

„Je tohle ten případ?“

„Ano. Nelamte si s tím hlavu, Vicky.“

Kousla se do rtu. „Slyšela jsem od přítelkyně, že jste byl raněn na Pyrenejském poloostrově. Je to pravda?“

Jeho pohled se v příšeří kočáru setkal s jejím. „K tomuto tématu mám stejný poměr jako vy k vašemu otčímovi.“

„To znamená, že o něm nechcete mluvit?“ zeptala se.

„Přesně tak.“

„Bože, Lucasi, muselo to pro vás být strašné.“

„Řekl jsem, že o tom odmítám mluvit.“ Přestal si masírovat nohu.

„Ted' mi laskavě věnujte pozornost. Dnes večer splním, co jste si přála. Půjdeme do jistého podniku, který se nedá nazvat jinak než hráčské doupě. Neodvažuji se vás propašovat do jednoho ze svých klubů. Je tam velké riziko, že by vás někdo poznal, a to i ve vašem přestrojení. V každém případě bych musel vaši přítomnost vysvětlit, a to bych nemohl.“

Projelo jí vzrušení. „Hráčské doupě. Lucasi, to je báječné. Jak vzrušující. Už se nemůžu dočkat.“

Lucas vzdychl. „Kéž bych sdílel vaše nadšení. Vicky, tahle místa se provozují jen s jediným cílem, a sice připravit návštěvníka o jeho peníze. Je s tím spojené pití a děvky.“

„Bude to nebezpečné?“ chtěla vědět s rostoucím napětím.

Lucas jí věnoval nesouhlasný pohled. „Většinou v takovém podniku nedochází k násilí, především proto, že by to bylo špatné pro obchod, ale občas jsou problémy při odchodu.“

„O čem to mluvíte?“

„Stává se, že někdo, kdo toho hodně prohrál, se pokusí dostat své peníze nazpět pomocí nože nebo pistole. Není také výjimkou, že vedení podniku zaměstnává jakési výběrčí daní, kteří člověka překvapí v temné uličce.“

Victoriiny oči se rozšířily. „Ach tak.“

„Snažím se tím říct, že musíme být opatrní. Musíte mi dát své slovo, že se celou dobu budete řídit mými pokyny. Nebudeme nic riskovat,“ nařizoval Lucas.

„Lucasi, děláte si kvůli tomu zbytečně velké starosti. Zkuste se uvolnit a uklidnit. Slibuji, že se budu chovat rozumně.“ Zářivě se usmála.

Lucas chvilí studoval její úsměv a pak hlasitě vzdychl. „Něco mi napovídá, že dnešní noci budu litovat.“

„Nesmysl. Budeme se mít báječně.“

„Brzy si budeme muset vážně promluvit o konci tohoto obchodu, Vicky.“

Ztichla a napjala všechny smysly. „Řekl jste, že se spokojíte s odměnou, kterou sama zvolím.“

Nyní byla řada na Lucasovi, aby se usmál. Victorie se zachvěla a obrátila pozornost k tomu, co se dělo za okny kočáru. Ulice byly sice temné, ale rozhodně ne prázdné. Zaplňovala je nekonečná řada kočárů, které odvážely společenskou smetánku na večírky a bály. Na ulicích bude rušno až do svítání, kdy elegantní kočáry vystřídají sedlácké povozy a mlékařské vozy.

Po dvaceti minutách jejich najatý kočár zastavil. Victorie nedočkavě vyhlédla ven a spatřila zašlý, nevábne vypadající lokál s rozbitým vývěsním štítem nad vchodem. Pohlédla na vybledlý nápis na houpajícím se štítu.

„U zeleného prasete.“

„Název nezní zrovna lákavě, že?“

„Neříkejte to s takovou nadějí. Nerozmyslím si to.“

„Tušil jsem to. No, tak tedy pojďme dovnitř, jste-li rozhodnutá to absolvovat.“

Jestliže vypadal lokál U zeleného prasete zvenku zašle, uvnitř byl vysloveně špinavý. Všechno bylo kdysi zařízené v červené barvě, ale rudé sametové potahy a koberce už lety nešetného zacházení ztmavly a byly plné skvrn. Hučící plamen ve velkém krbu vrhal na celou scénu rudé světlo a vytvářel dojem horoucího pekla.

Když Victorie následovala Lucase k baru, užasle se kolem sebe rozhlížela. V životě nic podobného neviděla. Spoře osvětlená místnost se hemžila muži ze všech společenských vrstev dychtivými zkusit své štěstí v kostkách nebo v karbanu. Kolem stolů se vedle sebe tísnili dandyové, kočí i profesionální boxeři. Chrastění kostek doprovázely výkřiky radosti i zoufalství. Ve vzduchu bylo cítit napětí, nervózní vzrušení a pach mužského potu, zvlášť kolem stolů potažených zeleným sukmem, kolem nichž se tlačili hráči. Davem se

proplétaly číšnice s pivem a hlubokými výstřihy se snažily přilákat zpět ke hře ty, jejichž zaujetí ochabovalo.

Lucas strčil Victorii do ruky korbel piva. „Kamufláž,“ zamumlal. „Vypadalo by divně, kdybyste nic nepila. Dejte si ale pozor. Zelené prase je pověstné svým silným pivem.“

„Nemějte péči, Lucasi. Neopiju se tak, že byste mě musel odsud vynášet,“ ujistila ho Victorie.

„Panebože, to doufám.“

Victorie upíjela z korbele a pozorovala dění kolem sebe. Zaujal ji sklíčený muž, kterého jedna číšnice soucitně vedla nahoru po schodech. Když se zakrátko vrátil, zdál se být opět plný elánu do hry a nejevil už žádnou známku deprese.

Victorii to fascinovalo. „Je to úžasné, Lucasi. Jedinečné. Zcela odlišné od všeho, co jsem dosud viděla.“

Lucas pozoroval dav. „Tím si nejsem tak jistý. Nápadně se to podobá nedávné party u Bannerbrookových, nemyslíte?“

Victorie se málem udusila smíchy a pivem. „Kdyby vaši poznámku zaslechla lady Bannerbrooková, dám krk za to, že byste od ní několik týdnů žádnou pozvánku nedostal.“

„Kdyby lady Bannerbrooková věděla, že jste tu dneska večer byla, nedočkala byste se další pozvánky od ní až do skonání světa. A co víc, neposlal by vám už žádnou ani nikdo jiný.“

„Nesnažte se mě zastrašit a zkazit mi náladu, Lucasi, báječně se bavím. Tohle je mnohem lepší než restaurace a tisíckrát zajímavější než Vauxhall. Povězte mi, proč proboha ti mužští chodí s číšnicemi tam nahoru?“

Lucas letmo pohlédl k úzkému schodišti na vzdáleném konci lokálu. „To jsou ti, kteří prohráli, a dostává se jim útěchy a povzbuzení k další hře.“

„Útěchy?“

„Nahore je několik malých ložnic, Vicky.“

Zamrkala a cítila, jak rudne. „Aha.“ Obrátila se, aby si pozorněji prohlédla další dvojici na schodech. Muž se opile potácel a jeho společnice ho musela podpírat. Victorie se zamračila. „Doufám, že jste se nikdy na těch schodech neocitl, Lucasi.“

Blýskl zuby v úsměvu nad okrajem korbele. „Neocitl, máte mé slovo. Jak jsem vám už řekl, v jistých věcech jsem nesmírně

vybíravý. Kromě toho jsou ty schody především pro ty, co prohrávají.“

„Kdežto vy vždycky vyhráváte,“ přikývla Victorie spokojeně. „Ach Lucasi, už se nemůžu dočkat, až si hodím kostkami. Naučily jsme se s tetou hazardní hry, když jsme se zabývaly matematikou a zejména teorií pravděpodobnosti. Víte, že některá čísla padají častěji než jiná?“

„Je mi to známo.“ Lucasův tón byl strohý.

„No ovšem, takové věci vy přece víte, že? No dobrá, tak si tedy najděme nějaký stůl.“

„Krot'te své nadšení, má milá. Tady byste hrát v kostky neměla, věřte mi. Nenašla byste tu jediného poctivého protihráče.“

„Nesmysl. Říkáte to jen, abyste mě odradil. Přišla jsem si sem užít legrace a mám v úmyslu si zahrát. Jak jistě víte, jsem velmi dobrý hráč.“

„Victorie, nejste v těchto věcech tak zběhlá, jak si myslíte.“

Nevinně povytáhla obočí. „Ale musím být přece dobrá, když jsem nad vámi onehdy dokázala vyhrát v kartách.“

„Victorie...“

„Jediným dalším vysvětlením vaší tehdejší prohry by bylo, že jste nehrál poctivě. Netroufám si vás však tak ohavným obviněním urazit.“

„Moudré děvče,“ řekl Lucas chladně.

„Kdybych vás urazila, vyzval byste mě na souboj?“ zeptala se Victorie.

„To sotva. Mám k pistolím za úsvitu odpor, ostatně ke zbraním vůbec.“

„To je od bývalého vojáka divná řeč.“

„Podle mého je to od bývalého vojáka jediná rozumná řeč.“

„Nosíte u sebe pistoli,“ podotkla Victorie tiše.

Pokrčil rameny. „Tohle je Londýn a vy mě nutíte v noci vycházet do ulic. Nemám na vybranou.“

Victorie upila další doušek piva a s pocitem báječné lehkosti se k němu směle naklonila. „Hrál jste tehdy večer falešně, Lucasi? Umírám touhou to vědět.“

„Na tom nezáleží.“

„Pche. Budete-li takový, najdu si jinou zábavu.“ Victorie vykročila k nejbližšímu stolu.

„Victorie, počkejte...“

Ale Victorie už si dělala místo ve středu dění. Napůl umačkána horkými, zpocenými mužskými těly se naklonila dopředu, aby viděla na hru. Zaznamenala, že Lucas zaujal místo za ní, ale nevěnovala tomu pozornost. Někdo už jí podal kostky. Když jimi zatřepala, zachrastily jí v dlaních a pak je vrhla na zelené sukno.

„Mladej hodil sedmičku,“ zvolal kdosi. Okamžitě se začaly uzavírat sázky na Victoriin další hod.

Victorie pocítila vzrušující napětí. Pokud si vzpomínala, byla sedmička velmi dobrý začátek. Takřka nevníkala pach mužských těl, která ji drtila. Vědomí, že Lucas stojí za ní, jí dávalo pocit nedotknutelnosti. Byla v bezpečí a výtečně se bavila. Hodila znovu kostkami.

„Páni, jedenáct,“ vykřikl muž radostně. „On vyhrál.“ Kolem stolu zazněly nadšené výkřiky.

„Seberte si svou výhru, Vicky. Už toho bylo dost,“ pošeptal jí Lucas.

„Ale já vyhrávám. Nemůžu teď odejít.“

Victoriinu poznámku zaslechl potácející se rudolící muž v ošuntělém kabátě a špinavé vázance. S planoucímá očima se obořil na Lucase. „Poslyšte, ten kluk má právo si zahrát. Nemůžete ho tahat pryč.“

„Ten pán má naprostou pravdu, Lucasi. Mám právo hrát.“

Lucas muže ignoroval a naklonil se blíž k Victorii. Byl očividně rozčilený. „Vicky, vedení podniku vás nechá chvíli vyhrávat, aby vás nalákalo, a pak začnete prohrávat. Těžce. Věřte mi, vím, o čem mluvím.“

„No, tak budu hrát, jen dokud budu vyhrávat,“ ubezpečila ho vesele a obrátila se zpět ke stolu. Měla dojem, že slyší Lucase tiše zaklít, ale jeho slova zanikla v nadšených výkřicích jejích spoluhráčů.

O deset minut později se Victoriino štěstí prudce obrátilo, přesně jak to předpovídal Lucas. Šokovaně přihlížela, jak jediným vrhem kostek přišla o všechnu nahromaděnou výhru. Rozčileně se otočila k Lucasovi.

„Viděl jste to? Jak se to jen mohlo stát? Vyhrávala jsem, Lucasi. Nedokážu uvěřit, že se mi štěstí tak zvtlo.“

Lucas ji odváděl od stolu. „To už tak se štěstím bývá, zvlášť na místech, jako je tohle. Varoval jsem vás.“

„Nemusíte se tvářit tak vševědoucň. Já jsem opravdu vyhrávala. Navíc jsem...“

Ale Lucas jí už nevěnoval pozornost. Jeho pohled, kterým bezděky těkal po místnosti, se náhle zastavil u skupinky hráčů karet sedících u stolu v rohu. „Zatraceně.“

„Co se stalo?“ Victorie mrkla ke karetnímu stolu.

„Vybral jsem tohle místo, protože jsem si byl jistý, že tady nenarazíme na žádné vaše známé, ale ukázalo se, že jsem se mylil. Musíme okamžitě odejít.“

„Lucasi, prosím vás, nedělejte paniku. Nikdo mě nepozná. Lidé vidí jen to, co čekají, že uvidí. Nikdo nebude předpokládat, že mě tu najde převlečenou za muže,“ argumentovala Victorie.

„Nehodlám nic riskovat. Pojdte, Vicky.“ Lucas vyrazil ke dveřím.

Ještě než ho neochotně následovala, vrhla naposledy znepokojený pohled ke karetnímu stolu. „Panebože, to je přece Ferdie Merivale.“

„Přesně tak.“

„Vypadá, že je namol, Lucasi. Podívejte se na něj, sotva se udrží na židli, a přesto se pokouší hrát karty,“ poznamenala Victorie starostlivě.

„To se tedy pokouší. A navíc s Duddingstonem. Což znamená, že se dneska Merivale rozloučí s podstatnou částí svého nedávno zděděného majetku. Neloudejte se, Vicky.“

„Co o tom Duddingstonovi víte?“

„Je to brilantní hráč, hraje falešně a je zcela bez skrupulí. Nestydí se využívat mladých pošetilců, jako je Merivale. Popravdě řečeno to dělá dost pravidelně.“

Victorie se náhle zastavila. „V tom případě musíme něco udělat.“

„To také dělám. Pokouším se vás odsud dostat, než vás Ferdie Merivale pozná.“

„Ten není v stavu poznat mě ani nikoho jiného. Lucasi, nemůžeme ho nechat napospas Duddingstonovi. Ferdieho sestra Lucinda je moje přítelkyně. Nemůžu tu prostě stát a dívat se, jak chudáka Ferdieho odírá notorický karbaník. Je to hodný chlapec.“

„Nebudeme tu stát a dívat se. Odejdemo, a to okamžitě.“

„Ne, Lucasi. Trvám na to, že musíme něco udělat.“

Lucas se otočil a podrážděně se zeptal: „Co přesně navrhujete, abychom udělali?“

Victorie chvíli přemýšlela. „Jednoduše budete muset přerušit hru a Ferdieho přesvědčit, aby odešel.“

„Panebože. Nechcete toho trochu moc? Co když Ferdie nebude chtít odejít?“

„Musíte ho k tomu přinutit.“

„Vyloučeno. Vyvolalo by to scénu, a to si absolutně nemůžeme dovolit.“

„O mě si nedělejte starosti, Lucasi. Počkám tady u dveří. Ferdie mě nikdy neuvidí. Stačí, když ho odsud dostanete ven, posadíte ho do kočáru a pošlete ho domů.“

„To právě hodlám udělat s vámi,“ procedil mezi zuby Lucas. „Věděl jsem, že to bude chyba. Nikdy jsem se neměl nechat přesvědčit, abych vás sem vzal.“

„Pospěšte si, Lucasi. Chystají se začít další kolo. Musíte Ferdieho zachránit.“

„Poslyšte, Victorie...“

„Neodejdu odsud, dokud nezachráníte chudáčka Ferdieho. Je to milý chlapec a nezaslouží si, aby ho rozdrtil takový Duddingstone. Běžte. Zachraňte ho.“ Lehce Lucase postrčila směrem ke karetnímu stolu. „Slibuji, že se budu držet stranou.“

Lucas tiše zaklel, ale jako každý dobrý voják dovedl přiznat svou porážku. Beze slova se otočil na patě a začal se prodírat davem.

Victorie viděla jen málo z toho, co se odehrávalo, ale za pár minut se z davu vynořil Ferdie Merivale s Lucasem v těsném závěsu. Victorie si všimla, že Ferdieho ruce se zdají zkroucené za zády v divném úhlu. Když mladík vycházel s Lucasem na ulici, nevypadal nijak nadšeně.

Victorie zachytila Lucasův velitelský pohled a v diskrétní vzdálenosti oba následovala. Venku jasně slyšela, jak Ferdie Merivale opilým hlasem protestuje.

„Kruci, Stonevale, tohle přece nemůžete. Právě mi začínalo přát štěstí. Ještě pár kol a dostal bych ho.“

„Ještě pár kol a musel byste se na doživotí zahrabat někde na venkově. To by nebylo nic pro vás, Merivale. Jste městský člověk. Kolik už jste s Duddingstonem prohrál?“

Ferdie zamumlal něco nesrozumitelného a Lucas potřásl hlavou. „Vím, že si toho momentálně moc nevážíte, Merivale, a ani já se zrovna nebavím, ale nemáme ani jeden na vybranou. Zítra mi třeba budete vděčný.“ Lucas mávl na projíždějící drožku.

„Hergot, Stonevale, já nechci, abyste mě zachraňoval. Já tu hru zvládnou,“ vedl podnapile svou Ferdie.

„Dám vám radu. Až se příště rozhodnete rozhazovat své dědictví, dělejte to někde, kde tomu nebudu svědkem. Byl jste mi dneska víc na obtíž, než tušíte.“ Lucas strčil mladíka do drožky a dal drožkáři pokyny.

Drožka se s hrkotem rozjela a Lucas couvl. Obrátil se a pohlédl na Victorii.

„Spokojená?“

„Udělal jste to úžasně, mylord.“ Victorie se zasmála úlevou a pýchou nad jeho úspěšnou záchrannou akcí a sestoupila z chodníku, aby mu vyšla vstříc. „Máte za to u mě nesmrtelné zásluhy, i kdybyste je neměl u Ferdieho.“

Viděla, jak v odpověď otevřel ústa, spatřila jeho vylekaný výraz, když očima pohlédl za ni, a pak uslyšela dupot koňských kopyt na dlažbě a rachocení kol kočáru.

Znělo to až příliš blízko. Victorie se otočila, aby zjistila jak moc blízko, a viděla černý kočár tažený dvěma černými koňmi, jak se řítí přímo na ni.

Bezpečí chodníku se v ten okamžik zdálo na hony daleko. Zoufalý výkřik, který jí vyšel z hrdla, zanikl v dunění kopyt a skřípotu kol.

Pak ji něco těžkého srazilo stranou, z cesty ženoucího se kočáru. Lucasova váha ji přitiskla k zemi, právě když kopyta a kola jen o pár centimetrů minula její nohu.

6

„Nepochybně nějaký opilec, který předváděl své chabé jezdecké umění,“ prohlásila Victorie z protějšího sedadla kočáru.

„Nepochybně.“

Snažila se v přítomí rozluštit Lucasův výraz. Ještě byla trochu roztřesená z toho, jak těsně vyvázla, ale jinak překypovala nadšením ze svého nočního zážitku. Největší starost teď měla o svého průvodce.

Od chvíle, kdy jí Lucas pomohl vstát a strčil ji do kočáru, sotva promluvil. Cítila v něm napětí a zlost. Bezděčně si třel nohu a ona přemýšlela, jestli si ji přitom, jak ji zachraňoval, neporanil.

„Byl jste tak úžasně rychlý, Lucasi. Dám krk za to, že nebýt vašeho rychlého zásahu, byl by mě přejel.“

Nic.

„Bolí vás ta noha moc?“

„Přežiji to.“

Victorie vzdychla. „Je to všechno moje chyba, že? Kdybych netrvala na tom, že půjdeme do hráčského doupěte, nezranil byste si nohu.“

„Na tom rozhodně něco je,“ řekl Lucas.

„Je mi to líto, Lucasi.“

„Líto?“

„No, to že jsme byli U zeleného prasete, ne,“ přiznala Victorie otevřeně. „Báječně jsem se bavila. Ale je mi strašně líto, že jste si ublížil.“ Z náhlého popudu překročila mezeru, která je dělila, a sedla si vedle něho. „Ukažte, já vám ji namasíruji. Dost to umím s koňmi, víte.“

„To má být doporučení?“

Usmála se s úlevou, že v jeho slovech slyší nechtěný humor. „Samozřejmě. Člověk se musí přece naučit, jak svému koni ulevit po namáhavé jízdě.“

„Pomoc byste asi potřebovala spíš vy. Byla jste vespod. Jste si jistá, že jste si neublížila?“

„Kdepak, jsem v pořádku. Na mužském oblečení je užitečné, že tělo chrání mnohem víc než plesová róba. Jen kdybyste si nenamohl nohu, když jste mě strhl stranou.“

Jak mluvila, položila mu dlaně na stehno a zkusmo ho promnula. Okamžitě pod prsty ucítila pevné šlachy a silné svaly. Přiléhavé kalhoty neskrývaly nic z přirozených obrysů jeho stehen. Skoro jako bych se dotýkala jeho nahé kůže, pomyslela si a opatrně mu začala stehno hníst.

Lucas neučinil pokus jí v tom zabránit. Jenom seděl a hleděl na ni, jak ho masíruje. Victorie se hluboce soustředila, dychtivá mu ulevit v bolesti.

Povoluje jen málo, pomyslela si, když mnula pevný sval. Tvrdý jako kámen.

„Vážně si moc cením toho, co jste pro Ferdieho Merivala udělal.“ Victorie se přistihla, že mluví o překot, zřejmě aby zahнала napjaté ticho, které mezi nimi panovalo. Zajela prsty hlouběji do stehna.

„To jsem rád, protože pochybuji, že to Merivale ocení.“

Lucas sykl bolestí. „Prosím jemněji, Vicky. Tohle je ta zraněná noha.“

„Ano, jistě.“ Zmírnila tlak a zvedla oči, aby viděla, jak se tváří. „Je to lepší?“

„Mnohem lepší.“ Na chvíli se odmlčel a pak řekl: „Máte skvělé ruce. Závidím vašim koním.“

Když tentokrát pohlédla do jeho tváře skryté ve stínu, spatřila na ní lehký úsměv, jehož smyslnost jí vlila do těla chvějivý žár. Cítila, jak napětí v jeho noze povolilo, a bezděky mu rukou přejela po vnitřní straně stehna.

Zvedl ruku a mírně drsným konečkem prstu pomalu pohladil linii jejího hrdla až dolů k šíji. Victorie zatajila dech. Tušila, že se ji chystá políbit. Poznala ten zvláštní jas v jeho očích, který vídala, když po nočních výletech spolu stáli v zahradě její tety. Už samotná představa jí stačila roznítit v žilách oheň.

„Lucasi?“

„Řekni mi, Vicky, líbí se ti mé polibky na dobrou noc?“ přešel Lucas na důvěrný tón.

„No...“ Slova jí vázla v hrdle. „Ano. Ano. Líbí.“

„Líbí se mi na tobě, drahoušku, že v těch nejzajímavějších chvílích dovedeš být tak krásně upřímná.“ Pročísl jí prsty vlasy a pak ji jemně uchopil v týle a přitáhl ji blíž k sobě. „Netušíš, jak to na mě působí.“

Přisunula se k němu ochotně, i když houpající se kočár ji k němu na klín doslova hodil. S toužebným povzdechem sepjala ruce za jeho

šíjí a nastavila tvář k polibku. Není pochyb, pomyslela si, že ty předešlé polibky v zahradě mě na tohle opravdu navnadily.

Lucasova ústa se přimkla k jejím. Jeho jazyk jí přejížděl po okraji dolního rtu a dožadoval se vstupu.

Dychtivá vzrušení a žáru, který nacházela v jeho objetích na dobrou noc, se k němu Victorie přitiskla ještě blíží. Objímal ji silnými pažemi, a když jeho ruce sklouzly ke knoflíčkům její vesty, neprotestovala.

Žilami jí proudilo nahromaděné vzrušení ze zážitků dnešního večera, z nichž tento byl jednoznačně nejsilnější. Victorie sotva cítila, jak jí povolil vázanku, když však prsty sklouzl dolů po jejím hrdle, objala ho těsněji.

Lucas se tiše zasmál u jejích úst a prsty jí začal rozevírat vestu a košili. „Je to zvláštní pocit rozepínat na tobě mužské šaty, miláčku.“

Victorie nemohla odpovědět, protože náhle jí jeho dlaň spočinula na nahém řadě. Zalapala po dechu a napjala se. Místo toho, aby začala protestovat, jak měla, skryla svoji horkou tvář do jeho ramene a pevně ho rukama sevřela.

„Líbí se ti dotek mé ruky, Vicky?“

Trhaně přikývla. „Ano.“ Cítila, jak jí pod jeho palcem ztuhla bradavka.

„Jsi tak upřímná. Cítíš, co se mnou děláš?“

Cítila. Stále silněji vnímala, jak pod jejím zadečkem něco tuhne. Když lehce roztáhl stehna, pocítila pod těsnými kalhotami jeho tuhé přirození ještě ostřeji.

„Lucasi, tvá bolavá noha.“

„Ujišťuji tě, že mě teď ani trochu nebolí.“

„Musíme přestat.“

„Opravdu chceš, abych se tě přestal dotýkat?“

„Prosím tě, nedávej mi takové otázky.“ Bez dechu mu zaryla prsty do svalnatých ramen a napjala se pod jeho rukou jako struna. Byla čím dál rozpálenější a cítila, jak mezi nohama vlhne.

Jako by o tom vlhkém, horkém rozkroku věděl i Lucas, sklouzl rukama k jejímu poklopci. Victorie zcela ztratila hlas, právě když věděla, že by jej měla použít nejsilněji a kategoricky se dožadovat, aby okamžitě přestal. Místo toho ji náhle okouzila mužná vůně jeho těla a smyslné napětí, které z něj vyzařovalo. Zatínala prsty do jeho ramen a zase je rozevírala.

„Jsi vlhká a připravená, vid’?“ Lucas vklouzl rukou do jejích rozepnutých kalhot a našel žhnoucí klín. „Tvé tělo už je hotové mě přijmout.“

„Lucasi.“

„Nestyď se za to, holčičko. Jsem rád, když vím, že mě chceš tak moc jako já tebe. Až přijde čas, budeme si vzájemně výborně vyhovovat.“

Omámeně zvedla na okamžik hlavu, aby na něho pohlédla. „Až přijde čas?“

„Dneska ne. Při našem prvním milování bych dal mnohem raději přednost posteli před kočárem. A chci mít na to celou věčnost, ne pár minut, které nám zbývají, než dojedeme k tobě domů.“

„Lucasi, musíme přestat. Musíme.“ Nikdy se jí takto nedotýkal a ona nevěděla, jak zvládnout své emoce. Zmocňovala se jí palčivá touha.

„Víš jistě, že chceš přestat, maličká? Je mi s tebou tak dobře, miláčku.“ Jeho ústa opět pohltila její. Pak ji líbal na hrdlo a prsty vsunul do hebkého klína, až našel malé poupě rozkoše. „Zatraceně dobře. A ty mě chceš. Řekni to, Vicky. Vyslov to konečně.“

Victorie zasténala. Projel jí nádherný, omamný pocit a rozechvěl ji touhou. Chtěla mu říct, aby se jí přestal dotýkat tak intimně, ale věděla, že to nedokáže. Zatím ne. Chtěla tento zvláštní, neodolatelný pocit ještě víc vychutnat a tušila, že jen Lucas jí dovede poskytnout to, po čem touží.

„Vyslov to, miláčku. Copak žádám tak moc?“ Jeho hlas byl něžný a důvěrně mazlivý. „Chci po tobě jen, abys mi řekla, co cítíš. Je tohle příjemné?“

„Ach ano, Lucasi, ano.“ Zavřela pevně víčka, aby nespatriła vítězné uspokojení, s nímž by se v jeho upřeném pohledu bezpochyby střetla. Bezmocně se pod jeho laskavou rukou zavrtěla.

„Mluv se mnou, miláčku. Říkej mi, jaké to je, když se tě takhle dotýkám.“ Vklouzl prstem hlouběji do jejího horkého klína.

Hlasitě zasténala a udusila výkřik o jeho kabátec.

„A takhle...“

Zachvěla se a najednou se jeho dlouhých smyslných prstů nemohla nabažít. Nadzvedla boky, tiše prosíc o víc, i když nevěděla, po čem vlastně touží. „Lucasi, ještě. Prosím, dotýkej se mě dál.“

„Takhle, miláčku?“ Jeho mazlivé prsty kouzlyly mezi jejíma nohama hotové divy. „Bože, jsi nádherná, Vicky. Reaguješ na mě, jako bys byla pro mě stvořená.“

„Prosím.“ Sotva dokázala promluvit. Prohnula se v bocích a celá rozpálená se svíjela pod jeho dotekem. „Já nevím... Nemůžu... Prosím.“

„Ano. Já vím. Nepřestanu, neboj. Oddej se tomu, drahoušku. Chceš mě?“ zeptal se znovu.

„Ach ano, ano, ano.“ A pak už nedokázala myslet ani mluvit. Náhle a bez varování se v ní uvolnila ohnivá, vibrující rozkoš, která jí projela tělem a celou ji uchvátila. Vlny slastné křeče jí prostupovaly od hlavy až k patě, až se třásla jako v zimnici, ale nebyla jí zima a nebylo to ani strachy. V životě tak nádherný pocit nezažila.

Pak se vyčerpaně zhroutila v Lucasově mužné náruči.

„Nádherné. Taková sladká, žhavá vášeň.“ Lucas vytáhl ruku z jejích kalhot, spěšně je zapnul a přitom jí tvář a hrdlo zasypával něžnými polibky. „Zblázním se z čekání na tebe. Ale ty mě nenecháš čekat moc dlouho, že ne, miláčku? Nebudeš tak krutá.“

Victorie váhala a s hlavou zabořenou do jeho ramene čekala, až se jí zklidní dech. Kočár už zpomaloval. Pohlédla na něj, stále ještě omámená. Zlehka se usmíval a v očích měl vřelý a chápavý výraz.

„Bylo to...“ Olízla si rty a zkusila to znovu. „Bylo to naprosto zvláštní.“

„Ber to jako přírodovědecký experiment.“

„Experiment?“ Nehledě na své rozpoložení cítila, jak v ní bublá osvobozující smích, který zahnal malátnost, jež se zmocnila jejích smyslů. „Jste nemožný, mylorde.“

„Vůbec ne.“ Jeho úsměv byl vlídný, ale oči mu žhnuly. „To, co chci s tebou dělat, je možné. Něco je možná nepravděpodobné, ale ne nemožné.“

Beze slova hleděla do jeho očí. Vtom si uvědomila, že kočár už stojí. Trhla sebou a honem si zavazovala vázanku. „Proboha, už jsme tady. Musím vystoupit, nebo si bude kočí myslet, že jsme usnuli.“

Začala tápat kolem sebe a hledat svou hůlku a kabátec. Když otevřela dveře kočáru, všimla si, že Lucas se pohybuje mnohem opatrněji, než obvykle. Seskočila ze schůdků a zamračila se. „Jsi v pořádku?“

„Ne.“

„Ach, tvoje noha.“

„Netrápí mě noha.“ Přikročil k ní a s velkou péčí si upravoval kabát.

„Co tedy, Lucasi?“ vyzvíдалa Victorie.

„Nic, čemu bys mohla pomoci dnes v noci, budu se však těšit, že ten problém vyřešíš co nejdřív.“ Zaťukal hůlkou na kozlík. „Buďte tak laskav a pár minut počkejte. Hned se vrátím.“

Kočí se na znamení souhlasu dotkl znuděně klobouku a sáhl po lahvi, kterou měl pod kozlíkem.

„Ale Lucasi, o co jde? Co se děje?“ naléhala opět Victorie, když zmizeli za rohem a spěchali postranní uličkou k zahradní zdi.

„Připomeň si studium biologie, zvláště podrobnosti týkající se rozmnožování u samců. Odpověď jistě přijde sama.“

„Ach tak.“ Polkla, vědoma si toho, že jí hoří tváře. Nebyla si jistá, co přesně myslí, ale začínala alespoň tušit, co je zdrojem jeho nespokojenosti. „Probůh. Neměla jsem tušení. Je to hrozné?“

„Netvař se tak zkroušeně,“ zazubil se. „Jsem s výsledky experimentu navýsost spokojený. Drobné obtíže, které zažívám, za to rozhodně stojí.“ Pomohl jí vylézt na zahradní zeď. „Kromě toho jsem ti přece nabídl v rámci přírodovědného zkoumání své služby, nemám pravdu?“

„Přála bych si, abys o celé věci přestal mluvit jako o experimentu.“ Victorie seskočila do voňavé temné zahrady a ustoupila, aby mu udělala místo.

„Myslím, že bude pro tebe lepší, když to tak prozatím budeš brát.“ Políbil ji na špičku nosu a couvl. „Dobrou noc, Victorie. Dobře se vyspi.“

Chvilí stála a dívala se, jak mizí za zdí, a pak se zdráhavě vydala ke vchodu do zimní zahrady. Náhle zatoužila po soukromí svého pokoje, aby mohla v klidu přemýšlet o tom, co se to vlastně dělo mezi ní a Lucasem.

Pocity, které v ní probouzel, byly nečekaně intenzivní a trochu jí naháněly strach. Věděla, že na několik minut v kočáře ztratila z velké části sebeovládání a vydala se mu napospas. Měl ji doslova ve svých rukou a ukázal jí skrytou moc jejího těla.

Při té myšlence se zamračila. Nesmí dopustit, aby se jí to celé vymklo z ruky. Musí být ostražitá. Lucas však byl natolik jiný než

ostatní muži, které znala! Dělal jí stále větší potíže o něm uvažovat logicky. Přistihla se, že na něj víc a víc reaguje emocionálně, a to, jak věděla, bylo nebezpečné.

Kruci, pomyslela si podrážděně, není fér, že vdova jako Isabel Rycottová si může dovolit diskrétní milostné pletky, zatímco staré panně je toto právo upřeno. Přinejmenším staré panně, které je teprve čtyřiaadvacet. Možná že za deset let si budu moct počínat podle svého, ale komu by se chtělo čekat deset let, než odhalí tajemství, do něhož ji Lucas nyní zasvěcuje?

A kdo ví, kde bude za deset let Lucasovi konec, pomyslela si Victorie znechuceně. Nejspíš bude žít na venkově a pečovat o své panství, ženu a řůru dětí.

Prostě to není fér.

Victorie teď jasně věděla, že jestli se někdy rozhodne prozkoumat tuto oblast přírodovědy, bude chtít onen experiment podniknout s Lucasem. Možná by se měla řídit jeho radou a na celou záležitost hledět z vědeckého hlediska.

Zvažovala klady a zápory tohoto přístupu, když vtom spatřila na klice u dveří do zimní zahrady vlající bílý hedvábný šátek.

Musel jej tu nechat někdo ze služebnictva, když šel do zahrady nasbírat čerstvé bylinky k večeři, pomyslela si. Jenže to by si šátku přece všimla prve, když odcházela na schůzku s Lucasem.

Zvědavě vzala šátek z kliky. Nahmatala prsty monogram, ale v bledém měsíčním světle jej nedokázala přečíst.

Honem vstoupila dovnitř, pak se v zimní zahradě na okamžik zastavila a naslouchala, neuslyší-li nějaké zvuky. Nakonec usoudila, že se teta Cleo zřejmě ještě z plesu u Crandallových nevrátila. Společenské akce pořádané Crandallovými byly proslulé tím, že trvaly až do rána.

Victorie šla nahoru do svého pokoje a ihned zapálila svíčku. Přidržela k jejímu plameni cíp šátku a snažila se rozluštit monogram. Bylo to honosně vyšíané „W“.

Třesoucími se prsty pečlivě šátek složila. Podobné monogramy už viděla. Byly vyšíané na kapesnících a nákrčnících jejího otčima Samuela Whitlocka.

Okny zimní zahrady proudilo ranní světlo a ozařovalo půvabnou snítku Plumerie rubry, kterou se Victorie snažila zachytit vodovými barvami. Zamračila se na podobu, která se jí na stojanu začala

vynořovat. Věděla, že se na práci dost nesoustředí, protože je myšlenkami jinde, a přemýšlela, zda by toho neměla nechat. Normálně bývala do malování a kreslení zcela zabraná a věnovala mu plnou pozornost.

Toto ráno jí však myšlenky neustále zalétaly k vášnivému zážitku, který předešlé noci prožila v Lucasově objetí. Nemohla je za živého boha dostat z hlavy, ačkoli se několik hodin usilovně snažila uklidnit. Věděla, že pokud se jí nepodaří, aby se ve svém zmatku vyznala a došla k nějakým závěrům, zblázní se z toho.

„Tady jsi, Vicky, drahoušku. Hledala jsem tě.“ Cleo Nettleshipová se objevila za rohem v uličce mezi zelení a blížila se k neteři. Měla na sobě kouzelné dopolední šaty v bledě korálovém odstínu. „Překrásný den, vid’? Mohlo mě napadnout, že tě najdu zde.“ Na pár vteřin se odmlčela zaujatá malou rostlinkou v květináči. „Božínku, všimla sis toho nového amerického kosatce, který jsme minulý měsíc dostali z Chesteru? Nádherně kvete. Úžasné. Nesmím to zapomenout říci Lucasovi.“

Victorie sebou cukla a udělala na obraze růžovou kaňku. „Krucí.“

„Co říkáš, drahoušku?“

„Nic, teto Cleo. Jen mi na obraz ukáplu trochu barvy. Ty myslíš, že Lucas se bude zajímat o kosatec?“

„Samozřejmě. Copak sis nevšimla, jak se zamiloval do zahradnictví? Učí se všechno možné, aby se připravil k převzetí svého panství. Nejvíc ho však fascinují nové druhy rostlin, které sem přicházejí z Ameriky. Počítám, že jestli mu to nadšení vydrží, budou zahrady Stonevale jednou proslulé svou krásou,“ pravila Cleo.

Victorie se soustředila na to, aby růžovému květu přidala jemný odstín. „Zdá se, že ho tento předmět velice zaujal. Nepřipadá ti to divné, teto Cleo? Vždyť strávil většinu svého života jako voják.“

„Mně to vůbec divné nepřipadá. Jen si vzpomeň na Plimptona a Burneyho. Dva bývalí důstojníci, kteří se usadili na svých panstvích a dosáhli na vlastních zahradách i polích vynikajících výsledků. Třeba je v zahradnictví něco, co zvlášť přitahuje muže, kteří byli svědky mnoha krveprolití.“

Victorie si vybavila, jak Lucas odmítl mluvit o okolnostech svého zranění. „Není vyloučeno, že máš pravdu, teto Cleo.“

„Když už mluvíme o Lucasovi, drahoušku...“ Cleo se odmlčela a sklonila se nad další rostlinou, která vyháněla nové výhonky.

Victorie zaznamenala nepatrnou změnu v tetině tónu a připravila se na to, co mělo přijít. Teta jí zřídka kdy dělala kázání, ale když už se k tomu odhodlala, Victorie věděla, že stojí za to dávat pozor. Přes všechny své excentrické zájmy a rušný společenský život byla Cleo Nettleshipová moudrá a inteligentní žena.

„Co s ním má být, teto Cleo?“

„Zdráhám se říct příliš, drahá Vicky. Jsi konec konců dospělá žena a vždycky jsi budila dojem, že přesně víš, co děláš. Musím však přiznat, že jsem tě nikdy neviděla trávit ve společnosti nějakého muže tolik času jako s ním. Nikdy jsem ani neslyšela, aby ses o někom zmiňovala tak často, jako se zmiňuješ o Stonevalovi. A člověk si nemůže nevšimnout, že se s ním poslední dobou vídáš velmi často.“

Victorie křečovitě stiskla štětec, který držela. „Myslela jsem, že je ti Lucas sympatický.“

„Je. Velice. O to nejde, Vicky, a myslím, že to víš.“ Teta hovořila laskavým tónem a prstem přitom zkoušela, je-li zemina dost vlhká.

„Jestli Lucase často vídám, pak je to proto, že ho neustále zveš na přednášky a předvádění pokusů, které by ho podle tebe mohly zajímat,“ bránila se Victorie.

„Pravda, v řadě případů jsem ho pozvala a on vždy přijal.“ Cleo vypadala zamyšleně. „Ale neobjevuje se jen na schůzkách našeho přírodovědeckého a zahradnického spolku, že? V poslední době chodí také skoro na každý společenský večírek a ples, jehož se účastníš.“

Victorie nervózně polkla. „Je přítelem lady Athertonové. Ona ho uvedla do okruhu svých známých.“

Cleo opět přikývla. „Ano, to je pravda. A do okruhu známých lady Athertonové patříme i my. Nehledě na to bych byla ráda, Vicky, aby sis ujasnila, co by sis přála, aby se dělo dál.“

Victorie odložila štětec a pohlédla na tetu. „Proč mi neřekneš otevřeně, co ti leží na srdci, teto Cleo?“

„Dělá mi trochu starosti, drahoušku, zda si dobře uvědomuješ, v jaké jsi ve vztahu k hraběti pozici. Vždycky jsi trvala na tom, že si nepřeješ vdát se.“

Victorie ztuhla. „To také vždy platilo a stále platí.“

Při pohledu na Victoriin sveřepý výraz Cleiiny rysy změkly. „Pak máš ovšem, Vicky, povinnost, kterou tě váže tvá ženská čest, abys

mužům, s nimiž se znáš, nedávala planou naději. Chápeš, co se snažím říct?“ Victorie na tetu ohromeně zírala. „Ty myslíš, že s hrabětem koketují? Že ho nechám, aby si myslel, že bych jednou uvítala jeho nabídku k sňatku?“

„Ani na okamžik mě nenapadlo, že bys něco takového dělala vědomě,“ ujišťovala ji honem Cleo. „Poslední dobou mě však napadlo, drahoušku, že Stonevale by si mohl tvůj zájem vykládat tak, že bys byla ochotná o nabídce uvažovat. Těžko ho za to vinit.“

Victorie se naježila. „A co tvůj zájem o jeho osobu? Jak si má vykládat všechna tvá pozvání, teto Cleo?“

„Není to totéž, drahá Vicky. Pokud si má pozvání vykládá špatně, pak jen proto, že si pokaždé vybereš právě ty přednášky, na které chodí on,“ objasnila Cleo klidně.

„K tomu nemám co dodat. Vždycky jsem se účastnila těch nejzajímavějších přednášek a besed tvých přátel.“

„Nezbývá mi než podotknout, drahoušku, že do nedávné doby jsi zřídka kdy chodila na přednášky o střídání plodin, sadařství a vinařství,“ prohlásila Cleo suše. „Tvůj zájem se předtím vždy soustředil na živočichy, elektřinu a exotické rostliny.“

Victorie cítila, jak jí stoupá krev do tváří. „Ujišťuji tě, teto Cleo, že Stonevale velmi dobře ví o mém názoru na manželství. Jsem si jista, že si naše přátelství nebude vykládat jinak.“

„A co ty, Vicky?“ Cleo přistoupila blíž a usmála se na svou neteř. „Je možné, že bys ve svém názoru na manželský stav neměla už tak jasno jako dřív?“

„Věř mi, svůj názor na manželství jsem ani v nejmenším nezměnila,“ prohlásila Victorie rezolutně.

„Odpusť, že se ptám, drahá, ale je možné, že si pohráváš s myšlenkou navázat se Stonevalem nějaký jiný vztah?“

Victoriin pohled se střetl s Cleiným. „Ty myslíš, že uvažuji o tom, mít s Lucasem... milostný poměr?“

Cleo upřeně hleděla neteři do očí a pevným hlasem řekla: „Nejsem slepá, Vicky. Ani hloupá. Navíc jsem žena, která už je nějaký ten pátek na světě a ví, jak to chodí. Všimla jsem si, jak se na Stonevala díváš, když si myslíš, že tě nevidí. Když k tomu přidám jeho očividný zájem o tebe a to, že jsi normální, zdravá mladá žena, která se nechce nechat spoutat manželstvím, musím bohužel dojít k

závěru, že se pouštíš na velice tenký led. Jako tvá teta cítím povinnost tě varovat.“

Victorie sevřela v pěst ruku, jež měla položenou v klíně. Bezvýrazně hleděla před sebe na nedokončený akvarel květiny. „Vážím si tvé péče, teto Cleo.“

„Ne, bráníš se jí a ani ti to moc nevyčítám. Musíme se však postavit skutečnosti tváří v tvář. Nejde tady jen o tvoji pověst. Ohrožena je i Stonevalova,“ pravila Cleo.

Victorie prudce zvedla hlavu. „Stonevalova pověst?“

„Dobře víš, má drahá, že muž v jeho postavení má povinnost, jež ho váže k jeho titulu a jménu. Jednou se bude muset oženit s dívkou z dobré rodiny, která bude společensky na výši. Nemůže si dovolit, aby ho obcházela pověst svůdce spořádaných, nevinných dívek. Taková reputace by mohla zmařit jeho šance na dobrý sňatek a vyřadit ho ze společnosti. Jistě by o takovou pověst nestál. Je to slušný a spořádaný muž, Vicky.“

„Je to všechno tak nespravedlivé.“

„Co je nespravedlivé? To, že tvé postavení mladé neprovdané ženy urozeného původu ti zcela znemožňuje uvažovat o milostném vztahu se Stonevalem? Nu ano, to je velmi nespravedlivé. Ale společenská morálka je v těchto věcech neobyčejně přísná. Pokud chceš ve světě přežít, musíš bezezbytku respektovat většinu jejích nepsaných pravidel. Buď trpělivá. S přibývajícími léty jich budeš moct stále víc obcházet.“

„Ale vždyť je mi čtyřicet. Už jsem prakticky zbyla na ocet, a ty to víš, teto Cleo.“

Cleo se usmála a potřásla hlavou. „Víš stejně jako já, že to není tak úplně pravda. Ve společnosti jsi ještě považovaná za dobrou partii a díky svému dědictví ještě pár let budeš. Musíš být opatrnější.“

„Kdybych byla vdova jako Isabel Rycottová, měla bych volnost dělat si, co chci,“ zabručela Victorie.

Cleo se usklíbila a prolomila napjatou atmosféru. „Neuvažuješ náhodou o tom, že by sis hraběte vzala a pak s ním naložila tak, abys získala volnost, které se těší Isabel Rycottová?“

Victoriin úsměv byl zdráhavý. „Stonevale mě již výslovně žádal, abych neuvažovala v podobném duchu.“

Cleo se na ni užasle podívala a pak se vesele rozesmála. „Těší mě, že Stonevale je právě tak bystrý a inteligentní, jak jsem

předpokládala. Zjevně jste už spolu dospěli k vzájemnému porozumění. Je vidět, že mou radu nepotřebuješ, Vicky. Odpuť, že jsem se míchala do tvých záležitostí.“

Victorie se poněkud uvolnila. „Moc si tvé péče vážím, teto Cleo. Opravdu. Vezmu si tvá slova k srdci.“

„To je dobře. Společnost toho toleruje hodně, ale existují určité meze, a to především, jak obě víme, pro ženy. Bolelo by mě, kdyby ses v tak mladém věku společensky zničila, drahá Vicky. Máš své přítelkyně příliš ráda, než abys riskovala, že je ztratíš.“

„To je skutečně pravda.“ Victorie cítila, jak v ní hrklo. Utrhlo by jí srdce, kdyby se už nikdy nemohla bavit s Annabellou nebo jinou ze svých přítelkyň.

Cleo spokojeně přikývla. „Přesně tak, drahoušku. A teď pokud vím, máme schůzku s naším obchodním poradcem. Týká se to té lodi, do níž jsme vloni investovaly. Vypadá to, že se šťastně vrátila z Číny a přivezla pěkný náklad. Od dnešního rána jsme o několik tisíc liber bohatší. Není to pěkné?“

Victorie okamžitě přišla na jiné myšlenky. Zbožňovala vzrušující podnikání, jakým bylo investování do námořního obchodu. Riziko, s nímž bylo spojeno, mu jen dodávalo na přitažlivosti.

„Skvělé!“ zvolala Victorie. „Musíme poděkovat panu Beckfordovi, že nám tu loď doporučil. Ach teto Cleo, počkej, na něco jsem se tě chtěla zeptat.“ Victorie sáhla za židli a vytáhla hedvábný šátek s monogramem, který předešlou noc našla na dveřích do zimní zahrady. „Poznáváš tenhle šátek?“

Cleo si chvíli s lehce staženým obočím prohlížela monogram a pak šátek vrátila neteři. „Ne. Mně rozhodně nepatří. Kde jsi jej našla?“

„V zahradě. Ptala se jsem se služebnictva, jestli o něm někdo něco neví, ale nikdo z personálu ho nepoznal. Nepatří některému z členů přírodovědeckého kroužku?“ zeptala se Victorie a prstem přejížděla po jemně vyšitém „W“.

„Hmm. Možná. Je to pánský šátek. Zkusím přemýšlet. Kdo z našich známých má jméno začínající na ‚W‘? Tak především Wibberly a Wilkins. Až je příště uvidím, nesmím se jich zapomenout zeptat, jestli jej náhodou neztratili. Chtělaš ještě něco, Vicky?“

„Ne, teto Cleo. Nic víc jsem nechtěla. Pojdme si promluvit s panem Bedfordem o našem nejnovějším obchodním úspěchu. Třeba nám doporučí ještě něco dalšího.“

Victorie se zdráhala si to přiznat, ale nápad jít se podívat do nevěstince byla velká chyba. Svírala sklenku šampaňského a prkenně seděla v přítmí napůl schovaná za přezdobným, pozlaceným paravánem. V této a další místnosti se nacházelo hned několik diskrétně skrytých míst. Všechny lampy měly stažený plamen. Zpoza paravánů se ozývalo opilé chichotání a jiné, značně zneklidňující zvuky. Při pomyslení, co se asi za nimi odehrává, se Victorie zachvěla.

Bylo velmi pozdě, dávno po třetí ráno. Lucas jejich příchod pečlivě načasoval. Řekl, že chce pokud možno vyloučit případné setkání s někým natolik střízlivým, že by Victorii poznal. Tento veřejný dům vybral proto, že svým zákazníkům poskytoval jisté soukromí. Proto ty paravány a tlumené světlo.

Každý kolem ní s výjimkou Lucase se zdál opilý namol. Někteří muži leželi na růžových pohovkách a hlasitě chrápali. V salonu bylo příliš hlučno, horko a zakouřeno od silných doutníků. Kouř z doutníků se mísil ještě se slabým dýmem vycházejícím z několika podivných dýmek, které se ve zlatorůžově zařízeném salonu tu a tam povalovaly.

Victorii začínalo být nevolno. Před chvílí sledovala Lucase, jak ledabyle odhání dvě mladé ženy, jejichž výstřihy byly tak hluboké, že odhalovaly část jejich bradavek zdůrazněných červenou rtěnkou.

„Dnes jsme se jen přišli podívat,“ vysvětlil pohotově, když jedna z nich odmítala odejít.

„Ale o co lepší je zúčastnit se,“ zavrňela druhá. Očima přejížděla po Lucasovi s takovým výrazem, že Victorie dostala chuť jí vylít na hlavu obsah nočníku.

„A co támhle mladý pán?“ zeptala se první a vrhla na Victorii svůdný úsměv. „Nechtěl byste jít se mnou nahoru? Vy jste ale hezký mládenec. Mám v pokoji na stěně krásné zrcadlo. Můžete v něm všechno vidět. Měl byste se taky podívat na mou sbírku rákosek a bičků. Jsou stejně dobré jako ty, co na princátka jako vy používali ve škole.“

Victorie rychle zavrtěla hlavou a poposedla si dál do přitmě. Lucas se na ni významně usklíbl a upil šampaňského, na pomoc jí však nepřispěchal. Jako by jí mlčky říkal: „Vidíš, říkal jsem ti to.“

Kromě poznání, že návštěva nevěstince byl špatný nápad, Victorie také usoudila, že mužské šaty nejsou vždy pohodlné. Například její dokonale upravená vázanka ji dnes večer hrozně škrtila. Vrchní záhyby byly příliš vysoko, takže jí sahaly skoro k uším a zakrývaly jí bradu. Prakticky se v ní topila a mohl za to Lucas. V kočáře nedal jinak, než že ji převáže, prý aby měla lépe schovanou tvář.

Rovněž ji nutil, aby si na hlavě nechala klobouk a stáhla si ho hluboko do očí, dokud jí nenajde k sezení nějaké skryté místo. Jako další opatření vybral Lucas záměrně veřejný dům, kam nechodilo mnoho mužů z vysokých kruhů. Chtěl omezit riziko na minimum.

Cítila se stále víc nespá. Musí odtud pryč. Tuhle nechutnou podívanou už dál nesnese.

Právě se chystala naklonit k Lucasovi a sdělit mu, že se nudí a přeje si odejít, když se na druhém konci přeplněné místnosti ozvalo jásavé halekání. Vzápětí zástup opilých mužů a vyzývavě oblečených žen ztichl.

Doprostřed křiklavě zařízeného salonu vstoupila majitelka nevěstince, žena středního věku oděná do bohatě nabraných šatů s hlubokým výstřihem. Kuplířčina tvář vypadala jako bíle napudrovaná maska pomalovaná červenou růží ve stylu, který vyšel z módy před několika lety. Šaty měla ušité z drahého růžového sametu, který ladil s potahy křesel, scházela jí však elegance a jednoduchost, jíž se vyznačovala móda příslušníků vyšších vrstev. Šaty vypadaly stejně levně a nevkusně jako žena sama.

„Pojďte blíž, velevážení, všichni, kdo chcete dnes dokázat svou mužnost. Náš podnik vás zve na prohlídku naší dnešní speciální nabídky. Je tak nedotčená a panenská jako v den, kdy přišla na tento svět. Přišla přímo z lůna venkova a není jí ani třináct let. Dovolte, abych vám představila nejnovější přírůstek naší vznešené profese, malou slečnu Molly.“

Victorie zděšeně sledovala přes okraj paravánu, jak do středu salonu postrčili mladou vyděšenou dívku v průsvitné bílé spodní košili. Molly ustrašeně pokukovala po mlsně civících mužích a smějících se ženách a choulila se do sebe. Smích zesílil.

Mollyin zděšený pohled putoval z jedné tváře na druhou, až se střetl s Victoriinými očima. Dívka pohled neodvrátila. Victorie sevřela opěradlo křesla a cítila, jak pocit nevolnosti v žaludku vzrostl.

„Takže zahajuji dražbu. Sladké mladé panny jako naše Molly nejsou levné,“ pravila madam.

„Myslím, že je čas jít,“ řekl tlumeně Lucas, když hlasy v salonu zesílily. Vrhł poslední zhnusený pohled na majitelku nevěstince a začal se zvedat.

„Ne.“ Victorie zavrtěla hlavou. Nedokázala od vyděšené Molly odtrhnout pohled. „Ne, Lucasi. Nemůžeme odejít. Ještě ne.“

„Zatraceně, Vicky, tohle přece nechceš vidět.“

„Vydrazují ji, Lucasi. Jako by byla kůň nebo kráva.“

„A vítěz ji odvede nahoru a zasvěť ji do její profese,“ doplnil Lucas drsně. „Možná se ani nebude namáhat se soukromím. Třeba si ji vezme hned tady přede všemi. Něčeho takového snad nechceš být svědkem.“

„Ovšemže ne. Lucasi, musíme ji zachránit.“

Lucas se na ni užasle podíval a klesl zpět do křesla. „Zachránit ji? Jak to chceš, prosím tě, provést? Tady ve městě se tohle stává často. Mladé venkovanky skočí z vozů se senem přímo do rukou nelítostných starých kuplířek jako je tahle. Osud těch dívek je zpečetěn a nelze s tím nic dělat.“

„No, v tomhle případě něco dělat lze,“ prohlásila Victorie. „Koupím ji.“

Lucas zalapal po dechu. „Nevíš, o čem mluvíš, Vicky.“

Victorie už však sledovala rozruch kolem dražby. Měla výhodu, neboť věděla, že je zřejmě mnohem bohatší než kdokoli z přítomných, a hodlala toho plně využít.

„Třicet liber,“ zvolal muž na druhé straně salonu.

Madam ho sjela uraženým pohledem. „Za zaručenou pannu? Jděte, pane, tak absurdní nabídku nemůžete myslet vážně. Poslechněme si další, vznešenější pány.“

„Kdo ví, jestli je skutečně panna?“ houkl další. „Dám za ni padesát liber a ani o penny víc.“

„To už je lepší,“ přikývla madam, „ale pořád ne dost dobré. No tak, do toho, čekala jsem od vás víc. Za koně utratíte víc.“

„Na koni se dá jezdit dýl než na panně,“ křikl kdosi a zachechtal se.

„Nesmysl. Naše Molly vám poskytne jízdu, o níž se vám nesnilo, vid', drahoušku?“ Madam pohládila s předstíranou náklonností Mollyny plavé vlasy. Dívka se otřásla.

„Není dost hezká, aby stála víc než sto liber. A jestli jste lhala a není panna, chci peníze zpátky.“

Molly se rozplakala a smích v salonu se změnil v bujaré řehtání. Victorie pohlédla zpřímá na dívku. Přála si, aby zůstala silná, než přijde Victoriin čas.

Suma se zvyšovala, ale po počátečních skocích jen pomalu a mírně. Lakotnost nabídek jen potvrzovala, k čemu už Victorie sama došla. Nikdo v salonu nepovažoval Molly za hodnou vysoké sumy, ani tu nebyl žádný opravdový boháč. Muži z velmi bohatých vrstev dávali přednost vydržovaným milenkám a do nevěstinců zavítali jen za občasným rozptýlením.

Victorie vyčkala dalších pár minut, dokud se suma neustálila na devadesáti librách. Pak ledabyle zvedla ruku zpoza paravánu. „Tři sta liber.“

Lucas zaúpěl.

Madam se k ní rozzářeně otočila. „Pane, máte dokonalý vkus, ať jste kdokoli. Opravdu výtečný. Myslím, že malá Molly je pro dnešek vaše, abyste si s ní dělal, co se vám uráčí.“ Poklepala dívku po ruce. „Ty máš ale štěstí, děvenko. Takový milý, diskrétní džentlmen. Utíkej k němu a neopovažuj se vyvádět, nebo uvidíš.“

„Nemáš u sebe tři sta liber, Vicky,“ procedil mezi zuby Lucas. „Sotva můžeš té staré kuplířce dát svou vizitku, nemyslíš? Zjistila by, kdo jsi.“

Victorie zamrkala. „To máš tedy pravdu. Dobrá, tak jí budeš muset zaplatit ty. Řekni, že je to za mě, protože jsem ostýchavý. Honem, Lucasi.“

„Krucifix,“ ulevil si Lucas tlumeně a pomalu se zvedl. „Nemysli si, že si tohle od tebe nevyberu.“

„Ujišťuji tě, že za ty peníze stojím,“ odsekla Victorie jízlivě.

Vstal a šel pomalu k madam. Ignoroval výkřiky a oplzlé poznámky. Když došel doprostřed salonu, postrčil Molly směrem k paravánu, za nímž seděla Victorie. „Jdi, děvče. Pohni sebou.“

Molly k němu vzhledla s hrůzou v očích a pak automaticky uposlechla rozkazu. Prošla povykujícím davem k paravánu, kde čekala Victorie.

„Uklidni se, všechno bude dobré,“ zamumlala Victorie, uchopila dívku za třesoucí se ruku a vedla ji ke dveřím do haly, narážejíc si klobouk hlouběji do čela.

Molly byla příliš vyděšená, než aby protestovala. Snad se jí zdálo přijatelnější být vedena do temné noci než nahoru do pokojů. Dívka se trochu zapotácela a Victorie si uvědomila, že ji nepochybně přiopili vínem nebo omámili opiem.

„No, no, no, kampak s tím novým kusem dete? Zboží se nesmí z podniku vynášet.“ Victorii zastoupil cestu obr s drsnou, hrubou tvář. Měl to být lokaj, ale očividně fungoval spíš jako vrátný a vyhazovač.

„Potřebuji svou vycházkovou hůl,“ pravila velitelsky.

„Zrovna sem vám řek, že tu holku odsad' nemůžete odvést,“ zahalekal chlap.

„Já ji nikam neodvádím,“ pravila Victorie znuděným tónem. Vzpomněla si, co jedna prostitutka říkala o rákoskách a bičících. „Mám však určité zvláštní libůstky a zjistil jsem, že má vycházková hůl k tomuto účelu slouží jako výtečná rákoska. Má přesně tu správnou délku a švih, jestli víte, co myslím.“

Malá Molly ztuhla a vyjekla, ale obr vypadal, že ho to poněkud uklidnilo. Bylo zřejmé, že je na takové obskurní choutky u zákazníků zvyklý.

„Tak takhle to teda je?“ Potměšile pohlédl na Molly. „To si dneska užiješ, holčičko.“

Victorie napjatě čekala a nenápadně se ohlížela přes rameno, nejde-li Lucas. Nebylo však po něm vidu. Když se lokaj vrátil s její vycházkovou holí, rozhodla se jednat na vlastní pěst a dostat se ke dveřím oklikou kolem něj.

„Myslím, že bych se raději pobavil v pohodlí svého kočáru,“ prohlásila chladně. Vykročila ke dveřím a Molly táhla za sebou.

Chlap zúžil oči a zkrřížil své mohutné paže na prsou. „Už sem vám povídal, že ji nesmíte brát z podniku.“

Victorie udělala jediné, co ji v tu chvíli napadlo. Náhle vyrazila proti obrovi a vši silou ho uhodila vycházkovou holí do rozkroku.

Lokaj zařval, chytil se za rozkrok a s klením odskočil dozadu. Victorie běžela ke dveřím a Molly vlekla za sebou.

„Sakra,“ ulevil si Lucas o kus dál za ní. „Mělo mě napadnout, že k něčemu takovému dojde.“

Vzápětí se ozval lokajův řev a tupý úder. Victorie se ohlédla a uviděla, jak lokaj leží roztažený na zemi a Lucas si v klidu bere svůj plášť a rukavice.

„Běž,“ nakázal jí. „Nasedni do kočáru.“

Molly se celou dobu držela Victorie jako klíště a nyní celá bledá a nervózní začala blekotat strachy.

Victorie jí chlácholivě poklepala na rameno a vedla ji ven do noci. „Utiš se, drahoušku. Nikdo ti neublíží.“

Jakmile dřímající kočí, který Victorii a Lucase přivezl do nevěstince, uviděl své zákazníky, uchopil otěže a popojel blíž. Vrhл poťouchlý pohled na Molly, ale to už ji Victorie strkala do kočáru.

„Chci domů,“ zanaříkala Molly, když Victorie nastupovala za ní. Dívka se s pláčem vrhla Victorii na rameno. „Prosím vás, pane, nechte mě jít domů do Lower Burrytonu. Mamka bude bez sebe strachy. Nikdy sem neměla odejít, ale slyšela sem, že je ve městě spousta dobrý práce a moje rodina tolik potřebuje peníze.“

„No tak, utiš se, všechno bude v pořádku. Pojedeš domů, slibuji.“ Victorie ještě utišovala vzlykající dívku, když se ve dveřích kočáru objevil Lucas. Pohlédl na plačící Molly.

„Tak, teď je tvoje. Co s ní hodláš udělat?“ zeptal se Lucas a dal znamení kočímu, aby se rozjel. „Sotva ji můžeš vzít domů k tetě. Nedokázal bys její přítomnost nijak vysvětlit. Každý by se dozvěděl, cos večer prováděl.“

„Zase ti musím dát za pravdu, Lucasi. Máš dobrý postřeh. Se mnou domů jít nemůže, takže nezbývá, než aby šla s tebou. Tvoje hospodyně se o ni dneska postará a zítra ji posadíš na dostavník, který jede na sever.“

„Sakra,“ ulevil si Lucas. Vypadal však, že je připraven se smířit s nevyhnutelným.

Několik minut panovalo ticho přerušované jen Mollyinými vzlyky.

„Máš dost nevěstinců?“ zeptal se nakonec Lucas klidně.

Victorie se zachvěla. „Naprosto. Nikdy v životě už nechci takové místo vidět. To, že jsou ty nebohé ženy nuceny prodávat se těm ohavným mužům, je absurdní a proti vší lidskosti.“

„Absurdní je, že jsem tě vůbec nechal být něčeho takového svědkem,“ opáčil Lucas. „Je ovšem moje chyba, že jsem ti tak

pošetile vyhověl. Začínám si myslet, že naše noční výlety zašly moc daleko.“

Jeho trpký tón Victorii znepokojil. „Doufám, že nehodláš našim dobrodružstvím udělat přítrž.“

Lucas významně pohlédl na stále vzlykající Molly. „Promluvíme si o tom jindy.“

„Ale, Lucasí...“

„Ať tak či onak, dlužíš mi tři sta liber.“ Lucas si opřel hlavu o polstrované sedadlo a zavřel oči. „Plus to, co bude stát, abych ji zítra ráno dostal z města.“ Victorie odfrkla. „Vážně, Lucasí. Jestli se k tomu budeš stavět takhle, zařídím, abys dostal zaplacenou okamžitě.“

„Není žádný spěch, Vicky. Počkám.“

Kousla se do rtu. „Ale máš v úmyslu si to vybrat?“

Lucas otevřel oči a pohlédl na Victorii. „Ach ano,“ řekl.

„Na to vem jed.“

Lucas si vzal z tácu, s nímž procházel kolem sluha, sklenku šampaňského a obrátil se, aby přivítal Jessicu Athertonovou, která si k němu odhodlaně klestila cestu davem hostů v přepychových róbách. Ve svých nachově růžových plesových šatech vypadala jako vždy půvabně. Zdůrazňoval to i její módní účes s dvěma ozdobnými hřebínky posázenými rubíny.

Avšak výraz na Jessičině tváři připomínal jeptišku na svaté misi. Lucase napadlo, že si na ženě, kterou kdysi miloval a ztratil, stále víc začíná všímat nepříjemné upjatosti.

To, co si kdysi vykládal jako skromnost, se začínalo blížit k ustavičnému nesouhlasu. Vadilo mu také něco na jejích očích, výraz povzneseného smutku, jako by hleděla na svět a zjišťovala, že nedosahuje a nikdy nedosáhne jejích vysokých měřítek.

Lucas přemýšlel o výrazu jejích očí po dobu asi čtyř minut, dokud se k němu nedostala. Právě když dorazila a stoupla si po jeho boku, uvědomil si, co mu vlastně vadí. Není v ní žádný oheň, pomyslel si náhle, jen nepříjemně chladná andělská počestnost a náznak mučednictví. Díky Bohu, že ho večer nečeká ve společném loži tohle nedotknutelné, éterické stvoření.

Lucasovi přišlo, že během krátké doby jeho nekonvenčního dvoření se Victorii Huntingdonové přivykl ohni a už by bez něj nemohl být.

„Drahý Lucasi, už jsem tvůj příchod úzkostlivě očekávala.“ Jessica na něj vrhla bolestný úsměv, jako by se bála, že se během příštích dnů propadne do země. „Jde všechno dobře?“

„Děkuji, Jessico, výborně.“ Lucas nepatrně upil šampaňského a očima vyhlížel v davu Victorii.

Jessica melodramaticky ztlumila hlas. „Dělalo mi velké starosti, zda náš plán pokračuje hladce. Šíří se jisté pověsti, ovšem nic zásadního, chápeš.“

Lucasovi se nelíbilo, jak řekla náš plán, jako by byla Jessica s jeho dvořením nějak úzce spojená. Nedá se jí ovšem upřít, že mu dala počáteční impulz. Nebýt Jessicy, nikdy by se možná s Victorií neseznámil. „Jaké pověsti máš na mysli, Jessico?“

„Jen to, že jsi na večírcích a plesech často vídán ve společnosti slečny Huntingdonové a že jste se spolu víc než jednou projížděli v parku. Jedna věc je setkávat se s ní na přednáškách a podobných akcích v přítomnosti její tety a druhá setkat se se slečnou Huntingdonovou v parku. Musím se zeptat, jestli to vše vede k našemu kýženému cíli, Lucasi.“

Lucas tiše zaskřípal zuby nad tím, jak Jessica znovu použila slovo „náš“. „Prosím, nedělej si o mě starosti. Jsem se situací se slečnou Huntingdonovou zcela spokojen.“

„No tak, Lucasi, nemusíš být tak nedůtklivý. Jen mi leží na srdci tvé důležité poslání oženit se s dědičkou. Víím, že se to od tebe očekává, a snažím se ti jen ze všech sil pomoci. Je tu ještě slečna Pilkingtonová, víš.“

Lucas v duchu zaklel a pokoušel se tvářit náležitě vděčně. „Děkuji ti, Jessico. Vážím si tvé snahy. Velmi jsi mi pomohla.“

Trochu ji to uklidnilo. „Vzhledem k tomu, co nás v minulosti spojovalo, je to to nejmenší, co mohu udělat. Doufám, že si uvědomuješ, že k tobě budu vždy cítit náklonnost, Lucasi.“

Náklonnost je patrně maximum, co je Jessica Athertonová schopna k někomu cítit, usoudil Lucas. Není v ní vůbec žádný žár.

Usmál se pro sebe, protože konečně na vzdáleném konci sálu zahlédl Victorii. Byla zabraná do hovoru se svou blízkou přítelkyní Annabellou Lyndwoodovou. Až se Victorie zamiluje, bude hořet jako lesní požár, pomyslel si.

Jako by Victorie ucítila jeho pohled, vzhledla a uviděla ho. Prohodila něco k Annabelle a vydala se napříč davem.

Lucas si ji prohlížel, zatímco se k němu blížila. Díky její výšce a jasně žlutým hedvábným šatům bylo snadné ji v davu sledovat. Vypadala plná života, královsky vznešená a skoro nesnesitelně vyzývavě. Její výstřih byl samozřejmě opět příliš hluboký. Všechny její šaty měly přehnaně hluboký výstřih. Tyhle v něm vyvolávaly neodolatelnou touhu ji chytit, zatáhnout ji do zahrady a stáhnout jí malý živůtek až k pasu. Její ňadra mu byla neustálým zdrojem rozkoše – vysoko posazená, jemně tvarovaná a padnoucí mu přesně do dlaně.

Cestou k němu se Victorie zdvořile zastavovala, aby prohodila pár slov se známými, a Lucas si mezitím připomněl, jaké to bylo tehdy v kočáře cítit na svých prstech její horký, vlhký klín. Při té myšlence se mu tělo napjalo touhou. Ulovení jeho dědičky se ukazuje být čím dál náročnější.

Už neměl nejmenší chuť dál si odepírat to, o čem byl v poslední době přesvědčen, že je Victorie čím dál ochotnější mu poskytnout.

U téhle ženy však strategie znamenala všechno a Lucas pečlivě osnoval další postup, dokonce i tehdy, když se mu chvěla v náruči svým prvním vyvrcholením. Přinutit se přemýšlet o další taktice byl jediný způsob, jak udržet na uzdě vlastní palčivou touhu. Lucas byl však toho názoru, že o moc víc takových „experimentů“ už nevydrží.

Nepatrně se ušklíbl, když zaznamenal, jak se Victorie v davu hostů na chvíli zastavila a vrhla na Jessicu Athertonovou kritický pohled. Pak sledoval, jak na ústech vykouzila přívětivý úsměv a pokračovala v chůzi. Vedle něho mluvila Jessica dál důvěrným tónem.

„Víš, Lucasi, měla jsem později dost pochyb o tom, zda je Victorie pro tebe vhodná. Je pravda, že má výtečné společenské postavení, konexe a velké dědictví, ale nejsem si jista, zda ji dokážeš snadno ovládat.“

„Neměj péči, Jessico. Jsem přesvědčen, že slečnu Huntingdonovou zvládnou.“ Lucas se uklonil blížící se Victorii a hladce pokračoval: „Dobrý večer, slečno Huntingdonová. To je náhoda, že se setkáváme tady u Ridleyových. Je s vámi vaše teta?“ Cítil, jak vedle něj Jessica ztuhla a okamžitě zavřela ústa.

„Ano, ovšem,“ odpověděla Victorie. „Povídá si s lady Ridleyovou. Dobrý večer, Jessico. Jaké máte kouzelné šaty. Doufám, že se vám daří dobře.“

Jessica se bleskově otočila a usmála se s odhodlanou blahosklonností. „Výborně, děkuji. A vám?“

„Poslední dva dny jsem se necítila příliš dobře,“ odpověděla Victorie a letmo vyslala k Lucasovi varovný pohled.

„To je mi ale líto,“ řekla Jessica.

„Ach, nebylo to nic vážného, jen trochu problémy se zažíváním. Obávám se, že mi chuť k jídlu často ovlivní nálada, a přiznám se, že v poslední době jsem nebyla v dobrém rozpoložení. Působí na vás špatná nálada také tak, Jessico?“

„Upřímně řečeno ano. Nezřídka se mi stává, že jsem-li rozrušená, ztrácím chuť k jídlu. Také často trpím bolestmi hlavy,“ souhlasila Jessica.

„Přesně tak. Vy máte vždycky pochopení, Jessico. Jste tak vnímavá. Na rozdíl od některých lidí.“ Victorie se významně usmála na Lucase.

Lucasovi se podařilo předstírat, že si ničeho nevšiml. „Doufám, že už se cítíte lépe, slečno Huntingdonová.“

„Ach, budu se cítit stokrát líp, jakmile budu mít příležitost vyřídit jistou drobnou záležitost, která mě poslední dobou trápí.“

„Vím, co máte na mysli,“ zareagovala Jessica ochotně. „Člověku se často zlepši zažívání, jakmile se mu vrátí do duše klid.“

„Svatá pravda.“ Victoriin úsměv byl zářivější než slunce. Nyní zacílila přímo na Lucase. „Lorde Stonevale, myslíte, že bych si s vámi mohla na okamžik promluvit?“

„Ovšem, slečno Huntingdonová. Jsem vám k službám.“ Neudělal však žádný pohyb, aby jí nabídl rámě a odvedl ji z doslechu Jessicy. Místo toho nerušeně upil další nepatrný doušek šampaňského. „O čem jste se mnou chtěla hovořit?“

Victorie si významně odkašlala a pohlédla na Jessicu.

„O jedné nepatrné záležitosti, mylord. Týká se budoucí přednášky. Ty vás přece zajímají, že?“

„Záleží na tom. Je to přednáška vědeckého rázu?“

„Rozhodně ano. Jejím předmětem je přírodovědecké zkoumání.“

„Pak se přirozeně velmi rád dovím víc.“ Vytáhl z kapsy hodinky. „Bohužel jsem však slíbil, že se v klubu setkám s přítelem, a obávám se, že se opozdím. Řekněte prosím své tetě, že pozvání na přednášky jejího spolku přijmu vždy s radostí a že se budu těšit i na tuto přednášku, ať už je o čemkoli. Poručím se vám, slečno

Huntingdonová. I vám, lady Athertonová.“ Lucas se oběma ženám zdvořile uklonil a vzápětí z plesu odešel.

Nebyl to v posledních dnech první takový únik. Lucas se uškříbl a mávl na drožku. Pečlivě se vyhýbal Victoriiným stále důraznějším pokusům promluvit si s ním v soukromí.

Strategie.

Byl si jistý, že ví, co mu bude jeho dědička chtít, až ji konečně nechá, aby ho přitiskla ke zdi.

Byl přesvědčen, že Victorie se vnitřně připravuje, aby ho požádala o další pokračování přírodovědného zkoumání, do něhož ji zasvětil v kočáře po návštěvě hráčského doupěte U zeleného prasete.

Lucas se snad po tisíci napomenul, aby se nevzdával snadno. Konec konců, pomyslel si sarkasticky, když drožka zastavila před vchodem do klubu v St. James Street, chce přece, aby si ho dáma vážila i následujícího rána.

Byl tu však ještě další, mnohem vážnější důvod. Měl za Vicky plnou odpovědnost. Jako její budoucí pán a manžel měl povinnost ji ochraňovat. Jakmile se s ní pomiluje, objeví se riziko. Může se klidně stát, že otěhotní.

Teoreticky by měl tuto možnost brát jako další užitečnou taktiku. Na začátku svého dvoření by snad k něčemu takovému přikročil. Teď by ovšem byl Lucas mnohem raději, aby k němu Vicky přišla z vlastní vůle. Uvědomil si, že touží po tom, aby ho chtěla. Aby ho chtěla natolik, že by byla ochotná riskovat a zcela se mu vzdát. Chtěl, aby si ho vzala z lásky, nikoli protože musí.

Lucas zamyšleně potřásl hlavou. Dvoření se Victorii Huntingdonové skrývá nebezpečí, že místo chladného, logického uvažování bude mít hlavu plnou sentimentálních nesmyslů.

Klubová herna se navenek nesrovnatelně lišila od hráčského doupěte, do něhož vzal onehdy Victorii. Sem byl povolen přístup jen urozeným pánům z lepších kruhů. Atmosféra kolem stolů se zeleným sukrem byla mnohem distingovanější a konverzace plynula v aristokratickém duchu. Sázky však byly zde v St. James mnohem vyšší a nebezpečí katastrofální prohry nesmírné.

Stejně vysoká byla zato i šance na velkou výhru, a jelikož v tomto prostředí byla větší pravděpodobnost, že bude hra poctivá, vydělával si v nich Lucas pravidelně na živobytí.

„Poslyšte, Stonevale, už dlouho chci s vámi mluvit.“ Jakmile Ferdie Merivale spatřil Lucase vejít do dveří, vstal a spěchal mu vstříc.

Lucas vzal ze stolu láhev červeného bordeaux a nalil si trochu do sklenky. Při pohledu na mladého Merivala se mírně zamračil a přemýšlel, zda se ho chystá kvůli jeho zásahu U zeleného prasete vyzvat na souboj. Pak pomyslel na to, jak by takovou situaci vysvětlil dámě, která ho do toho namočila. Jo, mimochodem, Vicky, ten mládenec, kterého mě donutila zachránit, se rozhodl, že se mě zítra ráno pokusí zabít.

Ještě že venkovanka Molly je bezpečně pryč z města a hned tak se do něj asi nevrátí.

„Oč jde, Merivale?“

Ferdie zrudl a prsty si nervózně přejel pod vysokým záhybem nákrčníku. Jeho pohled však byl odhodlaný a přímý. „Rád bych vám poděkoval, mylord.“

Lucas překvapeně zúžil oči. „Opravdu? Za co?“

„Za to, že jste tehdy večer zasáhl,“ vysvětlil Merivale odvázně. „Obávám se, že jsem vám v tu chvíli neprojevil patřičnou vděčnost. Víte, měl jsem v sobě pár sklenek vína.“

„Sklenek nebo lahví?“

„Lahví,“ přiznal Ferdie upřímně. „V žádném případě jsem však netušil, jakou má Duddingstone pověst. Od té doby jsem se dozvěděl, že počestní muži s ním karty nehrají.“

„Inteligentní muži s ním nehrají,“ opravil ho Lucas. „Jsem rád, že vám došlo, s kým jste měl tu čest. Nebudu vás nudit kázáním o povinnosti, která vás váže k vašemu jménu a majetku, ale rád bych, abyste příště riskoval jen tolik, kolik si můžete dovolit prohrát v kartách, ať už s někým, kdo je vážený, nebo ne.“

Merivale se zazubil. „Víte určitě, že mi neustědříte to kázání? Upřímně řečeno by to bylo zbytečné. Dostal jsem jich od matky už řadu.“

Lucas se usmál. „Omlouvám se. To ta léta strávená v armádě. Člověk si zvykne udílet neustále rady nováčkům. Vaše díky mi však nepatří, Merivale. Abych pravdu řekl, neměl jsem původně v úmyslu vás zachraňovat. Myslel jsem tehdy na jiné věci.“

„Tak proč jste to udělal, pane?“ chtěl vědět Merivale.

„Můj, ehm, společník se nad vámi slitoval a prosil mě, abych něco udělal. Vyhověl jsem mu. Nic víc v tom nebylo.“

„Tomu neuvěřím ani na okamžik, pane. Byl jste tak laskav, že jste mě dostal ze situace, kdy jsem mohl přijít o velké jmění, a chci, abyste věděl, že jsem vaším dlužníkem.“ Ferdie Merivale se lehce uklonil a vrátil se ke svým přátelům u baru.

Lucas potřásl hlavou v tichém úžasu. Victorie měla pravdu. Ferdie Merivale přece jen není takový budižkničemu. Půjde-li to takhle dál, bude ten mladík nakonec dělat svému titulu a rodině čest.

Nic z toho samozřejmě neospravedlňovalo skutečnost, že zatímco cpal opilého Merivala do drožky, přejel málem Victorii kočár. Pokaždé, když si na strašnou scénu vzpomněl, sevřely se mu útroby.

Lucas vědomě tyto myšlenky potlačil. Dnes večer má práci. Vzal láhev vína a šel se podívat ke stolům, kdo dneska hraje karty. Potřeboval doplnit své finanční rezervy. Pohybovat se ve Victoriiných kruzích ho stálo spoustu peněz.

Nejvíce ho na celém dvoření dráždilo, že peníze utracené na společenské pozlátko, které potřeboval ke své kamufláži, měly správně jít do vyprahlého panství ve Stonevale.

Lucas se utěšoval vědomím, že člověk musí někdy v zájmu většího zisku něco obětovat.

Brzy našel, co hledal – partii whistu, kde sázky dosahovaly výše, která vyhovovala jeho finančním potřebám. Okamžitě byl pozván, aby přisedl. Lucas přijal a postavil láhev na stůl.

Ve skutečnosti bude celý večer pít jen velmi málo. Dávno zjistil, že jasná hlava mu dává náskok před protihráči, kteří se s oblibou posilovali nekonečnou řadou lahví bordeaux a portského. Láhev vína postavená u jeho lokte byla jen další kamufláž.

Za dlouhou dobu, po čtyřech hodinách nepřetržité hry, získal Lucas konečně dost, aby měl na krejčího, ševce a na vydržování svého nepočetného služebnictva po několik dalších týdnů. Odporoučel se od hry a šel si vzít klobouk a plášť.

Uvědomil si, jak je unavený. Při hře se často natolik soustředil, že se pak cítil úplně vyčerpaný. Věděl však, že právě intenzita jeho soustředění mu pomáhá ke spolehlivé výhře.

Mezi muži společenské smetánky bylo v módě hrát hazard divoce a bezmyšlenkovitě. Hazardní hry byly jen další příležitostí blýsknout se svým bohatstvím a mondénním stylem, způsobem, jak si dodat

mužné sebevědomí a udělat na spolčníky dojem svou chladnokrevností.

Nad velkými ztrátami se jen pohrdavě mávlo rukou, jako by peníze neznamenal nic. Nebylo však tajemstvím, že někteří se po noční prohře vrátili domů a střelili si kulku do hlavy.

Lucas mnohem raději vyhrával a dal si nesmírně záležet, aby tomu tak zpravidla bylo. Když měl člověk dobrou strategii, mohl v hazardních hrách vydělat velké peníze.

Byl na poloviční cestě ke dveřím, když si všiml, jak ho od krbu pozoruje Edgeworth. Antipatie, která z jeho pohledu sálala, byla očividná, ale Lucase to příliš nezajímalo. Ten pocit byl vzájemný. Vůbec ho netrápilo, že Edgewortha před čtrnácti dny připravil o značnou sumu peněz. Pouštět se s ním do další hry ovšem neměl Lucas v úmyslu.

„Dobrý večer, Stonevale. Jak si užíváte své výstřední malé dědičky?“ Edgeworth promluvil jen tak hlasitě, aby upoutal Lucasovu pozornost. „Zajímavá mladá dáma, že?“

Lucas sledoval Edgeworthův posměšný výraz a přemýšlel, jestli by ho mohl jednoduše ignorovat. Nejspíš ne. Merivale a jeho přátelé tu poznámku slyšeli. Už se otáčeli, aby viděli, co Lucas odpoví.

„S lidmi jako vy, Edgeworthu, se o počestných ženách nebavím,“ pravil Lucas mírně. „Když o tom tak přemýšlím, tak bych se s vámi nebavil vůbec o žádných ženách.“

„Povídá se, že dáma, o níž je řeč, má v úmyslu se nikdy neprovdát,“ pokračoval Edgeworth, který ignoroval zřetelné varování v Lucasově tónu. „Jelikož je manželství vyloučeno, můžeme předpokládat, že se slečnou Huntingdonovou máte jiné úmysly? Konec konců jste spolu vidět tak často, že se člověk neubrání spekulacím o povaze vašeho vztahu.“

To je z toho, když se člověk ovládá a je shovívavý, pomyslel si Lucas trpce. Jelikož jsem tehdy Edgewortha neobvinil z falešné hry, narostl mu hřebínek a myslí si, že mu všechno projde.

Lucas zamyšleně upíjel ze sklenky bordeaux, vědom si, že má obecenstvo. Merivale a jeho přátelé se mračili a čekali, jak Lucas zareaguje na Edgeworthova slova, která hraničila s chabě zastíranou urážkou Victoriiny počestnosti.

„Myslím, že člověk by měl moudře odolat pokušení spekulovat o společenských aktivitách slečny Huntingdonové,“ pravil Lucas.

„Pokud ovšem není ochoten se za svítání dostavit na Clery Field v doprovodu dvou sekundantů.“

Edgeworth, Merivale i jeho přátelé náhle ztichli.

Edgeworth sledoval Lucase přivřenýma očima. „Jak to myslíte, Stonevale?“

Lucas se ledově usmál. „Přesně tak, jak to říkám. Jak jistě víte, jsem ochoten zamhouřit oko nad maličkostmi, jako je podvádění u karet. Jsem však už mnohem méně shovívavý, je-li haněno dobré jméno nevinné mladé dámy. Rozhodnutí nechávám na vás, Edgeworth.“

Edgeworth se odlepil od krbové římsy, o níž se opíral, a tvář mu vzteky zrudla dokrvava. „K čertu s tebou, Stonevale. K čertu s tebou, ty parchante. Myslíš si, že budeš mít věčně štěstí?“ S těmito slovy se otočil na podpatku a vypochoďoval z místnosti.

Merivale a jeho společníci sledovali s otevřenými ústy, jak Edgeworth odchází. Lucas za tu chvíli spolykal mnohem víc vína, než vypil za celý večer. Považoval za štěstí, že se Edgeworth dnes neobtěžoval hrát žádnou hru s neoznačeným balíčkem karet.

„Panebože,“ ulevil si Ferdie Merivale a otřel si čelo plátěným kapesníkem. „Už jsem si na chvíli myslel, že dostanu své první pozvání být sekundantem. Musím uznat, že jste se s ním vypořádal výtečně. Jméno slečny Huntingdonové rozhodně nemůže být takhle pomlouváno.“

„To tedy ne,“ souhlasil Merivalův společník. „Slečna Huntingdonová je velmi slušná a milá dáma. Tancovala se mnou na mém prvním bále, kdy jsem si byl jist, že ze sebe na parketu udělám osla. Ale po několika tancích s ní jsem nabyl sebedůvěry a poté, co jsem byl viděn v její společnosti, jsem o tanečnice neměl nejmenší nouzi.“

„Zachovala se nesmírně dobře k mé sestře,“ dodal Merivale. „Když byla Lucinda před rokem poprvé uvedena do společnosti, trpěla chudák strašnou ostýchavostí. Dalo by se říct, že byla bez sebe strachy. Ale slečna Huntingdonová ji vzala do své péče a ukázala jí, jak se ve společnosti chovat. Mamá jí za to byla nesmírně vděčná. Z titulu přítelkyně slečny Huntingdonové dostala Lucinda brzy skvělá pozvání.“

„Edgeworth se stáhl jako prašivý pes, co?“ poznamenal druhý mladík se zájmem. „Slyšel jsem ovšem, že ten člověk nehraje fér žádnou hru.“

„Podle mě, pane,“ řekl Merivale pomalu, „je Edgeworth na vás rozčilený kvůli té malé scéně u karetního stolu, která se před nějakou dobou odehrála. Každý ví, že jste příliš dobrý hráč, než abyste shodil na zem celý balíček karet náhodou. Poté, co jste požádal o nový balíček a pak začal vyhrávat, začalo lidem Edgeworthovo neuvěřitelné štěstí v kartách, které do té doby měl, vrtat hlavou. Teď má čím dál větší potíže najít k sobě někoho do hry. Vůbec bych se nedivil, kdyby ho brzy z jeho klubů vyloučili.“

„Zajímavé.“ Lucas krátce pokývl směrem k oběma mladým mužům. „Omluvte mě, pánové, už musím jít.“

Za chvíli Lucas vyšel z klubu a zastavil nejbližší drožku. Pohodlně se usadil na sedadle a zhluboka vydechl. Potřeboval přemýšlet.

Zamyšleně si třel čelist a hleděl oknem do noci. Hra, kterou hraje s Vicky, se stává stále riskantnější. Kromě fyzického nebezpečí, které při jejich nočních výletech hrozí, je teď v sázce i její pověst. Jakmile klevety jednou začnou, nestačilo by je umlčet, ani kdyby zabil Edgewortha v souboji.

Nemůžu připustit, aby se Victorii stala nějaká újma, pomyslel si zamračeně. Dospělo to do velmi vážného stadia. S každým nočním dobrodružstvím čím dál víc riskují, že budou odhaleni, a pokaždé, když jsou na večírcích a v parku viděni spolu, poskytují tím látku klevetníkům.

Lucas už znal Victorii natolik, aby věděl, že když ji odmítne doprovázet, najde si nejspíš jinou cestu, jak si zajistit svá noční dobrodružství. Ve svém mužském převleku se začala cítit až moc jistě a sebevědomě.

Je tu také druhá možnost, uvažoval Lucas. Jestliže jí přestane poskytovat doprovod, možná si na to najde jiného muže. A to bylo nesnesitelné pomyšlení.

Lucas si bezděky masíroval nohu a zvažoval všechny možnosti. Bylo jasné, že tohle nebezpečné dvoření musí brzy skončit. Jediným řešením je co nejrychleji se s Victorií oženit.

Jeho nervy už víc toho divokého a riskantního nočního namlouvání nesnou.

O dva dny později Lucas složil ruce na prsou a pobaveně se zamračil na Victorii, která se neklidně vrtěla na židli vedle něj.

Předstírala, že jeho káravý pohled nezachytila a dál si upravovala sukně.

Vedle Victorie seděla Cleo Nettleshipová, zcela pohroužená do zajímavé přednášky jistého sira Elihu Winthropa nazvané „Zásady pro kultivaci pohanky“.

Alespoň Lucasovi to téma zajímavé připadalo. Už si naplánoval, že část stonevalských polí nechá osít pohankou. Dala se využít jako výborné krmivo pro dobytek a ovce a podle Winthropa ji v ostatní Evropě konzumují i lidé. Každý ovšem ví, že na evropské pevnině se jí úplně cokoli. Nicméně v Anglii se pravidelně vyskytoval nedostatek pšenice, a proto by pohanka mohla pro jeho lidi v případě nouze posloužit jako náhrada obilí.

Victorie začala netrpělivě podupávat nohou. Lucase napadlo, že by na ni možná neměl být tak tvrdý. Toto odpoledne se myšlenkami zjevně soustředila na něco jiného a Lucas si byl téměř jist, že ví, proč je tak nesvá.

Lucas se spokojeně pouсмál. Neměl v úmyslu to své dámě ulehčit ani v nejmenším. Teď, když se chytila na udici, se bude muset trochu víc snažit, chce-li být vytažena na břeh.

Na okamžik si připomněl její sladkou rozkoš, a když zjistil, co to s ním dělá, honem věnoval pozornost opět přednášce. Winthrop právě podrobně rozebíral různé metody hnojení pohanky.

„Velmi poučné,“ prohlásila po skončení přednášky lady Nettleshipová. „Ačkoli musím přiznat, že mě mnohem víc zajímají přednášky o exotických rostlinách. Přesto by člověk měl mít pojem o nejnovějších zemědělských metodách. Líbila se vám, Lucasi?“

„Velice. Ještě jednou díky, že jste mi o dnešní přednášce dala vědět.“

„Rádo se stalo, rádo se stalo. Jsi připravena k odchodu, Victorie?“

„Ano, teto Cleo, jsem.“ Victorie vstala a vzala si čepec a pelerínu.

„No, ještě odsud neutíkejme. Vidím támhle pár lidí, s nimiž bych si ráda promluvila.“ Cleo se s nadšením rozhlédla po místnosti. „Hned jsem zpátky.“

Když Victorie s Lucasem vykročili ke dveřím přednáškové síně, vyslala k němu zpod hustých řas významný pohled. Pohlédl na ni a v duchu obdivoval, jak je okouzlující ve svém krátkém žlutém přiléhavém kabátku, pod nímž měla bílé mušelinové vycházkové šaty. Vypadá tak půvabně, pomyslel si s majetnickou hrdostí. Vedl ji

zdvořile k východu a cestou kývl na pozdrav několika členům přírodovědeckého spolku, s nimiž se spřátelil.

Odchod z přednáškové síně nějakou dobu trval, protože se u nich cestou zastavilo na pár slov několik lidí. Lucas cítil, jak se vedle něj Victorie netrpělivě ošívá.

„Děje se něco?“ zeptal se nakonec ledabyly, když stáli u dveří a čekali na lady Nettleshipovou.

„Ne, ale musím s vámi mluvit, Lucasi.“

„Takže v něčem je problém?“

„V ničem není problém. Prostě bych si s vámi chtěla v soukromí promluvit a neměla jsem k tomu příležitost od toho večera, kdy jsme...“ Odmlčela se a lehce zčervenala. Pak sebrala odvahu, odkašlala si a dokončila větu: „Od té doby, co jsme byli U zeleného prasete.“

„To mi připomíná, že jsem tuhle večer v klubu potkal Ferdieho Merivala. Jistě vás potěší, že nebyl ani zdaleka tak rozhořčen, jak jsem očekával. Dokonce mi poděkoval, že jsem ho zachránil. Zdá se, že přišel k rozumu a pochopil, že měl namále.“

Victoriiny oči se na okamžik rozjasnily. „To mě moc těší. Vždycky jsem Ferdieho a jeho sestru měla ráda.“

„Věčná škoda, že mu nemůžu říct, že za to vděčí vám, a nikoli mně. Obávám se, že já bych ho nechal napospas osudu.“

„To jen proto, že jste měl tolik starostí o mou ochranu,“ namítla Victorie loajálně. „Jsem si jista, že byste jinak pro toho chlapce něco udělal sám. A malé Molly jste také velmi pomohl.“

Lucas se ušklíbl. „Budete dnes večer u Foxtonových?“

„Ano, ale víte, jak těžké je v takovém davu najít kousek soukromí. Lucasi, co kdybyste si zítra odpoledne vyjel do parku. Zařídím, abych tam byla také.“

„Rád bych, ale mám bohužel už něco jiného.“

Victorie nedokázala potlačit zklamání. „Opravdu? Jste si jist, že byste to přece jen nestihl? Alespoň na pár minut kolem páté?“

Zželelo se mu jí. Ocítla se chudinka už v takové hloubce, že by na břeh sama doplavat nedokázala. Lucas uvažoval, jak by ji zachránil. „Já se odpoledne projíždím v parku nerad, Vicky. Je tam příliš mnoho lidí.“

„Ano, vím, ale já s vámi prostě potřebuji mluvit. Když nepřijdete do parku, musíte dnes v noci přijít do zahrady. Můžeme si promluvit tam.“ Victorie ztlumila hlas. „Je to velice důležité.“

„Bojím se, že jsem žádné dobrodružství na dnešní noc nenaplánoval. Musí se to totiž předem přichystat.“

„Krucí, Lucasi,“ zasyčela tiše. „Neplánuji žádný výlet. Chci vás jen vidět. Byla bych vám velmi vděčna, kdybyste mě mohl do svého nabitého programu vtěsnat.“

Lucas jí věnoval poněkud překvapený pohled. „Zní to, jako byste byla rozladěna, slečno Huntingdonová.“

Victorie se ošila. „Jsem rozladěna, lordo Stonevale. Je s vámi nesmírně těžká domluva.“

„Myslím jen na vaši pověst, Victorie. Musíme být v poslední době převelice opatrní,“ varoval Lucas, a aby svá slova zdůraznil, obezřetně se rozhlédl kolem.

„Kašlu na svou pověst. Potřebuju s vámi mluvit.“

Její naléhavý tón ho zarazil a zároveň zahřál u srdce. Očividně už byla v koncích. On sám byl na další dějství hry připraven už dlouho. Přišel čas skoncovat s frustrací, kterou oba cítí.

„Dobrá,“ pravil Lucas, jako by věc pečlivě zvažoval, „podívám se, jestli bych si nenašel dnes kolem půlnoci pár minut, abych přišel do vaší zahrady. Bude to stačit?“

„Jste velmi laskav, mylordo.“

Její sarkastický tón ho nevyvedl z míry. „Rádo se stalo.“

„Začínám si myslet, že si se mnou pohráváte, Lucasi.“

Zvedl obočí. Nikdy nesmí zapomenout, že tahle žena je neobyčejně bystrá a všímavá. „Vynasnažím se ze všech sil, abych se dnes v obvyklou dobu dostavil do vaší zahrady. Nyní mě laskavě na okamžik omluvte. Vidím tamhle v rohu Tottinghama. Slíbil, že mi půjčí Whitovy Přírodopisné a historické památky Selbornu. Chci si tu knihu přečíst od té doby, co se zmínil, že ji má.“

„Nemusíte s tím obtěžovat Tottinghama, mylordo,“ pravila Victorie líbezně. „Jestli dodržíte naši dnešní schůzku, půjčím vám svůj výtisk.“

Zazubil se. „Má sladká Victorie, nesnažíte se mě náhodou podplatit?“

Zrudla ještě víc, rázně se otočila a vydala se hledat tetu Cleo.

Jakmile Lucas přelezl zahradní zeď, uviděl ji čekat ve stínu stromu. Vypadala jako elegantní přízrak, oděná v ebenově černou sametovou pelerínu s kapucí se žlutou saténovou podšívkou. Tutéž pelerínu měla večer i na plesu u Foxtonových.

Seskočil zlehka na zem. Jako vždy dopadl na pravou nohu a levou udržoval rovnováhu. Přestože si ji šetřil, projela mu zraněnou nohou ostrá bolest. Lezení po zdech není nic pro něj.

Lucas se narovnal, třel si chvilku nohu a přemýšlel, jak to, že tak dlouho tancoval podle toho, jak Victorie pískala. Nechal se od ní vodit v bludném kruhu.

Je nejvyšší čas ji pomilovat a učinit ji svou. Mnohem raději by se s ní nejdřív oženil, ale jelikož mu tuto možnost neposkytla, vezme si, co mu dá. Už při pomýšlení, že bude moct strávit noc s Victorií v pohodlné posteli, místo aby se po nocích kodrcal v najatých kočárech a koketoval s nebezpečím, mu bolest v noze polevila a Lucas se v duchu ujišťoval, že postel povede k manželství.

„Lucasi?“ zašeptala sotva slyšitelně, když se k němu blížila orosenou trávou. Zvedla k němu tvář orámovanou kapucí a pohlédla na něj se sladkým, zranitelným výrazem, při němž se mu sevřelo srdce.

Zasténal, vsunul ruce pod kapuci a uchopil její obličej do dlaní. Beze slova se k ní sklonil a hladově ji políbil. Když ji konečně pustil, celé jeho tělo se chvělo touhou.

„Byla muka pozorovat tě, jak dnes u Foxtonových tančíš s jedním mužem za druhým,“ zamumlal s ústy na její šíji.

„Lucasi, prosím tě, nesmíš mě dneska večer takhle líbat.“

Není na to čas. Teta se každou chvíli vrátí domů. Když jsem odcházela od Foxtonových, řekla jsem jí, že mě bolí hlava. Až přijde domů, půjde nejspíš rovnou do mého pokoje, aby zjistila, jak mi je.“

„Co mi chceš tak důležitého, Vicky, že kvůli tomu znovu riskujeme tvou pověst?“

Přitáhla si sametovou pelerínu těsněji k tělu a odvážně pohlédla v mihotavém měsíčním světle do jeho očí. „Myslela jsem, že bude snadné o tom mluvit, ale zjišťuji, že vůbec není.“

Toužil přivinout ji na svou hrud' a ujistit ji, že nemusí říkat vůbec nic, ale odolal. Musí tento krok udělat sama. Mysli na strategii, napomenul se přísně.

Nešlo jen o strategii, ale i o to, aby mu později nevyčítala, že ji svedl. Bude pro oba mnohem lepší, když s ním do postele půjde z vlastní iniciativy.

„Poslouchám tě, drahá.“

Odhodlaně zvedla hlavu. „Poslední dobou jsem hodně přemýšlela, můj pane.“

„To není vždycky dobré. Zjistil jsem, že příliš moc přemýšlení duševnímu klidu někdy nepřidá.“

„Můj duševní klid už je dávno pryč.“ Odtáhla se od něj a začala přecházet sem a tam po mokré trávě. Očividně si vůbec neuvědomovala, že jí vlhnou špičky saténových střevíčků. „Mnohokrát jsem si tento problém v duchu probírala. Z důvodů, jež jistě pochopíš, jsem si o tom nemohla s nikým promluvit, ani se svou tetou.“

„Chápu,“ pravil vážně. „Jsou věci, o nichž nemůžeme hovořit ani se svými nejbližšími.“

„Ano, přesně tak.“ Obrátila se a jala se kráčet opačným směrem. „Myslím, že jsem ti řekla, že se nehodlám vdávat.“

„Už několikrát.“

„V poslední době jsem však zjistila, že bych nebyla tak úplně proti... milostnému poměru s mužem.“

„Rozumím.“

„To jsem ráda, protože se mi to strašně špatně říká.“ Energicky se otočila a vydala se po svých vlastních stopách. „Vzpomínáš si, co se, ehm, stalo v kočáře, když jsme se vraceli od Zeleného prasete?“

„Velmi jasně.“

Stáhla hlavu hlouběji do stínu kapuce. „Nečekala jsem, že spojení mezi mužem a ženou může být tak... tak intenzivní.“

Skrýl pobavení. „Jsem rád, že ti ten zážitek připadal příjemný.“

„Příjemný.“ Zastavila se a prudce k němu obrátila tvář. Její oči byly v bledém světle obrovské. „Byl daleko víc než příjemný. V

jistém smyslu byl frustrující, ale nesmírně vzrušující. Popravdě řečeno to bylo něco úžasného.“

Její rozkošná upřímnost ho fascinovala. „Lichotíš mi.“

„Vůbec ne.“ Přestala přecházet sem a tam. „Lucasi, hodně jsem o tom přemýšlela a rozhodla jsem se, že bych si ten zážitek ráda zopakovala. Vlastně bych jej chtěla poznat v celé jeho šíři. V rámci přírodovědného zkoumání, chápeš.“

„Přírodovědného zkoumání,“ opakoval pomalu. „Něco jako sbírání brouků, že?“

„Ano, dalo by se to tak říct.“

„Vystavíš si mě v krabici, až své zkoumání ukončíš?“

Victorie se na něj zpod kapuce zamračila. „Lucasi, neopovažuj se mi vysmívat. Myslím to smrtelně vážně.“

„Ano, to vidím.“

„Řečeno na rovinu, ráda bych s tebou navázala milostný vztah, jaký má Isabel Rycottová se svým přítelem Edgeworthem.“

„Proboha, jen to ne.“

Victorie se zastavila a obrátila se k němu s šokovaným výrazem. „Ty mě nechceš?“

V tu ránu si uvědomil, jak si jeho slova vyložila. Přistoupil k ní, strhl ji do náruče a přitiskl svá ústa k jejím v tak divokém a vášnivém polibku, že se celá zachvěla. Když ji konečně pustil, vzal její tvář do rukou a pohlédl na ni, vědom si, že mu z očí nejspíš plane nezkrotný žár touhy.

„Chci tě víc, než jsem co kdy v životě chtěl. Nikdy na to nezapomeň, Victorie. Ať se stane cokoli, slib mi, že na to nikdy nezapomeneš.“

Uchopila ho za zápěstí a plaše se usmála. „A já chci tebe, Lucasi. Nikdy jsem nepoznala nic podobného tomu, co cítím k tobě. Prosím, budeš se se mnou milovat?“

„Vicky. Ach Vicky, ty má sladká, rozmarná, vášnivá uličnice.“ Přitiskl ji ke svému tělu, zmámený zvláštní kombinací vášně, něhy a úlevy. „Budu se s tebou milovat, až vzplaneš a pak se k tobě připojím a budeme hořet společně.“

„To nezní právě příjemně, mylorde,“ poznamenala s tváří zabořenou do jeho kabátce.

Zazubil se. „Počkej, až to vyzkoušíš.“

Tiše se zasmála a ovinula mu ruce kolem pasu. Pevně ho objala. „Lucasi, jsem tak šťastná.“

„Já taky,“ zašeptal a pak úmyslně dodal, „je to skoro jako bys souhlasila, že si mě vezmeš.“

Ztuhla. „Lucasi...“

„Skoro, ne zcela. Uklidni se, Vicky. Nechci tě vyděsit, ale ty už přece musíš vědět, že bych nebyl proti mít s tebou něco víc než jen milostný poměr. Byla bys ochotná mluvit raději o manželství než jen o milostné aféře?“ Zatajil dech a modlil se, aby řekla ano. Všechno by se tím rázem vyřešilo.

„Děkuji, Lucasi. To je od tebe velmi hezké. Milé, ale zcela zbytečné. Vážím si tvé nabídky, protože jsi ji rozhodně učinit nemusel,“ pravila rozzářeně.

„Odpověď však zní ne?“

„To ty přece víš, ale ještě jednou díky, že jsi to řekl.“ Zvedla hlavu a lehce ho políbila na rty. Pak se na něj zářivě usmála. „A teď si to pojďme naplánovat.“

Ledabylé odmítnutí jeho nabídky ho podráždilo. Ta malá potvůrka si myslí, že může všechno dostat zadarmo. Možná nastal čas jí naznačit, že to nepůjde tak jednoduše, jak si představuje.

„Dobře. Tak kdy?“

Zamrkala. „Co kdy?“

„Na kdy si smluvíme naši první mileneckou schůzku? A jak to provedeme? Pomyslela jsi na to? Je třeba to zvážit. Taky je otázka kde? Nemůžeme si prostě najmout kočár, aby nás několik hodin vozil po Londýně, zatímco se budeme milovat na sedadle. Je to nanejvýš nepohodlné nehledě na to, že nechci, aby se kočí dovtípil, co se uvnitř odehrává,“ vysvětlil drsně.

Její výraz přešel z překvapeného ve zděšený. „Myslela jsem... myslela jsem, že se o tyhle detaily postaráš. Totiž, předpokládala jsem, že víš, jak se takové věci zařizují, Lucasi.“

„To těžko. Nikdy jsem neměl milostný poměr s mladou dámou tvého druhu. Není to běžné, Victorie. Alespoň ne u mužů, kteří se považují za džentlmeny. Stavíš mě totiž do poněkud překerní situace, víš.“

Zaúpěla. „Teta Cleo mě varovala, že nejde jen o mou pověst, s níž si zahrávám, ale i o tvou.“

„Opravdu?“ Lucase příliš nepřekvapilo, že lady Nettleshipová vytyčila, odkud vítr vane. Přemýšlel, co si o tom všem Cleo myslí

doopravdy. „Lady Nettleshipová je velmi vnímavá žena. Zjevně se jí nelíbí, když dávaš svou pověst v sázku.“

„Nebo tvoji. Lucasi, chápu, že to pro tebe není snadné. Jisté nebezpečí tu bezpochyby existuje. Nejsem tak zaslepená, abych to nechápala.“

„To svědčí o tvé inteligenci, Vicky.“

Kousla se do rtu a úkosem na něho pohlédla. „Asi ode mě není fér žádat tě o něco takového, vid’?“

„Jak jsi řekla, nelze popřít, že jisté riziko tu je.“

Vzdychla a znělo to velmi smutně. „Máš pravdu. Nemám právo ohrožovat tvoji i svou pověst. Třeba bychom to celé měli pustit z hlavy.“

„Jistou možnost by představovala má nabídka.“

Přátelsky ho poplácala po ruce, jako by byl dobrácký pejsek. „Tvá nabídka k sňatku je opravdu dojemná, Lucasi. Obávám se však, že jediná reálná možnost pro mě je počkat ještě pár let, až budu obecně uznána jako stará panna. Pak už třeba nebude nikomu tolik vadit, když se vydám ve šlépějích Isabel Rycottové. Odpusť mi, Lucasi. Je mi líto, že jsem o tom vůbec začala.“

V Lucasovi hrklo. Uvědomil si, že už Victorie od svého záměru ustupuje. A co víc, raději chce být starou pannou než se vdát a považuje to za jedinou alternativu. Jestli ji nechá jít, možná ji navždy ztratí. V ještě horším případě třeba najde jiného muže, který nebude váhat ani minutu a bude s ní riskovat, jak si jen bude přát.

Lucas ji trochu drsně uchopil za bradu. „Victorie, jestli skutečně chceš mít milostný poměr, pak mi bude ctí ho s tebou navázat.“

Její okamžitý úsměv byl až příliš široký v očích jí zářil neskrývaný triumf. „V duchu přírodovědného zkoumání?“

Někde uvnitř Lucas slyšel znít poplašný zvon. Studoval Victoriin nadšený, spokojený výraz a začal mít nepříjemný pocit, že byl právě typicky ženským způsobem převezen.

„Vždycky jsem byl přítelem přírodovědného zkoumání,“ pravil trpce.

„Ach Lucasi, jak se ti jen odvděčím?“ Objala ho kolem šíje a pevně ho k sobě přitiskla. „Jsi ke mně vždycky tak dobrý.“

V duchu zaklel, ale pak podlehl jejímu očividnému nadšení. Začínal si uvědomovat, že Victorii bude pro něj vždycky těžké

odmítnout, ať bude chtít cokoli. Bylo by záhodno si tuto svou slabost zapamatovat do budoucna.

Lucas se neochotně vymanil z jejího objetí a konejšivě ji políbil na špičku nosu. „Teď už by ses radši měla vrátit do domu, drahoušku. Myslím, že slyším přijíždět kočár.“

„Proboha, to bude teta Cleo. Musím běžet.“ Prudce se obrátila a černá pelerína zavlála kolem jejích žalostně promočených střevíčků. Pak se ještě jednou obrátila se starostlivě staženým obočím. „Dávej si pozor na nohu, až budeš přelézat zeď, Lucasi. To časté lezení mi dělá starosti. Nemůže to být pro tebe dobré.“

„Nezbývá mi, než souhlasit.“ Ta zpropadená noha ho už bolela z předešlého přelézání zdi. Teď si to musí zopakovat. „Těším se na doby, až zlézání zdi nebude nutné. Dobrou noc, Vicky.“

„A co náš plán na naši první, ehm, milostnou schůzku...“ Úzkostlivě pohlédla směrem ke dveřím do zimní zahrady, protože také uslyšela kočár.

„Neměj péči, Vicky. O všechno se postarám.“

„Vážně?“

Zastavil se, sedě obkročmo na zdi, a pohlédl dolů na její zvednutou tvář. Spolkl zaklení, které se mu dralo na jazyk. „Ano, Vicky. Je to přece moje práce, ne?“

„Dáš mi vědět, jakmile budeš vědět podrobnosti?“ zvolala za ním s nadějí.

„Věř mi, drahá, že budeš první, kdo se to dozví.“ Přelezl na druhou stranu a seskočil dolů do temné uličky. Bolavé stehno se silně ozývalo, a když se vydal k místu, kde na něho čekal kočár, šlo se mu hůř než obvykle. Tomuhle lezení po zdi musí už každopádně udělat přítrž.

Lucas se rozhlédl po ulici a nikoho neviděl. Přešel ji a začal zatáčet za roh. Málem vrazil do člověka s nožem v ruce.

Útočník se zdál být náhlým střetnutím stejně překvapen jako on. Bylo jasné, že ve tmě cíhal na svou oběť a Lucase přicházet neslyšel. Zareagoval však okamžitě a vyrazil proti němu s čepelí namířenou na břicho.

Lucas bleskově odskočil stranou. Zaklel, když cítil, jak bolavá noha povoluje. Bolestivě dopadl na koleno. Silou vůle se přinutil bolest ignorovat a chňapl po útočnickově ruce s nožem.

Muž zařval vzteky a překvapením. Lucas se převálil na záda a vši silou jím mrštil ke stěně rohového domu. Muž prudce narazil do cihlové zdi a nůž s řinkotem dopadl na dlažbu.

Lucas se odkutálek pryč a zvedl se na kolena. Pak s námahou vstal, opíraje se rukou o cihlovou zeď. Pronikavá bolest v levé noze byla skoro nesnesitelná.

Útočník mezitím odklopýtal do tmy a jeho dupání se rozléhalo tichou nocí. Ani se nezastavil, aby sebral svůj nůž.

„Hej, pane,“ křičel kočí, který s dusotem přibíhal. Zřejmě si opožděně uvědomil, že jeho pasažér je v nesnázích. „Co se děje? Co je, mylorde? Jste zraněnej?“

„Ne.“ Lucas pohlédl na svůj drahý kabátec a znovu zaklel. Právě za něj zaplatil celé jmění a teď si bude muset pořídit nový. Ztraceně.

„Nějakej lapka, co si dělal zálusk na vaši peněženku, pane,“ prohlásil kočí a sehnul se pro nůž. „Pořádná kudla, jen co je pravda. Ten parchant byl fakt nebezpečnej, že jo?“

„Ano,“ odpověděl Lucas. „Nejsem si ovšem jist, po čem přesně šel.“

„Ulice nejsou bezpečný pro nikoho,“ poznamenal kočí. „Vy ste s ním ale zatočil, pane. Viděl sem, jak odsvištěl. To ste se naučil v Jacksonově akademii, že jo?“

„Ne, naučil jsem se to mnohem tvrdší cestou.“ Lucas se nejistě vydal ke kočáru a sykl bolestí, když se mu noha málem znovu podlomila. Představil si před sebou láhev portského, která ho čeká doma v knihovně. „Pojed'me odtud. Nehodlám se v tuhle hodinu dál potloukat po ulicích.“

„Jistě, pane. Jen sem chtěl říct, že sem nikdy nepotkal pána z lepších kruhů, kterej by si v pouliční šarvátce vedl tak dobře. Většina těch vyfintěnejch panáků by skončila s proříznutým břichem.“

Victorie se vrátila do svého pokoje a zaklapla za sebou tiše dveře. Pak zavřela oči a opřela se o dřevanou výplň dveří. Srdce jí bilo jako na poplach a nohy se jí podlamovaly.

Dokázala to.

Stálo ji to mnohem víc odvahy, že si dokázala představit, víc, než vůbec tušila, že má, ale dokázala to. Bude mít milostný poměr s Lucasem Mallorym Colebrookem, hrabětem ze Stonevale.

S třesoucíma se rukama se odlepila od dveří a trochu nejistým krokem šla k oknu. Pohlédla do tmy.

Ted', když po několika dnech trápení konečně dosáhla svého cíle, zjistila, že nepocítí uje jen bezvýhradné nadšení. Na ni i na Lucase při tom čekalo tolik nebezpečí!

Ale šance objevit vášeň v Lucasově náruči stojí za jakékoli riziko.

Je to tak obdivuhodný muž. Není to žádný hloupý, naparáděný hejsek ani bezcitný zhýralec. Leží mu na srdci její pověst, a přesto respektuje její přání nevdat se. Zdá se, že mu nejde o její majetek, ale jen a jen o ni.

„Pane Bože, slyšíš to? Mluvím, jako bych do něj byla zamilovaná.“ Victorie zatajila dech, když si uvědomila plnou pravdu. „Já do něj jsem zamilovaná.“

Objala si ramena a přemýšlela nad tímto nejnovějším dobrodružstvím, které prožívá. Být zamilovaná a zároveň svobodná. Co víc si žena může přát?

Dlouho stála u okna a snažila si ve tmě představit svou budoucnost. Všechno se však zdálo zahalené do mlhy, neviděla žádné jasné obrysy. Nakonec se odebrala na lože.

K ránu se náhle probudila. Seděla v posteli strnule vzpřímená.

Zatracená děvko. Pošlu tě zpátky do pekla.

Nůž.

Panebože, nůž.

Nepamatovala si podrobnosti své noční můry, která ji vytrhla ze spánku. Ale to ani nemusela. Během posledních měsíců se jí podobný zlý sen zdál dost často a vždy ji zanechal podivně roztřesenou, s pocitem hrůzy a temného zla, které se vymyká logickému vysvětlení.

Ještě že tentokrát nevykřikla, pomyslela si s úlevou. Občas uprostřed své noční můry křičela a chudinka Nan ustaraně přiběhla, aby se podívala, zda je v pořádku.

Victorie vstala. Ze zkušenosti věděla, že denní světlo neklid a děs zažene. Do té doby už nestálo za to znovu usínat.

Sáhla po županu. Byla jasná noc a brzy bude do oken zimní zahrady proudit denní světlo. Výborný den na malování. Když všechno ostatní selhalo, našla útěchu ve svém umění.

Rychle se oblékla a spěchala dolů do přízemí. Dům se teprve začínal probouzet. Slyšela, jak kuchařka v kuchyni rámusí s rendlíky.

Její stojan, skříňka s barvami a skicáře byly přesně tam, kde je zanechala. Victorie chvíli hleděla na bujnou zeleň zimní zahrady a pak její pohled padl na skvostný květ *Strelitzie reginae*.

V ranním slunci měla květina nádhernou zlatožlutou barvu, jantarový odstín zdůrazněný pařížskou modří.

Victorie se rychle pustila do přemísťování svého náčiní na místo, odkud měla dobrý výhled na *Strelitzii*. Vzpomněla si, jak ji Lucas obdivoval, když byl v zimní zahradě poprvé.

Namaluje ji pro něj, rozhodla se z náhlého popudu. Zdálo se, že se mu její botanické akvarely a kresby opravdu líbily. Není také pochyb, že se zajímá o zahradnictví. Třeba by měl rád *Strelitzii reginae* jako upomínku na jejich první mileneckou noc.

Skoro jako svatební dar, napadlo ji bezděky. Honem tu myšlenku zahнала a pustila se do práce.

Jakmile zvedla víko skříňky s barvami, uviděla v ní tabatěrku.

Pár vteřin na ni užasle zírala a přemýšlela, proč by někdo odložil zjevně nepoškozenou tabatěrku do její skříňky s barvami. Najít něco takového mezi svými barvami bylo zvláštní, asi jako když našla na klice dveří do zimní zahrady ten bílý šátek s monogramem.

S pocitem mírné husí kůže vzala Victorie malou tabatěrku do rukou a prohlížela si ji. Byla to hezky opracovaná krabička, ale nijak výjimečné kvality, až na monogram „W“ vyrytý na vnitřní straně víčka.

Chvíli musela lapat po dechu. Ze všech sil se přesvědčovala, že na duchy nevěří. Avšak při pomyšlení, že s ní někdo možná hraje morbidní hru, ji zamrazilo ještě víc než při představě přízraku.

Něco takového je však ještě nemožnější než přízraky, řekla si a několikrát se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. Musí být rozumná. Tabatěrka nemůže být jejího otčíma o nic víc než ten šátek.

Všechno je to jen souhra podivných náhod. Jeden z tetiných četných známých si jistě prohlížel zimní zahradu a tabatěrku se šátkem tu zapomněl. Šátek se našel ihned, ale tabatěrka nebyla tak na očích, a tak se našla mnohem později. A oboje našla ona.

Bylo to jediné vysvětlení, protože nikdo, vůbec nikdo kromě ní nevěděl, co se doopravdy stalo oné strašlivé noci, kdy její otčím zemřel pod schodištěm.

Když se o čtyři dny později Victorie rozhlížela po elegantních hostech v rozzářeném plesovém sále u Middleshipových, uvědomila

si, že je nervózní a rozrušená jako nevěsta před svatební nocí. Tohle je ta osudná noc.

Jelikož nikdy opravdovou svatební veselku mít nebude, měla by si to užít, protože tahle noc se jí blíží nejvíc.

Před třemi dny jí Lucas klidně sdělil, že zařídil všechno potřebné k jejich první společné noci. Jejich plán však bude možný jen tehdy, přijme-li lady Nettleshipová pozvání na prodloužený večírek na venkově, varoval ji. To ovšem nebyl problém. Ráno se totiž Cleo vydala do nedalekého venkovského sídla navštívit jednu se svých nejbližších přítelkyň.

„Určitě ti nevádí, že tu večer zůstaneš sama?“ ptala se Cleo potřetí, když si zavazovala čepce a chystala se nastoupit spolu s několika cestovními taškami do kočáru.

„Copak tu budu sama, teto Cleo? Mám tu veškeré služebnictvo včetně Nan. Nic mi nebude chybět. Jak víš, jsem na večer pozvaná na ples k Middleshipovým a jejich večírky nikdy nekončívají před ráno. Vrátním se domů před úsvitem a ty přijedeš odpoledne.“

„No, už ti bude skoro pětadvacet. Těžko může mít někdo výhrady k tomu, že zůstaneš jednu noc doma beze mě a na ples tě doprovodí lady Lyndwoodová s dcerou, takže všechno je v pořádku. Dávej na sebe pozor, Vicky.“ Cleo ji políbila na tvář a nastoupila do kočáru.

Victorie jí zamávala na rozloučenou a cítila, jak se jí žaludek stahuje v očekávání nočního dobrodružství.

Tohle je ta noc. Už nemůže couvnout. Chce to a chce Lucase. Bude mít milostný poměr s mužem, jehož miluje. Už při představě tohoto přírodovědného experimentu se jí točila hlava.

Čas nadešel. Victorie začala procházet davem a nenápadně směřovala ke dveřím. Lucas na ni už čeká.

„Už odcházíte, Victorie? Tak brzy?“ zjevila se před ní náhle Isabel Rycottová.

„Mám bohužel dnes večer ještě několik dalších pozvání,“ pravila Victorie zdvořile. „Slíbila jsem přítelkyni, že se stavím na chvíli u Bridgewaterových a pak ještě musím na jednu malou party.“

Isabel poklepala Victorii vějířem po zápěstí v jemné rukavičce a záhadně se usmála. „Zcela vás chápu, drahá. Budete chodit z večírku na večírek, dokud nenarazíte na svého hraběte, nemám pravdu?“

Victorie zrudla. „Nevím, o čem mluvíte, lady Rycottová.“

Isabel se tiše zasmála, její smích však měl trpký nádech. „Nebudte v rozpacích, má drahá. Není to nic výjimečného, když ženu přitahuje nějaký zajímavý muž. To už je náš úděl. Avšak moudrá žena si dá pozor, aby si nad svými city a nad situací udržela vždy kontrolu. Vybírá si proto muže, kteří nejsou zvlášť silní, a tudíž je lze snadno zvládat.“

„Vážně, lady Rycottová, už musím běžet.“

„Ano, ovšem. Mějte však má slova na paměti. Jako přítelkyně Caroline a Samuela chci pro vás jen to nejlepší.“ Isabel náhle blýskla nepřátelsky očima. „A nemusíte se kruci chovat tak povýšeně.“

Victorii to šokovalo. „Ujišťuji vás, že nemám v nejmenším úmyslu se vás nějak dotknout.“

Isabel zkrivila ústa v úsměvu, který nebyl ani půvabný, ani tajemný. „Jistě. Jste přece známá svou laskavostí, že? Ale já vím, co si myslíte o mém příteli Edgeworthovi. Viděla jsem vám to na očích, když jsme se setkaly v parku. Když ho srovnáváte se svým hrabětem, nacházíte na něm spoustu nedostatků, že?“

Victorie se nadechla. „Nikdy jsem neřekla...“

„Nic jste říkat nemusela. Měla jste to v očích. Myslíte si, že se spokojím s ubohým, prašivým poníkem, zatímco vy máte plnokrevného hřebce. Budete však své volby litovat,“ zasyčela Isabel.

„Prosím vás, lady Rycottová, uklidněte se.“

„Já jsem naprosto klidná. Něco vám řeknu, má drahá. Vybrala bych si Edgewortha před Stonevalem kdykoli a kdybyste měla špetku rozumu, učinila byste to také. Že jste to neudělala, vám přinese nejspíš zkázu.“

Victorie z podivného rozhovoru tonula v rozpacích. Napadlo ji, kolik sklenic vína má asi lady Rycottová v sobě. Tvrdý jiskřivý pohled Isabeliných krásných očí byl skoro děsivý. „Prosím vás, omluvte mě, lady Rycottová.“ Pohnula se kupředu, ale Isabeliny prsty ji chňaply za nahou paži.

„Myslíte si, že jste si vybrala toho zajímavějšího a impozantnějšího muže, ale jste pošetilá. Holou pravdou je, že muži jsou ženě k ničemu, nemůže-li jimi manipulovat. Copak nechápete? Společnost nás drží v pasti. Jsme na mužích závislé. Naší jedinou obranou je být ve všech důležitých ohledech silnější než oni. Když se

silná žena spojí se slabochem, může dostat všechno, co chce. Všechno.“

„Lady Rycottová, pusťte prosím mou paži. Bolí to.“

Isabel pohlédla na své zaťaté prsty a v očích se jí zračilo překvapení. Ihned Victoriinu paži pustila a začala se ovládat. „Nevadí. Pro vás už je bezpochyby tak jako tak pozdě. Měla byste teď už být natolik chytrá, abyste věděla, že silní muži jsou velmi nebezpeční. Kdybyste měla jen trochu rozumu, Vicky, vybrala byste si Edgewortha, a ne Stonevala.“

Isabel se otočila a zmizela v davu, ale ještě předtím se Victorii zdálo, že v jejích exotických očích zahlédla slzy.

Victorie za ní hodnou chvíli rozpačitě hleděla a nevěděla, co si má myslet. Radostné očekávání na okamžik překryl nepříjemný pocit z šokujícího setkání. Než si však vyzvedla pelerínu a natáhla si na hlavu kapuci, aby skryla svou tvář, převážilo v ní opět rozechvělé vzrušení. Chvatně seběhla po vstupních schodech na ulici.

Venku na ni čekal uzavřený kočár, přesně jak Lucas slíbil. Kočí seděl na kozlíku, zahalený v plášti a cylindru. Letmo na něj šibalsky pohlédla a pak si nechala od lokaje Middleshipových pomoci do kočáru.

Za pár minut už kočár uháněl londýnskými ulicemi a za chvíli se ocitli v klidnější okrajové části města. Hluk projíždějících kočárů utichl a ubývalo budov. Místo nich se Victorii naskytl pohled na louky, pole a zemědělské usedlosti ozářené měsíčním světlem.

Pak kočár najednou zastavil na dvoře zájezdního hostince. Victorii vyschlo v ústech. Už to přišlo a jí najednou zmítaly protichůdné pocity. Očekávání, vzrušení a touha se svářily s úzkostí, nejistotou a pochybami. Znovu uvažovala, zda jedná správně.

Je mi dvacet čtyři, připomněla si. Nejsem žádná naivní sedmnáctiletá žába, která sotva opustila školní lavice. Vím, co chci a už jsem se jednou rozhodla. Přece teď neuteču.

Hleděla z okna na dvůr a poslouchala rozkazy, které její „kočí“ dával chlapci, jenž vyšel z hostince, aby pomohl s koňmi. Ať dával Lucas jakékoli rozkazy, vždycky zněly nesmírně velitelsky.

Za pár vteřin se otevřely dveře kočáru a před ní stál Lucas a hleděl na ni. Klobouk a plášť kočího si už svlékl. Beze slova jí podal ruku.

„Víš jistě, že tohle doopravdy chceš, Victorie?“ zeptal se tiše.

„Ano, Lucasi. Chci tuhle noc s tebou víc, než co jsem kdy v životě chtěla.“

Jeho úsměv byl tajemný, ale něžný. „Pak ji budeš mít. Pojď se mnou.“

Zakrátko už Victorie seděla u příjemně sálajícího krbu v pohodlném pokoji v prvním patře hostince a upíjela čaj, který jí na tácu přinesla hostinská. Vedle konvice s čajem byla karafa s sherry. Hostinská ji oslovovala „má paní“ a Victorie věděla, že je to proto, že ji Lucas uvedl jako svou ženu. Nikdo by se u příslušníků privilegované vrstvy neopovážil pochybovat o jejich vztahu.

„Řekl jsem hostinskému, že jsi unavena a že si pár hodin odpočineme, ale že spěcháme a musíme se ještě před svítáním vydat na cestu,“ oznámil Lucas, jakmile vešel do pokoje a zavřel za sebou dveře. „To mi poskytne čas, abych tě v bezpečí odvezl na poslední večírek, který máš na seznamu, ještě než z něj odejde většina hostů. Budeš moct jet domů s Annabellou Lyndwoodovou a její matkou, jak jsi měla naplánováno. Nikdo nebude nic tušit.“

„Jen já budu o něco moudřejší,“ poznamenala s plachým úsměvem Victorie a rozechvěle na něj pohlédla přes okraj šálku.

Lucasův pohled zjhl. „Myslím, že se toho dnes v noci oba hodně naučíme.“ Přешel k židli stojící u krbu naproti její a posadil se. Když naléval dvě sklenky sherry, oči se mu třpytily. „Tak na přírodovědné zkoumání, Vicky.“

Odložila šálek s čajem a uchopila sklenku sherry, kterou jí podával. Cítila, jak se jí lehce chvějí prsty. „Na přírodovědné zkoumání,“ zamumlala a nepatrně pozvedla sklenku na přípitek.

Lucas pozvedl svou a celou dobu jí hleděl do očí. Dopili sherry v napjatém tichu a poté Lucas vzal z její ruky prázdnou sklenku a postavil ji vedle své.

Victorie si vzpomněla na dárek a prudce vstala. Spěchala k věšáku, kde visela její pelerína a taštička.

„Vicky? Co se děje?“ zavolal za ní Lucas.

„Nic se neděje. Něco pro tebe mám. Malý dárek.“ Obrátila se k němu a v rukou držela malý balíček. Najednou jí to připadalo jako velmi ubohý dárek. „Není to nic moc. Myslela jsem, doufala jsem, že by se ti mohl líbit.“ Melancholicky se usmála. „Připadalo mi, že je to noc, na kterou by bylo hezké mít v upomínku malý dárek.“

Pomalu vstal. „Je to přesně taková noc. Jen lituji, že nemám žádný dárek pro tebe. Za to může to moje zatracené vojenské myšlení.“

Tolik jsem se staral o praktické záležitosti tohoto večera, že jsem zapomněl na jiné, možná důležitější věci.“ Přikročil k ní a vzal jí balíček z rukou. Pak ji odvedl zpět k jejímu křeslu u krbu a posadil se, aby svůj dárek rozbalil.

Victorie napjatě seděla a pozorovala, jak Lucas trochu ostýchavě odstranil papír a zamyšleně se zahleděl na Strelitzii reginae. Uvědomila si, že napětím ani nedýchá. Není to vlastně ani žádný dárek, pomyslela si nervózně. Jen obrázek květiny.

Když k ní však Lucas opět zvedl pohled, v němž se vzácně zračilo hluboké pohnutí, Victorie úlevou vydechla. Potěšilo ho to.

„Děkuji ti, Vicky. Je krásná a pověsím si ji někam, kde ji budu mít denně na očích. Kdykoli se na ni podívám, připomene mi dnešní noc.“

„Jsem ráda, že se ti líbí. Ne každý muž by se radoval z obrázku květiny.“

„To je jen dobře. Rozhodně bych nechtěl, abys za podobných okolností někomu jinému rozdávala své akvarely.“ Natáhl ruku a uchopil do ní její dlaň.

„Lucasi?“

„Máš studené prsty,“ poznamenal a jemně jí držel dlaň. Otočil její ruku ve své a sklonil hlavu, aby ji políbil na obnažené zápěstí. Sevřela prsty. „Jsi hrozně napjatá.“

„Jsem nervózní, chceš-li vědět pravdu,“ připustila.

„Pomohlo by ti vědomí, že i já pocit'uji určitou nervozitu z toho, co je před námi?“

„Tomu odmítám věřit, můj pane.“

„Pak mě silně přeceňuješ. Hrozně tě chci, Vicky, ale bojím se, abych ti neublížil, nevyděsil tě nebo nějak nezkazil kouzlo dnešní noci svou nešikovností či nedostatkem sebeovládání,“ řekl Lucas tiše.

Victorie na něho překvapeně pohlédla a náhle pocítila potřebu ho uklidnit. „Neuvědomila jsem si, že to pro tebe bude stejně nesnadná situace jako pro mě. Jsme si v mnohém podobní, že?“

Lucas přikývl. „Myslím, že ano.“

„Děláš to, protože jsem tě o to požádala. Přinutila jsem tě jednat proti tvým zásadám.“

Pousmál se a stiskl její prsty. „Nepřičítej mi tolik vznešených skrupulí a jemnocitu, Vicky. Netušíš, jak moc toužím držet tě nahou

v náruči a cítit, jak se chvěješ, když do tebe pronikám, jak moc toužím, aby ses ke mně přimkla a vtáhla mě hluboko do sebe. Dnes večer jsem tady, protože jsi mi jasně dala najevo, že jen tak mohu zjistit, jaké to je, když hoříš touhou, a protože nemůžu žít, aniž bych na tuto otázku získal odpověď.“

Victorie na něho hleděla a nedokázala před jeho žhnoucím pohledem uhnout. Cítila, jak ji žár plamenů z krbu pálí na kůži, ale nedalo se to srovnat s ohněm, který se jí rozléval po těle. Vnímala, jak se jí v jeho sevření chvějí prsty.

„Lucasi, musím ti něco říct.“

„A co, miláčku?“ Hlas měl shovívavý a prsty jí přejížděl po vnitřní straně paže.

„Myslím... myslím, že jsem do tebe zamilovaná,“ vyhrkla.

„Jenom myslíš?“ Vzhlédl k ní a oči mu zářily.

„Ach Lucasí.“

Přitáhl si ji jemně k sobě na klín a pevně ji přivinul na svou hrud'. Prsty jí pročísl kudrny, uchopil její hlavu a políbil ji.

Victorie myslela, že v tom polibku utone. Při doteku jeho jazyku na svých rtech cítila, jak se všechny její obavy a pochyby jako mávnutím proutku vypařily. Ovšemže ji chce. O tom nemůže být pochyb. A ona chce jeho. Bože, jak moc ho chce.

Příští minuty byly plné malých pohybů a něžného laskání, které ji společně zbavily šatů, spodniček a většiny zbylých zábran. Napadlo ji, že by se měla aspoň cítit v rozpacích. Ale cítila pouze svou rostoucí vášeň a úžas nad tím, že tento muž ji chce natolik, že je ochoten riskovat svou pověst, jen aby jí vyhověl.

„Jsi ke mně tak dobrý.“ Jemně se dotkla jeho tváře. „Tolik mi dáváš. Všechna ta noční dobrodružství a teď takhle výjimečná noc.“

„Jenom si pamatuj, že od nynějška musíš všechna svá dobrodružství prožívat se mnou.“ Rukou ji hladil od prsou dolů ke stehnu, až Victorie s tváří zabořenou do jeho košile tlumeně zasténala. Jeho oči v ní rozněcovaly plamen.

Postavil ji na nohy a pak ji vedl k posteli. Když k ní došli, schoulila se pod pokrývkou a fascinovaně hleděla, jak zhasíná svíčky. Pokoj osvětlovaly jen plameny malého ohně v krbu a Lucas se posadil na okraj postele, která se pod jeho vahou citelně prohnula. Za okamžik na zemi přistála jedna nablýskaná jezdecká holínka. Pak druhá.

Victorie sledovala, jak se Lucas svléká, a bezděky žmoulala v ruce cíp pokrývky. Plameny ohně zbarvily jeho kůži do bronzova a zdůraznily hladké obrysy jeho širokých, svalnatých ramen. Břicho měl tvrdé a ploché. V hustém černém porostu na jeho hrudi se něco zablýsklo a Victorie se podívala pozorněji.

„Co to máš za přívěsek, Lucasí? Je ze zlata?“

Bezmyšlenkovitě se ho dotkl. „Z jantaru. Je vyřezávaný. Prý se v rodině dědí už dlouhá léta.“

„Stále ho nosíš?“

Pokrčil rameny. „Nosím ho od té doby, co jsem ho dostal od strýce.“ Lucas se usmál. „Věřím, že mi přináší štěstí. Musí to být pravda, protože jinak bych tu s tebou nebyl.“ Náhle přívěsek sevřel prsty. „Ale myslím, že by víc slušel tobě než mně.“

Sundal si řetízek z krku a přistoupil blíž.

„Ne, Lucasí, nemohu tvůj přívěsek přijmout. Je to rodinné dědictví. Nemůžeš ho dát pryč.“

„Můžu si s ním dělat, co chci.“ Zapnul jí ho pozorně kolem šíje a spokojeně přikývl. Jantar na její kůži teple zářil jako medový oheň. Na malých postavičkách rytíře a jeho paní byl viditelný každý dokonalý detail. „Vypadá na tobě hezky. Chci, aby sis ho vzala, Vicky. Jako symbol toho, co spolu dnes v noci prožijeme. Pokud ho budeš nosit, budu vědět, že ti na mně záleží a že si myslíš, že jsi do mě zamilovaná.“

Vrátila mu jemný, smyslně škádlivý úsměv. „V tom případě nebudu mít nikdy důvod si jej sundat. Nedovedu si představit, že bych k tobě cítila něco jiného než teď.“

„Pamatuj si to, hmmm?“ Lehce ji pohladil hřbetem ruky po tváři a poté si rozepjal kalhoty.

Svlékl si je a odhalil své svalnaté, vzrušené, mužné tělo. Victorie si však nevšimla ničeho jiného kromě široké, klikaté jizvy na jeho stehně.

„Ach Bože,“ vydechla.

„Vadí ti to?“ Stál s kalhotami v rukou, pohled měl nevyzpytatelný a čekal, co odpoví.

Natáhla ruku a jemně se dotkla zdeformované kůže. „Jestli mi to vadí? Samozřejmě, že ne. Ne tak, jak to myslíš.“ Pohlédla na něj s úzkostlivě staženým obočím. „Ale muselo to strašně bolet. Nesnesu pomyslení, že jsi protrpěl takovou agónii, že ses ocitl blízko smrti.“

„Nech toho, Vicky. Nedělej si s tím starosti. Stalo se to už dávno a mohu tě ujistit, že právě teď mě to ani trochu nebolí. Mám v hlavě daleko důležitější věci a žádná z nich nemá co dělat se smrtí. Všechny se týkají života.“ Vzal její prsty a políbil je. „Víš, myslel jsem si, že ti to nebude moc vadit. Jsou ženy, které by to šokovalo a zhnusilo. Nějak jsem byl ale přesvědčen, že tebe to neodradí. Jsi neobyčejná žena, Victorie.“

„Ne, vážně, já...“ Prudce se odmlčela, protože si konečně na něm všimla i toho ostatního. „Páni.“ Victorie na něj fascinovaně vykulila oči. Jeho tvrdé, plně vzrušené přirození připadalo jejím nezkušeným očím ohromující.

„No, alespoň to odvedlo tvou pozornost od té proklaté jizvy,“ poznamenal lehce sarkasticky Lucas a odhodil kalhoty na židli.

„Ty jsi tak...“ Jazyk v ústech ji odmítal poslouchat. Navlhčila si ústa a zkusila to znovu. „Jsi tak velkolepý. Řekla bych, že hodně velký. Větší, než jsem si představovala.“ Když viděla, jak zdvihl obočí, ucítila, jak rudne. „Ne že bych měla nějakou určitou představu o tom, jak budeš vypadat, ale... upřímně řečeno jsem nečekala, že tě bude takový kus.“

Lucasovi uniklo z úst něco mezi zasmáním a zasténáním a pak rychle vklouzl pod pokrývku vedle ní. „Vicky, drahoušku, dokážeš být tak otevřená a rozkošně přímočará v těch nejneuvěřitelnějších chvílích. Bože, jak jsi sladká. Nechápu, jak jsem vydržel tak dlouho nemít tě blízko u sebe.“

Položil ruku kolem jejího nahého pozadí a přitáhl si ji ke svým silným stehnům. Nohou se lehce snažil vniknout mezi její nohy a ona si uvědomila, že je křečovitě tiskne k sobě. S úmyslem přinutit se k uvolnění nakonec bezděky stiskla kolena ještě víc.

Lucasův úsměv byl hluboce smyslný. „Musím ti říct, miláčku, že tento krok našeho přírodovědného zkoumání nelze učinit, pokud budeš kolena tisknout k sobě.“

Jeho poznámka prolomila Victoriinu nervozitu a vyvolala její tichý smích. Objala ho kolem krku a usmála se na něho. „Opravdu? To by mě nikdy nenapadlo. Budu spoléhat na tebe, že mě budeš o drobných detailech tohoto experimentu průběžně informovat.“

„Dobrá, zde je tedy další takový detail, který nesmí být přehlédnut.“ Sklonil hlavu a vzal jednu její bradavku mezi své silné, bílé zuby.

„Lucasi.“ Victorie zalapala po dechu a zavřela oči, neboť jí projelo nečekané vzrušení. Instinktivně se prohnula, aby ji mohl vzít do úst co nejvíc.

Lucas to učinil, a když byla Victorie zmámená pocity blaha, které ji zalily, ucítila, že vklouzl kolenem mezi její stehna. Tentokrát se vůbec nebránila a zcela se otevřela jeho doteku.

„Jsi tak hebká. Tak sladká, hebká a vábná.“ Lucasův hlas byl zastřený vášní. Jeho dlouhé, štíhlé prsty se pohybovaly po jejím těle, prozkoumávaly ho a zažíhaly v něm plamen, přesně tak, jak jí slíbil.

Victorie si pomalu zvykala na slastné pocity, které jí pronikaly smysly, a stávala se postupně odvážnější. Když ho hladila po ramenou a pak rukou přejela po jeho páteři až k bokům, povzbuzoval ji Lucas temnými slovy vášně.

„Jsi úžasná, Vicky. Tvůj dotek se nedá srovnat s ničím.“

Dotkl se svým přirozením jejích stehen, aby pocítila jeho plnost, ale ještě ji nenutil, aby ho přijala.

Aniž by o tom přemýšlela, sklouzla Victorie rukou na jeho dmoucí se mužství a lehce prsty přejela po jeho špičce. Zalapala po dechu a stáhla ruku zpět, když si všimla vlhké krupě.

„Prosím,“ ozval se Lucas chraplavě s ústy na jejím ěadru. „Udělej to znovu.“ Přitiskl se k její dlani v němé prosbě o další polaskání.

Tentokrát ho Victorie hladila chvějícími se prsty poněkud odvážněji a pocítila hluboké uspokojení, když zareagoval hlubokým zasténáním. Zjistila, že jí přináší radost vědomí, že na něho její laskání tak působí.

Pomalu se přesunul nad ni a uvelebil se mezi jejími stehny. Ucítila, jak ji pod koleny zvedají jeho ruce, až se mu úplně otevřela. Potom se k ní sklonil a políbil ji.

„Nadzvedni se,“ vybídl ji.

Zhluboka se nadechla a opatrně ho poslechla. Okamžitě se stáhla, jakmile ucítila, že do ní začíná pronikat. Je tak strašně velký a tvrdý, uvědomila si. V žádném případě se do ní nemůže vejít. Otevřela víčka a pohlédla do jeho napjaté tváře.

„Nejsem si vůbec jistá, že to půjde,“ řekla Victorie přiškrceně.

„Půjde to. Nespěchej tolik, miláčku. Máme ještě celé hodiny.“ Políbil ji na krk a chvíli jí jemně žužlal ucho. „Ačkoli vím, že nedokážu čekat celé hodiny, abych ti ukázal, že se k sobě budeme výborně hodit. Kdybych to tak dlouho musel vydržet, převezli by mě odsud ráno rovnou do blázince.“

Začala se při té představě nervózně smát, ale sotva se rozesmála, pohladil ji dlaní po břiše, vklouzl rukou mezi její nohy a začal ji laskat svým dlouhým prstem. Victoriiin tichý smích přešel v hlasité zalapání po dechu.

Pak jí začal dělat to, co tehdy v kočáře, což ji brzy rozechvělo rozkoší a přimělo ji utlumit výkřik na jeho rameni. Vzrušení, které se v ní vzedmulo, ji celou stravovalo a měnilo ji v divoké, svíjející se stvoření plné života a energie.

Když Victorie cítila, že se v jejím těle každou chvíli rozpoutá bouře, přimkla se pevně k Lucasovi, zaťala prsty do jeho ramen a bezděky zvedla boky, toužíc po dalším dotyku. Začala vyřázet tiché, horečnaté výkřiky touhy, které přešly v hlasité ženské sténání dožadující se rozkoše vyvrcholení.

„Ted' už mě chceš, miláčku?“ Lucas ji lehce roztáhl prsty a znovu ji nechal pocítit širokou špičku svého údu.

Tentokrát necouvla. „Ano. Ach Bože, ano, má lásko.“

Zasténal. Celé tělo měl křečovitě napjaté úsilím, které vyvíjel, aby se ovládl. Pomalu do ní začal pronikat.

Victorie sebou škubla. Nebyla připravena na plnou sílu jeho proniknutí. Se silícím tlakem zmizelo omamné vzrušení, které cítila. Odmítla však přestat. Došla až sem a bylo jasné, že Lucas je už také na pokraji svého sebeovládání. Nemůže mu odeprít stejné vyvrcholení, které jí jednou tak velkoryse poskytl. Stiskla pevněji jeho ramena a zatnula zuby.

„Uvolni se, miláčku, tohle nemá být mučednická oběť,“ zašeptal Lucas.

„Promiň. Prosím, Lucasi, pokračuj. Budu v pořádku.“

„Chci, abys byla víc než to.“ Přitiskl ústa na její rty a odtáhl se. Znovu vsunul ruku mezi jejich těla.

Dráždil ji prsty, vklouzl jedním a potom druhým do jejího lůna a jemně ji roztahoval. Cítil její horký, medový nektar. Brzy se znovu rozechvěla smyslnou rozkoší.

Tentokrát počkal, až se pod ním napjala jako struna, až zaklonila hlavu a vykřikla, počkal, až jí prostoupily drobné křečovitě stahy, při nichž ho sevřela tak vášnivě, že to na jeho kůži zanechalo malé otláčeniny.

Teprve potom a jedině potom do ní Lucas zcela pronikl a jediným prudkým pohybem ji naplnil.

Když vnímal její poslední tiché výkřiky milostné křeče smíšené s překvapením, zachvátil ho prudký orgasmus, smyslůzbavující rozkoš, která rozechvěla celou jeho bytost.

Victorie pomalu procitla a uvědomila si, že nepřestávající bušení, které slyší, znamená, že se někdo dobývá dovnitř do pokoje. Nedávalo to však žádný smysl. Nan by ani ve snu nenapadlo tak nezdvořile mlátit do dveří a nikdo jiný z domu kromě její tety by si nedovolil ji vyrušit tak brzy ráno.

Ale tohle není jen tak obyčejné ráno. Tohle je ráno po...

Victorie otevřela dokořán oči. Náhle jí plně došlo, co se děje a kde to vlastně je. Pocítila úlevu, když si všimla, že je venku ještě tma. Jsou tedy s Lucasem v bezpečí. Budou mít čas dostat se na ples ještě před rozedněním. Pak si uvědomila, že je v posteli sama.

Prudce se posadila, přitáhla si pokrývku až ke krku a uviděla Lucase, jak si u nohou postele spěšně obléká kalhoty. Tiše zaklel, hrábl po košili a bos došel ke dveřím.

„Lucasi, ne, počkej, mám hrozivý pocit, že bys neměl otevřít.“

Ale už bylo pozdě. Lucas otevřel trhnutím dveře a zamračeně hleděl na nevídaného vetřelce.

„Co k sakru znamená tohle vyrušení? Má žena a já se tu pokoušíme spát.“ Následovala děsivá odmlka a pak Lucas pokračoval smrtelně vážným tónem: „Prosím za prominutí, lady Nettleshipová. Rozhodně jsem nechtěl obořit se na vás. Promiňte mi. Abych pravdu řekl, jste poslední člověk, kterého bych tu čekal.“

„Ano,“ pravila Cleo Nettleshipová ledově, „to chápu.“

Victorie zavřela oči a opřela si hlavu o pokrčená kolena. Taková katastrofa.

„Dáte-li mi pár minut, abych se mohl obléknout, přijdu za vámi za chvíli dolů. Za daných okolností budete patrně žádat jisté vysvětlení.“

„V tom máte zcela pravdu, pane. Než však půjdu dolů, odpovězte mi na otázku. Je moje neteř v pořádku?“

„Victorie je v pořádku, madam. Máte na to mé slovo.“

„Neotálejte. Ještě nesvítá, ale času není nazbyt. Musí se učinit rozhodnutí a okamžitě jednat, jak si, doufám, plně uvědomujete.“

„Chápu. Přijdu za vámi za několik minut. Promluvíme si, zatímco se Victorie bude oblékat.“

Lucas tiše zavřel dveře a pomalu se obrátil k posteli. V chabém světle uhasínajícího ohně byla jeho tvář nevyzpytatelnou maskou. „Je mi to líto, Vicky. Jak vidíš, máme tu problém.“

„Panebože, co budeme dělat?“ Nedokázala si utřídit myšlenky. Jako by tonula v moři zmatku.

„Uděláme, co je nutné.“ Sedl si na židli a hbitě si natáhl holínky. Pak se dooblékl rychlými, vycvičenými pohyby vojáka.

Victorie se na Lucase nepřítomně podívala. „Nerozumím tomu. Jak se tu ocitla má teta? Jak se mohla o nás a o tomhle hostinci dozvědět? Sama jsem nevěděla, kam mě vezmeš, dokud jsme sem nepřišli. Lucasi, nic z toho nedává smysl.“

Přikročil k posteli a hleděl na ni s chmurným výrazem. „Nemám tušení, jak se tu tvá teta ocitla, ani jak se o nás dozvěděla. Ujišťuji tě, že to hodlám všechno zjistit. Teď už je to ale jedno, Vicky. To jistě chápeš. Oba jsme od začátku věděli, že tu hrozí jistá rizika. Byli jsme přistiženi a není cesty zpátky. Musíme čelit situaci, do níž jsme se dostali.“

Objala si kolena a vzhlédla k němu. V očích se jí zračila nejistota a strach. „Mluvíš o tom všem tak vojensky. A vypadáš jako voják, který se chystá do bitvy. Děsíš mě, Lucasi.“

Pohled mu na okamžik zjhl. Sklonil se k ní a vzal její obličej do svých drsných dlaní. „Nechtěl jsem, aby se události mezi námi vyvinuly takhle. Ale kostky už jsou vrženy a mně nezbyvá, než tě požádat, abys mi důvěřovala. Postarám se o tebe, Victorie. Přisahám na svou čest.“

Než se zmohla na odpověď, byl pryč. Vyšel ze dveří a sešel dolů do přízemí, aby se setkal s její tetou. Několik minut seděla Victorie bez hnutí a potom velmi pomalu odhrnula přikrývky a vylezla z postele.

Když vstala, zjistila, že ji bolí na místech, kde ji ještě v životě nebolelo. Co by za to dala, kdyby se mohla ponořit do horké koupele. To však nešlo.

Ucítila kolem krku nezvyklou tíhu jantarového přívěsku a dotkla se malých figurek, jako by to byl talisman.

Vydala se k místu, kde na židli ležely přehozené její šaty a cestou se jí vybavovaly vzpomínky na prožitou noc. S námahou si oblékla spodničky a šaty. Její nemotornost byla nepřímou úměrná Lucasově

hbitosti, kterou při oblékání předvedl. Nikdy předtím se nepokoušela dostat do plesové róby bez pomoci komorné. Nebylo to snadné.

Později se Victorie, zahalená do černé peleríny, dlouze a zhluboka nadechla a vyšla ze dveří na schodiště. Hostinský, který byl vytržen ze spánku, ji s ustaraným výrazem uvedl do soukromého salonku.

Victorie prošla dveřmi a okamžitě ucítila v místnosti napětí. Lucas stál u krbu, rukou se opíral o římsu a nohu měl pokrčenou a opřenou o poleno. Lady Nettleshipová seděla na židli u stolu. Jakmile Victorie vešla, oba se otočili k ní.

„Nejspíš mě uvedli do nesprávné místnosti,“ prohlásila ironicky. „Zdá se, že jsem se ocitla v pohřební síni.“

„Doufám, že až bude všechno řečeno a vykonáno, změníš názor. Posad' se, Victorie.“

Už dlouho s ní teta nemluvila takovým tónem. Victorie si sedla. Pohledem zalétla k Lucasovi, ale z jeho očí nevyčetla nic. Cítila z něj jen skálopevnou odhodlanost, již byla svědkem jen zřídka, ale z které byla vždy nesvá.

„Tak tedy,“ řekla Cleo tónem, jakým zahajovala schůzi svého Přírodovědeckého a zahradnického spolku, „Lucas a já jsme už prodiskutovali, co se musí udělat. Je hotov učinit, co je třeba, a doufám, že i ty jsi připravena zaplatit za svůj prohřešek. Hned ráno se zařídí svatba na zvláštní povolení. Já se jí zúčastním jako svědek, aby každý věděl, že váš svazek schvaluji.“

Svatba. Victorie křečovitě stiskla ruce složené v klíně. Po celou dobu, kdy v pokoji zápolila s oblékáním, odmítala myslet na to, co asi bude následovat. Zoufale se snažila zahnat paniku a logicky přemýšlet.

„Není třeba, abychom podléhali přehnaným reakcím,“ řekla opatrně. „Je mi líto, že jsi nás odhalila, teto Cleo, ale jsi-li jediná, kdo o tom ví, jistě by se to dalo ututlat, ne?“

„Nevychovala jsem tě k naivitě, Vicky. Sama skutečnost, že jsem vás tu s Lucasem našla, přece znamená, že o tom ví někdo jiný. Jak myslíš, že jsem se to dozvěděla?“

Victorie na okamžik zavřela oči. „Ano, ovšem. Je to ode mě hloupé. Odpusť, teto Cleo, ale jak jsi to zjistila?“

„Do domu mých přátel, kde jsem byla na návštěvě, dorazil spěšný posel, právě když jsem dovečeřela,“ odpověděla Cleo chladně. „Vzkaz nebyl podepsaný a stálo v něm, že by mě jistě zajímalo, že

moje neteř je zde v hostinci s mužem, kterého znám jako přítele. Přirozeně jsem hned přijela.“

„Přirozeně.“ Victorie pohlédla na Lucase. Svatba, opakovala si. Svatba s mužem, jehož miluje. Osobně by si tento vývoj událostí nezvolila, ale když o tom tak přemýšlela, nezdálo se jí to ani tak hrozné.

Manželství s Lucasem vlastně mělo jisté výhody. Nebudou už muset ve společnosti skrývat svůj vztah. Budou se moci všude objevovat spolu. V noci budou spolu spát. Ne, manželství už jí zdaleka nepřipadalo tak děsivé. „Bude nějakou dobu trvat, než vyřídíme zvláštní povolení,“ pravila.

Lucasův pohled se střetl s jejím. „Mám jedno v kapse. Už několik dní ho nosím při sobě.“

Úžasem se jí rozšířily oči. „Vážně? Jak to, že máš něco takového u sebe?“

„Jen pro případ nouze jako jen tento. Proč jinak? Od té doby, co jsme se seznámili, existovalo riziko, že budeme odhaleni, spolu s dalšími riziky. Chtěl jsem být připraven omezit škodu na minimum, kdyby nastalo nevyhnutelné.“ Letmo se usmál. „Už dávno jsem se naučil, že je moudré si zajistit pozici, z níž se člověk může po porážce rychle vzpamatovat.“

„Uvažování vojáka.“ Victorie potřásla hlavou v nechtěném obdivu nad jeho schopností strategie. „Zdá se, že každý předvídal možnou katastrofu kromě mě.“

Cleo se na ni podívala zvláště soucitným pohledem. „Musím přiznat, Victorie, že mě nesmírně překvapuje, že ses tak ztřeštěně vrhla do takovéhle situace. Je pravda, že sis vždycky ráda pohrávala s ohněm, ale s muži jsi se dosud měla na pozoru. Jak jsi se proboha mohla nechat tak...“ Prudce se odmlčela a pohlédla na Lucase. „No, to je jedno. Myslím, že odpověď znám. V každém případě nemá smysl plakat nad rozlítým mlékem. Musíme jednat.“

„Nemůžeme nic dělat,“ podotkl Lucas tiše, „dokud se Victorie nevyjádří. Není už dítě. Nelze ji k manželství přinutit. Už jsem jí řekl, že by mi bylo ctí, kdyby mi dala svou ruku a stala se mou ženou, ale nebudu ji k ničemu nutit.“

„No tak, Victorie?“ pohlédla na ni Cleo vážně. „Lucas je zjevně připraven učinit, co se od něho žádá. A co ty?“

Victorie upřela pohled na Lucase a žaludek se jí svíral směsicí lásky, touhy, nejistoty a pocitu viny. Byla to konec konců její chyba a ona to věděla. Lucas se do téhle situace dostal jen proto, že se jí pokoušel vyhovět, a to proti svému přesvědčení.

Nebyla ohrožena jen její čest a postavení její tety ve společnosti, ale také Lucasova čest a jeho postavení.

„Za to, co se stalo, padá vina zcela na mě,“ začala Victorie s pohledem upřeným na své pevně sepjaté ruce. „Prokáže-li mi lord Stonevale tu čest a přijme mou ruku, pak mu ji ráda dám.“

Po jejích slovech se rozhostilo napjaté ticho. Když Victorie opět vzhledla, všimla si, že teta Cleo se poněkud uvolnila, oči však měla jen pro Lucase, který ji upřeně pozoroval.

Beze slova přešel od krbu k ní. Zlehka ji vytáhl na nohy. „Prokazuješ mi velkou čest. Děkuji ti, Vicky. Dávám ti své slovo, že se pokusím učinit tě šťastnou.“

Pomalů se usmála a při doteku jeho ruky ji opustila nervozita a napětí. Miluje ho a jemu na ní očividně také velmi záleží. „Vždycky jsem považovala manželství za horší osud než smrt, ale věřím, že s tebou je začnu vidět v úplně jiném světle.“

Lucas se zazubil. V očích se mu zračilo uspokojení. Vtiskl jí rychlý, důvěrný polibek na špičku nosu a obrátil se ke Cleo. „Tak, madam, už je po nejhorším. Dáma se smířila se svým osudem. Nyní musíme jednat, rychle a obezřetně.“

Cleo povytáhla obočí. „Nějak jsem nabyla dojmu, že o to se už postaráte, Stonevale. Nechávám všechno na vás.“

O několik hodin později Victorie pobaveně konstatovala, že předpověď její tety se beze zbytku splnila. Od toho rána, kdy byli Lucas s Victorií oddáni, se události řítily bleskovým tempem. Dům tety Cleo byl vzhůru nohama a služebnictvo balilo

Victoriiny věci, neboť se chystal urychlený odjezd do Stonevale. Tak rozhodl Lucas a teta Cleo souhlasila, že bude pro všechny zúčastněné nejlepší, když urychleně odjedou z města.

„Všem řekneme, že jste nechtěli mít velkou svatbu kvůli svému pokročilému věku,“ vysvětlila Cleo Victorii, když jí tlumočila Lucasův plán. Po Lucasovi nebylo vidu. Hned po krátkém obřadu se omluvil, že musí jít do svého domu sbalit si věci a připravit se k odjezdu.

Victorie pokrčila nos nad výrazem „pokročilý věk“, ale jinak se proti tomu zdůvodnění nedalo nic namítat. Byla to sice chabá výmluva pro tak náhlý sňatek, ale jinou neměli. Stejně kolem toho bude spousta řečí.

„Budeme také muset rozhlásit, že Lucas dostal zprávu ze Stonevale, aby se tam ihned vrátil kvůli nějaké neodkladné záležitosti. Odjedete spolu z města dnes odpoledne a strávíte líbáňky na jeho panství, kde tvůj manžel bude zároveň dohlížet na své statky. Než to někoho napadne zpochybňovat, budete už při troše štěstí pryč z Londýna. Až se za pár týdnů vrátíte, nebudete už dávno ve středu pozornosti a kleветy se vám vyhnou,“ objasňovala teta Cleo.

Victorie pokojně kývala na souhlas. Čím víc si zvykala na myšlenku, že je vdaná za Lucase Malloryho Colebrooka, tím méně deprimující, naopak vábnější jí připadala. Když sledovala, jak její zavazadla zaplňují halu, začala o celé věci přemýšlet jako o velikém dobrodružství, ještě víc vzrušujícím než jejich noční escapády.

Rathbonovo oznámení, které jim sdělil o hodinu později, že před domem čeká lady Athertonová, přišlo jako šok.

„Chodí k nám málokdy. Musela se dozvědět o naší svatbě. Jak se to k ní mohlo donést tak brzy?“ chtěla vědět užaslá Victorie.

Cleo znechuceně vzdychla. „Jistě ti nemusím říkat, že pověsti se po Londýně šíří jako mor. Bylo jen otázkou času, kdy se to Jessica Athertonová a ostatní dozvědí. Jen jsem nečekala, že to bude tak brzy. Pojď, Victorie, není to zas tak špatné. Konec konců, kdyby nás chtěla zavrhnout, nepřišla by na zdvořilostní návštěvu, ne?“ Cleo obrátila hlavu k přijímacímu salonu.

Jessica Athertonová vplula do salonu jako bledě levandulový přízrak a usmála se svým půvabným, blahosklonným úsměvem. Šla rovnou ke Cleo a vzala ji za obě ruce v gestu hlubokého porozumění a soucitu.

„Drahá Cleo, bylo mi to tak líto, když jsem uslyšela o té spěšné záležitosti. Věděla jsem, jak vám bude, a proto jsem hned přišla.“

„To je od vás velmi milé, Jessico. Prosím, posad'te se.“ Cleo jí ukázala na nejbližší židli a kárávě se podívala na Victorii, která obracela oči v sloup. „Jak jste se jen dozvěděla o Victoriině svatbě?“

„Ale vždyť je toho samozřejmě plné město.“ Jessica se lítostivě usmála na Victorii. „Vždycky jste byla tak impulzivní a svérázná, Vicky. Bylo by bývalo moudřejší to učinit náležitou cestou, ale není

pochyb o tom, že je to pro vás i pro Lucase výhodný sňatek, a chci vám vyjádřit své srdečné blahopřání.“

Victorie se přinutila k vděčnému úsměvu. Potíž s Jessicou byla ta, že měl člověk vždycky pocit, že musí být za něco vděčný. Bylo to hrozně únavné. „Děkuji, Jessico.“

Jessica poposedla dál na židli. „Není zač. Z klepů si moc nedělejte. Nějakým se samozřejmě nevyhnete, ale ty časem pominou. A jak vidíte, já už jsem je částečně svou dnešní návštěvou zarazila. Málokdo bude mít hlasité námitky, když se dozví, že jsem vám tu byla poblahopřát.“

Cleo zdvihla obočí. „Máte naprostou pravdu, Jessico. To je od vás velmi milé, že jste tak rychle přispěchala Victorii na pomoc.“

„Jak víte, Lucas je můj starý přítel. Jen chci dát jeho novomanželce najevo, že je vítaná.“ Jessica se natáhla a poklepala Victorii po ruce.

„Teta má pravdu,“ vypravila ze sebe Victorie. „Je to od vás velmi pozorné, Jessico.“

Jessičině úsměvu chyběla jen svatozář. „Drahá Cleo, často jsem slyšela o vaší úžasné zimní zahradě. Napadlo mě, jestli by si Victorie nenašla chvílku a neukázala by mi ji.“

„Ale samozřejmě. Proved’ Jessicu zimní zahradou, Vicky,“ pravila Cleo rychle se zjevnou úlevou, že bude zproštěna role hostitelky. „Jsem si jista, že se jí budou líbit ty nové růže z Číny.“

Victorie vstala a snažila se skrýt svoji neochotu. Poslušně však vedla lady Athertonovou chodbou k zimní zahradě a v duchu se kárala za svou nevděčnost. Jessica vynaložila námahu, aby jí a Lucasovi pomohla. Měla by jí být za to patřičně vděčná.

„Jak nádherná sbírka rostlin,“ pravila Jessica, když vešla do skleníku. „Úchvatné.“

Vydala se uličkou mezi zelení a cestou se zastavila u několika exemplářů. Victorie ji následovala a podávala jí zběžný komentář o různých druzích růží a kosatců, které defilovaly před Jessičiným zdvořile obdivným zrakem.

Když však došly na vzdálený konec místnosti, Victorie si uvědomila, že Jessica dává pozor stále méně. Než dorazily ke konci uličky, změnil se Jessičin výraz k nepoznání.

Victorie umlčela ohromené heknutí. Došlo jí, že ji Jessica požádala o prohlídku skleníku, aby s ní mohla mluvit o samotě.

Jessica se náhle zastavila u krvavě červeného tulipánu. Zdálo se, že se chystá něco říct. Po chvíli promluvila tichým, naléhavým hlasem. „Budete mu dobrou ženou, vidíte, Vicky?“ Jessica nepohlédla do Victoriiných očí a místo toho předstírala, že si prohlíží tulipán. „Zaslouží si dobrou manželku.“

Victoriinou první reakcí na tuto vysoce impertinentní, nesmírně osobní otázku byl hněv. Potlačila ho. Jessica to myslela dobře a bylo jasné, že jí Lucasovo štěstí leží na srdci. „Ujišťuji vás, že se budu snažit, Jessico.“

„Ano, jsem si jista, že se o to pokusíte. To jen, že vy nejste zrovna jeho typ, že? Věděla jsem to od začátku, ale on trval na tom, že vy mu stačíte.“

„Jaký typ ženy si myslíte, že by měl radši, Jessico?“

Jessičiny oči se na okamžik zavřely. „Žena, která by mu dělala obdivuhodnou hostitelku a řídila jeho domácnost řádným způsobem. Žena, která by mu dala dědice a zajistila, aby jeho děti byly vychovány tak, aby mohly zaujmout své postavení ve společnosti. Dobře vychovaná žena, která zná své povinnosti a plní je bez reptání. Taková žena, která bude usilovat, aby mu ve všech ohledech zpříjemnila život, nebude ho zahrnovat malichernými požadavky a nezavdává mu příčinu k nepřijemnostem či rozpakům. Víte, Lucas je velmi hrdý muž.“

Pro Victorii to byla další zkouška trpělivosti. „Ujišťuji vás, že budu dělat, co je v mých silách. V každém případě se zdá, že je s tím co dostal, spokojen.“

„Ano, učinil své rozhodnutí. Lucas je muž, který ví, co chce, a podle toho jedná. Uvědomuje si závazky, které mu přinesl jeho titul. Řekl mi, že mu toto manželství bude vyhovovat. Modlím se, aby měl pravdu.“

„Lucas už s vámi mluvil o našem manželství, Jessico?“ Victorie najednou věnovala svému hostu plnou pozornost.

„Přirozeně. Lucas cítil hned na začátku, že se mi může svěřit. Jak už jsem vysvětlila, známe se několik let. Rozumíme si.“ Jessičiny prsty ladně přejely po dlouhém listu. „Drahý Lucas. Víím, že jsem ho hluboce ranila, když jsem před čtyřmi lety byla nucena odmítnout jeho nabídku k sňatku. Když se však před pár měsíci sám ocitl v podobné situaci, konečně pochopil, proč jsem to tehdy udělala. Cítil, že se na mě může obrátit o pomoc.“

Victorie těžce polkla. „Netušila jsem, že...”

„Lucas chápe povinnost lépe než většina lidí a ví nyní, že jsem jen udělala, co bylo nutné, když jsem přijala nabídku k sňatku od lorda Athertona. V manželství jde o povinnost a praktická hlediska. Člověk dělá, co musí.“

Victorii polil chlad. „Netušila jsem, že jste se s Lucasem znali tak dobře,“ vypravila ze sebe konečně.

„Ach ano, velice dobře.“ Na Jessičiných tmavých řasách se zaleskla slza a skápla na okvětní lístek růže, kde se třpytila jako krůpěj rosy. „Nedovedete si představit, jak těžké to pro mě bylo, když mě po tak dlouhé době vyhledal a řekl mi, že zdědil titul svého strýce a bude potřebovat vhodnou manželku.“

Victorie upřeně hleděla na Jessičin půvabný profil a sledovala, jak na růži skápla další slza. „Vhodnou manželku,“ slyšela se opakovat a samotné jí to znělo hloupě.

„Požádal mě, abych ho představila ve společenských kruzích, kde by se mohl seznámit s takovou ženou, jakou potřebuje.“

„A jak Lucas popsal ženu, kterou hledá?“ zeptala se Victorie s vyschlými ústy.

„No, jeho prvním požadavkem samozřejmě bylo, aby to byla dědička.“

„Dědička.“ Victorii se zatočila hlava.

„Jsem si jista, že jste si už dávno uvědomila, že pověsti o velkém jmění, které měl jeho strýc schované pod postelí, jsou nesmysl. Sama jsem tu historku rozšířila, aby lidé nezačali tušit, jaký je skutečný stav Lucasových financí.“

Victorie ztuhla. „Ano, jistě. To bylo od vás chytré.“

„Dělala jsem, co jsem mohla,“ pravila Jessica s tragicky podbarvenou hrdostí. „Po tom, co jsme pro sebe jednou znamenali, jsem mu nemohla odepřít pomoc. Přiznám se však, že byly chvíle, kdy bylo těžké sledovat, jak se vám dvoří.“

„To si dovedu představit.“ Victorie toužila popadnout první květináč a prohodit ho skleněnou stěnou zimní zahrady.

„Když se mi dnes ráno doneslo, že jste byli s Lucasem tak narychlo oddáni, řekla jsem si, že to tak bylo nejlepší. Víím, že Lucas toto manželství potřebuje, aby zachránil své panství, a že bude pro něj i pro mě nejlepší celou záležitost odbýt co nejrychleji.“

„A co já, Jessico? Napadlo vás vzít v úvahu taky mě, když jste se rozhodla mi Lucase představit?“

Jessica se k ní obrátila a na okamžik o jejích slovech uvažovala. „Vy? Na co si stěžujete? Hrozilo vám, že do konce života zůstanete starou pannou. Místo toho jste hraběnka. Jste vdaná za Lucase. Co víc byste ještě mohla chtít?“

„Například, abych směla zůstat do konce života starou pannou.“ Victorie stiskla ruce v pěst. „Věřte si, čemu chcete, když tvrdíte, že jste jen prokazovala Lucasovi službu, ale nenalhávejte si něco takového o mně. Ujišťuji vás, že vám za váš zásah nejsem ani trochu vděčná. Jak jste mi mohla provést něco tak krutého?“

Aniž Victorie čekala na odpověď, otočila se na patě a vyrazila uličkou směrem ke dveřím.

„Vicky, počkejte, prosím vás, počkejte. Nesmíte se zlobit. Myslela jsem, že to chápete. Jste inteligentní. Jste známá svou chytrostí. Myslela jsem, že si ve svém věku uvědomujete, že vaším hlavním lákadlem je vaše dědictví. Chci říct, proč by se jinak nějaký muž dvořil ženě, která má tak hrozné chování, takové svéhlavé ženě, která nemá...“ Jessica se odmlčela, na tváři znepokojený výraz. „Totiž, předpokládala jsem, že jste spokojená s vaším obchodem tak jako Lucas. Dostala jste přece hraběte.“

Victorie se zastavila a prudce se otočila. „A Lucas moje peníze. Máte pravdu, Jessico. Je to obchod, který jsme oba uzavřeli, a teď s tím musíme žít. Vy jste ale svou roli už splnila. Nemusíte se nám dál plést do života.“

Jessičiny oči se rozšířily a na řasách se jí zatřpytily další slzy. „Je mi líto, jestli jste nespokojená. Jste však žena, a proto musíte vědět, že není naším údělem být spokojené. Jen školačky očekávají, že se vdají z lásky. Děláme, co musíme. Nedovedete-li se přimět, abyste k Lucasovi něco cítila, jen pomyslete, jak je to obtížné pro něho. Pro něj tohle bude stejně těžké jako pro vás. Konec konců od vás musí mít dědice.“

„Děkuji, že jste mi připomněla mé manželské povinnosti.“

„Propána, vy se opravdu hněváte. Vůbec jste to nepochopila. Věřila jsem, že ano. Prosím vás, Victorie, je mi to líto. Netušíte jak moc.“ Jessica tonula v slzách a horečně šátrala po kapesníku.

Victorie váhala. Zmítala se mezi zuřivostí a bezděkým soucitem, který nechtěla cítit. Jessičiny slzy byly opravdové.

Rozčilená sama na sebe, ale neschopná ignorovat plačící Jessicu, udělala pár kroků k ní a dotkla se její paže.

„Tohle si nesmíte dělat, Jessico. Onemocníte z toho. Seberte se. Co se stalo, stalo se. Nekladu vám to za vinu. Celou dobu jsem se rozhodovala sama. Za to, co se stalo, nemůžu vinit nikoho než sebe.“

Jessica polykala slzy a bezmocně se tiskla k Victorii, která ji chlácholivě poklepávala po zádech.

„Prosím vás, Vicky, strašně vás prosím, nepřičítejte tohle všechno Lucasovi. Dělal jen, co musel kvůli svému titulu.“

Victorie se snažila vymyslet odpověď, která by plačící ženu ještě víc nerozrušila. Nezbylo už však nic, co by mohla říct. Pravdou bylo, že chtěla hraběti ze Stonevale způsobit pořádnou újmu. Už se jí v hlavě vytvářely představy, když vtom z haly uslyšela jeho hlas.

„Vicky? Odjíždíme. Tvá teta říká, že ses ještě nepřevlékla do cestovních šatů.“ Po dlaždicích zimní zahrady, kam ji přišel hledat, zaduněly jeho kroky. Krátce se rozhlédl kolem a netrpělivě se mračil. Pak se jeho oči střetly s jejími nad otřásajícími se rameny Jessicy.

Victorie nevzrušeně sledovala, jak Lucas zaregistroval, kdože to vzlyká v náruči jeho ženy.

„Lady Athertonová nám přišla poblahopřát, můj pane. Není to od ní vzhledem k okolnostem milé? Pochopila jsem, že jste byli vy a ona neobyčejně blízcí přátelé a že vám pomohla obstarat si dědičku. Zdá se, že pověsti o ukrytém bohatství vašeho strýce byly zcela nepodložené. A teď mě laskavě omluvte. Nechám vás, abyste se rozřehnali o samotě. Rozhodně bych při tom nechtěla rušit.“

V Lucasově pohledu blýsklo pochopení. Nepohnul se. „K čertu, Vicky,“ řekl velice tiše.

Chmurně se usmála. „Přesně tak.“

Vymanila se z Jessičina sevření, obešla ji a vydala se ke dveřím. Když došla k místu, kde uličku blokoval Lucas, podívala se na něj a neřekla nic.

„Promluvíme si později,“ procedil mezi zuby.

„Neřekla bych, že je ještě o čem. S dovolením, můj pane.“

Neochotně ustoupil stranou. Oči mu svítily bezmocným hněvem. „Ať ti to převlékání netrvá dlouho, Vicky. Chci vyrazit co nejdřív. Čeká nás dlouhá cesta.“

Neobtěžovala se na to odpovědět. Stálo ji veškeré sebeovládání dostat se ke dveřím, aniž by mu na hlavu hodila kaktus.

Když Victorie dorazila do svého pokoje, třásla se vzteky a bolestí. Vešla dovnitř a našla tam rozčilenou Nan, která balila poslední nezbytnosti na cestu.

„Ach, tady jste, madam. Už jsem skoro skončila. Albert říká, že poslední zavazadla se právě teď nakládají do kočáru a že koně jsou připraveni. Musíte se honem převléknout. Jeho lordstvo prý právě přijelo a chce hned vyjet.“

„Není naspěch, Nan. Já dneska nikam nepojedu. Prosím, buď tak laskava a nech mě o samotě, dokud pro tebe nepošlu.“

Nan úžasem otevřela ústa. „Co to povídáte, madam? Jeho lordstvo dalo přísné nařízení, že nelze meškat ani minutu. Bude bez sebe hněvem, když uslyší, že tu nahoře lelkujeme.“

„Prosím tě, Nan, jdi.“

Nan se kousla do rtu. Málokdy viděla svou paní v takové náladě a bylo zřejmé, že neví, co si počít. Prozatím zvolila ústup. „Chtěla byste přinést čaj, madam? Jestli se necítíte dobře, jsem si jista, že to jeho lordstvo pochopí a chvilku počká.“

„Nechci čaj, chci jen být o samotě.“

„Božínku, z tohohle bude pěkný pozdvižení,“ bručela si Nan pro sebe, když šla ke dveřím. „Muži nesnesou zpoždění, když se chtějí vydat na cestu, zvlášť jsou-li zvyklí velet vojákům při bitvě. A tenhle je zvyklej, aby lidi skákali, jak on píská.“

Victorie sledovala, jak se za její reptající komornou zavřely dveře, a pak zvolna přistoupila k oknu. Dole na ulici čekal elegantní kočár Jessicy Athertonové. Za chvíli Victorie uviděla Lucase, jak svou bývalou lásku vede po schodech a pomáhá jí do kočáru. Dal pokyn kočímu, otočil se a vrátil se zachmuřeně zpátky do domu.

Nepřekvapilo ji, když za chvilku uslyšela v hale před svým pokojem spěšné kroky, po nichž následovalo zaklepání.

„Jeho lordstvo si s vámi přeje mluvit, mylady.“ Nanin hlas tlumily zavřené dveře. „Říká, že je to hrozně naléhavé.“

Victorie přešla pokoj a otevřela dveře. „Řekni jeho lordstvu, že se necítím dobře.“

„Ach madam, nenuťte mě mu to říkat. Nemá teď dobrou náladu, vážně ne.“

„Kašlu na jeho náladu.“ Victorie zavřela šokované Nan dveře před nosem. Pak se vrátila ke svému místu u okna a líně pozorovala, jak se poslední zavazadla nakládají do kočáru, který novomanželům půjčila Cleo.

Další zaklepání patřilo, jak se dalo čekat, tetě Cleo. „Vicky, drahoušku, ihned otevři. Co je to za nesmysly? Tvůj manžel chce bez meškání vyjet. Bývalí vojáci netolerují zpoždění.“

Victorie vzdychla a šla otevřít. „Řekni mému manželovi, že si může odjet, kdykoli se mu zachce. Pověz mu, ať na mě nečeká, jelikož s ním nepoježu.“

Cleo se na ni přísně podívala. „Tak takhle to tedy je.“ Vešla do pokoje a zavřela za sebou dveře. „Hned jsem věděla, že dnešní návštěva lady Athertonové není jen tak. Co ti pro všechno na světě řekla, že tě to tak rozrušilo?“

„Věděla jsi, že ji Lucas kdysi požádal o ruku?“

„Ne, ale nechápu, proč by to mělo vadit. Lucasovi je třicet čtyři. Není důvod, proč bys měla být jediná, kterou kdy požádal o ruku. Tohle tě tak sebralo? No tak, Vicky, jsi příliš inteligentní na to, abys vyváděla kvůli takové maličkosti. Ať se mezi nimi dvěma stalo cokoli, odehrálo se to už před léty,“ pravila Cleo.

„Nemohla jeho nabídku k sňatku přijmout, protože neměl ani titul ani dostatečné finanční prostředky, aby jako ženich vyhovoval jí a její rodině.“

„No, to je její problém, ne? Lucas teď už titul má. Pořád nechápu, co to má s tebou společného, Vicky.“

„Lucas zdědil titul,“ řekla Victorie chladně. „Ale zřejmě s ním získal jen málo peněz. Jessica mi vysvětlila, že jeho lordstvo došlo k závěru, že si bude muset kvůli svému zatracenému titulu vzít za ženu nějakou dědičku a požádal svou drahou přítelkyni lady Athertonovou, aby ho seznámila s vhodnou ženou. Že bys neuhodla, která její známá byla takto poctěna?“

Cleino obočí vylétlo vzhůru v charakteristickém gestu. „Spíš bych uhodla, která moje známá si navařila kaši a teď si stěžuje, protože ji nechce sníst. Jestli má jen špetku zdravého rozumu, o čemž jsem přesvědčena, tak si tu kaši udělá co nejchutnější a nejstravitelnější pro sebe i svého manžela.“

Victorie užasle zamrkala nad nedostatkem tetina pochopení. Zkřížila ruce pod ňadry a zamračeně hleděla na tetu. „Nezdá se, že by tě to nějak šokovalo.“

„Odpusť mi. Už jsem zažila šok, když jsem tě našla včera v noci v tom hostinci. Jeden šok mi v mém věku stačí.“

Victorie cítila, jak rudne zlostí. Odvrátila pohled. „Ovšem. Je mi to líto. Mnohem víc, než ve chvíli, kdy jsi nás objevila, to tě ujišťuji.“

Cleiny rysy změkly. „Vicky, drahoušku, obávám se, že se zbytečně trýzníš. Nepřekvapuje mě zpráva, že Lucas na tom není finančně tak dobře, jak jsi předpokládala. Řekl mi pravdu dnes ráno, zatímco jsme čekali, až se oblékneš.“

„Řekl ti, že si mě bere pro peníze?“

„Přiznal se, že ti byl za tím účelem představen, protože, řečeno bez obalu, chtěl ulovit dědičku. Řekl však, že si tě bere, protože si tě mezitím oblíbil a usoudil, že mu budeš ve všech ohledech jako manželka vyhovovat.“

„Oblíbil si mě. Jak dojemné,“ řekla kousavě Victorie.

„Victorie, povím ti to na rovinu. Od první chvíle jsem věděla, že se se Stonevalem nejspíš dostaneš do problémů. Když se vy dva ocitnete spolu, jiskří to mezi vámi. Byl mi ale sympatický a usoudila jsem, že stojí-li nějaký muž za to, abys pro něho všechno riskovala, je to on.“

„Jak jsem ráda, teto Cleo, že to schvaluješ.“

„Nemusíš se mnou mluvit takovým tónem. Ty sama ses přivedla do téhle situace.“

Victorie upřela pohled na vzorek koberce a pak zvedla oči. Setkala se Cleiným soucitným, ale neústupným pohledem. „Máš jako obvykle pravdu. Teď se musím rozhodnout, co budu dělat dál.“

Teta Cleo nasadila mírnější tón. „Ze všeho nejdřív se musíš převléknout do cestovních šatů. Lucas chce za každou cenu dnes odpoledne vyjet a já musím dodat, že mu v tom dávám zcela za pravdu. Čím dříve budete pryč z města, tím líp.“

„Nemám v úmyslu se Stonevalem nikam jet.“

„Vicky, jsi nerozumná. Nemáš na vybranou. Musíš s ním.“

Než mohla Cleo říct něco víc, ozvalo se zoufalé bušení na dveře. Dovnitř pronikl Nanin jasný hlas. „Odpusťte, madam, ale jeho lordstvo vám vzkazuje, že jestli nebudete tak laskava a nepřijdete okamžitě dolů, bude si nucen pro vás dojít a vlastnoručně vás tam odnést.“

Lucas by to udělal. O tom si Victorie nedělala iluze. Nemělo smysl oddalovat nevyhnutelný rozhovor. Prošla kolem své tety a pak se s rukou na klíce obrátila a pohlédla na ni. „To jsem si ale pořídila

okouzujícího a galantního manžela, co? Která novomanželka by si mohla přát víc?“

10

Čekal na ni v knihovně. Stál u okna a díval se do zahrady, kde na ni tolikrát v noci čekal. Victorie vkračela do pokoje a slyšela, jak se za ní nehlučně zavřely dveře. Každý v domě chodil po špičkách, jako by se nikdo neodvažoval promluvit nahlas.

Všimla se, že veškeré služebnictvo včetně Rathbona se pohybuje velmi obezřetně. Lucas byl jejím manželem jen pár hodin a pod tetinou střechou byl vlastně hostem, ale zjevně si už zjednal naprostou autoritu a měl všechno pod kontrolou. Nikdo se neodvážil riskovat, že se rozčílí. To zbylo na Victorii.

„Ráčils pro mě poslat, můj pane?“ otázala se. Uchýlila se k chladné, přemrštěné zdvořilosti.

Sledoval ji, jak vešla do místnosti a zastavila se. Na tváři měl výraz dokonalého sebeovládání. „Nepřevlékla ses ještě do cestovního.“

Postavit se mu tváří v tvář a říct mu své rozhodnutí ji stálo víc odvahy, než předpokládala. „Z důvodů, které jsou ti známy, s tebou nepojedu. Přeji ti příjemnou cestu, můj pane.“ Otočila se na patě a vyrazila ke dveřím.

„Jestli teď odejdeš, Vicky, budeš toho litovat víc, než si dovedeš představit.“

Ledově klidný, tichý tón ji zastavil, jako nic na světě. Obrátila se k němu. „Prosím. Chtěl jsi mi říct ještě něco jiného?“

„Spoustu. Ale čas pokročil a já bych raději vedl tento rozhovor po cestě v kočáře než tady v knihovně tvé tety. Teď se chci však omluvit za citový výlev lady Athertonové. Ujišťuji tě, že jsem neměl tušení, že se takhle sesype.“

„Ano, přišlo to trochu nevhod, že? Kdy jsi mi hodlal říct pravdu sám?“

„Jakou pravdu bych ti měl říkat? Že jsem jednou požádal Jesssicu o ruku? To je pasé, Vicky, a nás se to netýká.“

„K čertu s tebou,“ zasyčela. „Dobře víš, jaká pravda mě zajímá. Schválně ses se mnou seznámil, protože jsem dědička. Máš snad drzost to popřít?“

Lucas klidně hleděl do jejích planoucích očí. „Ne. Sama jsi to uhodla, jestli si vzpomínáš. Dobře se pamatuju, jak jsi mě varovala. Přesto jsi ale chtěla, co jsem ti nabídl, že? Hrálas riskantní hru a prohrála jsi, ale sama ses pro ni rozhodla. Nepamatuješ si, jak jsi mi sdělila, že každé skutečné riziko v sobě skrývá opravdové nebezpečí?“

„Musíš mi předhazovat mou pošetilost?“

„Proč ne? Co jiného bys ode mě čekala? Nejsem přece nic jiného než bezcitný lovec věna, který ukořistil dědičku.“

Jako by dostala ránu do břicha. „A teď čekáš, že svou porážku a ponížení spolknou bez protestu?“

Přešel několika dlouhými kroky pokoj a oběma rukama ji chytil za paže. Oči mu plály. „Čekám, že mi projevíš trochu důvěry, sakra. Po několik předešlých týdnů jsi byla ochotná mi svěřit svou bezpečnost a čest. Teď, když jsi moje žena, neočekávám o nic méně.“

„Důvěřovat ti? Po tom, cos mi provedl?“

„Co jsem provedl tak strašného? Já za naše odhalení nemůžu, není to moje dílo. Říkal jsem ti, že celý ten plán je nebezpečný, ale tys musela za každou cenu mít svou noc přírodovědného zkoumání. Nemám pravdu?“

„Neopovažuj se mi vysmívat, Lucasi.“

„Nevysmívám se ti. Pouze ti připomínám, jak sis ospravedlňovala své přání, abych se s tebou miloval. Chtělaš to stejně tolik jako já. Sakra, vždyť jsi mi dokonce řekla, že mě miluješ.“

Victorie potřásla hlavou a oči jí zvlhly. „Řekla jsem ti, že si myslím, že tě miluji. Zjevně jsem se mýlila.“

„Dalas mi obrázek Strelitzie reginae a pak ses mi bezvýhradně oddala. Jsem přesvědčen, žeš mě milovala. Když tvoje teta zabušila na dveře, mou první myšlenkou bylo tě chránit. Co bys bývala chtěla, abych dělal? Odmítl se s tebou oženit?“

„Laskavě má slova nepřekrucuj. Viděls příležitost, na kterou jsi čekal, a vrhl ses na ni. Nepokoušej se to popřít.“

„Nepopírám, že jsem se chtěl s tebou oženit. Neriskoval bych včera v noci ani tvou, ani svou čest, kdybych si nebyl jistý, že se dříve či později vezmeme. Je smůla, že nás tvá teta odhalila a události nabraly tak rychlý spád, ale ten konečný výsledek byl stejně nevyhnutelný.“

„Nic nebylo nevyhnutelné,“ vyjela rozzuřeně.

„Vicky, buď rozumná. Musí ti být přece jasné, že tak, jak jsme se stýkali, jsme to už o moc déle táhnout nemohli. Začínalo to celé skřípat, ještě než došlo ke všelijaké noci. Začaly se o nás šířit řeči a tys neudělala nic, abys je zarazila. Pouštěli jsme se do nebezpečného rizika, jen abychom vyhověli tvým nočním vrtolům. Dříve či později bychom byli odhaleni. Jakmile by k tomu došlo, ani jeden z nás by neměl na vybranou. Byla tu také možnost, že otěhotníš, napadlo tě to vůbec?“

„Proč jsi mi nemohl říct celou pravdu, ještě než to celé začalo?“ Slyšela, jak její hlas nabírá hysterický tón rozzuřené trhovkyně. Zoufale se snažila ovládnout.

„Chceš-li to slyšet na rovinu, tak jsem ti nic neřekl z obavy, že kdybych šel do podrobností ohledně své finanční situace, nedala bys mi šanci. Byla jsi tak neoblomná v otázce manželství, tak posedlá co se týče lovců věna, že mi nezbývalo než se ti dvořit jediným způsobem, který sis nechala líbit. Nemáš tušení, jak těžké pro mě byly uplynulé týdny, Vicky. Mohla bys mi přinejmenším projevit trochu pochopení a vlídnosti.“

Nechtěla věřit svým uším. „Vlídnosti? Jak se opovažuješ po mně chtít, abych tě teď litovala?“

„Proč ne? Jsi ochotná být vlídná ke komukoli včetně lady Athertonové. Viděl jsem, jak se ji snažíš utěšit, když ti v zimní zahradě brečela na rameni.“ Lucas ji náhle pustil a prsty si prohrábl vlasy. „Proč bych neměl mít nárok na trochu vlídnosti i já? Konec konců jsem tvůj manžel a Bůh ví, že to nebude snadná role.“

„A co mi nabízíš na oplátku?“ Zhluboka se nadechl. „Budu se zatraceně snažit, abych ti byl dobrým manželem. Máš moje slovo.“

„A co si, prosím tě, představuješ pod tím, že mi budeš ‚dobrým manželem‘?“ Třela si paže, kde jí po Lucasových prstech zůstala zarudlá otláčená místa. „Je zřejmé, že finanční zabezpečení mi neposkytneš. Kapitál do našeho manželství přináším já, jak to ostatně řekla tvá bývalá láska. Ty mi poskytněš titul. To uznávám, jenže mě tituly nikdy moc nevzrušovaly.“

Lucas stíkl rty. „Poskytl jsem ti také dobrodružství, které jsi hledala.“

„Chceš říct, žeš mě oklamal pomocí dobrodružství.“

„Vicky, poslyš...“

„Jedno chci vědět, Lucasi. Máš v úmyslu teď, když máš problém ženění z krku, začít si s lady Athertonovou milostný poměr?“

„Proboha, ne. Patrně o mně teď nemáš nejlepší mínění, ale kdybys znala Jessicu tak dobře, jak si myslíš, uvědomila by sis, že milostný poměr s ní je vyloučená věc.“

Victorie sebou škubla. „Odpusť. Ovšemže to je vyloučeno. Lady Athertonová se ve všem řídí zásadami vzorného chování. Ani ve snu by ji nenapadlo začít si s tebou nemanželský poměr.“

„Přesně tak.“

„Je to tak ušlechtilá bytost. Když před čtyřmi roky přijala nabídku lorda Athertona k sňatku, neváhala zřejmě ani minutu, zda má splnit svou povinnost, nebo uposlechnout hlas svého srdce.“

„Dělala jen, co musela,“ opáčil netrpělivě Lucas.

„Jaké máš pro tu celou záležitost úžasné pochopení,“ pravila Vicky.

„Čtyři roky jsou dlouhá doba,“ pokrčil rameny Lucas. „A abych pravdu řekl, pocituji velkou úlevu, že nejsem ženatý s Jessicou. V poslední době jsem si uvědomil, že bychom se k sobě nehodili.“

Victorie na něj úkosem pohlédla. „Jak to? Zdá se pro tebe jako stvořená. Byla by ti jistě poslušnou manželkou, ztělesněným vzorem ženského chování.“

„Zastrč drápy, Vicky.“ Lucasovi zaškubaly koutky úst. „Faktem je, že mi připadá poněkud nudná. Nedávno jsem zjistil, že dávám přednost dobrodružnějšímu typu ženy. A po včerejší noci musím říct, že i vášnivějšímu.“

„Skutečně?“ Victorie vysunula bradu. „Předpokládám, že mluvíš ze zkušenosti. Měl jsi snad příležitost porovnat můj výkon na tomto poli s výkonem lady Athertonové?“

Lucasův úsměv se roztáhl do pobaveného úšklebku. „Nebud' husa, Vicky. Dovedeš si snad představit Jessicu, jak se mnou nebo jiným mužem pokoutně tráví noc v zájezdním hostinci? To je absurdní myšlenka. Ujišťuji tě, že před čtyřmi roky byla stejně upjatá a spořádaná jako dnes. Nikdy by neriskovala svou pověst kvůli muži nebo přírodovědnému zkoumání, jaké jsme spolu zažili v hostinci.“

Victorie vzdychla. „Na rozdíl ode mě.“

„Ano. Na rozdíl od tebe. Po pravdě řečeno jsem nikdy nepoznal ženu, která by se ti byť jen z dálky podobala. Jsi opravdu jedinečná, Vicky. To je také asi důvod, proč si někdy nejsem jistý, jak s tebou mám zacházet. Ubezpečuji tě však, že se hodlám ze všech sil snažit. Teď jsme už ale ztratili touhle nesmyslnou debatou dost času. Běž

nahoru a okamžitě se převlékni.“ Pohlédl na hodiny. „Máš na to patnáct minut.“

„Naposledy ti říkám, že s tebou nikam nejedu.“

Cukla sebou, když se nečekaně pohnul a svým charakteristickým, zvláště vyváženým krokem rázem překročil krátkou vzdálenost, která je dělila. Chytil ji za bradu a přinutil ji, aby se mu podívala přímo do očí. Když k němu zvedla zrak, ztuhla. Z Lucasových očí plála nespoutaná síla vůle.

Victorie najednou pochopila, proč vojáci následovali Lucase do bitvy a proč kolem něj každý v domě chodí po špičkách.

„Victorie,“ řekl, „zdá se mi, že plně nechápeš, nakolik vážně myslím to, že za patnáct minut odjíždíme. Je to bezpochyby moje chyba. Dosud jsem byl shovívavý k tvému svéhlavému chování, nebral jsem ohled na vlastní soudnost, jen abych tě potěšil. Očividně jsi získala dojem, že můžeš ignorovat moje příkazy. Ujistiťuji tě, že tomu tak není.“

„Nenechám si rozkazovat od tebe ani od nikoho jiného.“

„Teď budeš muset, Vicky. Máš manžela, s nímž budeš v dobrém i zlém, a ten hodlá odjet z Londýna za...“ Odmlčel se a pohlédl na vysoké hodiny, „třináct minut. Ať budeš převlečená na cestu nebo ne, osobně tě posadím do kočáru v tom, co budeš mít právě na sobě. Je to jasné, madam?“

Victorie zalapala po dechu. Nebylo pochyb, že svou hrozbu do puntíku splní. „Jak se zdá, jsi to ty, kdo drží v ruce bič, můj pane,“ protáhla kousavě. „A jako většina mužů ho neváháš použít.“

„Nikdy bych na tebe žádný bič nepoužil, Vicky, a ty to dobře víš. Přestaň tedy pokoušet mou trpělivost. Zbývá ti dvanáct minut.“

Victorie prchla.

Cesta do vzdálených končin Yorkshiru byla nejdelší, jakou kdy Victorie zažila. Svého manžela za jízdy viděla jen velmi málo. Lucas strávil většinu času v sedle svého hřebce George. Raději jel vedle kočáru než při Victoriině současné náladě uvnitř s ní. V zájezdních hostincích, kde stavěli, spala Victorie v noci vždy v pokoji s Nan a Lucas si bral pro sebe a svého sluhu pokoj zvlášť. Jídla probíhala v atmosféře chladné zdvořilosti.

Když dojeli do Stonevale, Victoriina nálada nebyla ani o chlup lepší a totéž platilo o Lucasovi, ačkoli se zdálo, že je ochoten ji ignorovat, pokud Victorie nebude působit potíže.

První pohled na panství, které se mělo stát jejím novým domovem, nebyl nijak povzbuzující. Člověk nepotřeboval rozsáhlé znalosti botaniky a zahradnictví, aby poznal, že letní úroda bude přinejlepším průměrná. Všechno, co viděla, působilo depresivně, od zchátralých usedlostí po vychrtlá zvířata stojící apaticky na polích.

Nedostatek zboží ve výlohách vesnických krámků jen podtrhoval celkový hospodářský úpadek, který oblast halil jako černý mrak. Victorie se zamračila při pohledu na několik dětí hrajících si ve špíně. Byly oblečené stejně otrhaně jako kterékoli chudé dítě z londýnské ulice.

„To je neomluvitelné,“ prohodila Victorie k Nan. „Tyhle pozemky nechali ležet ladem.“

„Řekla bych, že jeho lordstvo bude mít před sebou pořádný kus práce,“ podotkla Nan opatrně. Byla si dobře vědoma, jaký poměr má momentálně k hraběti její paní. „Esli se mu podaří to tu dát zase trochu do pořádku, tak za ten titul tvrdě zaplatí.“

„Ano, to tedy zaplatí,“ souhlasila Victorie trpce. A mými penězi, dodala si v duchu. Poprvé si začala uvědomovat plný rozsah zodpovědnosti, kterou Lucas vzal na sebe, když zdědil Stonevale. Všichni, kdo žili v panství a jeho okolí, záviseli hospodářsky na tom, komu patřilo a kdo je spravoval. Victorie si uvědomovala, jak moc jsou místní pachtýři a vesničané svým majetkem a budoucností svázáni se Stonevalem.

Kdyby jí připadl úkol zachránit tohle panství, opovrhla by sňatkem pro peníze? Přemýšlela o tom. Nejspíš ne. Lady Athertonová, čert ji vem, výstižně řekla, že člověk dělá, co musí.

Že to Victorie uznala, ještě neznamenalo, že k Lucasovi hodlala být shovívavější. Může sice pochopit, proč si potřeboval vzít dědičku, ale nikdy mu neodpustí, že si vybral právě ji a lstivě ji vlákal do manželství. Jistě by mezi dívkami ze společenské smetánky našel takovou, která by byla ochotná vyměnit dědictví za titul.

„Dům je hezký, vidíte, madam?“ ozvala se Nan, která se vyklonila z okna kočáru, aby zachytila první výhled na stonevalské sídlo, jež se jim naskytl. „Škoda, že pozemky a zahrada jsou tak zanedbané a sešlé. Nedají se srovnat s venkovským sídlem lady Nettleshipové.“

Victorie zjistila, že se netrpělivě naklání dopředu, ačkoli se zařekla, že k Lucasovu domovu a všemu, co je s ním spojené, zachová povýšený odstup.

Její komorná měla pravdu. Stonevale bylo překrásné sídlo. Kamenná fasáda působila impozantně a měla dobré proporce. Široké venkovní schodiště vedlo na vydlážděné nádvoří s velkou, půlkruhovou příjezdovou cestou. Střed záhybu zdobila velká fontána a jezírko. Ale místo vody bylo v jezírku jen kamení a hlína. Fontána mlčela.

Dům a jeho okolí vyzařovaly stejnou deprimující atmosféru beznaděje jako vesnice a přilehlé polnosti. Když kočár zastavil, hleděla Victorie na svůj nový domov s pocitem zděšení. Od světa plného přepychu, elegance a pohodlí, na který byla zvyklá u tety, se lišil jako nebe a dudy.

Lucas předal uzdu svého koně lokajovi a přistoupil ke kočáru, aby Victorii doprovodil po vstupních schodech do domu.

„Jak vidíš,“ pravil tiše, „je tu třeba mnohé udělat.“

„Trefný postřeh, můj pane.“ Byla jako omámená.

„Rád bych, abychom se toho úkolu ujali společně, Vicky. Oba na tom máme zájem. Stonevale teď je domovem mým i tvým. A bude to i domov našich dětí.“

Cukla sebou. V hlavě se jí vybavila slova Jessicy Athertonové. Nedovedete-li se přimět, abyste k Lucasovi něco cítila, jen pomyslete, jak je to obtížné pro něho. Pro něj tohle bude stejně těžké jako pro vás. Konec konců od vás musí mít dědice.

Victorie se okamžitě opanovala, ale Lucas musel postřehnout na její tváři záchvěv hněvu, protože jeho rysy ztvrdly. „Představím tě služebnictvu, ačkoli ho ještě moc není. Majordomus se jmenuje Griggs. Je z mého londýnského služebnictva. Hospodyně je paní Sneathová. Pochází odtud z vesnice.“

Victorie, vyčerpaná cestováním, deprimovaná tím, co ze Stonevale viděla, a příliš hrdá na to, aby reagovala na Lucasovy malé pokusy o sbližení, si nadzdvihla sukně a vydala se po schodech nahoru do své ložnice.

Večeře na Victorii rozhodně velký dojem neudělala. Griggs se omlouval za laciné víno a nedostatek obsluhy. Jídlo bylo omezené v kvalitě i ve výběru. Jídelna působila ještě méně přitažlivěji než jídl.

Koberec byl silně ochozený, nábytek poškrábaný a nevyleštěný, stříbro zčernalé. Lustr očividně nikdo nevyčistil celá léta.

Victorii však nejvíc skličovalo chmurné mlčení, které panovalo u stolu. Nebyla od přírody mlčenlivá a zachovat ticho málem vyčerpalo veškerou její trpělivost. Rozčilovalo ji, jak byl Lucas lhostejný k jejímu vnitřnímu boji.

„Nuže, můj pane,“ začala poté, co si dodala odvahy velkým douškem vína. „Na co hodláš začít utrácet mé peníze? Na park a zahradu? Nebo na usedlosti pachtýřů? Či bys snad chtěl nově zařídit dům? Rozhodně to potřebuje.“

Lucas si pohrával s číší vína a chvíli ji mlčky pozoroval. „Kde bys chtěla začít ty, Vicky?“

„Proč by tě mělo zajímat, co si o tom myslím já? Zachránit Stonevale je tvůj projekt, ne můj.“ Věnovala mu chladný, příkrý úsměv. „Když máš teď moje peníze, jistě přijdeš na mnoho způsobů, jak je utratit. Můj otčím například vesele utrácel peníze mé matky na koně a ženské.“

„Zdá se mi, má paní, že jsi se do této situace dostala především proto, že ti v životě chybí odpovídající náplň.“

Šlehla po něm pohledem. „Co tím chceš říct?“

„Jsi inteligentní a energická žena, která má přístup k velkým penězům. Kupovala sis za ně svou nezávislost a financovala sis pestrý společenský život, ale na nic jiného užitečného jsi je nepoužívala.“

To se jí dotklo. „Vždycky jsem dávala velké částky na dobročinné účely.“

„Což z tvé strany vyžadovalo minimální úsilí, čas a schopnosti. Navíc jsi neměla manžela ani rodinu, která by odčerpala tvou energii. Kromě zájmu o botaniku a malování jsi na nic vážného svůj čas a schopnosti nevěnovala. Vybíjela sis svou energii pouze rušným společenským životem. Proto ses začala nudit a vyhledávat dobrodružství. A to tě, má drahá, přivedlo do nesnází.“

Victorii to popudilo. „Ujišťuji tě, že mě městský život v žádném případě nenučil.“

„Ne? Řekl bych, že to byla právě nuda, která tě přiměla vymýšlet si noční eskapády.“

Zbledla. „To není pravda. Nemáš tušení, proč jsem se uchýlovala k nočním výletům, a byla bych ti vděčná, kdyby ses zdržel hloupých spekulací.“

Zamyšleně potřásl hlavou. „Ne, jsem si jistý, že uvažuji správně. Ze začátku tě ke mně přitahovalo jen to, že jsem ti poskytoval dobrodružství, které jsi chtěla. Jestliže se ti nelíbí představa, že jsem si tě vzal kvůli penězům, jak si myslíš, že mě těší vědomí, že jsi mě chtěla původně jen proto, že ti poskytuji prchavé vzrušení z dobrodružství? Neváhala jsi mě využít ke svým účelům, nemám pravdu?“

„To není pravda,“ opakovala nakvašeně bez přemýšlení.

„Ne? Připouštíš, že jsi ke mně cítila víc než jen povrchní touhu využít mě, abych ti poskytl kýžené dobrodružství?“

Victorie se na něho zamračila. „Ano, totiž ne. Kruci, Lucasi, překrucuješ moje slova.“

„Ať tak či onak, teď jsi tady a není cesty zpátky. Byla sis vědoma rizika a rozhodla ses je podstoupit. První pravidlo hazardu, má milá, je naučit se, jak bez naříkání zaplatit, když prohraješ. Když hraješ, musíš platit,“ řekl Lucas.

„Já nenaříkám, já zuřím. V tom je obrovský rozdíl.“

Lucas se opřel o opěradlo a založil ruce. „Trucuješ, Vicky. Nic jiného to není. Jelikož jsem tě dosud takovou nezažil, přiznám se, že jsem zvědavý, jak dlouho ti to vydrží. Doufal jsem, že tě to z velké míry přejde, než sem přijedeme, ale zjevně jsem se mýlil.“

„Ano, vypadá to, že ses zmýlil.“ Chvěla se vzteky. Nespravedlnost jeho obvinění ji ranila. „Naprosto.“

„Měla bys mi být vděčná, Vicky. Nabízím ti způsob, jak se vyhnout příštím katastrofám, jaké tě dovedly do této situace. S potěšením ti předkládám návrh, který ti poskytne náplň a umožní ti naložit se svým časem a penězi smysluplně.“ Lucas na ni pohlédl. „Pomoz mi obnovit Stonevale a jeho pozemky.“

„Jak milé, že mi nabízíš způsob, jak naložit s mými penězi.“

„Vicky, chci, aby ses stala součástí Stonevale. Chci, abys ho se mnou sdílela. Připouštím, že nemůžu dělat nic bez tvého dědictví, ale nemám v úmyslu tvoje peníze utratit, aniž bych se s tebou poradil. Moc rád tě zasvětim do každého detailu. Jsi přemýšlivá a máš díky své výchově velké znalosti. Mohla bys mít veliký vliv na to, co se tu

ve Stonevale bude dít. Žádám po tobě jen, abys místo okázalého trucování se mnou spolupracovala.“

„Tvá nabídka zní přinejmenším neobyčejně lákavě,“ pravila medovým tónem. „Když tak dychtíš po tom, abys mě zapojil do každého malého rozhodnutí, pak bys třeba mohl uvažovat o tom, že mi poskytneš písemnou manželskou smlouvu. Co říkáš? Takovou, kde se zaručíš, že se bez mého souhlasu mých peněz nedotkneš?“

Uštěpačně se ušklíbl. „Nejsem úplný hlupák, má paní. Bylo by ode mě vrcholně pošetilé, kdybych ti dal takovou smlouvu, zatímco jsi ve svém současném rozpoložení. Možná si o tom můžeme promluvit později, až budeš připravena být mi oddanou a milující ženou.“

„Pche. Nikdy bys mi takovou smlouvu nedal a oba to víme.“

„I kdybych to udělal, nemělo by to před zákonem velkou váhu, Vicky. Jsme manželé. Z tohoto titulu budu mít vždycky určitá práva.“

„Jde o princip.“

Lucas se krátce zasmál. „Houby. Kdybych ti takovou smlouvu poskytl hned teď, použila bys ji k tomu, aby sis se mnou vyrovnala účty za tohle manželství. Přiznej to, Vicky. Nejsi zvyklá na to, že tě někdo převezí, a nedokážeš teď myslet na nic jiného než na pomstu.“

„Alespoň mi myšlenky na pomstu poskytnou onu kýženou náplň, něco užitečného, třeba jak naložit se svým časem a energií, nemám pravdu?“ Chladně se usmála a vstala od stolu. „Nyní mě laskavě omluv, můj pane. Obávám se, že jsem ještě zcela neskončila se sebelítostí. S dovolením se odeberu do své komnaty a budu chvíli trucovat.“

Griggs se hrnul otevřít jí dveře a Victorie vznešeně vyplula z jídelny.

Lucas přivřenýma očima sledoval, jak jeho žena významně odkráčela, a pak pokynul majordomovi, aby mu přinesl portské, které si přivezl s sebou z Londýna. Od dlouhé, vyčerpávající jízdy na koni ho pořádně bolela noha.

Drahnou chvílí Lucas upíjel portské a přemýšlel, co by udělal raději: uškrtl Jessicu, nebo přehnul Victorii přes koleno.

Přehnout svou ženu přes koleno se však jevilo mnohem zajímavější. Co by dal za to, kdyby mohl znovu spatřit její svůdně tvarovanou zadničku.

Lucas se pomalu a cílevědomě propracovával lahví portského ke dnu. Víno bylo dobré nejen k utišení tupé bolesti v noze. Otupilo také poněkud jeho frustrující touhu. Od té sladké, vášnivé noci v hostinci ho pronásledovaly vzpomínky, které pokoušely jeho jindy železné sebeovládání na nejvyšší míru.

Nedokázal uvěřit, že by Victorii nepronásledovaly tytéž vzpomínky. Byla tak vnímavá, tak nádherně vášnivá. Oddala se mu s naprostou důvěrou. Kruci, pomyslel si, vždyť mi dokonce řekla, že je do mě zamilovaná. Lucas si byl téměř jistý, že nic takového žádnému jinému muži neřekla.

As jistotou věděl, že se ještě nikomu předtím nevzdala. Sledovat její smyslné probuzení byl nejsilnější erotický zážitek, jaký kdy zažil.

Obrázek Strelitzie reginae už visel na zdi u jeho toaletního stolku, kde ho bude mít každé ráno na očích. Lucas nařídil, aby byl vybalen hned s první várkou jeho osobních věcí. Přemýšlel, jestli Victorie tuší, jak moc pro něj ten malý dárek znamená.

Nejspíš ne. Momentálně není schopna přemýšlet o ničem jiném, než o své uražené pýše.

Sám užasl nad tím, jak hluboce na něho Strelitzie zapůsobila. Snad to bylo proto, že to byl první dárek, který od smrti své matky dostal od nějaké ženy. Medailonek s pramínkem černých vlasů, který mu před čtyřmi lety věnovala Jessica Athertonová, odmítl počítat.

Vtiskla mu ho do dlaně, když plačky odmítla jeho nabídku k sňatku a vysvětlila mu, k čemu ji váže povinnost. Jednou v předvečer bitvy hodil medailonek do zákopu.

Lucas dopil poslední kapku portského a chvíli přemítal nad prázdnou lahví. Pak přemítal nad prázdným lůžkem, které ho očekává.

Kdyby to celé neprasklo, byl by teď ještě ve svém londýnském domě a chystal by se dnes večer opět přelézt jistou zahradní zeď. Jeho nespoutaná, vášnivá noční společnice by dychtivě očekávala své půlnoční dobrodružství.

Všechno je ale teď jinak. Už se s tou malou uličnicí oženil a nějak musí najít způsob, jak s ní zacházet. Odmítá do konce života žít s trucující ženou a už vůbec ne spát v posteli sám.

Pro Victorii je tak zatraceně snadné být ke každému milá, pomyslel si Lucas rozhořčeně, když vstával ze židle. Proč by

nemohla věnovat trochu vlídnosti vlastnímu manželovi? Musí si přece uvědomovat, že poslední dobou neměl ve svých činech moc na vybranou.

Muž v jeho postavení nemá jinou možnost, než si za každou cenu sehnat dědičku. Victorie je dost stará na to, aby věděla, jak to se sňatky chodí. V každém případě už se stalo a Victorii nezbývá, než aby svou situaci rozumně přijala a projevila trochu pochopení. Tohle trucování musí přestat. Její špatnou náladu už dál tolerovat nebude.

Nehodlá dlouho tolerovat ani to, že spí v posteli sám. Je teď ženatý muž, a to mu dává jistá práva a privilegia.

S rostoucím odhodláním se Lucas odebral z jídelny a vyšel po schodech nahoru. Udělá dneska večer ještě jeden pokus promluvit si s Victorií. Jestli však bude i nadále odmítat ho poslouchat, přísahá, že přijde na jiný způsob, jak její vzdorovitost zkrotit.

Jeho komorník Ormsby byl v hlavní ložnici a rozbaloval. Když Lucas vstoupil, překvapeně na něho pohlédl.

„Dobrý večer, pane. Ráčíte se dnes na lože odebrat brzy?“

„Ano, vlastně ano. Řekni Griggsovi, ať pošle služebnictvo také spát. Byla to pro všechny dlouhá cesta.“

Ormsby přikývl. „Budete něco potřebovat na svou nohu, pane? Po tolika hodinách v sedle vás většinou trápí.“

„Právě jsem dopil lahev portského. To by mělo stačit.“

„Výborně, pane.“ Ormsby se po pokoji pohyboval se sympatickou účelností. „Nan mi řekla, že lady Stonevalová se už rovněž odebrala na lože. Zdá se tedy, že zde budeme dodržovat poněkud jiný režim než ve městě.“

„Tím lépe. Dávám přednost venkovu před nároky městského života.“ Lucas si bezděky třel bolavou nohu. Lezení přes tu prokletou zahradní zeď mu tedy chybět určitě nebude. Ani neustálé starosti o bezpečí a utajení totožnosti své společnosti, zatímco ona si bezstarostně chodí po hráčských doupatech, nevěstincích a zapadlých nočních ulicích Londýna.

Za několik minut se Ormsby vzdálil. Lucas počkal, až utichne ozvěna jeho kroků, vzal svíčku a přistoupil ke spojovacím dveřím. Z Victoriiny ložnice se neozýval žádný zvuk. Možná už je v posteli a spí.

Tiše otevřel dveře a v duchu si říkal, že má nezadatelné právo jít do ložnice své ženy. Klika mu v ruce tiše cvakla. Přemítal, jestli se Victorie pokoušela dveře zamknout. Pro jistotu klíč včas vytáhl.

Její ložnice byla ponořena do tmy, jen oknem dovnitř pronikalo bledé světlo. Victorie zjevně ráda spala při rozsvětených závěsech, všiml si. Dost neobvyklý zvyk.

S pomocí svíčky a měsíčního světla Lucas rozeznal štíhlou postavu své ženy zachumlanou pod pokrývkou. Ucítil, jak se mu stáhly břišní svaly.

Světlo svíčky bohužel odhalilo i omšelé závěsy, špinavý koberec a oprýskaný nábytek. Lucasovi bylo trapně. Nový domov, který Vicky poskytl, rozhodně nedosahuje úrovně, na níž byla zvyklá.

Přikročil k posteli a přemýšlel, jak jí oznámit, že si přišel činit nárok na své manželské právo.

Cestou po schodech nahoru si v duchu sestavil dosti obsírnou řeč o povinnostech manželky a právech manžela, ale teď mu připadala značně nepřesvědčivá. Co bude dělat, jestli ho už Victorie prostě nebude chtít, napadlo ho ponuře.

Avšak v okamžiku, kdy se mu tato myšlenka vynořila v hlavě, padlo teplé světlo svíčky na zlatavý jantarový přívěsek, který jí svůdně spočíval mezi řadry.

Ještě ho má na sobě.

Lucase zaplavila úleva. Všechno přece jen není ztraceno, pomyslel si radostně.

Jakmile mu to vědomí vlilo oheň do žil, Victorie se na polštáři neklidně zavrtěla. Řasy se jí zachvěly a pak nečekaně otevřela oči, pohlédla přímo na něj a zaječela.

„Proboha ne, ne. Jdi ode mě pryč.“

Lucas šokovaně sledoval, jak se Victorie v posteli prudce posadila. Natáhla ruku, jako by ho chtěla odehnat. Mýlil se. Nesnese pomyšlení, že by k ní přišel do lože. Útroby se mu stáhly.

„Panebože, Vicky...“

„Nůž. Dobrý Bože, nůž.“ S hrůzou zírala na svíčku. „Ne, prosím, ne.“

Lucasovi konečně došlo, že je ještě v polospánku. Zřejmě ji vzbudil z noční můry a ještě se z ní nevzpamatovala.

Rychle položil svíčku na nejbližší stůl a uchopil Victorii za ramena. Otevřela ústa k výkřiku, oči upřené na někoho, koho viděla jen ona.

Lucas jí zatřásl. „Victorie, nech toho.“

Když její oči stále nereagovaly, udělal to, co občas dělával, když některému vojákovi v bitevní hysterii povolily nervy a začal šilet. Napřáhl ruku s chladnou vypočítavostí jí vyťal dost ostrý políček.

To ji zarazilo. Zalapala po dechu, zmateně zamrkala a konečně pohlédla na jeho tvář.

„Lucasi,“ vydechla. „Bože, to jsi ty.“ Tlumeně vykřikla úlevou a padla mu do náruče. Tiskla se k němu, jako by byl anděl seslaný z nebe, aby ji zachránil z horoucích pekel.

Z haly byly slyšet spěšné kroky a pak se ozvalo úzkostlivé zaklepání na Victoriiny dveře. „Madam? Paní? To jsem já, Nan. Jste v pořádku?“

Lucas se neochotně vymanil z Victoriina křečovitého sevření. Tiše zasténala na protest a on ji konejšivě pohládl.

„Pšš, miláčku. Musím uklidnit tvou komornou. Hned jsem zpátky.“

Šel ke dveřím, otevřel je a uviděl Nan nervózně přešlapující v hale.

„Byla jsem na schodech, zrovna jsem šla spát, když jsem zaslechla, jak paní vykřikla.“ Nan k němu zvedla pohled, v němž se v mihotavém svitu svíčky zračilo mírné podezření. „Je všechno v pořádku?“

„Ano, nic jí není. Je to moje chyba. Probudil jsem ji ze zlého snu.“

„Ach, napadlo mě to.“ Naniny oči přestaly hledět vyčítavě. „Chudinka. Trpí nočními můrami už posledních několik měsíců. Myslím, že to je taky důvod, proč si tuhle sezonu tolik oblíbila londýnské večírky a plesy. Může na nich být až do rána. Ale vypadá to, že těmi můrami bude zas trpět, teď když tu na venkově chodíme spát se slepicemi. Možná bych měla mít pokoj blíž k ní.“

„Nemusíš si o ni dělat starosti, Nan. Nezapomeň, že má teď manžela. Dobře se o ni postarám. Jsem mnohem blíž než ty.“

Nan zrudla a rychle přikývla. „Ano, pane. No, tak já půjdu.“ Udělala malé pukrle a spěšně odešla.

Lucas zavřel dveře a obrátil se k posteli. Victorie ho pozorovala ze tmy a rukama si objímala pokrčená kolena. V matném světle vypadaly její oči jako kola od vozu.

„Omlouvám se, Vicky. Nechtěl jsem tě tak náhle vytrhnout ze sna,“ pravil Lucas.

„Proč ses vůbec vplížil do mé ložnice?“

Vzdychl, protože si uvědomil, že okamžik její zranitelnosti vyprchal. „Chápu, že to pro tebe bude jistý šok, Vicky, ale máš manžela a manželé mají právo se vlíznout do ložnice svých žen.“ Šel k posteli a sedl si na kraj. Její nepřátelský pohled ignoroval. „Tvá komorná říká, že poslední dobou trpíš často nočními můrami. Myslíš, že pro to existuje nějaký důvod?“

„Ne.“

„Ptám se tě jen proto, že sám občas taky mívám špatný sen,“ pravil tiše.

„To má asi čas od času každý.“

„Ano, ale můj sen je velmi určitý a pokaždé stejný. Tvůj také?“

Zaváhala. „Ano.“ Potom, zřejmě ve snaze změnit téma, se rychle zeptala: „O čem se ti zdá, můj pane?“

„O tom, že jsem uvízlý pod koněm uprostřed válečného pole plného mrtvých a umírajících vojáků.“ Lucas se zhluboka nadechl a zahleděl se do mihotavého plamene svíčky. „Někteří ti vojáci umírají strašně dlouho. Pokaždé, když se mi ten sen zdá, musím poslouchat jejich nárek a agonii. Sám prožívám muka, zda zemřu nebo ne, přemítám, jestli mě ti lidští supi, kteří po bitvě chodí okrádat mrtvé, jednoduše podříznou a jednou provždy to se mnou skončí.“

Victorie sotva slyšitelně zalapala po dechu a zlehka se dotkla rukávu jeho županu. To Lucase přimělo, aby se vrátil pohledem k její tváři.

„To je strašné,“ zašeptala Victorie. „Panebože, Lucasi, to je děsivé. Tvůj sen je ještě horší než můj.“

„O čem se zdá tobě, Vicky?“

Sklopila oči a prsty sevřela cíp pokrývky. „Já ve svém snu vždycky stojím nahoře na schodišti. Pronásleduje mě... muž. V jedné ruce má svíčku a v druhé dýku.“

Lucas vyčkával. Tušil, že je za tím víc. To, jak zaváhala před slovem muž naznačovalo, že její noční můra má tvář, kterou zná. Bylo však zřejmé, že nehodlá svůj sen podrobněji vylíčit a Lucas nechtěl narušit křehké pouto důvěry, které s ní právě navázal, necitlivým vyptáváním.

Konec konců, usoudil Lucas, se k ní dnes večer přiblížil víc, než se mu kdy podařilo od té osudné noci v hostinci, když se s ní miloval. Bude moudré, když na ni nebude vyvíjet příliš velký nátlak.

Strategie, připomněl si důrazně. Z dlouhodobého hlediska člověk vždycky dosáhne víc strategií než silou.

Potlačil zasténání a vstal. „Jsi už v pořádku?“

Rychle přikývla a napůl se vyhnula jeho pohledu. „Ano, děkuji. Jsem.“

„Tak ti tedy přeji dobrou noc. Zavolej, kdybys mě potřebovala, Vicky.“

Přinutit se, aby se vrátil do svého pokoje, byla nejtěžší věc, kterou Lucas v poslední době udělal.

11

Následujícího odpoledne hledala Victorie únik od chladně zdvořilé, tiché války, která zuřila mezi ní a Lucasem, v nedalekém lese, kam se uchýlila se svým skicářem. Chvíli se jen tak procházela, až si našla pohodlné místo na kopci pod stromy, kde měla výhled na zanedbaná zemědělská pole a usedlosti. Viděla odtud chalupy, které nutně potřebovaly opravit, rozryté cesty, které bylo třeba udržovat, pole, která z velké části ležela ladem. Věděla, že Lucas je právě někde na jednom z těch polí. Naplánoval si na odpoledne v doprovodu svého správce inspekci polností.

Je tu třeba udělat spoustu práce, musela uznat Victorie. Může svému manželovi vytýkat leccos, její peníze však očividně hodlá použít na dobré účely. Nic zatím nenaznačovalo, že by je měl v úmyslu utratit za víno, ženy a zpěv.

Jenže Lucas není lehkomyšlný člověk, bez ohledu na svou pověst zdatného hazardního hráče.

Victorie se zamračila nad svými stísněnými, zmatenými myšlenkami a raději upřela pozornost na rostlinky a traviny kolem sebe. Vycvičeným zrakem utrhla několik známých druhů. Pak si všimla nezvyklého trsu hub, a ten okamžitě upoutal její zájem. Otevřela skicář.

Tohle potřebuje. Najít dočasný duševní klid, který jí může poskytnout právě kreslení a malování.

Victorie zachycovala každý detail křehkých hub a na dlouho se zcela ponořila do práce. Čas rychle ubíhal a napětí nevítaného manželství alespoň na chvíli pominulo.

Když skončila s houbami, načrtla několik zajímavých suchých listů, které byly nedaleko hojně napadané. Po listech objevila krásnou pýchavku. Kreslit pýchavky vyžadovalo zvláštní umění. Nebylo snadné dosáhnout té správné nadýchanosti, aniž člověk obětoval jediný detail. Botanická kresba byla vzrušujícím spojením vědy a umění. Victorie ji milovala. O dvě hodiny později konečně zavřela skicář a opřela se o kmen stromu. Zjistila, že se cítí mnohem líp. Klidnější a vyrovnanější. Teplé odpolední slunce ji příjemně hrálo a statky v údolí nevypadaly tak ponuře. Stonevale má naději,

napadlo ji bezděky. Lucas tohle panství zachrání. Jestli to někdo dokáže, tak Lucas.

S jejími penězi, samozřejmě.

Avšak ani ta představa ji nepopuzovala tolik jako dřív. Do mysli se jí vkradla zrádná myšlenka. Možná měl Lucas včera při večeři v něčem přece jen pravdu. Co tak moc užitečného se svými penězi v minulosti udělala?

Nicméně to jsou její peníze. Victorie se zamračila, vstala a smetla si z vycházkových šatů listí. Nesmí zapomenout, že je nevinnou obětí.

* * *

O tři dny později se Victorie vypravila do vesnice. Chtěla jet na koni, neboť ze sedla by měla lepší výhled na svůj nový domov, ale Lucas okamžitě zasáhl.

„Nedovolím, aby se hraběnka ze Stonevale poprvé objevila na veřejnosti na koňském hřbetě. V tomto případě je nutno dodržet určité konvence, má paní. Buď pojeděš v kočáře v doprovodu komorné a lokaje, nebo vůbec ne,“ prohlásil.

Jelikož její vztah s Lucasem byl momentálně v křehké rovnováze, rozhodla se Victorie tentokrát se s ním nedohadovat.

Ukázalo se to jako moudré rozhodnutí. Uvědomila si, že když nebude svému manželovi pokaždé vzdorovat, ulehčí život nejen sobě, ale i celému služebnictvu na Stonevale.

Hryzalo ji, že mu tím ustupuje a vzdává se v jeho prospěch jisté části svého území, ale pravdou bylo, že ji namáhalo být čtyřiaadvacet hodin denně neustále připravena k útoku. Dosud byla zvyklá být s Lucasem šťastná, nikoli s ním bojovat.

Udržovat v domácnosti alespoň zdání míru mělo také jisté očividné výhody, připustila si neochotně. Nedalo se popřít, že na oplátku za její rozvahu a jistou shovívavost Lucas ubral ze své šokující strohosti a chladu, s nímž s každým jednal. Ten člověk kolem sebe šířil takovou autoritu, že se každý mohl přetrhnout, aby mu vyhověl.

Victorie měla za to, že Lucasovy velitelské schopnosti jsou částečně produktem jeho vojenské minulosti. Tušila však, že je má ze značné části dané. Byl rozený vůdce.

A rozený vůdce má aroganci v krvi. Ovšem bez ní a dalších vůdcovských vlastností by Lucas neměl vůbec šanci zachránit stonevalské panství.

Victorie o tom přemítala, zatímco kočár sebou házel po rozbité cestě.

Musela uznat, že náznaky Lucasovy tvrdé, nekompromisní povahy zaznamenala už před svatbou. Právě to ji na něm částečně přitahovalo. Pravdou však je, že s jeho panovačností nepřišla přímo do styku. Lucas se jí přece záměrně dvořil. Je přirozené, že nepříjemné stránky své povahy před ní skrýval.

„Snad vážně nechcete nakupovat v téhle díře, madam?“ ozvala se Nan, když kočár vjel na hlavní silnici ve vesnici. „Sotva se to podobá Bond Street nebo Oxford Street.“

„Ne, to samozřejmě ne. Ale taky nejdeme kupovat plesové šaty. Mým cílem je podívat se jen kolem a setkat se třeba s pár lidmi, s nimiž Stonevale denně obchoduje. Tohle je náš nový domov, Nan. Musíme poznat své sousedy.“

„Když myslíte, madam.“ Nan nevypadala příliš přesvědčeně.

Victorie se pousmála a rozhodla se na ni zapůsobit z praktičtějšího hlediska. „Vidělas, jak to na Stonevale vypadá. Dům je v hrozném stavu. Příšerném. Lord Stonevale je příliš zaneprázdněn starostí o sedláky, než aby se zabýval vedením domácnosti, a pochybuji, že jako bývalý voják by vůbec věděl, jak na to.“

„To je asi pravda. Opuštěte, že jsem tak smělá, ale vést rozsáhlou domácnost, jako je Stonevale, je ženina práce, madam.“

„Bohužel máš asi pravdu, Nan. A zdá se, že ten úkol připadl mně. A když už tu musíme žít, měli bychom to místo přivést do pořádku, aby bylo obyvatelné. Pokud budeme utrácet peníze na jeho zvelebení, měli bychom co nejdříve utratit ve vesnici. Lidé jsou tu svými výdělky na Stonevale závislí.“

Nan se po tom malém výkladu rozjasnila tvář. „Chápu, co myslíte, madam.“

Lidé vycházeli z krámků a malých, zašlých krčem, aby se podívali, jak stonevalský kočár důstojně projíždí rozrytou silnicí.

Pár jich váhavě zamávalo na pozdrav, ale celkový nedostatek nadšení přivítat novou paní Stonevale byl skličující. Victorie přemítala, zda je jim nesympatická ona osobně, nebo zda jde jen o projev všeobecné nechuti a nedůvěry k stonevalským pánům. Vzhledem k tomu, jak bylo panství a lidé v něm za minulého pána zanedbávání, to nemohla vesničanům vyčítat.

Ubozí lidé, pomyslela si a hryzla se do rtu. Mnoho toho vytrpěli. Tady by peníze mohly dosáhnout mnohého.

Uprostřed vesnice si Victorie všimla malého krámku se střízním zbožím. „Myslím, že tady bychom mohly začít s nákupy nejlépe.“

Nan dokázala udržet jazyk za zuby, i když její názor na celé místo byl jasný.

Když Victorie s lokajovou pomocí vystupovala z kočáru, pobaveně sledovala povýšený výraz své komorné.

Jasně jarní slunce plně ozářilo hluboký jantarový odstín jejích šatů a zdůraznilo zlatý lesk medových vlasů. Pískově žluté péro na malém žlutém kloboučku pohlavalo v jarním vánku a jantarový přívěsek, který měla na krku, se třpytil v slunečních paprscích a vyzařoval vlastní hřejivou zář. Lidé na ulici na ni bez hlesu fascinovaně hleděli.

Potom jedna malá holčička, která ji pozorovala z bezpečí za mamčinou sukní, najednou vyrazila radostný výkřik a rozběhla se přes ulici přímo k Victorii.

„Jantarová paní, Jantarová paní,“ volalo děcko nadšeně, když k ní bosky běželo. „Krásná Jantarová paní. Vrátila ses. Moje babička to říkala. Říkala, že budeš mít medově zlaté vlasy a zlatý šaty.“

„No tak,“ okřikla ji přívětivě Nan a vykročila, aby zasáhla. „Nechceš přece naši paní zablátit šaty, co? No tak, děvče. Utíkej honem zpátky k mámě.“

Holčička ji ignorovala, hbitě ji oběhla a chňapla špinavou ručkou po Victoriině žluté sukni.

„Dobrý den,“ řekla Victorie s milým úsměvem, „jakpak se jmenuješ?“

„Lucy Hawkinsová,“ odpověděla holčička pyšně a zvedla k ní pohled plný obdivu. „Támhle je moje mamka. A támle moje starší sestra.“

Žena, kterou Lucy označila za svou matku, už spěchala k ní se zděšeným výrazem na tváři. Mohla být asi tak o pět let starší než Victorie, ale vypadala, jako by byla starší o dvacet let.

„Strašně se omlouvám, paní. Je to jen dítě. Nemyslela tím nic zlého. Neví, jak se chovat k lepším lidem. Moc jich tady neviděla. Myslím těch lepších lidí.“

„To je v pořádku. Nic neprovedla.“

„Že ne?“ Ženě se v tváři zračil nelíčený úžas. „Vždyť vám zamazala šaty, paní,“ ukázala na otisky špinavých prstů na jantarově žlutém mušelínu pro případ, že by si toho Victorie nevšimla.

Victorie se neobtěžovala na skvrny ani pohlédnout. „Jsem jí vděčná za vřelé přivítání. Lucy je první člověk ze vsi, s nímž jsem měla možnost se seznámit, kromě naší hospodyně paní Sneathové. Což mi připomíná, neměla by náhodou jedna z vašich starších dcer nebo jejích kamarádek zájem o práci v kuchyni? Zoufale potřebujeme pracovní sílu. Nechápu, jak mohl Stonevale existovat s takovou hrstkou lidí.“

„O práci?“ Žena překvapením otevřela ústa. „Opravdická práce v panském domě, mylady? Bože, to bysme vám byli tak vděční. Můj muž už nepracoval ani nepamatuju, stejně jako spousta jinejch tady v okolí.“

„Ujišťuji vás, že vděční budeme já a lord Stonevale.“ Victorie mrkla na hlouček zvědavců, který se kolem kočáru začal tvořit. „Popravdě řečeno budeme potřebovat hodně lidí. Jestli má někdo zájem o práci na zahradě, ve stájích nebo v kuchyni, ohlaste se, prosím, zítra ráno. Budete okamžitě přijati. Ted' mě omluvte, ráda bych se podívala do tohoto krámku ve vaší půvabné vsi.“

Když Victorie vykročila kupředu s Nan v patách, dav se uctivě roztoupil. Ještě na prahu krámku slyšela Lucyino povykávání o Jantarové paní.

O dvě hodiny později Victorie vplula do stonevalské vstupní haly. „Nemáte náhodou tušení, kde se nachází jeho lordstvo, Griggsi? Musím s ním okamžitě mluvit.“

„Pokud vím, je v knihovně s panem Satherwaitem, madam. Jeho lordstvo žádalo, aby při jednání se svým novým správcem nebylo rušeno.“

„Jsem si jista, že v mém případě udělá výjimku, a naopak mě těší, že ho zastihnu se Satherwaitem. To se mi velmi hodí.“ Victorie se usmála a svižně vykročila k zavřeným dveřím knihovny. Cestou si stahovala jemnou kozinkovou rukavičku.

Griggs přiskočil ke dveřím. „Odpusťte, madam, ale mám tu čest být ve službách jeho lordstva již několik měsíců a jsem hrdý na to, že jsem se naučil znát jeho požadavky. Mohu vás ujistit, že k nim především patří naprostá poslušnost.“

Victorie se chmurně usmála. „Věřte mi, znám lépe než ostatní Stonealovy rozmary. Buďte tak laskav, Griggsi, a otevřete dveře. Beru si zcela na zodpovědnost, vznikne-li z toho nějaké pozdvižení.“

Griggs, který si nedovolil odporovat své paní, otevřel dveře s výrazem hlubokého nesouhlasu.

„Děkuji, Griggsi.“ Victorie si stáhla druhou rukavičku a vešla do místnosti. Uviděla, jak Lucas ztmářeně vzhlédl od psacího stolu. Jeho výraz se však vzápětí změnil v překvapený, jakmile uviděl, kdo ho vyrušil.

„Dobré odpoledne, má paní.“ Lucas zdvořile vstal. „Myslel jsem, že jsi jela do vsi.“

„To jsem jela. Ale teď, jak vidíš, jsem se už vrátila. To mám štěstí, že jsem tě tu zastihla s tvým správcem.“ Usmála se na pana Satherwaita, vážného mladého muže, který seděl na druhé straně Stonealova psacího stolu. Správce položil účetní deník, který držel, vyskočil a hluboce se uklonil.

„Váš služebník, mylady.“

Lucas Victorii obezřetně pozoroval. „Co pro tebe mohu udělat, drahá?“

„Jen jsem tě chtěla informovat o pár maličkostech. Vyhlásila jsem ve vsi, že budeme přijímat lidi. Ti, kdo budou mít zájem, a počítám, že jich bude dost, dostali pokyn, aby se tu zítra ráno hlásili. Předpokládám, že pan Satherwaite se jich ujme. Promluvím si s Griggsem a paní Sneathovou o přesném počtu personálu, který potřebujeme k hladkému chodu domácnosti. Jelikož mám za to, že máš plno starostí s problémy svých pachtýřů, zajistím také pracovní síly pro údržbu parku a zahrady.“

„Chápu,“ řekl Lucas.

„Kromě toho se chci zmínit, že jsem ve vsi udělala několik větších nákupů. Kramáři je dodají zítra ráno. Postarej se, prosím, o to, aby jim byly účty proplaceny ihned. Je víc než zřejmé, že si nemohou dovolit čekat, až se k tomu sám rozhodneš, jak bývá zvykem.“

„Ještě něco, má paní?“ otázal se Lucas suše.

„Ano, seznámila jsem se při své cestě do vsi s vikářovou ženou paní Worthovou a pozvala jsem ji a jejího manžela zítra odpoledne na čaj. Budeme hovořit o tom, jaký druh dobročinnosti vesnice potřebuje. Buď tak laskav a přizpůsob svůj rozvrh tak, abys s námi mohl pobýt.“

Lucas vážně přikývl na znamení, že rozkaz bere na vědomí. „Podívám se, mám-li volno. Bude to vše?“

„Ještě ne. Musíme něco udělat s tou strašnou silnicí vedoucí do vsi. Cestování na ní je nanejvýš nepohodlné.“

Lucas přikývl. „Dám ji na seznam věcí, které potřebují opravit.“

„To udělej, můj pane. Myslím, že je to prozatím vše.“ Victorie se znovu vřele usmála na pana Satherwaita, který se tvářil ohromeně, otočila se na patě a vykročila ke dveřím. Na prahu se zastavila a ohlédl se přes rameno na Lucase. „Je tu ještě jedna věc, můj pane.“

„To mě nepřekvapuje,“ řekl Lucas. „Prosím, pokračuj. Máš mou plnou pozornost, má paní.“

„Co je to za nesmysl s Jantarovou paní?“

Lucasovy oči zalétly k jejímu přívěsku. „Kde jsi ten výraz slyšela?“

„Jedno děcko ze vsi mě takto podivně oslovilo. Jen jsem chtěla vědět, zda o tom něco víš. Zřejmě se jedná o místní pověst.“

Lucas letmo pohlédl na Satherwaita. „Povím ti, co o tom příběhu vím, později.“

Victorie pokrčila rameny. „Jak si přeješ, můj pane.“ Vyplula z knihovny a Griggs za ní tiše zavřel dveře. Majordomus ji pozoroval s vrcholně ustaraným výrazem.

„Nemějte obavy, Griggsi,“ pravila Victorie s vítězoslavným úsměvem, že se jí úspěšně podařilo narušit Lucasovu svatyni. „Můj pán má zuby, ale k tomu, aby kousl, je potřeba mnohem víc než jen drobného vyrušení jeho ženy.“

„Budu si to pamatovat, madam.“

V knihovně se Lucas opět posadil a sáhl po dalším ze stohu dokumentů. Uvědomil si, že na něho Satherwaite upírá zvědavý pohled.

„Jak vidíte, má žena se o panství aktivně zajímá,“ poznamenal Lucas.

„Ano, mylord. Zdá se, že ji místní záležitosti zaujaly.“

Lucas se spokojeně usmál. „Lady Stonevalová je velmi energická žena. Potřebovala svou pozornost zaměřit na něco zajímavého a podnětného.“

„Nákup v naší chudé vsi byl od ní velice milosrdný čin. Nedovedu si představit, že dáma s tak vytříbeným vkusem našla v našich ubohých krámcích něco, co by se jí opravdu hodilo.“

„Mám za to, že jejím cílem bylo učinit něco pro místní hospodářství,“ řekl zamyšleně Lucas. „Jsem jí za to vděčný. Zachránit Stonevale bude stát úsilí nás obou. Jak jsem řekl, je to pro nás výzva.“

Satherwaite pohlédl na horu účetních deníků a jiných dokumentů narovnaných na stole. „S prominutím, pane, ale zachránit tyto pozemky by zaměstnalo celý regiment.“ Podíval se na svého zaměstnavatele s obdivnou úctou, jakou často mladší muži cítí k těm starším, kteří bojovali ve válce. „Vy samozřejmě máte zkušenosti s vojenskými záležitostmi, pane.“

„Mezi námi dvěma vám, Satherwaite, musím říct, že úkol učinit ze Stonevale opět kvetoucí panství mi připadá nekonečně lákavější než válčení.“

Satherwaite, který očividně nechápal, jak může být něco víc vzrušující než válčení, moudře držel jazyk za zuby a otevřel deník, který před ním ležel.

Později téhož večera se Lucas pohodlně opřel o opěradlo židle, natáhl nohy k ohni a oddal se čistě mužskému potěšení, jež mu přinášel pohled na jeho ženu, jak po večeri v salonu nalévá čaj.

Byla to maličkost, ale připadalo mu, že symbolizuje mnohé. Nebyl tak pošetilý, aby si myslel, že se Victorie smířila se svým osudem, ale tento drobný úkon typický pro manželku mu připadal jako krok správným směrem.

Najednou si uvědomil, že na rozdíl od většiny mužů neměl dosud příležitost přemítat nad drobnou každodenní rutinou, která z domácnosti činí domov. Dříve si ji každopádně neuvědomoval. Až teprve nyní, když si pořídil manželku, zjistil, že se mu nedostává automaticky všech pozorností, které člověk s ženou obvykle získá.

Poslední tři dny žil ve stavu vojenského příměří, které se každou chvíli hrozilo zhroutit a přejít v otevřenou válku. V domě nebylo postaráno o nic jiného než o naprosté nezbytnosti, jako je jídlo a vynášení nočníků. Griggs začínal být zoufalý. Paní Sneathová vyhrožovala, že kvůli přepracování odejde.

Avšak od chvíle, kdy se Victorie vrátila ze vsi, se věci začaly měnit. Lucas si uvědomil, jak žízní po každé kapce rodinné pohody. Jednou takovou kapkou bylo, že mu Victorie nalávala čaj. Byla to první kapka, kterou od sňatku okusil.

„K té pověsti o Jantarové paní, můj pane,“ připomněla mu Victorie chladným tónem, když mu podávala šálek čaje. „Ráda bych teď slyšela podrobnosti, budeš-li tak laskav.“

„Přiznám se, že celou pověst neznám.“ Lucas si zamíchal čaj a přemýšlel, jak rozhovor co nejvíc protáhnout. Victorie poslední dobou chodila spát velmi brzy. „Můj strýc se o ní stručně zmínil před svou smrtí. Bylo to v souvislosti s přívěskem, který mi dal.“ Zamračil se a litoval, že k jantarovému přívěsku zavedl pozornost. Victorie zřejmě ani nebrala na vědomí, že ho má čtyřiaadvacet hodin denně na krku. „Chtěl jsem slyšet celý příběh, ale musíš chápat, že strýc byl zatrpklý, nevrlý stařec. Navíc, když jsem ho viděl, byl na smrtelné posteli a nebyl tudíž v dobrém rozmaru.“

„Co ti vyprávěl?“

„Jen to, že se ten přívěsek v rodině předává z generace na generaci. Patrně patřil prvnímu lordu ze Stonevale. Můj strýc řekl, že víc informací mohu získat od vesničanů. Ptal jsem se na to paní Sneathové. Jak víš, byla ze služebnictva skoro jediná, kdo po smrti toho starého protivy zbyl. Všechny ostatní vyhnal.“

„Pokračuj, co řekla paní Sneathová?“

Lucas na ni pohlédl a viděl, jak jí v krásných očích hoří plamínek zvědavosti. „Paní Sneathovou znáš, a tudíž víš, že není právě upovídaná. Řekla mi však, že vesničané dětem vypráví příběh o prvním lordu ze Stonevale a jeho paní. Říkalo se mu Jantarový rytíř kvůli barvám, s nimiž jezdil do boje.“

„Takže on byl také válečník,“ zabručela Victorie s pohledem upřeným do ohně.

„Většina mužů, kteří získali tak veliké panství jako Stonevale, byli válečníci,“ podotkl Lucas suše.

„A jeho ženě říkali Jantarová paní?“

Lucas přikývl. „Podle legendy se měli moc rádi a byli oddáni svým pozemkům a lidem, kteří na nich žili. Pod jejich správou Stonevale prosperovalo. Následovalo několik generací šťastně ženatých mužů a panství vzkvétalo. Lidé začali říkat, že jeho blahobyť závisí na štěstí pána a paní, kteří žijí v jeho panském sídle.“

Victorie se zamračila. „To je dost pochybný základ pro blahobyť celé oblasti.“

„Je to jen pověra, Vicky.“

„Já vím, ale...“

Lucas ji hbitě přerušil. „Podle paní Sneathové se ve vsi začalo říkat, že hrabata ze Stonevale se musí oženit z lásky, nebo bude panství trpět. Vzhledem k jeho velkému bohatství bylo pro každého následujícího hraběte pohodlné ženit se raději z lásky než z praktických, finančních důvodů.“

„Velmi pohodlné. Nemuseli se tedy ženit pro peníze s výjimkou současné generace, že?“

Lucas spěšně pokračoval. Tušil, že tím směrem je velmi tenký led. „V každém případě došlo před třemi generacemi k tomu, že se hrabě ze Stonevale zamiloval do mladé dívky, která však už zřejmě dala srdce jinému.“ Lucas se odmlčel. „Nejen své srdce, ale zjevně i svou poctivost. Její rodina ji honem provdala, protože věděla, že nosí dítě někoho jiného, druhorozeného syna bez vindry, který prchl do Ameriky poté, co se dozvěděl, že se provdala za hraběte ze Stonevale.“

„Chudinka. Jak je smutné, že byla přinucena k sňatku s mužem, kterého nemilovala. Ale její rodina zřejmě nechtěla přijít o příležitost mít z dcery hraběnku,“ řekla Victorie s náznakem hořkosti.

„Patrně ne,“ souhlasil Lucas. „Ale když už přetékáš soucitem pro tu mladou dámu, mohla bys ho část věnovat i mému předku, který se ocitl v manželství s ženou, která o svatební noci nebyla právě panna.“

Victoriin pohled se stal ještě mrazivější. „No a? Jak si jistě vzpomeneš, ani já jsem do tohoto manželství nepřišla jako panna.“

„To se dá přece stěží srovnat, když jsem byl jediný, s kým jsi před svatbou spala. V každém případě,“ dodal Lucas a cítil se teď sám trochu nebezpečný, „jsme ani svatební noc neměli, takže je tvá poznámka zbytečná.“

„Víš, Lucasi, nechápu, proč by tvůj předek, ty nebo jiný muž měl mít právo očekávat, že jeho žena bude o svatební noci panna. Vy muži se rozhodně nenamáháte zůstat neposkvrnění až do své svatební noci.“

„Jde tu přece o to, aby měl člověk jistotu, že narozené děti jsou jeho vlastní.“

Victorie pokrčila rameny. „Teta Cleo mi řekla, že od té doby, co muži domýšlivě trvají na panenství, vymýšlejí ženy nejrůznější způsoby, jak je předstírat. Dokonce i když má muž jistotu, že žena je o svatební noci panna, stejně to nezaručí, že jeho děti nejsou ve skutečnosti potomky jeho lokaje, nemám pravdu?“

„Victorie...”

„Ne, mně se zdá, můj pane, že jediný způsob, jak může mít muž relativní jistotu, že jeho děti jsou opravdu z jeho krve, je, bude-li plně důvěřovat své ženě a vědět, že jí může věřit, když mu tvrdí, že jsou opravdu jeho.“

„Já ti důvěřuji, Victorie,“ řekl Lucas tiše.

„No, jak správně říkáš, nás se to přece netýká, že?“

„Není tomu tak zcela,“ zabručel. „Victorie, můžeme, prosím tě, pokračovat s tou pověstí?“

Zamrkala a věnovala se čajové konvici. „Ano, jistě. Laskavě pokračuj ve vyprávění, můj pane.“

Lucas upil doušek čaje a přemýšlel, jak mohl kruci připustit, aby se rozhovor dostal takhle na scestí. „Hrabě měl jisté podezření, ale žádné důkazy. Protože však svou ženu velmi miloval, rozhodl se, že bude věřit tomu, čemu chtěl. Fungovalo to, dokud se dítě nenarodilo mrtvé. Jeho paní tak přemohl žal, že přišla o rozum. V zoufalství se mu se vším přiznala, neštěstí přičetla svému muži za to, že jí znemožnil, aby se vdala za svou lásku, a prohlásila, že je tak nešťastná, že chce umřít. Vzápětí se tak také stalo.“

Victorie mu pohlédla do obličeje a v jejích jantarových očích se zračilo podezření. „Jak?“

„Nedívej se na mě tak. Nezabil ji. Prostě se nezotavila z porodu. Paní Sneathová říká, že podle legendy tolik toužila zemřít, až ji zabila horečka.“

„Jaký tragický příběh. Co dělal hrabě?“

„Začal být zatrpklý a cynický ke všem ženám. Rodina na něj vyvíjela nátlak, aby zajistil dědice, a tak se nakonec znovu oženil. Ale už ne z lásky. Z jeho strany šlo čistě o obchod a jeho druhé manželství se sotva dalo považovat za spokojené. Poté, co se kýžený dědic narodil, spolu manželé trávili minimálně času a zřejmě zcela mimo Stonevale.“

„A tehdy to s panstvím začalo jít z kopce?“

Lucas přikývl. „Ano. Podle pověsti i podle záznamů a účetních knih. Několik jsem jich dnes ze zvědavosti prošel a musím říct, že od toho katastrofálního manželství tři generace nazpět lze skutečně vysledovat postupný úpadek celého panství.“

„Opravdu?“

„Opravdu. Následující hrabě, otec mého strýce, nebyl jen zatrpklý a chladný člověk, ale také zhýralec a špatný hazardní hráč. Začal

tradici, kdy hrabata ze Stonevale trávil více času v hernách než starostí o své polnosti. On se také nakonec oženil, ale ne z lásky. Jakmile se můj strýc narodil, šli si jeho otec a matka každý po svém,“ vyprávěl Lucas.

„A úpadek panství pokračoval. Tomu se lze při takovém nedostatku zájmu o ně sotva divit. Co tvůj strýc?“

„Maitland Colebrook se nikdy neobtěžoval oženit, natož z lásky. Místo toho se soustředil na to, aby utratil vše, co z rodinného majetku zbylo. Vyždímal panství do poslední kapky a pak se uchýlil na venkov, aby spílal svému nešťastnému osudu.“

„Tak proto jsou vesničané dneska tak chudí.“ Victorie zamyšleně hleděla do ohně. „Zajímavé.“

Lucas studoval její profil a přemýšlel, co by se stalo, kdyby ji přitáhl k sobě na klín a políbil. Oddala by se jeho polibku tak jako v minulosti, nebo by mu nehty vyškrábala oči a ostrým jazykem ho rozsekala na kusy? Jedno je jisté, pomyslel si, až jednou konečně dojde k tomu, že ji vezme do náruče, bude to pro obě strany skutečné dobrodružství.

„To je velice zajímavé, že tě Hawkinsovic děčko ve vsi nazvalo Jantarovou paní,“ poznamenal tiše.

„Proč? Očividně jí vyprávěli tu pověst, a když mě viděla oblečenou do tmavě žluté barvy, došla k typicky dětskému závěru.“

Lucas sledoval, jak ve světle ohně její hnědé vlasy hrají odstínem zlaté a jantarové. „Víš, nejsem si jist, že její závěr byl tak nesprávný. Je na tobě rozhodně něco jantarového. Tvoje oči, tvé vlasy, barvy, které nosíš.“

Blýskla po něm pohledem. „Prosím tě, Lucasi, nech těch nesmyslů.“

Nastavil šálek, aby mu nalila ještě čaj. „Není divu, že ta holčička chtěla věřit, že jsi Jantarová paní. Ještě jsem ti neřekl konec pověsti.“

Obezřetně se na něho podívala a nalila mu čaj. „Jak ta pohádka končí?“

„Říká se, že jednoho dne se Jantarový rytíř a jeho paní vrátí na stonevalské sídlo a Stonevale bude zase vzkvétat spolu s jejich láskou.“

„Jak roztomilý konec,“ řekla Victorie dotčeným tónem. „Jestliže však blahobyt celé oblasti záleží na tom, aby se pán a paní vzali z lásky, budou tu lidé muset počkat až na další generaci. Nový hrabě ze Stonevale se neoženil z lásky, ale pro peníze.“

„Kruci, Vicky...“

Už vstala. „Laskavě mě omluvte, můj pane, chci vám popřát dobrou noc. Jsem unavená.“

Lucas znovu zaklel a vstal. Počkal, dokud za ní nezaklaply dveře, pak odložil šálek s čajem a s chladnou rozvahou přešel na druhý konec místnosti, kde stála karafa s brandy.

Pomalu si masíroval bolavou nohu. Bude to dlouhá noc.

O tři hodiny později ležel Lucas v posteli, poslouchal tiché zvuky, které se ozývaly z vedlejšího pokoje, a kladl si otázku, zda od něj není pošetilé, že se dosud choval zdrženlivě. Možná tahle vyčkávací hra není tou nejlepší taktikou.

Zaslechl z pokoje další tichý šramot. Znělo to, jako by Victorie vstala z postele. Bylo zřejmé, že ještě nespí. Třeba se bojí usnout příliš brzy ze strachu, že bude mít další noční můru.

Vášeň, kterou by spolu mohli prožít, by na hony zahнала každý zlý sen, říkal si. Jako starostlivý manžel má povinnost poskytnout jí každou útěchu, i kdyby to musel udělat násilím.

Odhodlaně odhodil pokrývku a sáhl po županu. Už to zašlo dost daleko. Ať tak či onak, musí navázat normální manželské vztahy a začínalo být nad slunce jasnější, že jeho dobrovolná zdrženlivost nemá na její vzdorovitost pražádný účinek.

Jinými slovy, pomyslel si chmurně, se nedá říct, že by mě zrovna prosila, abych se s ní miloval.

Právě když zvedl ruku, aby zaklepal na spojovací dveře, uslyšel, jak se dveře její ložnice tlumeně otevřely a zase zavřely. Tiše stiskl kliku a vstoupil do prázdné ložnice své ženy.

Zmocnil se ho vztek a panika. Přece není tak hloupá, aby utíkala uprostřed noci. Pak si vzpomněl, že přesně na to je Victorie zvyklá. Dokonce ji sám učil, jak se to dělá.

Lucas položil svíčku a bleskově si natáhl kalhoty, boty a košili. Za pár minut už hbitě procházel halou. Instinkt mu napověděl, že Victorie odešla kuchyňským východem. Sám by si ho vybral, kdyby se chtěl tajně vykrást z domu. Spěchal za ní.

Po několika minutách se vynořil z domu. Victorie tiše stála v neudržované, zarostlé zelinářské zahradě. Měla na sobě svou dlouhou žlutou pelerínu s kapucí, aby se chránila před chladem, a její štíhlou postavu zalévalo měsíční světlo. Zachvátily ho vzpomínky na

všechny ty noci, kdy s ní měl dostaveníčko v zahradě její tety, a vzbudily v něm palčivou touhu.

Tohle je jeho žena a on ji chce.

Lucas pomalu a nehlučně vystoupil ze stínu. Ona však jeho přítomnost vycítila a obrátila se k němu. Zalapal po dechu.

„Schází mi naše noční schůzky v zahradě,“ řekl tiše.

„Dvořil ses mi neobyčejně chytře, když jsi mi slíbil noční dobrodružství, že? Podlehla jsem tomu lákadlu, jako bych nepodlehla žádnému jinému.“

Útroby se mu stáhly nad tichou trpkostí jejích slov. „Chtělas hledat dnes v noci dobrodružství sama, Vicky? Pochybuji, že tu ve vsi jsou nějaká hráčská doupata, nevěstince nebo hostince plné mladých lordů a jejich operních tanečnic.“ Šel k ní, až od ní stál jen malý kousek.

„Chtěla jsem se pouze projít,“ odpověděla tiše.

„Dovolíš mi, abych tě doprovodil?“

„Mám na vybranou?“

„Ne.“ Jako bych jí mohl dovolit, aby se tu v noci sama potloukala, pomyslel si Lucas. „Kam jsi měla namířeno?“

„Nevím. Moc jsem o tom nepřemýšlela.“

Rychle uvažoval a snažil se vzpomenout si, co všechno viděl za posledních pár dní, když projížděl své pozemky. „Nedaleko odsud je prázdná lovecká chata. Myslím, že patřivala hajnému, když tu na Stonevale ještě nějaký byl. Co kdybychom šli tam a zpátky?“

„Dobrá.“ Zmlkla.

„Je krásná noc, že?“

„Dost chladná,“ odpověděla s odstupem.

„Ano,“ souhlasil Lucas a hbitě přemýšlel. Před chalupou bylo ještě narovnané dříví na oheň, vzpomněl si. Škoda, že to tam včera nenařídil uklidit, když chatu prohlížel. Zakopl o neexistující kámen a přidušeně zasténal. „Co ti je?“ zamračila se Victorie znepokojeně. „Nic zvláštního. Dneska se mi zase ozývá bolavá noha.“

Snažil se, aby to vyznělo statečně a věčně.

„Vážně, Lucasi, člověk by si myslel, že už ses poučil, že nemáš chodit na chladný noční vzduch, když tě bolí noha.“

„V tom máš nepochybně pravdu, má paní. Ale zdá se, že ty máš v oblíbě pobíhat po nocích venku, a já tudíž nemám na vybranou, než tě doprovázet.“

„Měl jsi lovit dědičku, která takové záliby nemá,“ řekla mu.
„Dokonalá slečna Pilkingtonová by pro tebe byla jako stvořená.“

„Myslíš? Musím přiznat, že ji Jessica Athertonová měla na seznamu, ale já jsem k ní nedokázal pocítit žádné nadšení. Na představě, že bych byl ženatý se slečnou Pilkingtonovou, bylo něco trochu nudného. Jak jste spolu s Annabellou poznamenaly, příliš se podobala lady Athertonové.“

Victorie se stáhla hlouběji do stínu své kapuce a hlas měla zastřený. „V tom máš pravdu. Máš-li pocit, že lady Athertonová se postupem let stala poněkud nudnou, měl bys vidět slečnu Pilkingtonovou. Nechápej mě špatně. Je moc milá, ale je jí teprve devatenáct a sama mi řekla, že si myslí, že má náboženské poslání.“

„Aha. To bychom se k sobě vůbec nehodili. Nedovedu si představit, že bych ji vzal do hráčského doupěte. A už vůbec ne, že by na lokaje v nevěstinci vzala hůl.“

„Na druhé straně by ti nepůsobila žádné potíže. Jsem si jista, že by ti byla neobyčejně oddanou a poslušnou ženou.“

Když už mluvíme o povinnosti...“

Vzdychl. „Ano?“

„Lady Athertonová mě varovala, že musím být připravena splnit tu svou a dát ti dědice.“

„Nejradši bych lady Athertonovou uškrtil.“

„Jen se pokoušela být co nejvíc nápomocná. Konec konců jsi ji přece požádal, aby ti pomohla sehnat dědičku.“

„Nemusíš mi to připomínat.“

„Lucasi?“ otázala se Victorie plaše.

„Hmmm?“

„Lady Athertonová podotkla, že pokud si myslím, že plnit povinnost pro mě bude obtížné, měla bych uvážit, jak moc těžké bude pro tebe předstírat v manželské posteli nějakou náklonnost.“

„Krucifix, zatracená ženská.“ Lucas se prudce zastavil a obrátil ji čelem k sobě. Nevěřicně na ni zíral. „Snad mi nechceš říct, žeš jí věřila? Po té noci, kterou jsme spolu strávili?“

Tvrdě se na něj podívala a oči se jí třpytily ze stínu kapuce. „Od své matky i tety jsem se naučila, že mužům nedělá velké potíže předstírat fyzickou náklonnost, když se jim to hodí.“

„Muži nejsou jediní, kdo takhle umí klamat,“ zabručel Lucas a pak nemilosrdně dodal, „řekl bych, že mám dobrý důvod pochybovat o hloubce tvých citů oné noci.“

Hněvivě po něm blýskla pohledem. „Jak se opovažuješ pochybovat o mých tehdejších citech? Byla jsem v tom, co jsem cítila, až bolestně upřímná.“

Pokrčil rameny. „Kdyby tvé city byly tak hluboké, jak tvrdíš, sotva bys je mohla potom tak rychle pohřbít.“

„Pohřbila jsem je rychle, protože jsi mě zneužil. Ztraceně, neměla jsem jinou volbu, než svou pošetilou náklonnost potlačit. Když si vzpomenu na své chování oné prokleté noci, necítím nic než hluboké ponížení.“

„Musím říct, že se ti tvé city podařilo potlačit opravdu dokonale. Člověka by ve snu nenapadlo, že jsi ke mně kdy cítila něco jiného než naprostý odpor.“

„Ano, to tedy...“ Odmlčela se, když Lucas sebou cukl a zavrával. „Co je ti zas?“ zeptala se netrpělivě.

„Říkal jsem ti, že mě dneska večer trochu trápí noha.“

„Občas, Lucasi, nemáš vůbec rozum.“ Uchopila ho za paži, aby mu pomohla vyrovnat rovnováhu. „Raději bychom se měli vrátit do domu, než upadneš.“

„Nemyslím, že tam teď dojdou. Chata je odsud blíž. Kdybych si chvíli odpočinul, určitě bych byl v pořádku.“

„No dobrá,“ zabručela popuzeně. „Ukaž, radši mě nech, ať ti pomůžu.“

„Děkuji, Vicky. Jsi velmi laskava.“ Lucas se o ni opřel a nechal se vést tmavou nocí do malé lovecké chaty.

12

Strategie.

Lucas se uvelebil na podlaze lovecké chaty, ruku opřenou o pokřčené koleno a bolavou nohu nataženou. S potěšením pozoroval Victorii, jak rozdělavá oheň. Nedovolila mu nosit dřevo, ale nakázala, aby odpočíval.

„Je to tady docela útulné,“ poznamenala, když vzplály první plamínky a osvětlily vnitřek chaty. „Vypadá to, že tu ještě nedávno někdo bydlel. Komín je čistý a podlaha vůbec není tak zaprášená, jak by člověk čekal.“

„Nedivil bych se, kdyby se ukázalo, že tu do našeho příjezdu bydlel nějaký vyhnaný pachtýř. Strýc s oblibou vystěhoval zadlužené pachtýře.“

„Hanebný člověk.“

„Nezapomeň, že já pocházím z poněkud jiné větve rodu,“ podotkl.

Místo aby se zasmála, vzala to velmi vážně. „V žádném případě nejsme za skutky jiných členů rodiny zodpovědní. Ukaž, namasíruji ti nohu.“

Lucas neprotestoval. Při představě, co se dělo, když mu poprvé masírovala bolavou nohu, se mu po těle rozlilo horko. „Děkuji, budu ti vděčný.“

Složila na podlahu pelerínu a klekla si na ni. S očima upřenýma na jeho nohu ho začala jemně masírovat. Při prvním doteku její ruky Lucas zasténal.

„Bolí to?“

„Ne. Je to nádherné.“ Zavřel oči a opřel si hlavu o stěnu. „Nemáš tušení jak moc.“

„Muselo to být strašné.“

Lucas otevřel oči a pozoroval svou ženu. „Co muselo být strašné?“

„Když jsi byl zraněn.“

„Přiznám se, že to nebyl zrovna nejlepší den v mém životě. Trochu výš, prosím. Ano. Tam. Děkuji.“ Její ruce byly jen pár centimetrů od jeho rozkroku. Napadlo ho, jestli je možné, aby si nevšimla rychle se

zvětšující vypoukliny na jeho upnutých kalhotách. „Ten oheň je příjemný.“

„Lucasi?“ Následovala krátká, významná odmlka.

Lucas viděl na Victoriině tváři napjatý výraz. „Ano?“

„Miloval jsi ji hodně?“

Zavřel oči a snažil se soustředit na tok jejích myšlenek. „Koho?“

„Lady Athertonovou, samozřejmě.“

„Jo tu. No, asi jsem si to tehdy myslel, jinak bych se neobtěžoval jí nabízet manželství.“

„No jistě, proč taky?“ zabručela Victorie.

„Když se teď podívám zpátky, nechápu, jak jsem mohl být takový hlupák.“

„Ona tě stále miluje.“

„Miluje představu, že trpí nešťastnou láskou, a pocit, že mučednicky plní svou povinnost, a to mnohem víc, než by milovala nějakého muže. Vůbec lordu Athertonovi nezávidím.“ Atherton musí mít velmi chladné lože, pomyslel si Lucas.

„Odpusť, můj pane,“ pravila Victorie ironicky, „ale na muže je to překvapivě vnímavý postřeh.“

Otevřel jedno oko. „Myslíš, že vnímavé postřehy mohou mít jedině ženy?“

„No, to ne, ale...“

Zavřel oko. „Někteří z nás mužů jsou schopni se poučit ze svých chyb a dosáhnout při tom i jistého stupně vnímavosti.“

„Opravdu?“

Lucas nahlas zalapal po dechu. „Ach Vicky, mohla bys na tomhle místě míň tlačit? Co kdybys posunula ruku trochu výš?“

„Takhle?“ Přejela prsty ještě o několik centimetrů výš.

Lucas si netroufl promluvit. Její dotek byl nyní tak důvěrný, že se bál, aby každou chvíli neztratil poslední zbytky sebevlády.

„Lucasi, jsi v pořádku?“ Ve Victoriině hlase se ozývala upřímná obava.

„Po té noci, kterou jsme spolu strávili v hostinci, bys měla vědět, co se mnou tvůj dotek dělá, miláčku.“

Její ruce okamžitě ztuhly. „Mám přestat?“ zeptala se váhavě.

„Za nic na světě. Při tak sladkém mučení by člověk nejraději umřel štěstím.“

„Lucasi, nepokoušíš se mě náhodou přimět, abych tě... svedla?“

Otevřel oči a pohlédl přímo na ni. „Prodal bych duši, jen abys mě svedla.“

Zamrkala nad jeho otevřeností. „Myslím, že cena nebude tak vysoká, můj pane.“

Pohládl ji po tváři a prsty přešel podél řetízku s přívěskem. „Díky Bohu za to, že jsi ve věcech přírodovědného zkoumání tak upřímná.“

„Ach Lucasi.“ S tlumeným výkřikem se mu vrhla na hrud' a uvelebila se na ní. Pažemi ho objala kolem pasu. „Myslela jsem na tu noc tak často. Těch pár hodin jsem s tebou byla šťastná.“

„Jen tvá hrdost ti brání, abys byla zase.“ Hladil ji po paži as rozkoší vychutnával váhu jejího těla na své hrudi. „Stojí ti tvá hrdost za všechny neshody mezi námi? Jsme teď jeden s druhým svázáni do konce života, Vicky. To nás necháš každou noc prožívat peklo?“

Přitiskla hlavu k jeho rameni, aby na něj nemusela pohlédnout. „Když to postavíš takhle, nedává to moc smysl, že? Teta Cleo mi řekla, že co jsem si navařila, musím také sníst. Řekla, že bych se měla snažit si to co nejvíc ochutit.“

„Tvé tety si sice velmi vážím, ale já v posteli nechci mučednici. Jak si vzpomeneš, už jsem jednou takovému osudu o vlas unikl,“ pravil Lucas.

Ramena se jí rozechvěla tichým, nervózním smíchem. „Ano, vzpomínám. Dobrá, Lucasi, budu své rozhodnutí být ti dobrou manželkou chápat ne jako povinnost, ale jako věc logiky a rozumu. Jak říkáš, nemá smysl prožívat každou noc peklo.“

„Rozhodně budu mít raději logicky uvažující modrou punčochu než trpící mučednici.“ Lucas ji lehce uchopil za bradu a políbil ji. „Když se modrá punčocha rozhodne podlehnout vášni, nebude aspoň muset předstírat, že se jí to nelíbí.“ Jeho ústa se pomalu pohybovala na jejích.

Victorie chvilku váhala, jako by v duchu znovu procházela své logické důvody, aby se ujistila, že tohle je správné řešení. Potom tiše vzdychla a opětovala jeho vášeň se sladkou náruživostí, která ho vždycky tak fascinovala.

Spojila ruce za jeho zády a otevřela mu své rty. Lucas vníkl do jejích úst jazykem, jako se vzápětí chystal vniknout do jejího těla. Přimkla se k němu. Cítil pod látkou živůtku její ňadra a celé tělo mu tepalo nedočkavostí.

„Miláčku, tak dlouho jsem čekal na naši svatební noc.“ Odtrhl ústa od jejích a natáhl se po jantarově žluté peleríně, na které klečela.

Jednou rukou ji začal nešikovně prostírat po podlaze, aby si na ni mohla lehnout jako na deku.

„Ušpiní se,“ protestovala mechanicky.

„Máš jiné.“ Zápolil s jejími šaty. Zčásti byl zděšen svým spěchem a neohrabaností, která jej doprovázela. Pěkná strategie. Teď, když se muka čekání chýlila ke konci, druhá část jeho já zdivočela a utrhla se ze řetězu. Když se milovali poprvé, připravil se na to, že svou vášeň zadrží, dokud si nebude jistý, že je tak rozpálená jako on. Tolik se snažil, aby jí neublížil nebo ji nevylekal, tolik v ní chtěl probudit rozkoš. Ale teď už nedokázal myslet na nic jiného, než aby se jí znovu zmocnil. Toužil pocítit, že mu opět patří.

Tentokrát už se nemohl držet zpátky.

Victorie vypadala překvapená jeho spěchem, ale ochotně si lehla na záda na pelerínu. Vzdal zápas s jejími šaty a spokojil se s tím, že jí vyhrnul sukně k pasu. Pak se honem podíval, jestli ji jeho nedostatek galantnosti neurazil. Když spatřil její zářivý úsměv a planoucí pohled, začal zápolit s vlastními svršky.

„Krucí.“

„Co je?“ zeptala se tiše.

„Nic. Jen jsem nešikovný.“ Konečně se mu podařilo rozepnout si kalhoty. Usoudil, že se nemůže zdržovat jejich svlékáním ani sundáváním bot. Stravovala ho divoká žádost.

A pak už se pološílený touhou vrhl na její tělo. Položil ruce na její stehna a ona se mu rozevřela a nabídla se mu. Lehl si Victorii mezi nohy, a když se dotkl jejího měkkého těla, pocítil horkou vlhkost pleti. Vzal do úst její bradavku a jemně ji stiskl zuby, zatímco vnikal do úzkého, horkého lůna.

Vykřikla a přitiskla se k němu. Cítil, jak její tělo klade zpočátku odpor, ale postupně pronikal dál. Uvědomil si, že je to pro ni ještě velmi nové.

„Nadzvedni se, miláčku. Otevři se mi.“ Vsunul jednu ruku pod ni, uchopil do dlaně její skvostnou zadničku a přiměl ji zvednout se, aby mohl klesnout hlouběji do středu její rozpálené bytosti.

„Lucasi.“

„Bolí tě to?“ Hlas měl zastřený.

„Ne, to ne. Ale je to nepopsatelný pocit. Ach Lucasi.“

„Já vím, drahoušku, já vím.“ Pomalu se nořil hlouběji, až do ní pronikl úplně. Cítil, jak se jí chvějí stehna, jimiž ho obepínala, a z

vědomí, že se mu učinila tak zranitelná, málem dospěl k vrcholu. „Obejmi mě nohama kolem pasu. Tak. Ano.“

S tlumeným výkřikem se mu oddala stejně jako jejich první noc. Tiskla se k němu, šeptala jeho jméno a prosila ho o slastné vyvrcholení, jež sliboval.

Jeho smysly byly rozžhavené do běla. Lucas vnímal žár ohně, omamnou vůni Victoriina vzrušeného těla a saténové sevření jejích hebkých stehen, jimiž ho obepínala.

Otevřel oči a viděl, že má víčka pevně zavřená. Prerývaně dýchala, hlavu zakloněnou přes jeho paži. Byla pohlcena vášní a pohled na ni ještě víc vybičoval jeho smysly. Byl jí naprosto fascinovaný. Pomalu se v ní pohyboval a pokaždé, když ustoupil k vchodu do jejího žhnoucího lůna, nechal ji, aby si ho přitáhla zpět.

„Lucasi.“

„Ano.“ Vklouzl opět hluboko do ní a vstřebával rozkoš jejího ohnivého sevření. Začal se potit. Celé jeho tělo bouřlivě spělo k orgasmu. Pak ucítil ve Victorii napětí a poznal, že i ona je blízko vyvrcholení.

Přešel jí rukou po zadničke a jedním prstem důvěrně klouzal podél temného zářezu až k místu, kde byla spojena jejich těla.

Victoriny oči se prudce otevřely a z úst jí unikl užaslý, čistě ženský výkřik rozkoše.

„Lucasi? Bože, Lucasi.“

A potom už se zmítala ve slastné křeči a vtahovala ho ještě hlouběji do sebe. Lucas slyšel, jak malou místnost zaplnil jeho vlastní vítězoslavný výkřik, když ho zaplavil výbuch rozkoše.

Uběhlo několik minut, než se mu zachtělo pohnout. Pak se odkulil a přitáhl si Victorii pevně do náruče. Oheň ještě vesele hořel a vrhal po stěnách hravé, mihotavé stíny. Lucas cítil, jak jeho žena lenivě položila nohu vedle jeho a nechala se objímat.

„Musíš uznat, že manželství má přece jen určité výhody, má paní. Tentokrát se alespoň nemusíme obávat, že budeme přistiženi a bude nám hrozit společenský skandál.“ Lucas mohutně zívł s pocitem hlubokého uspokojení. „Nemyslíš ale, že bychom příště mohli vyzkoušet pohodlí naší nebo tvé postele? Ta matrace v hostinci byla hrbolatá a tahle podlaha je zatraceně tvrdá.“

„Máme dobrodružství. Nemyslíš, že by naše vlastní postele byly trochu moc obyčejné, můj pane?“

„To mám z toho, že jsem se oženil s ženou dobrodružné povahy. Chce se milovat jen na neobvyklých místech a pokaždé za nových okolností.“ Láskyplně jí čechral krátké kudrny. „Neboj se, má paní, tvůj muž udělá všechno pro to, aby tě zabavil i v tvé vlastní posteli.“

„To zní, jako by to pro tebe byla těžká práce,“ poznamenala.

„Věř mi, bude nesrovnatelně lehčí vymyslet spoustu zajímavých věcí, které s tebou dělat, v pohodlí tvé ložnice, než se za tebou honit po nocích a přemýšlet, na jakou neplechu se chystáš.“

Neodpověděla na to. Místo toho se rozkošnický zavrtěla. Nepohnula se, aby se vymanila z jeho náruče, ale mlčela ještě hodnou chvíli. Lucas si začal dělat starosti.

„Lucasi?“

„Ano, miláčku?“

„Přisáháš mi, že jsi nenavedl moji tetu, aby nás tehdy poprvé v hostinci odhalila?“

Zaplavila ho zlost a z velké části s sebou smetla uspokojení, jež cítil. Opřel se o loket a zamračeně na ni pohlédl. „Zatraceně, Vicky, já jsem se tě vydal svádět, ne tě ponižovat. Jak tě může napadnout, že bych úmyslně provedl něco takového?“

„Sám jsi říkal, že jsi byl rozhodnutý oženit se s dědičkou.“

„Byl jsem rozhodnutý oženit se s tebou,“ opravil ji rázně, „ne s ledajakou dědičkou. Navíc, řečeno na rovinu, má drahá, jsem se nemusel uchýlovat k tak extrémním opatřením, jak je navést tvou tetu, aby nás přistihla in flagranti.“

Stáhla obočí. „Co tím chceš naznačit?“

„Jen to, že se mi tě i tak dařilo úspěšně svádět na cestu vedoucí k manželství. Nepotřeboval jsem ničí pomoc. Soudě podle rychlosti, jíž náš vztah postupoval, by netrvalo dlouho, než by ses k manželství se mnou sama přemluvila.“

„Ty nafoukaný protivo.“ Pokusila se od něj vyprostit a posadit se.

Lucas se zazubil a hodil nohu přes její nahá stehna. Překulil se opět na ni a přitiskl jí zápěstí k zemi vedle hlavy. „Je to pravda a ty to víš, miláčku. Přiznej to. Přiznej, že bys nedokázala mít se mnou vášnivý milostný poměr, který jsi chtěla, aniž bychom se vzali. Ukázalo by se to jako nemožné.“

Blýskla po něm očima a marně se snažila vymanit. „Bylo by to možné. Chtělo by to jen dobře naplánovat.“

„Ujišťuji tě, že pokud jde o plánování a strategii, jsem v tom opravdu velice dobrý, ale ani já jsem tě nedokázal nadlouho udržet

spokojenou a v bezpečí. Kruci, vždyť ani tehdy jedinkrát, když jsme se pokusili najít si útočiště v hostinci, se nám to nepovedlo. Bylo by pro tebe nemožné vytrácet se nepozorovaně z večírků a jet v najatém kočáře do nějakého hostince pokaždé, kdyby ses chtěla milovat. Dříve nebo později by si nás někdo všiml.“

„Zachovávala bych naprostou diskrétnost,“ trvala na svém Victorie.

„Vážně? A co bys dělala, až by skončila sezona a bylo by jen velmi málo velkých plesů a večírků, z nichž bys mohla nepozorovaně mizet?“

Znepokojeně se kousla do rtu. „Na něco bych přišla.“

„Ne, lásco. Už od začátku jsme se řídili do maléru.“

„A tys to věděl.“

„Ovšemže jsem to věděl. A jelikož nejsi rozhodně hloupá, brzy bys přišla k rozumu a uvědomila si to také. V tu chvíli bys začala vážně uvažovat o tom, že si mě vezmeš.“ Úmyslně se usmál. „Po pravdě řečeno myslím, že vzhledem k tvé oblibě přírodovědného zkoumání bys mě nenechala čekat dlouho.“

Zmlkla a pohlédla na něj clonou dlouhých řas. „Byl sis mnou tak jistý, že jsi s sebou v kapse nosil zvláštní povolení k sňatku.“

„Chtěl jsem být připravený. Zahrávali jsme si s ohněm, lásco.“

Victorie zavřela oči, aby neviděla jeho spokojený úsměv. „A já se spálila.“

„Jsou ty plameny tak hrozné?“ zeptal se tiše a ústy se lehce otřel o její rty. Jeho tělo okamžitě zareagovalo a Lucas zasténal.

„Hodně jsem o naší situaci v posledních dnech přemýšlela,“ řekla s velmi vážným výrazem. „Kdyby byl svět jiný, nikdy bych si nezvolila manželství.“

Její posedlost v této věci ho začínala rozčilovat. Zamračil se. „Kdyby byl svět jiný, neměl bych povinnost oženit s dědičkou.“

„Pravda. Lucasi, jak jsem říkala, hodně jsem o tom přemýšlela. Oba jsme učinili to, co od nás požadovala čest, a teď jsme byli nuceni uzavřít obchod. Je to vlastně obchodní dohoda. Rozhodla jsem se, že na naše manželství budu pohlížet v tomto světle. Chápu nás jako dva obchodní partnery, kteří investovali do stejného podniku.“

Lucas se zamračil. „Tyhle řeči o obchodu se mi vůbec nelíbí.“

Neklidně potřásla hlavou. „Ber si to, jak chceš. Jde o to, že jsme investovali do společné budoucnosti a pokud dokážeme najít způsob, jak dobře spolupracovat, věřím, že spolu budeme docela spokojení.“

„Docela spokojení,“ opakoval a vážně uvažoval, že ji přehne přes koleno. „Takhle ses cítila před pár minutami, když ses mi chvěla v náruči? Docela spokojená?“

Ruměnc, který ji polil, způsobilo něco víc než jen teplo ohně. „No tak, Lucasi. Džentlmen by tak důvěrnou otázku nikdy nepoložil.“

„Jak to víš? S žádným jiným džentlmenem jsi v podobné situaci nebyla.“

„Mohu hádat,“ opáčila. „Navíc o to tu nejde.“

„A o co tu tedy jde? Chceš o našem manželství mluvit jako o obchodním partnerství? Jako o investici? Obchodní dohodě, při níž společníci náhodou taky spolu spí?“

„Ale copak to tak přesně není? Copak to není to, cos chtěl?“

„Ne, sakra. To vůbec není, co jsem chtěl.“

„Aha. Nesedí ti snad představa, že bych byla rovnocenným partnerem? Možná jsi chtěl jen moje peníze a dal bys přednost tomu, abych zůstala zcela stranou, když ovšem nepočítám, že mě zatím potřebuješ k tomu, abych ti dala dědice.“

„Vicky, Vicky, mírni se. Překrucuješ moje slova a všechno vykládáš špatně.“

„Pokouším se jen dělat to, k čemu mě každý nabádá. Snažím se najít rozumný, inteligentní způsob, jak se s problémem vypořádat. Myslela jsem, že tě potěší, když budu ke všemu přistupovat rozumně.“

Lucas se ze všech sil snažil potlačit zděšení. „Já nechci obchodního partnera, chci manželku.“

„Jaký je v tom rozdíl kromě toho, že jako tvá manželka budu s tebou občas sdílet lože?“

„Bude to víc než občas a rozdíl je ten, že mě miluješ, má paní. Sama jsi mi to řekla.“

Oči se jí rozšířily. „Neřekla.“

„Ale ano, řekla. Tu první noc v hostinci. Slyšel jsem tě.“

„Řekla jsem pouze, že si myslím, že jsem do tebe zamilovaná. V každém případě se to přirozeně změnilo tím, co se stalo.“

„Houby.“ Prsty jí stiskl zápěstí. „Vicky, přestaň s těmi nesmysly o obchodní dohodě. Jsme muž a žena.“

„Chceš snad říct, že naše manželství je něco víc než jen uzavřený obchod?“

„Samozřejmě že je.“

Oči se jí zúžily. „Chceš snad tvrdit, že jsi do mě zamilovaný, můj pane?“

„Kdybych ti řekl, že ano, stejně bys mi nevěřila.“ Pustil ji a posadil se, aby si upravil oblečení.

„Kdo ví? Proč to nezkusíš?“

Pohlédl na ni a nevěděl, jak si má výraz jejích očí vyložit. Jedno bylo jisté – že ho provokovala. „Co ode mě chceš, Vicky?“

„To, co asi chce slyšet každá novomanželka,“ odpověděla chladně. „Vyznání nehynoucí lásky a oddanosti na věky. Toho se mi však nedostane, vid’?“

„Krucifix.“ Vstal, protože pod sebou tušil tenký led. Ženské to se slovy ďábelsky umí a tahle dobře ví, jak využít každé páky, kterou jí poskytne. Má už hromadu důkazů o tom, jak ho šikovně zmanipulovala, aby jednal proti svému přesvědčení. Stačí si vzpomenout na všechny ty strašné noci, kdy lezl přes zahradní zeď lady Nettlešhipové. Už při tom pomyšlení ho znovu rozbolela noha. „Provokuješ mě na vlastní nebezpečí, má paní.“

„Znamená to, že mi nemůžeš dát, oč žádám?“

„Nevěřím tvé náladě, Vicky, ani tomu, co se za tvým požadavkem asi skrývá. Věřím, že hledáš způsob, jak mnou manipulovat. Kdybych ti vyznal nehynoucí lásku a oddanost na věky, předhazovala bys mi to pokaždé, kdybych odmítl vyhovět tvým rozmarům. Řekla bys, že jsem ti lhal.“

„Znamená to tedy, že mě nemiluješ?“

„Znamená to, že byla setsakramentská chyba tě v Londýně tolik rozmazlit. Zvykla sis, že stačí trochu snažení a budu ti zobat z ruky,“ procedil mezi zuby.

„Chápu.“ Pomalu se postavila na nohy a soustředěně si začala upravovat šaty.

Lucas hleděl na její štíhlá, strnulá záda a cítil se zahnaný do kouta. Před pár minutami spolu sdíleli vášeň, jakou v životě nepoznal. Teď jejich křehký vztah rozbila pouhá slova. Za živého Boha nedokázal přijít na to, kde se všechno pokazilo.

„Vicky, proč si takhle ubližuješ?“ Obrátil ji k sobě a vzal ji do náruče. Zdálo se mu, že zaslechl tiché zaštkání a okamžitě pocítil bezmoc. Vůbec se mu ten pocit nelíbil. „Nejsi přece, kruci, žádná mladá naivka.“

Chvilí váhala a pak s obličejem zabořeným do jeho ramene neochotně přikývla. „Máš pravdu. Chovám se jako hloupá školačka, která nedokáže život brát takový, jaký je.“ Odtáhla se a pohlédla na něj s novou odhodlaností. „Jak jsem říkala, Lucasi, věřím, že tohle manželství může fungovat, jestliže se oba budeme snažit chovat rozumně a logicky. Slibuji, že ze své strany naši dohodu dodržíme.“

Pohlédl do jejích očí, v nichž se ještě leskly stopy slz, a nevěděl, co říct. Uvědomil si, že touží slyšet její sladké, váhavé vyznání lásky jako tu první noc, ale tušil, že není vhodná doba je chtít.

„Vicky?“

„Ano, můj pane?“

„Děkuji ti, že ses rozhodla dát do tohoto manželství co nejvíc,“ slyšel se, jak říká smířlivě. „Jsem ti za to vděčný.“

„Rádo se stalo, můj pane.“

Lucas se zatvářil trochu kysele nad mučivou formálností její odpovědi, ale pak se mu podařilo vykouzlit konejšivý úsměv. Jak stál a hleděl na ni, padl mu pohled na jantarový přívěsek, který se leskl v záři ohně, a trochu si oddychl.

Bude to dobré, pomyslel si. Opět ta slova najde, potřebuje jen čas. „Přestaň se trápit pitváním svých citů, Vicky. Anebo mých.“ Dotkl se zlatého řetízku, na němž přívěsek visel, a usmál se. „Všechno se časem srovná. Pojdme domů.“

Rychle přikývla a stoupla si opodál, aby Lucas mohl vytřepat její pelerínu. Byla zaprášená, ale jinak jí nic nebylo. Položil ji Victorii kolem ramen a pomyslel si, že i když je na ženu vysoká, přesto je o dost menší než on. Uvědomil si, že cítí silnou potřebu ji ochraňovat a starat se o její bezpečí.

„Lucasi,“ oslovila ho zamyšleně, když uhasínal oheň. „Jestli jsi naše odhalení nezorganizoval ty, kdo tedy?“

Pokrčil rameny. „Kdo ví?“

„Byla to snad lady Athertonová? Ve své neutuchající snaze pomoci ti ulovit dědičku?“

Zazubil se. Byla úleva slyšet v jejím hlase zase prostoreký tón. „To je možné. Ale záleží na tom? Co se stalo, stalo se.“ Vzal ji za paži a vedl ji ke dveřím.

„Ano, máš pravdu,“ pravila pomalu. „Co se stalo, stalo se. Poslední dobou se mi ale v Londýně přihodilo několik zvláštních věcí, které mi spolu se záhadou, kdo nás špehoval, začaly vrtat hlavou.“

„A na cos přišla?“

„Na tom nezáleží. Je to jen moje představivost.“

Lucas ztuhl. Chytl ji za paži a prudce ji zastavil. Vyšli právě ze dveří chaty. „Victorie, o čem to sakra mluvíš? Co zvláštního se ti přihodilo?“

„Vážně, Lucasi, nic to nebylo. Jsem si tím jistá.“

„Čekám na odpověď, Victorie.“

„Víš, Lucasi, že když začneš mluvit tímhle tónem, každý kolem tebe je hned v pozoru? To ses naučil v armádě?“

Cítil, jak mu dochází trpělivost. „Tak dost, Victorie. Okamžitě mi pověz, co tě přimělo se mě zeptat, kdo nás špehoval. Koukej mi to říct, nebo tu budeme stát, dokud to nevyklopíš.“

„Jak zjišťuji, tak zatím v obou případech našeho přírodovědného zkoumání jsi potom nebyl právě nejpřívětivější. Uznávám, že v prvním případě slouží jako polehčující okolnost nečekaný příchod mé tety. Pro tentokrát však nenacházím žádnou omluvu. To se tak chovají všichni muži?“

„Tobě to prostě nedá, abys mě neprovokovala, vid’? Moje trpělivost má své meze. Odpověz mi, nebo ji na mou duši ztratím.“

Victorie pokrčila rameny. „No prosím, ale o nic moc nejde. Jenom jsem v tetině domě dvakrát narazila na věci, které mi nepatří. Obě měly monogram ‚W‘. Jednou to byl šátek, který někdo nechal na dveřích do zimní zahrady. Našla jsem ho tu noc, kdy jsme šli do hráčského doupěte.“

„Tu noc, kdy tě málem přejel kočár.“ Lucas se zamračil. „Co byla ta druhá věc?“

„Tabatěrka. Našla jsem ji ve své skříňce s barvami.“

„A nikdo se k těm věcem nepřihlásil?“

„Ne.“ Zavrtěla hlavou a znovu se dala do chůze.

Kráčel vedle ní a přemýšlel. „Kdy jsi našla tabatěrku?“

Zamumlala něco nesrozumitelného.

Podrážděně šlehl pohledem po její odvrácené tváři. „Cože?“

„Povídám, že jsem ji našla ráno po našem osudném posledním rozhovoru v zahradě. Snad se na ten večer budeš pamatovat, můj pane. Bylo to tehdy, když jsem tě požádala, abys zařídil naše, ehm...“

„Ach tak. Tehdy. Vskutku osudný večer.“ Převracel v duchu její slova a marně mezi nimi hledal souvislost. „Divné.“

„Proč myslíš?“

„Ten večer mě cestou ke kočáru přepadl zloděj,“ vysvětlil stručně. „Uvažoval jsem tehdy, jestli schválně čekal na mě, ale pak jsem to zavrhl.“

Victorie se k němu chvatně otočila a šokovaně na něj pohlédla. „Tebe přepadl zloděj? Proč jsi mi o tom neřekl? Prokristapána, Lucasi, mělš mi něco říct.“

„A co jako?“ Její zjevná obava o jeho bezpečí ho zahřála u srdce.

„Nedělej si z toho legraci. Je to vážná věc. Mohl ti ublížit. Vzal ti něco? Peníze nebo hodinky?“

„Ne, nevzal.“

„No ovšem, jistěže ne,“ přikývla ihned. „Byl jsi na něj určitě příliš rychlý.“

„Lichotíš mi. Pravdou je, že jsem měl štěstí.“ Vzal ji opět za paži a vedl ji domů. „To přepadení je bezvýznamné, nepočítám-li ušpiněný plášť. Je to však zajímavá shoda okolností.“

„Jak nad tím můžeš tak mávnout rukou? Případá mi, že to mohlo mít velmi vážné důsledky.“

„Mohlo, ale zajímavou shodou je, že jsme oba o vlas vyvázli z nebezpečí těsně předtím, než jsi našla ty předměty s monogramem ‚W‘.“

Zarazila se a chvíli mlčela. Lucas úplně cítil, jak Victorie horečnatě přemýšlí. „Jak si ty náhody vykládáš?“

„Abych pravdu řekl, nevím, co si o tom mám myslet. Nejspíš na tom celém nic není. Napadlo mě ale, že toho zloděje mohl najmout Edgeworth.“

„Edgeworth. Ach, ten. Kvůli tomu, jak s tebou prohrál v kartách? Myslíš, že by se uchýlil k tak nízké pomstě jen proto, že tvým přičiněním prohrál peníze?“

Lucas si vybavil svůj poslední rozhovor s Edgeworthem. „Bylo mezi námi víc zlé krve, nejen ta záležitost s kartami. Ale i kdyby se k

něčemu takovému uchýlil, nevysvětluje to ty věci, které jsi našla v zimní zahradě.“

Zamračila se. „To ne. Ani to zdánlivě nijak nesouvisí s tím, jak mě málem přejel kočár, i když jestli to byl záměrný útok, je možné, že nebyl namířen právě na mě.“

„Ty myslíš, že jsem se obětí měl stát já?“ Překvapilo ho, jaký má postřeh, a chvíli o tom uvažoval. „Nevím. Je to možné. Když k tomu došlo, stáli jsme na ulici kousek od sebe.“

„Zase Edgeworth?“

Lucas přemýšlel. Tu noc, kdy Vicky málem porazil kočár, ještě mezi Edgeworthem a jím nedošlo ke konfrontaci kvůli Victoriině cti. Byla tu však ta záležitost s kartami a Edgeworth si už možná začínal uvědomovat, že ztrácí v klubech dobrou pověst. A samozřejmě nelze zapomenout na to, co mezi sebou měli v minulosti a co mezi nimi navždy zůstane.

„Je to možné,“ připustil nakonec Lucas.

„Co ale oba ty incidenty mají společného s šátkem a tabatěrkou, které jsem našla?“

„Znáš někoho, jehož jméno začíná na ‚W‘?“

„Ne. Totiž ano, ovšemže ano. Několik lidí. Jak už jsem ale říkala, nikdo z nich se k těm věcem nehlásí.“

Ihned pokračovala a o překot mu vyprávěla o všech svých známých, jejichž jméno začíná na ‚W‘, a o tom, jak se jich její teta ptala na nalezené předměty, ale Lucas ji neposlouchal.

Jeho pozornost zcela upoutal neobvyklý tón, jímž poprvé odpověděla na jeho přímou otázku. Už jednou, právě nedávno, zaslechl v jejím hlase to kratičké zaváhání, vnímal náhlý odstup, jako by s tou otázkou nechtěla mít nic společného. Ještě okamžik o tom uvažoval a pak se mu to vybavilo. Slyšel ten tón oné noci, kdy mu popisovala svou noční mřu.

„...a zeptala se taky lady Wibberlyové, která vášnivě ráda šnupe tabák. A pokud vím i lorda Wilkinse. Nosívá šátky. Pak se ptala i Watersona, ale marně.“

„Vicky...“

„Lord Waterson je ovšem dost zapomnětlivý. Je klidně možné, že oba ty předměty ztratil a nevzpomíná si na to. Má v hlavě vznešenější věci, jako je například meteorologie. Sestavil úžasný přístroj na měření srážek.“

„Victorie!“

„Jak už jsem říkala, tetin seznam známých je tak dlouhý, že jsme mohly někoho vynechat.“

„Vicky, drahoušku, zmlkni na okamžik. Chci ti položit jistou otázku a byl bych ti vděčný za přímou odpověď.“ Zastavil se a přiměl ji také přerušit chůzi. Pak ji uchopil za ramena a otočil ji čelem k sobě.

„Ano, Lucasi?“

„Vicky, existuje někdo, kdo se jmenuje na ‚W‘, koho nemáš ráda? Někdo, kdo ti nahání strach a komu nevěříš? Někdo, kdo tě třeba velmi znervózňuje?“

„Ne,“ odpověděla obratem.

Usmál se té očividně lži. „Zkus odpovědět znovu, miláčku. A neboj se mi říct pravdu. Nezapomeň, že jsem tvůj společník v dobrodružství. Můžeš mi svěřit to, co nikomu jinému.“

„Lucasi, prosím tě, nenut' mě takhle.“

Přitáhl ji k sobě tak, že hlavu zabořila do jeho ramene. Jantarově žlutá pelerína se mu zavlnila kolem nohou. „Řekni mi to, Vicky.“

Ramena měla ztuhlá a celé tělo nepoddajné. „Nepochopil bys to.“

„Vsaď se, že ano.“

„Lucasi, on je mrtvý.“

Lucas se zamračil do hebkých vlasů, které cítil na své tváři. Z jejích slov číselo zoufalství. Bleskově si v duchu vybavil, co mu všechno o Victorii řekla Jessica Athertonová, ještě než svou dědičku začal uhánět. Netrvalo mu víc než několik vteřin, aby připadl na jedno jméno: Samuel Whitlock. „Není řeč náhodou o tvém otčímovi?“ zeptal se tiše.

Trhla sebou a viditelně se snažila sebrat. „Řekla jsem přece, že to není možné. Je mrtvý a pohřbený.“

„Moc velké sympatie jsi k němu ale necítila, vid’?“

Oči se jí třpytily ve svitu měsíce. „Nenáviděla jsem ho. Za to, co provedl mé matce a co by býval udělal i mně, kdyby měl k tomu příležitost. Moje matka mě před tím chlípným sviňákem zachránila tím, že mě poslala žít k tetě, u níž jsem strávila většinu života. Sebe však zachránit nedokázala. Nakonec ji zabil.“

13

„Ty máš za to, že tvůj otčím zabil tvou matku?“ Lucasův tón je překvapivě klidný, pomyslela si Victorie. Zeptal se jí, jako by se jí ptal, zda nechce před večeří sklenku sherry. Objal ji přitom rukou kolem ramen a znovu se dal do chůze.

„Ano, ano. Jsem o tom přesvědčena, i když jsem o tom neřekla nikomu jinému než tetě.“ Victorie cítila tíhu jeho paže, a to ji zvláště uklidňovalo. Je tak silný, napadlo ji bezděky. Dodávalo jí to pocit bezpečí.

Nevěděla, proč Lucasova paže na jejích ramenou na ni působí tak konejšivě, a nepřemýšlela nad tím. Měla co dělat, aby si připomněla, že svá další slova musí velmi pečlivě vážit. Už toho beztak na sebe vyklopila mnohem víc, než měla v úmyslu.

„Co na to tvoje teta?“

Victorie si přitáhla pelerínu těsněji k sobě. „Že je to docela možné. Ví, jaký člověk to byl. Bezcitný a krutý opilec, který v sobě neměl kouska slušnosti. Podotkla jen, že jestli ji skutečně zavraždil, bylo by zajímavé vědět, proč s tím čekal tolik let. Proč to jednoduše neprovedl hned brzy po svatbě, jakmile získal přístup k matčiným penězům?“

„Zpočátku možná neměl důvod ji zabít,“ pravil zamyšleně Lucas, jako by v duchu luštil hádanku. „Jak říkáš, přístup k jejím penězům měl. Proč by tedy riskoval, že ho pověsí za vraždu?“

Victorie vzdychla. „To byl tetin argument. Nejenže mě matka poslala žít k tetě, ale sama s námi často pobývala několik týdnů, někdy i měsíců. Jakmile si uvědomila, za jakého člověka se provdala, trávila s ním tak málo času, jak jen mohla. Když se opil, stal se z něho násilník.“

„Jinými slovy mu nejen poskytla své peníze, ale poslušně se mu uklidila z cesty. Proč by ji tedy po tolika letech zabíjel?“ ptal se Lucas.

„Třeba jí prostě měl už dost,“ řekla Victorie přiškrčeně. „Třeba se na ni jednoho dne obzvlášť rozzuřil a ztratil nervy. Byl to hrozný zuřivec. Když se rozčílil, úplně ztratil sebevládu. Choval se jako

šílenec.“ Na rozdíl od Lucase, pomyslela si letmo. Ten se vždy ovládá, dokonce i když má vztek.

„Tvoje matka zemřela při jezdecké nehodě, nemám pravdu?“

„Ano. Nedaleko jeho venkovského sídla. Několik týdnů předtím pobývala jako obvykle s námi v tetině domě, ale Whitlock ji povolal na několik dní k sobě, aby – jak tomu říkal – plnila své manželské povinnosti. Moje matka byla velmi krásná a okouzlující žena a také vynikající hostitelka. Whitlock ji často využíval, aby udělal dojem na své přátele,“ vysvětlila Victorie.

„Jezdecká nehoda zní spíš jako plánovaná vražda, nikoli jako vražda z náhlého popudu.“

Victorie pokrčila rameny. „Možná máš pravdu. Já jenom vím, že to udělal.“

„Jak to můžeš vědět?“

Protože mi to sám řekl, pomyslela si divoce. Řekl mi to, dokonce když se řítíl ze schodů vstříc smrti.

Těžko však může Lucasovi svěřit, proč si je tak jista, že byl její otčím vinen matčinou smrtí. Lucas je příliš chytrý a mazaný. Jakmile by se dozvěděl část pravdy, sondoval by neúnavně dál a ona už moc dobře zjistila, že se v jeho náruči stává příliš důvěřivá a zranitelná.

Kromě toho, uvažovala v duchu, je Lucas sice v mnoha ohledech netypický, sotva se však dá čekat, že by uvítal novinu, že jeho žena je vražedkyně.

„Žádný důkaz samozřejmě nemám,“ pravila Victorie opatrně. „Hluboko uvnitř jsem si však jeho vinou jistá.“

Nereagoval na to. „Nehody při jízdě na koni jsou časté, Vicky.“

„Moje matka byla výborná jezdka.“ Victorie doufala, že tím téma uzavře, ale Lucas, jak bylo jeho zvykem, vyzvídal dál.

„Řeklas Whitlockovi, že ho podezříváš?“

Tady už začínala nebezpečné půda. „Věděl, že nemám důkaz. Vysmál se mi.“

Lucasova paže ji objala kolem ramen ještě těsněji. „Cos dělala pak?“

„Nemohla jsem dělat nic. Za necelé dva měsíce zemřel a my jsme s tetou usoudily, že zasáhla vyšší spravedlnost.“

„Pokud vím, našli ho mrtvého pod schodištěm.“

Pohlédla na něj. „Odkud to víš?“

Lucas se ušklíbl. „Od Jessicy Athertonové.“

„Lady Athertonová ti poskytla bohaté informace, jen co je pravda.“

„Nezačínejme se kvůli tomu zase hádat. Zemřel tvůj otčím tak?“

„Ano.“ Victorie s rozmyslem volila slova. „Zřejmě tu noc hodně pil, což u něj nebylo neobvyklé. Zakopl a zřítíl se z dlouhého schodiště. Tím to celé skončilo.“

„Ne tak docela.“

Cukla sebou. „Co tím myslíš?“

„Pouze to, že tě pohled na jeho monogram vyšitý na šátku a vyrytý do tabatěrky ještě stále vyvádí z rovnováhy. Co se děje, Vicky? Snad nezačínáš věřit na duchy? Myslela sis, že tě Whitlock přišel strašit?“

„To neříkej.“ Okamžitě se ovládla. „Ovšemže nevěřím na duchy. Na tom šátku a tabatěrce mě nejvíc zarazilo to, že byly zanechány na místech, kde jsem je mohla najít právě já.“

„Místo, kde jsi našla šátek, je zvlášť zajímavé. Vypadá to, jako by někdo věděl, že budeš do domu vcházet přes zimní zahradu.“

„Ano, to je přesně ono, Lucasi. Když o tom tak přemýšlím, napadá mě, že nás někdo možná celou dobu špehoval. Ten někdo nás sledoval jako ostříž. Viděl mě zřejmě odejít z večírku a nasednout do kočáru, který jsi najal,“ usoudila Victorie.

„A sledoval nás oba až do hostince? To je možné.“

„Mohla to být Jessica Athertonová.“

Lucasův tón zněl pobaveně. „Už vidím, jak lady Athertonová po nocích přelézá zahradní zdi.“

„Máš pravdu, to sotva. Takže to znamená, že šátek a tabatěrku zanechal v zimní zahradě někdo jiný. Pokud ovšem...“

„Pokud co?“

Victorii něco napadlo. „Myslíš, že si mohla najmout soukromého detektiva, aby nás sledoval?“

„Ty bys, má milá, měla ze všech nejlíp vědět, jak je to jednoduché.“

Po této poznámce následovalo výmluvné ticho, kdy si Victorie v duchu říkala, že kdyby místo svého srdce poslouchala, co jí káže rozum, možná by ji napadlo, aby si soukromého detektiva najala sama a získala včas informace o tajemném lordu Stonevalovi.

„Říkal jsem si, jak dlouho bude trvat, než tě to napadne udělat,“ poznamenal Lucas.

Zamračila se, že jí opět čte myšlenky. „Co udělat?“

Blýskl zuby v úšklebku. „Najmout si na mě detektiva. To byl také jeden z důvodů, proč jsem chtěl své dvoření co možná nejvíc urychlit.“

„Jsi odporný, Stonevale.“

„Jsem také se svým výsledkem navýsost spokojený, madam.“ Zastavil se před vchodem do kuchyně a zlehka ji políbil na rty. Oči mu svítily. „Přestože jsem tě nechtěl vystavit tak trapné situaci, k jaké došlo v hostinci, nemůžu říct, že bych toho, co se stalo, litoval. Když se to vezme kolem a kolem, vyvázli jsme z toho všeho ještě relativně dobře.“

„Nedokážu si představit, jak hůř jsme mohli dopadnout.“

„Pak ti asi schází fantazie, má paní. Já jsem měl při představě toho, co by se všechno při našich nočních výpravách mohlo pokazit, nejednu bezesnou noc.“ Vzal ji lehce za bradu. „To jsi se mnou opravdu tak nešťastná, Vicky?“

Toužila ho zasypat výčitkami, že ji nemiluje, tak jako ona jeho. Chtěla ho obvinít, že s ní manipuloval a dostal ji tohoto manželství, kde se zmítala v rozpolcených citech, zatímco on se dokonale ovládal. Prahla po tom přimět ho, aby si uvědomil své nebetyčné provinění, padl před ní na kolena a vyznal jí nehynoucí lásku a oddanost.

Victorie si zkrátka uvědomila, že chce oplátkou za to, v jaké se ocitla situaci, jisté zadostiučinění. Měla však natolik soudnosti, aby věděla, že se něčeho takového patrně nikdy nedočká.

Jednou už však dostala lekci a vzala si z ní patřičné ponaučení. Tajemství svého srdce v sobě uzamkne, tak jako se naučila v sobě skrýt jiné, děsivější tajemství. Je-li hrabě ze Stonevale se svým manželstvím spokojený, bude se ona také snažit být v rámci možností spokojená. Nedá mu však ani o chlup víc, než na co si políčil – dědičku, která se smíří s trpkou skutečností, že si ji vzal pro peníze, a bude svůj osud statečně snášet.

„Myslím, že vzhledem k tomu, jací manželé bývají,“ prohlásila Victorie uvážlivě, „jsi docela ucházející.“

„To je tedy notně chabá chvála, má paní,“ postěžoval si trpce. „Snad o mně dokážeš říct něco lichotivějšího, ne?“

Olízla si spodní ret a pohlédla na něj. V měsíčním světle působila jeho mohutná postava hrozivě. Jak se nad ní tyčil, vyzařovala z něj neobyčejná síla. Stříbrný měsíc vrhal stíny na ostře řezané rysy jeho tváře. Oči se mu trpytily smyslným příslibem, který její nedávno

utlumené smysly hrozil opět probudit k životu. Měla bych se ho bát, pomyslela si. Místo toho se v jeho blízkosti pokaždé cítila tak bezpečně. Zatracený mužský.

Byla by se mu nejraději bez rozmýšlení vrhla do náruče a vyzнала mu lásku. Avšak hrdost a strach, že raní její city, jí v tom zabránily. Už nikdy se Lucasovi nevydá napospas tak jako té osudné noci v hostinci.

„Pokud vím, můj pane, už jsem ti jednou vysvětlila, že se budu snažit co nejlépe dostát své povinnosti.“

Lucas trpce potřásl hlavou a políbil ji na špičku nosu. „Tak hrdá. A odhodlaná neustoupit ani o píd' víc než musíš. Jak můžeš být tak krutá, Vicky?“

„Sotva se dá nazvat krutostí, že jsem ochotná smířit se se situací, v níž jsem se ocitla. Co jiného ode mě můžeš právem požadovat, Lucasí?“

„Všechno.“

„Zní to, jako bys po mně chtěl úplnou kapitulaci, můj pane.“

„Možná je to tak.“

„Obávám se, že na to si budeš muset počkat, dokud ženy nebudou smět nosit na veřejnosti kalhoty,“ odsekla kousavě. „Jinými slovy navždy.“

„Třeba ne tak dlouho. Ale k tomu se vrátíme později. Prozatím jsem spokojen s pokrokem, který jsme udělali dneska.“ Vzal ji za ruku a vedl ji do temného, tichého domu.

Vikář a jeho žena byli nervózní. Z jejich chování bylo víc než zřejmé, že nebyli zvyklí být zváni na čaj do panského sídla Stonevalů. Victorie by se klidně vsadila, že do hraběcího domu nebyli ještě pozváni vůbec, natož aby projednali, jaké dobročinné akce jsou v oblasti nejvíc potřeba. To ji rozhořčilo. Byl to další důkaz, že předešlý hrabě se o zdejší lidi vůbec nestaral.

„Ani nevíte, jak jsme šťastní, že tady teď máme vás a vaši půvabnou paní, lorde Stonevale,“ pravil upřímně reverend Worth, rudolící, podsaditý padesátník.

„Svatá pravda. Jsme nesmírně rádi, že vás tu smíme uvítat,“ řekla rozechvěle paní Worthová, drobná žena s milým obličejem, sedící poněkud prkenně vedle svého manžela. Přiložila k ústům šálek, který se jí v útlé ruce celý trásl, a nepatrně upila čaje. Tu a tam se kradmo

rozhlédla po přijímacím salonu, jako by se chtěla ujistit, že je skutečně ve stonevalském sídle.

„Děkujeme,“ odpověděla Victorie a mile se na ženu usmála. „Je od vás velmi laskavé, že jste si udělali čas a přišli tak promptně.“

„Rádo se stalo, rádo se stalo,“ zadrmolila reverendova žena a málem rozlila čaj. „Jsme tak vděční, že se zajímáte o místní záležitosti.“

Vikář učinil heroický pokus pohlédnout svému hostiteli mužně do očí. „Promiňte, že to říkám, pane, ale vaše rodinné panství bylo tak dlouho zanedbávané. K mému velkému potěšení jsem už ve vsi slyšel o změnách k lepšímu, které jste začal. Je to obrovská úleva.“

„Jsem rád, že vás to těší, reverende. Naprosto s vámi souhlasím, že panství a jeho okolí jsou ve velmi špatném stavu.“ Lucas položil šálek na stůl s hlasitým břinknutím. Victorii zacukaly koutky v letmém úsměvu. Její manžel skrýval svou netrpělivost dobře, ona však věděla, že by se této společenské povinnosti nejraději vyhnul.

Ještě ráno jí dal jasně na srozuměnou, že je velmi zaneprázdněný člověk a nemůže si dovolit plýtvat časem na čajovém dýchánku s vikářem. Victorie však trvala na jeho přítomnosti a nakonec vyhrála, k velkému zájmu a údivu dvou nových sloužících, kteří jejich diskuzi v hale náhodou zaslechli. Neprošlo bez povšimnutí, že nový hrabě ze Stonevale má tendenci ochotně vyhovět požadavkům své ženy.

„Je třeba mnohé udělat,“ poznamenal Worth. „Situace tu už začínala být zoufalá.“

„Mylady učinila na místní lidi úžasný dojem,“ ozvala se paní Worthová plaše. „Když jsem dnes dopoledne byla navštívit Betsy Hawkinsovou, abych jí dala spodničku pro její dceru, řekla mi s hrdostí, že už víc dobročinnosti potřebovat nebude. Její dcera prý dostala práci ve zdejší kuchyni a muž má začít pracovat ve stájích. Byla tak šťastná, mylady, že si to ani nedovedete představit. Prožila chudinka těžké časy, tak jako tady mnozí.“

„Jsme rádi, že máme tolik ochotných pracovníků. Budeme potřebovat spoustu lidí, než to tu dáme do pořádku,“ řekla Victorie a mínila to do slova a do písmene. Byla obrovská dřina dostat přijímací salon na dnešní návštěvu do jakž takž přijatelného stavu. Na jeho úklidu pracovalo nové služebnictvo již od brzkého rána.

„No, řekl bych, že díky té duchařské povídačce starého pytláka máte u místních lidí o dobrý začátek postaráno.“ Vikář se zachechtal a pak zachytil zděšený pohled své ženy. Honem uchopil svůj šálek čaje a odkašlal si. „Prosím za prominutí.“

Lucas se však nenechal zmást. „Jaká duchařská povídačka a jaký pytlák, reverende?“

Vikářovy rozpaky viditelně vzrostly. Očividně mu bylo jasné, že toho řekl až moc. Znovu si odkašlal. „Obávám se, mylordede, že několik místních chlapů si občas v lese zapytlačí, zvláště když je těžká doba, jako tomu bylo v poslední době. Bůh ví, že za to někdy mohou dát život či zmrzačit si údy, což teprve jsou-li ještě v lese pasti, které na pytláky nechal políčit minulý hrabě.“

„O ty si nemusíte dělat starosti, vikáři. Jelikož jsem léta sloužil v armádě a musel tudíž občas také žít z toho, co dá les, jsem ochoten trochu toho pytlacení ignorovat. Už jsem nařídil zničit všechny pasti na pytláky, které ještě lovci neobjevili a nezneškodnili.“

Vikář se rozzářil jako sluníčko. „To slyším s obrovskou radostí. Váš strýc, jak bezpochyby víte, měl na věc zcela odlišný názor.“

„Teď mi povězte o té duchařské historce,“ nedal se odbýt Lucas.

Vikář si vyměnil letmý pohled se svou ženou a pak ztěžka vzdychl. „No, je to jen zábavná historka, kterou jsem slyšel dnes ráno. Víte, co toho venkované napovídají. Zdá se, že jistý pytlák se včera v noci vracel zkratkou domů a zahlédl Jantarového rytíře a jeho paní. Jistě jste o té pověsti slyšel?“

„Ano, znám ji.“

Vikář se nervózně zasmál. „Viděl je prý právě tady na panském pozemku. Tedy aspoň podle verze, kterou mi vykládali ráno. Rytíř a jeho paní byli údajně viděni, jak někdy po půlnoci kráčí parkem k domu. Není to zábavné?“

„Nesmírně,“ souhlasila Victorie, které to pomalu začalo docházet. Představila si, jak se nejspíš uprostřed noci z ničeho nic objevili s Lucasem před očima užaslého pytláka, Victorie navíc v žluté peleríně. „Říkáte, že šli parkem domů?“ Cítila na sobě Lucasův zakaboněný pohled, ale nebrala ho na vědomí. Tuhle legraci si nenechá ujít. „A co myslíte, že tak pozdě v noci venku dělali?“

Lucas si odkašlal. „Nalils bys mi ještě čaj, drahá? Mám nějakou žízeň.“

„Ale ovšem.“ Victorie mu poslušně nalila čaj a věnovala mu přitom rozesmátý pohled. Oplatil jí ho přísným zamračením, což ji jen víc ponouklo k nezbednosti. „Co jste říkala, paní Worthová?“

„Božinku, já? O tom, co asi dělali o půlnoci venku? No, víte, jsou to duchové, takže jindy než o půlnoci se zjevovat asi nemohou. A podle pověsti si ti dva často dávali noční dostaveníčka. Říká se, že se po nocích projížděli po panství a vraceli se domů až těsně před úsvitem.“

Vikář významně zakašlal. „To už snad o duchách stačí, má milá. Jinak si bude lord Stonevale se svou paní myslet, že nás zajímají jen vesnické povídačky.“

„Kdepak,“ prohlásila Victorie. „Mně to připadá nanejvýš zajímavé, tobě ne, můj pane?“

„Podle mě jsou to všechno nesmysly,“ ohradil se Lucas.

„Musíte pochopit, mylord,“ pospíšila si vikářova žena, „že vesničané byli tou historkou nadšeni. Chtějí jí věřit, protože touží věřit, že se situace obrací k lepšímu. Podle legendy bude Stonevale znovu vzkvétat jen tehdy, když se vrátí Jantarový rytíř a jeho paní. Nezazlívejte jim, prosím, tu trochu naděje.“

„Správně,“ usmála se Victorie na manžela sladce. „No tak, můj pane, nekaž legraci.“

Vikář a jeho žena zůstali na Victorii šokovaně zírat. Lucas jí věnoval jen další podmračený pohled a dál upíjel čaj.

Vikář, který vycítil, že se svou ženou náhodou vyvolali mezi hraběcím párem manželské škádlení, zrudl ještě víc a honem se snažil změnit téma. „Mnohem raději bych viděl duchy než lupiče, který ve zdejší oblasti už několik měsíců působí.“

„Lupiče?“ Victoriina pozornost byla okamžitě obrácena novým směrem. „Chcete říct, že se tu skrývá lupič? Byl jste okraden, reverende?“

„Já ne. A pokud vím, ani nikdo z vesničanů. Upřímně řečeno by mu za to ani nestáli. Ale slyšel jsem o několika kočárech, které prý přepadl. Ten zlosyn je však zřejmě dost neschopný. Jednou na něj kočí vytáhl pistoli a milý lupič uprchl do křoví. Jindy jej prý cestující úspěšně odbyli pár drobnými mincemi a bezcenným prstenem.“

„Lupiči obvykle mají doupě někde ve svém působišti,“ poznamenal Lucas zamyšleně. „Myslíte, že by to mohl být někdo místní?“

Vikář zavrtěl hlavou až příliš pohotově a viditelně upadl ještě do větších rozpaků. „Myslím, že ne. Nejspíš někdo, kdo tudy jen projíždí. Lupiči musí často měnit svá působiště, nechtějí-li být polapeni.“ Vikář, spokojený, že zachránil reputaci vesničanů, přesedlal na bezpečnější téma. „Nechci vyzvídat, mylordě, ale přemýšlel jste už o tom, co zasít? Žiju tu v kraji už řadu let a vím, čemu se ve zdejší půdě daří a čemu ne.“

Paní Worthovou to poplašilo. „No tak, drahý, jsem si jista, že bude-li jeho lordstvo potřebovat poradit, zeptá se.“

„Ovšem, ovšem.“ Vikář zrudl dokrvava. „Omlouvám se. Pěstování plodin je můj koníček, víte. Věnuji se studiu botaniky.“

Lucas okamžitě zpozorněl. „Opravdu, pane?“

Vikář si opět lehce odkašlal, tentokrát to však znělo sebejistěji. „Mohu se pochlubit, že mi v Botanickém zítřku otiskli pár článků. Momentálně pracuji na knize o zahradní květeně.“

„Co víte o pohance?“ zeptal se Lucas přímo a všechny známky jeho neklidu v tu ránu zmizely.

„Výtečné krmivo pro dobytek. Hodilo by se samozřejmě pro vaši nejhudší půdu, ale kdekoli je to možné, dávám přednost ovsu, pšenici a kukuřici.“

„Já jsem slyšel, že pohankou se v dobách, kdy je nouze o pšenici, mohou živit i lidé.“

„Jen ti, co žijí na evropském kontinentu. Pochybuji, že byste přiměl Angličany, aby ji jedli, pokud by přímo neumírali hladu.“

„Chápu. Také mě poslední dobou zaujalo hnojení slínem namísto tradiční chlévské mrvy,“ pokračoval Lucas. „Jaký máte na to názor?“

„Náhodou jsem v této oblasti sám trochu experimentoval,“ odpověděl vikář a rozzářil se nadšením. „Zkusil jsem slín na manželčiny růžové keře. Taky rašelinu, mleté kosti a ryby. Udělal jsem si pečlivé záznamy. Zajímaly by vás výsledky?“

„Rozhodně ano.“ Lucas vstal. „Co kdybychom šli do knihovny, kde mám mapy svých pozemků, na které bychom se mohli podívat?“ Obrátil se k Viktorii. „Omluvíš nás, drahá?“

„Jistěže.“

„Pojďte, reverende, rád bych vám položil několik otázek. Zpět k tomu hnojivu. Musím uznat, že mrva má tu přednost, že je stále k dispozici.“

„To je pravda. A když dojde, může si ji člověk vždycky dovézt z Londýna. Je tam ustájeno několik tisíc koní. Něco se s těmi hromadami hnoje musí dělat. Nečetl jste náhodu Základy zemědělské chemie od Humphrey Davyho?“

„Nečetl,“ odpověděl Lucas. „Zato se mi dostal do rukou výtisk Marshallova Venkovského hospodaření v Yorkshiru. Marshall velmi prosazuje slín.“

„Má své výhody, to musím uznat. Půjčím vám svůj výtisk Davyho Základů, budete-li mít zájem. Autor přistupuje k otázce hnojení nesmírně vědecky. Jsem přesvědčen, že vás kniha zaujme.“

„Velmi rád si ji přečtu,“ řekl Lucas.

Oba muži opustili salon, zabraní do rozhovoru.

Victorie pohlédla na svého hosta. „Ještě trochu čaje, paní Worthová?“

„Děkuji, mylady.“ Věnovala své hostitelce omluvný pohled. „Nesmíte se prosím na mého muže zlobit. Botanika a zemědělství je jeho vášeň, takže se často nechává unést.“

Victorie se zazubila. „Věřte mi, je ve správné společnosti. Můj manžel o tyto věci jeví stejné zaujetí. Jistě jste si všimla.“

Paní Worthová se uvolnila. Pobaveně se zachichotala. „To tedy ano. Jen si představte, bavit se v salonu o hnoji. Ale takový už je život na venkově.“

„Ani se moc neliší od života u mé tety v Londýně. Má teta se velmi zajímá o přírodovědné zkoumání a já jsem se vydala v jejích šlápějích. Podobné diskuse mě docela těší.“

Vikářova žena nadšeně rozjasnila tvář. „Třeba byste se vy a lord Stonevale rádi podívali na jednu ze schůzek našeho Spolku pro výzkum zvláštních jevů. Scházíme se každé pondělí u nás doma. Musím s potěšením říct, že je nás docela hodně.“ Najednou se však zajíkla a zrudla. „Naše schůzky vás samozřejmě nemohou zajímat. Jsem si jista, že před námi máte obrovský náskok, když jste mohla využívat výhod hlavního města.“

„Naopak. Přijdu na vaše schůzky velmi ráda. Budu se těšit.“

Úsměv paní Worthové se opět rozšířil. „To je od vás laskavé. Nemohu se dočkat, až to povím svým přátelům.“

„Vy pěstujete růže, paní Worthová?“

Paní Worthová se rozzářila a plaše odpověděla. „Je to moje vášeň.“

„Strašně ráda bych si s vámi pohovořila o plánech pro stonevalský park a zahradu. Já se bez pořádné zahrady neobejdu a Lucas je příliš zaneprázdněný problémy statkářů, než aby mi pomohl. Byla byste ochotna si zahradu se mnou prohlédnout?“

„Bude mi velkým potěšením.“

„Výtečně. A teď bychom mohly přejít k místním problémům, které si žádají dobročinnosti. Po pravdě řečeno mě v současnosti řešení této otázky zajímá mnohem víc než zvelebení zahrady.“

Vikářova žena se souhlasně usmála. „Není těžké pochopit, proč vesničané uvěřili, že se jejich Jantarová paní vrátila.“

Victorie se zasmála. „Nejspíš narážíte na mou oblíbenou barvu. Ujišťuji vás, že je to vyložená náhoda.“ Pohlédla na své žlutobílé odpolední šaty a ušklíbala se.

Paní Worthová upadla okamžitě do rozpaků. Vyděsilo ji, že si její hostitelka myslí, že svá slova myslela jako osobní náražku. „Ach ne, madam, neměla jsem na mysli vaše krásné šaty, ačkoli musím uznat, že ta barva na vás vypadá úžasně a že má jantarový nádech. Ne, měla jsem na mysli onu pověst. Právě se v ní, že rytířova paní byla velmi laskavá a ušlechtilá.“

Victorie nakrčila nos a usmála se. „Pak to nebude o mně. Já rozhodně nejsem vzorem dokonalosti. Jen se zeptejte mého manžela.“

O týden později seděla Victorie u svého toaletního stolku a Nan ji připravovala na lože. Komorná jí právě podávala župan, když se po zběžném zaklepání otevřely spojovací dveře mezi Lucasovou a její ložnicí. Do pokoje vstoupil Lucas s majetnickým výrazem, na který si u něj Victorie už začínala zvykat. Pohlédla na něj v zrcadle a kývla na komornou, která Lucasovi udělala malé pukrle.

„Děkuji, Nan. Můžeš jít.“

„Ano, madam. Mám vám sem poslat tác s čajem?“

Victorie se v zrcadle střetla s Lucasovým hříšně pobaveným výrazem a zavrtěla hlavou. „Ne, děkuji, Nan. Dneska večer si čaj nedám.“

Lucas počkal, až se za komornou zavřou dveře, a pak pomalým, líným krokem přistoupil k Victorii a zastavil se těsně za ní.

Předklonil se a položil ruce před ní na toaletní stůl, takže ji svým tělem prakticky uvěznil. Pohledem držel v zrcadle v šachu její oči.

Victorie nedokázala potlačit vlnu vzrušeného očekávání. Měl na její smysly zničující účinek. A ona postupně objevovala moc, kterou měla nad ním. Přemýšlela, jestli to tak mezi nimi bude vždycky.

„Viděl jsem, že ti dnes přišel dopis od tety.“ Lucas se nahnul a políbil ji na šíji. „Co píše lady Nettleshipová zajímavého?“

„Zdá se, že z našeho skandálu všichni vyvážneme relativně nepošramoceni.“ Při vzpomínce na tetin dopis se Victorie trpce usmála. „Díky Jessice Athertonové, která rozhlásila, že naše spěšné manželství je největší román sezony.“

„Stará dobrá Jessica.“ Lucas špičkou jazyka olízl citlivý okraj Victoriina boltce.

Victorie se zachvěla. „Přísahám, Lucasi, že mě vůbec netěší být té ženské vděčná.“

„Ani mě ne, ale jako voják jsem se už dávno naučil přijmout pomoc kdekoli, kde se nabízí.“

„To je zřejmé, neboť jinak bychom teď nebyli v situaci, v níž se nacházíme.“

„Dračice. Ty si tyhle poznámky nedokážeš odpustit, vid’?“

„Je to velmi těžké,“ připustila Victorie. Už z výrazu jeho očí a jeho blízkosti se jí zrychloval tep. Napadlo ji, že i kdyby mávnutím proutku bylo jejich manželství zítra zrušeno, nikdy by se od tohoto muže doopravdy neosvobodila.

„Nějaké jiné zprávy od tvé tety?“

Victorie v jeho očích zahlédla naléhavý výraz, který neměl nic společného se smyslným útokem, který na ni podnikal. „Máš na mysli, jestli neodhalila další předměty s monogramem ‚W‘? Odpověď zní ne. Také píše, že dosud nenašla nikoho, kdo by ztratil buď šátek nebo tabátěrku.“

„Nezmiňuje se náhodou o Edgeworthovi?“

„Ne.“

„Tím líp. Řekni mi, Vicky, jaký dopis jsi tetě napsala?“ chtěl vědět Lucas.

„Psala jsem jí o svých plánech na zvelebení zahrady a parku a pozvala jsem ji na návštěvu, jakmile se jí to jen bude hodit. Také jsem se zmínila, že jste s vikářem našli společný zájem v pěstitelských metodách, botanice a hnojivech. To je tak asi všechno.“

Ještě jsem ji požádala, aby mi poslala nějaké sazenice a semena rostlin.“

„Cože? Nenapsalas jí nic o tom, jak ses smířila se svým nešťastným osudem a zavázala se, že budeš oddanou manželkou?“ Políbil ji na krk. „Nic o tom, jak ti tvá ženská čest velí podrobit se svému manželovi, i když je manželské soužití vzhledem k okolnostem pochopitelně odpuzující?“ Jemně ji hryzl do lalůčku. „Žádná zmínka o tom, jak heroicky snášíš plnění manželských povinností ve společném loži?“ Políbil ji na křivku ramene. „Žádné trpké postěžování na to, jak musíš platit za svou pošetilost a jakou lekci ti to dalo?“

Victorie vyskočila, prudce se k němu otočila a nemilosrdně ho začala bušit pěstmi do žeber. „Stonevale, jsi protivný, pošklebovačný manžel, který by si zasloužil pořádný výprask.“

„Moje noha, moje noha. Okamžitě přestaň, má paní, nebo mě dočista zmrzačíš.“ Lucas se dal na ústup k posteli a pokojem se rozlehl jeho smích.

„K čertu s tvou nohou.“ Pokračovala v útoku a přinutila ho padnout na záda na postel. Pak na něj vyskočila a triumfálně si na něj obkročmo sedla. Lucas zvedl ruce na znamení, že se vzdává.

„Prosím o milost, má paní. Přece bys nebila bezmocného muže, který už je beztak poražený?“

„Možná jsi poražený, ale k bezmocnosti máš daleko, Stonevale. Ještě pořád můžeš používat ústa a řekla bych, že právě ta tě dneska dostala do maléru. Ty si prostě nemůžeš pomoci, abys mě tím nejohavnějším způsobem nepopichoval, vid’?“

Jeho úsměv byl pomalý a smyslný. „Dovol, abych svá ústa použil za lepším účelem, má paní.“

Natáhl k ní ruku a silnými prsty ji uchopil za zátylek. Potom si ji přitáhl k sobě a ústy se přísál k jejím.

Victorie vzdychla a oddala se kouzlu manželova objetí.

14

Lucas věděl, že může dávat vinu jen sobě, když se jemné předivo manželské pohody, které sotva začali příst, následujícího pondělního rána zpřetrhalo. Měl vědět, že se k tomu schyluje. Měl být na to připravený. On, který byl vždy hrdý na svůj smysl pro strategii a přesné plánování, se nechal zaskočit událostmi, a to bylo neomluvitelné.

Jeho žena však svůj útok načasovala tak dokonale jako polní maršál, který svého protivníka dobře prostudoval.

Vplula do knihovny s posledním dopisem od své tety v ruce, právě když Lucas pročetl podrobný přehled jejích investic za poslední tři roky.

„Tady jsi, Lucasi, hledala jsem tě. Ne, nevstávej. Jen jsem ti chtěla říct, že hodlám ze svého účtu odepsat poměrně velkou sumu, kterou budu potřebovat na projekt, do něhož hodlám brzy investovat. Myslela jsem, že bude dobré, abys o tom věděl, až budeš plánovat výdaje na příští měsíc.“

Lucas se opět posadil a pohlédl na ni. Myšlenkami byl ještě u šokujících zjištění, která právě učinil o Victoriiných investicích. Se zářivým úsměvem zůstala stát před masivním psacím stolem a ve svých jasně žlutých dopoledních šatech byla ještě víc okouzlující a plná energie než jindy.

„Jak velkou sumu budeš potřebovat a o jakou investici se jedná?“ zeptal se obezřetně.

„Ach, myslím, že pár tisíc mi na tuhle investici bude bohatě stačit.“

„Pár tisíc?“

„Tak deset až patnáct.“ Pohlédla na dopis, který držela v ruce.

„Teta Cleo píše, že její spolek hodlá investovat do nějakých nových uhelných dolů v Lancashiru.“

„Deset až patnáct tisíc liber? Na těžbu uhlí v Lancashiru?“ Lucas žasl. „Takovou pošetilost snad nemůžeš myslet vážně. To ti nemůžu dovolit.“

Teprve když spatřil, jak v jejích krásných očích vzplál bojovný plamen, pochopil, že udělal vážnou taktickou chybu.

„Náš obchodní poradce pan Beckford tento projekt velmi doporučuje,“ řekla Victorie. „Teta Cleo píše, že do něj sama hodlá investovat.“

„Tvá teta si může dělat, co chce, ale já ti nemůžu dovolit, abys vyhazovala peníze na uhelné doly v Lancashiru. Investování do dolů může člověka velmi rychle přivést na mizinu.“

„Neměl bys zapomínat, že mám velký majetek, Lucasi,“ prohlásila medově. „Kvůli němu sis mě přece vzal.“

Lucas se pokoušel najít cestu z pasti, do níž se sám chytil. „Tvé dědictví je velké, má drahá, ale není to bezedná truhla peněz. Vůbec ne. Jsi přece dost inteligentní, aby sis to uvědomovala. Nemáš dost peněz na to, abys sis mohla dovolit riskovat ztrátu deseti až patnácti tisíc liber. Tak velké sumy by se měly investovat do koupě dalších pozemků a nemovitostí, ne být promrhány na kopání důlních šachet.“

„Ale já už v Londýně vlastním několik nemovitostí, které mi vynášejí slušný zisk. A kromě toho,“ dodala s vyzývavým úsměvem, „teď mám jako tvůj partner podíl na vlastnictví nemalé části Yorkshiru. Netoužím vlastnit víc půdy, Lucasi.“

Lucas se vrátil k účetním výpisům a suše pravil: „Pak můžeš ty peníze investovat do oprav a zvelebení Stonevale.“

„Ty už na Stonevale utrácíš mých peněz víc než dost. Uhelné doly jsou mou osobní investicí, kterou bych ráda učinila jen sama za sebe.“

„Vicky, věř mi. Uhelné doly jsou riskantní investicí, zvlášť když je řídí někdo jiný. Chceš-li mermomocí investovat do dolů, můžeme si třeba pozvat důlní inženýry sem do Stonevale, aby posoudili, zda není možné těžit tady. V Yorkshiru je uhlí a jiné minerály a možná by se něco našlo i na našem panství. Nemůžu ti však dovolit, abys vyhazovala peníze na projekt někde daleko od nás, nad jehož řízením nebudeme mít kontrolu.“

Victorie rázně přikročila těsně k psacímu stolu a hodila na něj tetin dopis. „Ty mi hodláš odeprít právo utratit své peníze podle svého?“

Lucas se modlil, abych ho osvítil duch svatý, ale žádná spásná myšlenka nepřicházela. Bude se muset s touto ďábelskou otázkou vypořádat sám a bylo mu jasné, že tak jako tak narazí.

Svá další slova pečlivě vážil. „Přišla jsi do tohoto manželství s velkým jménem, které musí být zachováno pro naše děti, vnuky a pravnučky. Jako tvůj manžel mám povinnost tě ve tvém investování usměrňovat.“

„Myslela jsem si to,“ prohlásila Victorie ponuře. „Takhle to patrně vždycky začíná. Manžel začne své ženě tvrdit, že se neumí o své záležitosti postarat sama a že mu musí dovolit, aby to dělal za ni. Potom postupně převezme nad jejími prostředky absolutní kontrolu a nenechá ji do toho, jak se s jejími penězi nakládá, vůbec mluvit.“

To ho rozčílilo. Lucas netrpělivě učinil gesto k rozevřené účetní knize na stole. „Abych to řekl na rovinu, drahá. Nejsem si vůbec jistý, že bys měla o svých penězích sama rozhodovat. Máš ve finančních otázkách zřejmý sklon silně riskovat. Už nejednou ses ocitla v úzkých.“

„Vždycky jsem se z toho dostala,“ odsekla. „Což můžeš jasně vidět ze současného stavu mých financí.“

„Ano, ten je dobrý díky příjmu z tvých nemovitostí v Londýně. Chápeš, Vicky? Další důkaz, že nejspolehlivější je investovat do pozemků a nemovitostí. Právě ty dědictví, jako je to tvoje, zaštit'ují. Nemáš právo riskovat investováním do námořního obchodu a dalekých uhelných dolů.“

„Že nemám právo riskovat? Právě od tebe to sedí. Než sis mě vzal, pocházel celý tvůj příjem z riskování. Co může být riskantnějšího než bitevní pole nebo hazardní hry?“

To, že trefila hřebík na hlavičku, ho ještě víc popudilo. „Krucí, Vicky, neměl jsem na vybranou. Dělal jsem, co jsem musel. Situace se však změnila. Teď je povinností nás obou starat se co nejlépe o Stonevale a majetek, který jsi do tohoto manželství přinesla. Doby, kdy sis mohla dovolit ve velkém riskovat se svým kapitálem, jsou pryč.“

Udělala další krok dopředu a dlaněmi se opřela o stůl. Oči jí jiskřily zlostí. „Řekni to na rovinu, Lucasi. Ať to oba slyšíme.“

„Myslím, že jsem se vyjádřil dost srozumitelně.“

„Řekni mi bez obalu, že mi zakazuješ volně nakládat s mými penězi. Ať máme mezi sebou jasno.“

Lucas cítil, jak jím stejně jako jí lomcuje vztek. „Ty se mi úmyslně snažíš nastražit past, Vicky. Chceš po mně, abych si vybral mezi slovy, která ti poskytnou neomezenou svobodu, a těmi, jež mě hodí do stejného pytle s tyrany, jako byl manžel tvé matky. To si vážně myslíš, že mnou můžeš tak manipulovat?“

„Nesnažím se tebou manipulovat. Je to právě naopak. Ty se pokoušíš manipulovat mnou.“ Victoriin hlas se pod jeho strohým pohledem ani nezachvěl.

„Jen se tě snažím chránit před tvou lehkomyšlností.“

„Lehkomyšlností? Ty mě nazýváš lehkomyšlnou? Ty, který ses živil nejprve jako voják a pak jako hazardní hráč? Cha. To je z tvé strany jen pustá výmluva a ty to víš. Chceš nad mými penězi získat absolutní moc a říkáš mi, že už o nich nebudu moci vůbec rozhodovat. Co bude následovat, Lucasi? Přinutíš mě, abych se spokojila s malou čtvrtletní rentou? Budu si muset všechny své šaty, barvy, knihy a třeba i svého koně kupovat z omezeného příjmu, který mi milostivě přidělíš?“

To byla poslední kapka. Pohár jeho trpělivosti přetekl. „A proč ne? Když hodláš hrát roli frivolní, vyhazovačné ženy, která vůbec nebere ohled na hospodárnost, pak nebudu mít jinou možnost, než s tebou podle toho zacházet. Oba však víme, že jsi příliš chytrá na to, aby ses tak chovala jen mně naschvál.“

„Ty mi tedy zakazuješ volně nakládat s mými penězi?“

„Zakazuji ti riskovat velkou sumu na projekt, o němž nevíš nic kromě toho, že jej doporučil obchodní poradce tvé tety.“

„Některé investice doporučené panem Beckfordem mi vynesly velké peníze.“

„Na jiných jsi zase prodělala. Pan Beckford ve svých tipech není zdaleka neomylný,“ opáčil Lucas a rozčileně otáčel stránkami její účetní knihy.

„Když člověk hraje o vysokou sázku, musí být připraven smířit se tu a tam s menší prohrou.“

„Tahle filozofie už přivedla na mizinu mnohem bohatší lidi, než jsi ty.“

„Tak to sakra řekni. Vyklep to ze sebe. Řekni mi do očí, že už nemůžu volně disponovat svým dědictvím.“

Lucas vzdal marné pokusy zachránit situaci. „Vicky, dal jsem ti přece jasně na srozuměnou, že moje ochota vyhovět některým tvým

rozmarům ještě neznamená, že se mnou můžeš mávat, jak se ti zachce. Laskavě si to zapiš za uši.“

„Řekni to, Lucasi.“ Nadále mu hleděla vyzývavě do očí a kolem úst jí pohrával uštěpačný úsměv.

Lucas tiše zaklel. „Dobrá, jak si přeješ. Jelikož jsi očividně rozhodnutá celou záležitost dotáhnout na ostří nože, dám ti to, po čem zřejmě prahneš, tedy protivníka, na něhož bys mohla všechno svalit. Tímto ti zakazuji investovat do uhelných dolů. Dám pokyn tvým bankéřům, aby ti posílali malou čtvrtletní rentu a nevydali ti žádné další finance, pokud k tomu osobně nedám povolení.“

Vytrěštěně na něj zírala, zjevně šokovaná tím, kam až zašel. „To snad není pravda. To přece nemůžeš myslet vážně. Zakázat mi investovat do uhelných dolů je jedna věc, ale zakázat mi disponovat mými penězi je prostě... neuvěřitelné.“

Lucas se opřel o opěradlo židle a lhostejně na ni hleděl. Vypadala, že ji to opravdu sebralo. Když začala jejich slovní potyčku, něco takového zjevně nečekala.

„Chápu tvůj úžas,“ pravil tiše. „Jsem si jistý, že když jsi sem před pár minutami vkráčela, byla sis víceméně jistá, že odtud vyjdeš jako vítěz. Jsi příliš mazaná na to, abys zahájila útok, aniž bys byla přesvědčena, že máš dobrou šanci na vítězství. Podceňuješ mě však, má milá, a obávám se, že při těchto potyčkách budeš dál prohrávat, pokud od nich neupustíš. Dobrý polní maršál nikdy neučiní tu chybu, že by podcenil protivníka.“

„Mluvíš, jako bychom byli na bitevním poli.“

Lucas lakonicky přikývl. „To je bohužel přesně situace, kterou jsi vytvořila.“

„A já hloupá si myslela, že z tebe nakonec bude přece jen přijatelný manžel.“ Otočila se na podpatku a hbitě vykročila ke dveřím. Bez jediného zastavení k nim došla a prudce je otevřela.

„Kam si myslíš, že jdeš, Vicky?“

„Pryč.“ Její úsměv byl ostrý jak dýka.

„Vicky, jestli si myslíš, že odtud můžeš ve vzteku vypočodovat a vydat se hledat nějakou neplechu, tak to se silně pleteš.“

„Neměj obavy, můj pane, budu v naprosto úctyhodné společnosti. Odcházím na schůzku, která se koná u vikáře. Vsadím se, že ani ty při své mravokárné upjatosti a škrobenosti nemůžeš mít námitky proti tomu, abych strávila odpoledne na takové akci.“

„Jaký spolek tu schůzku pořádá?“

„Spolek pro výzkum zvláštních jevů,“ odvětila povýšeně.

„Možná si najdu čas, abych mohl jít s tebou,“ začal opatrně.

„Bože, Lucasí, to je zcela vyloučené. Jsem si jista, že jsi příliš zaneprázdněný, než abys šel se mnou. Musíš tady přece učinit tolik veledůležitých, neodkladných rozhodnutí.“ Vyšla z knihovny a významně za sebou práskla dveřmi.

Lucas sebou cukl, jak se následkem hlasitého bouchnutí zachvěly lampy. Chvilí jen tak bez hnutí seděl, pak vstal a šel na druhý konec pokoje nalít si brandy.

Stál u okna, popíjel ze sklenky a mrzutě si říkal, že to bude dlouhý boj. Bylo od něj naivní si namlouvat, že to hlavní bude vyřešené, jakmile ji přiměje, aby se za něj vdala. Je nad slunce jasnější, že ta nejtěžší dřina začala teprve po svatbě.

Panebože. To se pod tíhou svých nových povinností opravdu stává upjatý? Přemýšlel, zda je to pravda.

Když Victorie dorazila do útulného domova vikáře a jeho ženy, ještě jí lomcoval vztek. Vyloudila však na tváři milý úsměv a vzápětí byla uvedena do prosluněné místnosti plné místní venkovské šlechty. Dostalo se jí tak vřelého přivítání, že ji špatná nálada brzy opustila.

„Vítejte na schůzce našeho malého spolku, lady Stonevalová. V poslední době jsme své síly soustředili na vylepšení receptury léku na dnu a revmatické bolesti,“ objasnila paní Worthová, když skončilo seznamování. Mávla ke stolu plnému lahvíček. Každá obsahovala nějakou tekutinu. „Většina z nás se zajímá o léčivé byliny a rostliny. Například tady sir Alfred si dělá oprávněné naděje, že získá cenu Humanitní společnosti za objevení způsobu, jak zvýšit v Anglii produkci máku setého, z něhož se vyrábí opium. Podařilo se mu získat výrobek velmi vysoké kvality.“

„To je úžasné,“ řekla Victorie. „Měl byste být na sebe hrdý, sire Alfred.“

Sir Alfred se skromně začervenal.

„A tadyhle doktor Thornby experimentuje s různými výtažky a odvary kombinujícími alkohol s jinými přísadami, jako je lékořice, rebarbora a heřmánek.“

Nyní byla řada na doktoru Thornbym, aby se zarděl hrdostí.

„Fascinující,“ zamumlala Victorie, zatímco si prohlížela různé lahvičky. „Já a moje teta jsme se zúčastnily mnoha lékařských přednášek na podobná témata. Jaký s nimi máte úspěch?“

„Jak víte,“ začal doktor Thornby se zápalem, „směs alkoholu a opia v laudánu účinně utiňuje bolest, ale způsobuje ospalost a malátnost. U některých potíží to nevádí, ale u chronických neduhů, jako je dna, revma nebo, ehm, ženské potíže ano. Pro ty je potřeba léku, který by přinášel úlevu, ale nenavozoval spánek.“

„Chcete zkrátka získat recept na směs, která by trpícímu umožnila plnit své každodenní povinnosti,“ přikývla Victorie chápavě. „Děláte velmi důležitý výzkum. Velmi důležitý.“

„Sedláci a zemědělstí dělníci v mé oblasti dosáhli zkusnou metodou jistých úspěchů,“ poznamenal baculatý džentlmen v rohu. „Přišli na některé výborné recepty.“

„Problémem ovšem je nedostatek jakékoli normalizace a analýzy,“ přidal se jiný. „Každá rodina má samozřejmě své vlastní receptury, které se předávají z generace na generaci a jsou spíš výsledkem lidové moudrosti než solidního vědeckého bádání. Každá hospodyňka má například svůj recept na sirup proti kašli, ale ani jedna z těchto směsí není zcela totožná.“

„Je zřejmé, že tento problém je nutné studovat z více aspektů,“ poznamenala Victorie.

„Přesně tak.“ Doktor Thornby přikročil ke stolu. „Na jeho řešení však existuje jediná vědecká metoda. Musíme provést experiment a pořádně pečlivý zápis. Každá z těchto lahvíček obsahuje určitý lék. Naším cílem dnes bude zjistit, který z nich má okamžité utiňující účinky, a nevyvolá přitom ospalost.“

„A co vlastní tišení bolesti?“ zeptala se Victorie s hlubokým zájmem. „Jak je budete měřit? Já momentálně netrám ani bolestí hlavy.“

„To budeme muset učinit v druhé fázi experimentu,“ pravil vikář. „Obávám se však, že bude těžké najít pět či deset lidí, kteří by trpěli záchvatem dny nebo bolestí hlavy současně.“

„Náhodou mě zrovna dneska trochu trápí revma,“ ozvala se ochotně paní Worthová.

„A mě zase zlobí dna,“ nabídl se další člen spolku.

„Celý den mě pobolívá hlava,“ prohlásil postarší džentlmen.

„A mě bolí zub,“ přihlásila se lady Alice.

Vikář rozjasnil tvář a pozadu nezůstali ani doktor Thornby a sir Alferd.

„Výtečně, výtečně. Budeme tedy moci provést obě fáze pokusu hned dnes.“ Sir Alfred pohlédl plaše a zároveň s nadějí na Victorii. „Pokud je mi známo, tak se o takové věci zajímáte, lady Stonevalová. Přála byste se k nám v našem testování přidat, nebo byste raději experiment pozorovala?“

„Božíčku, vždycky je mnohem zajímavější účastnit se pokusu, než být pouhým pozorovatelem. Bude mi velkým potěšením pomoci vám testovat vaše směsi. Bude to velmi poučný zážitek.“

Sir Alfred byl viditelně polichocen, jakož i všichni ostatní. Doktor Thornby si stoupl do popředí a opět se ujal vedení. „Nuže, sem na stůl položím zápisník a každý z nás do něj musí napsat jasný, srozumitelný popis svých pocitů, tak jak budeme postupovat od lahvičky k lahvičce. Navrhuji, abychom začali čistou brandy a zapsali naše reakce, než přejdeme k různým povzbuzujícím směsím.“

„Ano, ovšem,“ zvolal vikář. „Je nutné, abychom mohli porovnat rozdíly mezi účinkem čistého alkoholu a alkoholu s různými přísadami. Velmi dobrý postřeh, Thornby.“

Victorie stáhla obočí a chvíli uvažovala o myšlence, která ji právě napadla. „Nebylo by lepší, kdyby alespoň jeden z nás zůstal u čistého alkoholu po celou dobu experimentu? Tak by se mohly reakce těch, kteří budou zkoušet různé směsi, poměřovat s jeho účinkem průběžně.“

Několik lidí okamžitě souhlasně přikývlo.

„Skvělý nápad, mylady,“ pravil sir Alfred. „Je vidět, že se ve vědeckých výzkumných metodách opravdu vyznáte.“

„Mám s nimi jisté zkušenosti,“ připustila Victorie skromně. „Protože to byl můj nápad a jelikož nemám dneska žádné bolesti ani potíže, nabízím se, že u čistého alkoholu setrvám já.“

„Tím nám vyjdete velmi vstříc, lady Stonevalová. Budeme vám vskutku vděční,“ řekl doktor Thornby. „Tak tedy začněme.“ Dvorně podal Victorii sklenku brandy.

Lucas byl zděšen pohledem, který se mu naskytl pozdě odpoledne, když se vrátil z návštěvy u jednoho ze svých pachtýřů. Komorná jeho ženy a dva lokajové podpírali vrávorající Victorii a pomáhali jí do schodů u vchodu do domu. Lucas hodil uzdu štolbovi a pospíchal k ní.

„Proboha, co se děje? Je ti špatně, Vicky?“ Podíval se na ni ustaraným pohledem.

„Ach nazdar, Lucasi.“ Otočila se, aby mu věnovala zářivý úsměv a málem přitom ztratila rovnováhu. „Jápak sis celý den užíval jako upjatý pedant a mravokárce? Já jsem odpoledne strávila mnohem užitečnějším způsobem. Prováděla jsem malý...“ Nediskrétně si řhla. „Malý experiment.“

Lucase ovanuly štiplavé výpary brandy. Pohlédl tázavě na komornou a pomalu mu začala docházet pravda. „Já se o paní postarám,“ oznámil ocelovým tónem.

„Ano, mylord. Dojdu za kuchařkou a řeknu jí, aby mylady připravila čaj a svačinu.“

„To není třeba,“ zavrčel Lucas a chytil Victorii kolem pasu.

Dostal ji z úzkostlivých pohledů majordoma, dvou dalších lokajů, několika komorných a nakonec nahoru po schodech do její ložnice a do postele. Victorie ladně klesla na polštář as úsměvem ho pozorovala mlhavým pohledem.

„Drahý Lucasi, nekoukej se tak strašlivě nasupeně. Víš, že máš ohavný zvyk tvářit se jak kakabus?“

„Cos to k čertu pila?“

Zamračila se. „Počkej. Většinu času myslím brandy. Už jsem ti vysvětlila, v čem spočíval ten pokus?“

„Přesně ne, ale to můžeme probrat později.“

„To znamená, že mi hodláš udělat další kázání?“

„Ano, vypadá to, že budu muset, Vicky,“ přitakal Lucas chmurně. „Budu ti tolerovat mnohé, má milá, ale v žádném případě ne to, abys uprostřed dne chodila domů zpitá pod obraz. A to je definitivní.“

„Obávám se, že budeš muset své kázání odložit na později, Lucasi. Necítím se teď právě nejlíp.“ Victorie se otočila na bok a chvatně hrábla pod postel po nočníku.

Lucas vzdychl a podržel jí hlavu. Měla pravdu. Kázání bude muset počkat.

Jak se ukázalo, musel se svým kázáním počkat až do příštího rána. Victorie se mu snažila vyhnout úplně tím, že vstala pozdě a oznámila, že posnídá ve svém pokoji. Krátce po deváté však dorazila komorná se vzkazem od Lucase, aby se za ním jeho žena v deset dostavila do knihovny.

Victorie zvažovala, zda by nepříjemné konfrontaci nemohla uniknout prohlášením, že je ještě indisponována v důsledku

vědeckého experimentu, ale pragmatická stránka její osobnosti jí v tom zabránila.

Bude lepší, když to budu mít co nejrychleji za sebou, říkala si a pomalu vstala z postele. Zamračila, když ucítila, jak ji kolem očí zabořila hlava. Alespoň že jí už není špatně od žaludku. Když se objevila komorná s čajem, vypila celou konvici a udělalo se jí trochu líp.

Vybrala si ty nejzářivější žlutobílé dopolední šaty, jaké měla, a oblékla se tak pečlivě, jako by se chystala na formální návštěvu. Pak se neochotně vydala dolů do přízemí.

Když vešla, Lucas, který seděl za svým masivním psacím stolem, povstal a pozorně si prohlížel její tvář.

„Prosím, posaď se, Vicky. Musím uznat, že vzhledem k okolnostem vypadáš neobyčejně dobře. Blahopřeji ti k tvé odolné konstituci. Znáám řadu lidí, kteří by po takovém ‚experimentu‘, který jsi včera prováděla, zdaleka nebyli v tak dobrém stavu.“

„Vědecký pokrok si žádá jisté oběti,“ pravila Victorie důstojně a posadila se. „Jsem hrdá na to, že jsem mohla přispět svým malým dílem k blahu lidstva.“

„Přispět k blahu lidstva?“ Lucasovi zacukalo v koutcích. „Takhle ty to nazýváš? Přijdeš domů uprostřed dne zpitá pod obraz a vykládáš mi, že je to v zájmu vědeckého zkoumání?“

„Dělala jsem mnohem riskantnější věci ve jménu vědeckého zkoumání,“ opáčila Victorie významně. „Vezměme například skutečnost, že jsem se vdala za muže, který mě ani nenechá utrácet moje vlastní peníze. A to všechno proto, že jsem padla za oběť nástrahám jiného druhu experimentu.“

Semkl ústa do úzké čárky. „Nepokoušej se celou věc zažehnat tím, že mi budeš vmetat stará obvinění. Jde výhradně o tvé včerejší chování. Co přesně jsi na té schůzce u vikáře dělala?“

„Zkoušela vzorky různých léčivých roztoků za účelem zjištění a zaznamenání jejich účinků,“ informovala ho Victorie s povýšeně zdviženou bradou. Jen ať si zkusí najít chybu na tak vznešeném vědeckém výzkumu, pomyslela si hněvivě.

„A všechny ty léčivé roztoky byly založené na brandy?“

„Ne, ovšemže ne. Některé byliny byly smíchané s pivem a nemálo jich bylo vyluhováno v sherry a červeném víně. Chápej, šlo o to, že jsme si nebyli jistí, které druhy alkoholu se s bylinami nejlépe mísí.“

„Panebože. Kolik takových experimentálních sklenic jsi vypila?“

Victorie si masírovala spánky. Bolest hlavy se zhoršovala. „To si přesně nevzpomínám, ale jsem si jista, že je to vše zaznamenáno v zápisníku doktora Thornbyho.“

„Účastnil se toho vikář a jeho žena?“

„No, po pravdě řečeno paní Worthová poměrně záhy usnula,“ pravila Victorie klidně. „A vikář požil poměrně velkou dávku jedné ze směsí a odebral se do rohu, kde po zbytek experimentu seděl a zíral nehnutě do zdi.“

„Děším se zeptat, jaké směsi jsi spolykala ty.“

Victorie rozjasnila tvář. „Ach, já zůstala celou dobu u čistého alkoholu, Lucasi. Moje reakce byla normou, s níž se srovnávaly účinky všech ostatních směsí. Byla jsem nesmírně významnou součástí experimentu.“

Lucas tiše a zaklel a odmlčel se. Tikání vysokých hodin v místnosti se stávalo nesnesitelně hlasité. Victorie začala být neklidná.

„Obávám se, že pro tebe budu muset vymezit ještě jedno pravidlo, má paní,“ ozval se konečně Lucas.

„Toho jsem se bála.“ Chtěla s ním bojovat, ale příliš ji bolela hlava. Nedokázala v sobě pro hádku najít dost energie. Toužila jen po tom, aby mohla jít do svého pokoje a opět si lehnout.

Lucas její mrzutý výraz ignoroval, ale když jí začal vysvětlovat, v čem nové pravidlo spočívá, jeho tón byl překvapivě mírný. „Od nynějška se nebudeš účastnit žádných vědeckých experimentů bez mého souhlasu. Je to jasné?“

„Jako obvykle ses vyjádřil s odzbrojující přesností, můj pane.“ Victorie vstala, hlavu vztyčenou. „Manželství je pro ženu dosti úmorná záležitost, nemám pravdu? Žádné dobrodružství, žádné vědecké zkoumání ani volnost utratit vlastní peníze podle svého uvážení. Nechápu, jak v něm ženy mohou prožít celý život a neumřít dočista nudou.“

Vstala a šla ke dveřím.

Lucas tu noc ležel v posteli a sledoval oknem měsíc. Od chvíle, kdy se z Victorina pokoje ozývaly šoupavé zvuky, jak po podlaze sunula nějaký těžký kus nábytku před spojovací dveře, nebylo z její ložnice slyšet nic.

Poslouchal, jak se v ložnici barikáduje, se značnou mrzutostí. Vůbec se mu nelíbila představa, že tahá sama bez pomoci těžké

předměty. Když už se k tomu rozhodla, měla alespoň požádat o pomoc někoho ze služebnictva. Ovšem nepochybně jí bylo trapné požádat komornou nebo lokaje, aby jí pomohli v její malé vzpouře.

Na druhé straně je takovýto projev elánu dobrým znamením, říkal si. Je zřejmé, že se cítí o mnoho líp než ráno. Všechno se vrací zpátky k normálu.

Totíž pokud lze život s Vicky vůbec nazvat normálním.

Lucas odhrnul příkrývku a vstal.

Jako stratég věděl, že nedávné střety s Victorií byly nevyhnutelné. Některé bitvy jsou zkrátka neodvratné, a když na ně dojde, nezbyvá člověku nic jiného než zatnout zuby a bojovat.

Victorie se s jejich manželstvím ještě plně nesmířila. Bylo to nezávislé, svéhlavé stvoření, které příliš dlouho mělo ve všem volnou ruku. Dokud se na scéně neobjevil on, držela ji na uzdě jen její vlastní inteligence, soudnost a touha neohrozit tetino postavení ve společnosti.

Nyní však Lucas věděl, že je pro ni tím, kdo jí stojí v cestě, kdo ohrožuje její nezávislost. Cítila se rozpolcena mezi něžnými city, které k němu chovala, a zlostí, že je chycena do manželské pasti.

Lucas si vzpomněl na všechny muže, kteří ji v Londýně obskakovali, a zaúpěl. Byla zvyklá držet muže zkrátka a být tím, kdo velí a rozhoduje.

On však tušil, že ačkoli si to možná neuvědomila, přitahovalo ji to k němu od začátku proto, že si nebyla jistá, zda ho dokáže ovládat. Je to silná žena, která potřebuje ještě silnějšího muže.

Našla jeho, ale nedá jí to, aby ho neustále nepokoušela.

Lucase mrzelo, že mezi nimi propukla otevřená válka. Jenomže věděl, že teď když jsou vymezeny bitevní linie, nemůže ustoupit a dovolit Victorii, aby prosadila svou, jinak bude mít v budoucnosti učiněné peklo.

Život se drasticky změnil pro ně pro oba. Musí ji přimět, aby to pochopila. Musí teď myslet na budoucí generace, nejen na svůj vlastní život. Panství jako Stonevale má být zachováno pro jeho potomky. Je to investice do budoucnosti, nejen do současnosti.

Potomci, kteří Stonevale zdědí, budou v sobě mít Victoriinu i jeho krev. Victorie má na tomto panství stejně velký zájem jako on. Ani jeden z nich se nemůže nadále chovat tak lehkomyšlně jako před svatbou.

Proboha. Vážně začíná myslet jako upjatý mravokárce.

Je klidně možné, že další generace Colebrooků je už na cestě. Představa kynoucí a zakulacující se Victorie v něm vyvolala silný pocit uspokojení.

Lucas se opět zamračil, když si vzpomněl, jak před chvílí strkala před dveře těžký předmět. Takové pošetilosti jí nemůže dovolit, nikoli teď, když může být v jiném stavu. Patří mu a on se o ni bude starat, ať se jí to líbí, nebo ne.

Nejprve ale musí najít cestu, jak prorazit její naježenou obranou. Lucas si vzpomněl na kaktusy lady Nettleshipové a usmál se. Pak šel ke svému šatníku a vyndal odtud košili a kalhoty.

Victorie ho spatřila v okamžiku, kdy se na okenní římse objevila jeho temná, mužná silueta hrozivě se rýsující proti stříbřitému svitu měsíce. To nebyla žádná noční můra. To byl Lucas. V tu chvíli věděla, že na něho čekala.

Dalo se uhádnout, že ho něco takového jako toaletní stolek zaklíněný před spojovacími dveřmi nemůže zastavit. Posadila se a objala si kolena. Temná postava na římse otevřela okno a vzápětí Lucas vskočil do její ložnice. Byl zcela oblečený.

„Aha, takže to byl toaletní stolek,“ poznamenal Lucas klidně, když mrkl ke spojovacím dveřím. „Vážně bys neměla hýbat tak těžkými předměty, má drahá. Příště požádej o pomoc.“

„Bude ještě nějaké příště?“ zeptala se tiše, vědoma si dusna, které mezi nimi panovalo.

„Možná.“ Udělal pár kroků k nohám její postele. „Obávám se, že je nám dáno osudem se občas pohádat, miláčku. Vzhledem k tvé lehkomyšlnosti a mé nudné, nezáživné povaze je to asi nevyhnutelné.“

„Nudným a nezáživným bych tě nenazvala, Lucasi. Myslím že výrazy jako „arogantní, panovačný a tvrdohlavý“ ti sedí daleko lépe.“

„A upjatý?“

„Nerada to říkám, ale je to tak, upjatý ti začíná padnout jako na míru.“ Ovinul ruku kolem sloupku postele a trpce se usmál. „Je úleva vědět, že o mně přece jen nesmýšlíš tak zle.“

Zpozorněla. „Lucasi, jestli si myslíš, že se sem můžeš jen tak vplížit uprostřed noci a hlásit se o svá manželská práva, pak jsi na omylu. Jestli se pokusíš vlézt mi do postele, začnu ječet na celý dům.“

„O tom pochybuji. Nebudeš chtít ztrapnit před služebnictvem mě ani sebe. V každém případě máš však o mně velmi špatný odhad, když si myslíš, že se o něco takového budu pokoušet v tvé současné náladě. Už jsem ti přece říkal, že máš ve zvyku mě podceňovat.“

Obezřetně ho pozorovala. „Co máš v plánu dělat?“

Odvrátil od ní pohled a mrkl k oknu, kde noční vánek povlával záclonami. „Noc volá, má paní, a tys jejího volání vždycky uposlechla. Už ses někdy uprostřed noci projížděla na koni?“

Vykulila na něj oči. „Mluvíš vážně?“

„Naprosto.“

„Ty bys mě vzal v tuhle hodinu na projížďku?“

„Ano.“

„To je nějaký trik, vid’? Pokoušíš se mě odzbrojit, přimět mě zapomenout, jak panovačně ses ke mně choval.“

„Ano.“

„Ty se to ani nesnažíš popřít?“ Výmluvně pokrčil rameny. „Proč bych měl? Je to pravda.“

„Pak bych tvou nabídku měla odmítnout.“ Přítímím pokoje zasvítily v letmém úšklebku jeho zuby.

„Otázka nezní, zda bys měla, ale zda to dokážeš.“ Zná mě až moc dobře, uvědomila si. Zamyšleně se hryzala do rtu. Jít s ním neznamená kapitulovat. Pouze by tím využila příležitosti k nádhernému dobrodružství. Projíždět se na koni v měsíčním svitu. Úžasná představa. A navíc, i když ji už před několika hodinami úplně přestala bolet hlava, nemohla vůbec usnout.

„Když s tebou pojedu, budeš si to špatně vykládat.“

„Ano?“

Ponuře přikývla. „Budeš si myslet, že jsem ti prominula, jak ohavně jsi se mnou zacházel.“

„Nejsem tak bláhový, abych si myslel, že mi odpustíš tak snadno.“

„To je dobře. Protože tomu tak nebude.“

„Chápu,“ pravil vážně.

„Nesmíš to chápat jako kapitulaci z mé strany.“

„Vyjádřila ses jasně,“ ujistil ji Lucas.

Victorie váhala ještě další vteřinu, pak vyskočila z postele a vrhla se k šatníku, aby našla kalhoty, které nosila při jejich výpravách po nočním Londýně.

„Otoč se,“ poručila mu, když si začala svlékat noční košili.

„Proč? Už jsem tě viděl nahou několikrát.“ Opřel se o sloupek postele a zkrřížil ruce na prsou. „A navíc mě zajímá, jak si umíš navlékat pánské kalhoty.“

Nasupeně se na něj podívala a odnesla si oblečení stranou. „Nejsi žádný džentlmen, Lucasi,“ prohlásila a šla za paraván, kde začala zápasit s kalhotami.

„Ty by ses s džentlmenem nudila, Vicky. Přiznej to.“

„Nic přiznávat nehodlám.“

O deset minut později stála Victorie oblečená do kalhot a košile, pláště s kapucí a žluté šály u stájí a pozorovala Lucase, jak hbitě sedlá její klisnu i svého ospalého George.

„Jen doufám, že toho nebudu záhy litovat,“ řekl Lucas a pomohl jí vyšvihnout se na koňský hřbet.

„Teď už je pozdě si to rozmyslet.“ Uchopila své otěže, rozhodnutá užít si vzácné možnosti jet obkročmo. „A nejradši tě mám, Lucasi, když jednáš proti svému přesvědčení. Pojďme.“

„Pomalů,“ volal za ní, když bujně vyrazila kupředu. „Je noc, Vicky. Dávej pozor, kam svou klisnu vedeš. Drž se cesty.“

„Já bych ale ráda jela lesem,“ protestovala.

„Nemám ještě jistotu, že byly odstraněny všechny pasti na pytláky,“ řekl jí na to. „Takže zůstaneme na cestě.“

Byla plná euforie a neměla náladu se s ním dohadovat. Prozatím bylo ohromně dobrodružné vůbec být uprostřed měsíčné noci na koňském hřbetu. Obrátila koně k hlavní příjezdové cestě a George se zakrátko připojil k její klisně.

Několik minut bylo ticho. Pomalu projížděli pod korunami stromů, které lemovaly přístupovou cestu k Stonevale. Nakonec promluvil Lucas.

„Radil jsem se s vikářem o tom, zda sem zasadit další stromy. Duby nebo možná jilmy. Jejich dřevo by bylo výbornou investicí pro naše děti a vnuky.“

„Lucasi, nepřeji si už dneska mluvit o žádných investicích,“ prohlásila Victorie rezolutně.

„A co o naší budoucnosti? O té bys hovořit chtěla?“

Zaťala ruce do otěží. „Ne, ani ne.“

Hlas mu zjhl. „Napadlo tě, že už možná nosíš moje dítě?“

„To je něco, o čem nechci přemýšlet.“

„To tě ta představa tak děsí? Překvapuješ mě, Vicky. Nejsi zbabělá, to vím jistě.“

„Přivedls mě sem, abys se mnou mluvil o svém dědici, můj pane? Protože v tom případě se můžeme otočit a jet domů.“

Na chvíli se odmlčel. „To mě tolik nenávidíš, že nesneseš ani pomýšlení, že nosíš mé dítě?“

„Neříkám, že tě nenávidím,“ vybuchla s pocitem, že ji zatlačil do kouta. „O to tu nejde.“

„To se mi ulevilo.“

Victorie vzdychla. „Nechci zkrátka mluvit o tvém dědici ani dneska ani jindy, dokud neurovnáme tu záležitost, která mezi námi stojí.“

„Jediné, co mezi námi stojí, je tvá hrdost a strach ze ztráty nezávislosti. Pomůže ti vědomí, že nejsi jediná, kdo pozbyl své svobody?“

Úkosem se na něj podívala. „Máš na mysli sebe, můj pane?“

„Ano.“

„Mně připadá, že máš svobody, co hrdlo ráčí.“

„Rozhlédni se kolem sebe, Vicky. V den, kdy jsem zdědil Stonevale, jsem přišel o svou veškerou svobodu. Do konce života budu přikován k tomuto panství, svázaný povinnostmi uchovat je pro budoucí generace.“

„A jsi člověk, který svou povinnost za každou cenu vždy splní.“ Hleděla na cestu průzorem mezi ušima své klisny a přemýšlela o svých slovech.

„Udělám, co bude v mých silách, Vicky, přestože se ti některé ty povinnosti nezamlouvají. Nehledě na naše válčení ti chci říct, že všechno, co dělám, dělám z pevného přesvědčení, že je to pro nás a pro naši budoucnost to nejlepší. Nebojuji s tebou z nějakého rozmaru.“ Usmál se. „Věř mi, handrkovat se s tebou mě stojí příliš námahy, promarněného času a energie. Mnohem raději ti, kde je to jen možné, vyhovím.“

Pobouřilo ji to. „Vyhovíš? Ty myslíš, že něco takového děláš? To máš tedy o sobě značně přehnané mínění, můj pane.“

Mávl rukou kolem sebe na potemnělou krajinu. „Podívej se kolem sebe, má milá. Znáš snad nějakého jiného muže, který by v tuto noční hodinu dobrovolně opustil teplé lože, jen aby ti poskytl zábavu?“

Cítala, jak jí cuká v koutcích. Pokaždé, když se s Lucasem ocitne uprostřed noci venku, zaplaví ji vlna euforie. Momentálně si už ani nedokáže vybavit zlost a vztek, které si celý den pěstovala. „Co se toho týče, můj pane, nejsem si jistá, kteří jiní muži by byli ochotni mě takto pobavit. Neměla jsem totiž možnost mezi nimi provést patřičný průzkum. Možná kdybych se pozeptala kolem sebe, ukázalo by se, že je takových ochotných víc.“

„Jestli tě přistihnu při takovém průzkumu, přísahám, že si týden nesedneš.“

Pobavený výraz ji okamžitě opustil. „To je řečí o tom, že mi vyhovíš, můj pane.“

„Mám své meze, má paní. Bojím se, že se je budeš muset naučit respektovat.“

„Mám toaletní stolek, který můžu každou noc strkat před své dveře,“ varovala ho.

Lucas se sebevědomě usmál. „Římsa vedoucí od mého okna k tvému je dost široká, aby mi poskytla bezpečnou cestu i za bezměsíčné noci. Varuji tě však, má paní, přinutíš-li mě ji použít za nečasu, nemůžu ti zaručit, že až dorazím k tvému oknu, budu zrovna v dobrém rozmaru.“

„Nícméně k němu přesto dorazíš?“

„Na to se můžeš spolehnout, miláčku, jako že je nebe nade mnou.“

Victorie riskla ještě jeden pohled úkosem a viděla, že ji pozoruje. V jeho očích se odráželo měsíční světlo. Celé její tělo se zachvělo v reakci na neodolatelnou moc, kterou nad ní měl. Toužil po ní a nenamáhal se to skrýt. Dávalo jí to pocit vlastní moci a také se jí z toho vzrušením lehce točila hlava.

V tom okamžiku její kůň tiše zaržál.

„Lucasi, já...“

„Pšt.“ Zarazil svého koně a natáhl se k ní, aby zastavil i její klisnu. Jeho smyslné flirtování se změnilo v napjatou ostražitost.

Instinktivně ztlumila hlas. „Co se děje?“

„Zdá se, že tu nejsme sami,“ odpověděl. „Honem. Zmizme mezi stromy.“

Neprotestovala. Poslušně následovala hřebce do lesa na kraji silnice. Nehnutě seděli v sedle a ze své skrýše pozorovali cestu osvětlenou měsícem.

„Před kým se to schováváme?“ otázala se tichounce.

„Ještě nemám jistotu, ale napadá mě jenom jeden člověk, který má v tuhle dobu tady na silnici co pohledávat.“

„Lupič.“ Victorie zalapala po dechu. „Takže z této oblasti přece jenom neodešel. Lucasi, to je ale vzrušující. Nikdy jsem neviděla opravdového lupiče.“

„Za což bys měla být velice vděčná, má paní. Bojím se, že to bude čistě má vina, uvidíš-li jednoho právě teď.“

Victorie zaslechla v dálce klapot koňských kopyt. Za okamžik se ze zatáčky vynořila temná postava na podsaditém koni, který vypadal jako tažný. Lupič byl oděn do potrhané černé pláštěnky. Dolní část obličeje měl převázanou šátkem.

Jak se přibližoval po cestě k nim, všimla si Victorie, že svého koně netrpělivě pobízí do slabin. Jezdce hlasitě pobídky se zvučně nesly tichou nocí.

„Dělej, ty zatracený budižkničemu. Myslíš, že máme celou noc? Kočár tu bude každou chvíli. No tak, hejbní svým tlustým zadkem.“

Kůň apaticky kráčel pomalu dál, dokud ho jezdec neobrátil a nezavedl do lesního porostu na opačné straně silnice, než byli oni.

Victorie si uvědomila, že jsou s Lucasem uvězněni na jedné straně silnice. Nemohou vyjít ze svého úkrytu, dokud lupič, či kdo to je, neodjede pryč. Za sebou zaslechla Lucasovo sotva slyšitelné zakletí. Než se však mohla zeptat, jak je z téhle šlamastyky hodlá dostat, prořízl ticho rachot kol kočáru.

Vypadalo to, že budou muset být svědky nejnovějšího lupičova přepadení.

O několik vteřin později vyjel ze zatáčky starý, bytelný kočár řízený rovněž staříčkým kočím a blížil se s rachocením k nim.

Lupič pobídl koně a vyjel ze stromové doprostřed silnice. Vytáhl mohutnou pistoli.

„Stůj,“ zařval hlasitě. „Peníze nebo život.“

Kočí vyděšeně vykřikl a okamžitě přitáhl otěže, aby rozjeté spřežení zastavil.

„No tak,“ ozval se znepokojený kočí. „Co tohle má znamenat?“

„Slyšels. Řekni svejm pasažérům, aby vydali své poklady, nebo to pro všechny bude mnohem horší.“

Lucas vzdychl. „Takováhle nesmysly tu nemůžeme trpět. Zůstaň tady, Vicky. Nevycházej z lesa, dokud tě nezavolám. Rozumělas?“

Uvědomila si, že hodlá loupež překazít. „Pomůžu ti.“

„Nic takového neuděláš. Nehneš se z tohoto místa. To je rozkaz, Vicky.“

Aniž čekal na odpověď, vyňal z kapsy pistoli a vyjel na silnici vedle lupiče.

„Tak to by už stačilo. Odevzdej mi pistoli, než dojde k úrazu, chlapče.“ Lucasův tón byl neuvěřitelně klidný a nesmírně velitelský. Byl to tón, jehož neužíval často, zato vždy s velkým účinkem. Tón, jež vyžadoval okamžitou poslušnost. Na Victorii udělal nechtěný dojem.

Lupič se ve svém sedle prudce otočil. „Co to hergot...? Kdo sakra ste? Tohle je můj kočár. Děte si najít nákej jinej. Já se s takovejma jako vy dělit nehodlám.“

„Tos mě špatně pochopil, chlapče. Nemám zájem o kočár. Mám na práci jiné věci. A teď mi odevzdej tu pistoli.“

„Kdo ste?“ Lupičův hlas se zachvěl. „Kdo ste, pane? Přece nemůžete bejt ten duch, kterej se prej vrátil. To neni možný.“

„Tu pistoli.“ Lucas zvýšil tón jen nepatrně a mladíkova pistole mu okamžitě padla do natažené dlaně. „Výborně. A teď se podíváme na cestující.“

V ten okamžik kočí, který nabyt zřejmě dojmu, že má před sebou místo jednoho lupiče hned dva, uviděl svou šanci. Seskočil z kozlíku a utíkal ostošest do křoví.

Zevnitř kočáru se ozvalo pronikavé ženské zaječení. Jedna z cestujících zřejmě pohlédla z okna a uvědomila si, že kočí opustil své místo.

Nato vylekaní koně vyrazili zběsile kupředu, až za nimi otěže divoce vlály.

„Krucifix.“ Lucas se marně pokusil chytit jednoho z koní, když se kolem něj kočár přehnal.

V tu chvíli využil lupič všeobecného zmatku k úniku. Zaryl paty do tlustých boků svého valacha a vyrazil poklusem po silnici opačným směrem, než se řítíl kočár.

Z okna kočáru se ozval další zděšený výkřik. Victorie viděla, jak Lucas otočil koně a vydal se za kočárem, neztrácela však už čas. Kočár byl teď mnohem blíž k ní než k Lucasovi a lupič byl zjevně na útěku.

Pobídla rychle svou klisnu a vyjela na silnici. „Mám je, Lucasi. Nenech ho utéct.“ Rozjela se cvalem podél pádících koní a sehnula

se, aby chytila otěže. Koně okamžitě zpomalili, jako by se jim ulevilo, že nad sebou opět cítí pevnou lidskou ruku.

„Vicky, buď opatrná,“ křikl za ní Lucas. Bylo však jasné, že kočár už bezpečně zastavil. Obrátil svého hřebce opačným směrem a vydal se za lupičovým těžkopádným valachem.

Victorie poplácala po šíji zpoceného koně z kočárového spřežení a ohlédla se, aby viděla nerovný závod mezi Lucasovým plnokrevníkem a lupičovým valachem. Lupič neměl šanci.

Sebrala otěže spřežení a přetáhla si přes hlavu kapuci, aby skryla svou tvář v jejím stínu. „Je to v pořádku,“ křikla směrem, kterým zmizel kočí. „Už se můžete vrátit. Žádné nebezpečí nehrozí. Ujměte se laskavě svého spřežení, dobří muži.“

Z okna kočáru se vyklonila postarší drobná žena v turbanu. „Prokristapána, vy jste žena, co? Kam ten svět spěje, když už ženské běhají po nocích venku v kalhotách? Měla byste se stydět, mladá dámo.“

Victorie se zazubila. „Ano, madam,“ pravila co nejucudněji. „Můj manžel má na to stejný názor jako vy.“

„A kdepak máte manžela?“

Victorie kývla směrem k Lucasovi, který vedl ke kočáru schlíplého lupiče. „Tamhle to je on, madam. Chytil vám toho lupiče.“

„Probůh, já ho nechci.“ Žena se zaklonila a promluvila na svou spolucestující, která měla očividně hysterický záchvat. „Martho, přestaň už vyvádět a zavolej kočího Johna. Utekl do lesa. Člověk se dneska zkrátka nemůže na personál vůbec spolehnout.“

„Hned jsem u vás, madam,“ zavolal kočí, který se spěšně vynořil z křoví. „Jen sem čekal na příležitost, jak toho pacholka lapit, madam.“ Pohlédl podezřívavě na Victorii, která mu hodila otěže. „Určitě se nás nechystáte oloupit?“

„Ne, nechystám.“

„Božinku, copak vypadá jako lupič?“ Postarší dáma se vyklonila z okna a přísně se podívala na svého kočího, který se opět ujal svého spřežení. „Je to žena oblečená do mužských kalhot a měla by se za to hluboce stydět. Jak jen může žena dobrého vychování o půlnoci takhle lítat po venku na koni? Kdyby měl její manžel rozum, dal by jí pořádný výprask.“

Lucas k nim se svým zajatcem dorazil právě včas, aby zaslechl poslední poznámku. „Slibuji vám, madam, že o vašem návrhu budu uvažovat.“

Žena k němu okamžitě obrátila pozornost. „Tak vy jste její manžel? Jak si to představujete, nechat ji takhle pobíhat v kalhotách?“

Lucas se usmál. „Jen se s ní pokouším držet krok a ujišťuji vás, že to není snadné. Jste vy a vaše spolucestující v pořádku?“

„Ano, jsme, děkujeme vám. Vracíme se pozdě z návštěvy u přátel. Už takovou chybu podruhé neuděláme. Co s ním uděláte?“ Kývla na zkroušeného lupiče, který měl stále ještě na obličejí šátek.

„Co se jeho týče,“ začal Lucas zamyšleně, „myslím, že bych ho měl nejspíš předat úřadům.“

Lupič na to reagoval zachvěním, ale na víc se nezmohl.

„Ano, ano, úřadům,“ souhlasila pohotově dáma. „To udělejte. A až s tím budete hotov, radím vám, abyste něco provedl se svou ženou. Žena, která má dovoleno běhat po nocích v kalhotách, špatně skončí, to mi věřte. A teď už dost toho bláznovství. Johně, jedeme domů.“

„Ano, mylady.“ Kočí se vyšvihl zpátky na kozlík a popustil uzdu. Kočár se rozjel a brzy zmizel za dalším ohybem silnice.

Victorie si prohlížela lupiče. Nevyžadovalo zvláštní detektivní umění odhadnout, že přinejmenším jeho kůň pochází z nedalekého statku. „Profesionální lupič by si měl pořídit rychlejšího okně. Kdo jsi chlapče? Jsi zdejší?“

Lupičovi uniklo tiché zaúpění a vyděšeně se podíval po Lucasovi, jako by u něj hledal záchranu.

„Odpověz paní,“ nařídil mu Lucas tiše.

Mladík si neochotně stáhl šátek. Victorii bodlo u srdce, když si uvědomila, že mu nemůže být víc než patnáct. Ustrašeně hleděl z Lucase na Victorii. „Menuju se Billy.“

„Billy? A jak dál?“ vyptával se Lucas trpělivě.

„Billy Simms.“

„Nuže, Billy, obávám se, že ses dostal po pěkné šlamastyky,“ poznamenal Lucas a vsunul si pistoli zpátky do kapsy. „Hrabě ze Stonevale nestrpí na svém panství lupiče.“

„Na tom, co si myslí jeho velectěný lordstvo mi houbu záleží,“ vybuchl Billy. „Nedělal bych k čertu lupiče, kdyby ten minulej hrabě nevyhodil mě, mojí mámu a sestru z domu. Co sem měl dělat potom,

když táta dostal vysoký horečky a odešel na věčnost? Bejváme teďka u mý tety a její rodiny a nejni tam pro nás dost místa ani jídla. To mám nečinně přihlížet, jak moje rodina hladoví? To teda ne. Dělal sem jen co sem musel, použil sem pistoli, co mi nechal táta. To je všechno.“

Lucas ho hodnou chvíli mlčky pozoroval. „Něco na tom, co říkáš, je, Billy. V tvé kůži bych možná jednal stejně.“

Billy na něj zmateně hleděl. „Vy mi připadáte jako pán. To byste se vážně vydal loupit takhle na silnici?“

„Jak říkáš, Billy, člověk dělá, co musí. Nicméně z toho, co jsem slyšel, se zdá, že se zdejší situace změnila. Stonevale má nového hraběte.“

„Ten nebude o nic lepší než ten starej, dejte na mě. Ta zpropadená šlechta je všechna stejná. Vyždímala by z lidí jako sem já nebo vy poslední kapku krve. Máma říká, že nový panstvo je jiný a slyšel sem taky, co říkaj ve vsi vo tom, že se začali zasejc objevovat ty duchové, ale ničemu takovému nevěřím.“

„Je tomu opravdu tak?“ Lucasův kůň pohodil hlavou a on ho mimoděk poplálal po šíji. „Ty sis nejprve myslel, že jsem duch, vid’?“

Billy po něm střelil pohledem. „Prostě ste mě překvapil, nic víc. Žádný duchové nejsou.“ Upřeně však hleděl na jantarově žlutou šálu ovinutou kolem Victoriina hrdla. Ve světle kočáru byla prve její barva zřetelně viditelná.

„Určitě máš pravdu, Billy. O to však nejde. Máme tu totiž vážný problém.“

Billy si hřbetem ruky utřel nos. „Jakej problém?“

„Problém, co s tebou?“

„Proč mě teda jednoduše nezastřelíte tou svou pistolí, ať to mám za sebou?“

„To je samozřejmě jedna možnost. A pro lupiče dost častý konec. Co myslíš, má paní?“

„Myslím,“ řekla Victorie tiše, „že Billy by se měl zítra ráno hlásit ve stájích hraběte ze Stonevale a sdělit vrchnímu podkonímu, že ho má najmout na práci. Mezitím by měl jít domů a uklidnit svou matku. Určitě si o něj dělá velké starosti.“

Billy se na ni ostře podíval. „Jak vás napadlo, že bych moh dostat práci v panským domě?“

„O tom nepochybuji, Billy,“ pravil Lucas klidně. „Bude na tebe čekat práce. S lepší budoucností než tahle. Možná nebude tak vzrušující jako být lupičem, ale jak už bylo řečeno, člověk dělá, co musí. Musíš se postarat o svou matku a sestru a nemůžeš si dovolit mít práci, při níž hrozí, že tě každou chvíli zabijí.“

Chlapec Lucase nedůvěřivě pozoroval. „To si se mnou jen tak pohráváte, že jo?“

Victorie se ve stínu své kapuce usmála. „To není hra, Billy. Jdi domů k matce a ráno se hlas u vrchního podkoního. Mzda možná nebude tak dobrá jako peníze, které získáš loupením, ale zato stálá. A právě to tvoje rodina potřebuje. Co můžeš ztratit? Když to nevyjde, vždycky se můžeš vrátit sem na silnici.“

Billy na ni dlouhou chvíli beze slova zíral a snažil se zahlédnout pod kapucí její tvář. Nakonec v úžasu potřásl hlavou. „To ste vy, že jo? Vy ste ty duchové. Jantarovej rytíř a jeho paní. Stačí se podívat na vaši šálu. Je to pravda, co povídaj ve vesnici. Vrátili ste se po dlouhý době sem a projíždíte se po nocích po stonevalským panství.“

„Běž domů, Billy. Myslím, že už jsme toho vzrušení zažili pro dnešek dost,“ řekl Lucas.

„Ano, pane. Nemusíte mě pobízet dvakrát. Nejsem zvyklej povídat si s duchama.“ Billy popustil uzdu a zaryl svému valachovi paty divoce do slabin.

Victorie sledovala, jak chlapec zmizel za zatáčkou silnice. Pak si stáhla kapuci a tiše se zasmála. „Musím uznat, můj pane, že když se my dva spolu vydáme na noční dobrodružství, zažijeme vždycky něco zajímavého.“

Lucas zabručel. „Rozhodně se nikdy nenudíme.“

„To tedy ne. Co budeme dělat teď?“

„Mohli bychom třeba následovat rady té dámy z kočáru.“

Vzal bych tě domů a dal ti výprask za to, že běháš po nocích v pánských kalhotách. Asi by to ale k ničemu nebylo.“

„Ne, to nebylo,“ souhlasila Victorie vesele. „V každém případě bylo dnešní dobrodružství tvým nápadem, takže by od tebe nebylo spravedlivé, abys mě potrestal.“

„Nojo, ale ty mě přece nepovažuješ za spravedlivého, Vicky? Myslíš si, že jsem panovačný, bezohledný tyran a navíc upjatý mravokárce.“

Sklopila oči. „Lucasi, já...“

„Na tom teď nezáleží, Vicky. Měli jsme být dávno doma. Svě noční dobrodružství sis už užila.“

Obrátil Georgovu hlavu směrem, odkud prve přijeli, a Victorii nezbývalo, než ho následovat.

Za půl hodiny už byla zpátky ve své posteli a cítila se v ní velice osaměle. Ke spánku měla daleko.

Obrátila se na bok a natrásla si polštář. Zoufale se snažila dostat Lucasova slova z hlavy. Myslíš si, že jsem panovačný, bezohledný tyran.

Taky že je, ujišťovala se alespoň po sté. Po konfrontaci, k níž došlo to ráno, už o tom přece žádný další důkaz nepotřebuje. Věděla, že se dřív nebo později projeví jeho pravá podstata a bude se chovat jako každý jiný „džentlmen“, totiž že po svatbě převezme naprostou kontrolu nad financemi své ženy.

Nepochybovala však také o tom, že každý jiný džentlmen, jehož zná, by ubohého Billyho odevzdal úřadům a postaral se o to, aby mladík visel. Anebo by chlapce nemilosrdně rovnou na silnici zastřelil a ještě by se za to považoval za hrdinu.

Přesto, jakmile si uvědomila, že jde o místního chlapce, ani na okamžik nepochybovala o tom, jak Lucas situaci vyřeší. Věděla, že chlapce nezastřelí ani ho nepošle na šibenici.

Pravdou je, že její manžel není vůbec takový jako jiní muži, které zná. Bylo jí to jasné hned od začátku. Proto se také dostala do situace, v níž se teď nachází.

Což ovšem neznamená, že Lucas není občas arogantní, panovačný a bezohledný.

Otočila se na druhý bok a hleděla na zavřené dveře, které spojovaly jejich ložnice. Blokoval je toaletní stolek. Poté, co ji Lucas vyprovodil ke dveřím její ložnice, šel rovnou do svého pokoje.

Victorie očekávala, že za ní po jejich nočním dobrodružství přijde. Že tak neučinil, ji hnětlo.

Uvažovala, zda zabarikádováním dveří nezašla příliš daleko. Možná tím jeho hrdosti uštedřila příliš velkou ránu. Konec konců je to přece jen její manžel. Má jistá práva.

Nelze ani popřít, že jako jeho žena má určité povinnosti.

Mají v tomto manželství být partnery, tak jako jsou partnery v nočním dobrodružství.

A právě teď by chtěla být s ním.

Victorie vzdala marné pokusy o spánek a vyklouzla z postele. Župan jí vlál kolem kotníků, když šla k toaletnímu stolu barikádujícímu dveře. Pozorně naslouchala zvukům z vedlejšího pokoje, jestli snad nezaslechne, že je Lucas také ještě vzhůru, ale nic neslyšela.

Přemohla jí neodolatelná touha pootevřít spojovací dveře a nakouknout, jestli spí. Bránil jí v tom však ten prokletý stolek. Mohla by ho odsunout zpět na své místo, ale určitě by přitom Lucase probudila.

Ohlédla se k oknu a usmála se. Jestliže se hrabě ze Stonevale dokáže po římse dostat z jednoho pokoje do druhého, dokáže to ona také.

Victorie šla k oknu, otevřela je a pohlédla dolů. Odtud to vypadalo, že je velmi vysoko nad zemí a římsa vedoucí k Lucasovu oknu se vůbec nezdála tak široká, jak si představovala. On po ní přesto dokázal přejít i navzdory své špatné noze.

Victorie se zhluboka nadechla a vylezla na římsu. Tenkým mušelinovým županem pronikl chladný noční vzduch. Zachvěla se.

Přitisknutá ke zdi se pomalu sunula k Lucasovu oknu. Nebude to tak jednoduché, jak si myslela. Zjišťovala, že jí vadí výšky. Pokaždé, když se podívala dolů, zatočila se jí hlava.

Napůl cesty mezi oběma okny se zastavila. Věděla, že nedokáže pokračovat. Lucas přechod po římse prezentoval, jako by to byla procházka parkem. Neví, jak to dokázal, sama však musí přiznat porážku.

Teprve když se pokusila vrátit se po římse zpátky, uvědomila si, že se dostala do úzkých. Ustoupit zpět nebude o nic lehčí než pokračovat dopředu.

Bylo to k vzteku. Rozčilovalo ji, že se nedokáže pohnout z místa. Strnule přitisknutá ke studené zdi a třesoucí se chladem zavřela oči a snažila se přemýšlet. Rozhodně tu nemůže takhle zůstat celou noc. Otevřela oči a uvědomila si, že Lucasovo okno je otevřené.

„Lucasi? Lucasi, slyšíš mě?“

Žádná odpověď se neozvala a srdce jí pokleslo. Představa, že bude muset potupně křičet o pomoc, dokud ji neuslyší někdo ze služebnictva, byla tak hroživá, že o ní raději ani neuvažovala.

„Lucasi,“ zavolala, tentokrát o něco hlasitěji. „Lucasi, jsi tam? Sakra, Stonevale, tohle je všechno tvoje chyba. Vzbud' se a dělej něco.“

„Krucifix,“ ozval se Lucas, který se náhle objevil u okna. „Mohlo mě napadnout, že něco takového zkusíš. Co to sakra vyvádíš?“

Zaplavila ji úleva. „Jen jsem si vyšla na malou procházku,“ zamumlala. „Ukázalo se, že mám trochu problém s výškami.“

„Nehýbej se. Jdu pro tebe.“

„Nikam se nehnu.“ Dívala se, jak položil holou nohu na římsu a vyhoupl se na ni. „Proboha, Lucasi, ty jsi nahý.“

„Mrzí mě, jestli to uráží tvůj jemnocit. Chtěla bys radši, abych se vrátil a nejprve se oblékl?“

„Ne. Ne, ať tě to ani nenapadne. Ze všeho nejdřív mě dostaň z téhle hrozný římsy.“

„Ano, má paní. K vašim službám, madam. Těší mě, že mohu pomoci dámě v nesnázích. Mluv tiše, má paní, nebo bude mít služebnictvo ráno opravdu o čem povídat.“

Když ji za zápěstí uchopila jeho silná ruka, oddychla si. „Jak jsi to předtím dokázal?“

„Ujišťuji tě, že jsem této cesty nepoužil proto, že si libuji v chození po okenních římsách, ale proto, že jsi dveře zatarasila tím zatraceným toaletním stolkem, jak si jistě vzpomeneš. Hádám dobře, že barikáda je ještě na svém místě, a proto jsi teď tady na římsě?“

„Obávám se, že máš pravdu.“ Vděčně ho následovala k otevřenému oknu. Za okamžik už stála v bezpečí jeho ložnice. Vzdychna úlevou a oťrela si ruce. „Mockrát ti děkuji, Lucasi. Musím ti říct, že jsem na té římsě byla poněkud nesvá.“

„A já ti zas musím říct, že jsem byl poněkud nesvůj, když jsem tě na ní uviděl.“ Rukama jí pevně stiskl ramena. „Přirozeně mě neobyčejně těší tvoje nadšení pro mé lože, ale až je se mnou příště budeš chtít sdílet, zkus jednoduše zaklepat.“

Zamračila se na něj. „Děláš příliš unáhlené závěry, můj pane.“

„Vážně? Chceš mi snad namluvit, že jsi na té římsě byla proto, že ses nudila a nenapadlo tě nic lepšího než strávit zbytek noci putováním od jednoho okna k druhému?“

Nemělo to cenu. Nemohla popřít, že se pokoušela dostat do jeho ložnice. „Neutahuj si ze mě, Lucasi. Je to pro mě beztak dost ponižující.“

Jeho úsměv byl pomalý a velmi smyslný. „Co je ponižujícího na tom, abys přiznala, že nacházíš potěšení z našeho manželského lože, miláčku?“

„O to nejde. Jen o to, že jsem na tebe byla celý den naštvaná a ty teď z toho usoudíš, že jsem tady, protože chci, aby ses se mnou miloval.“

„Není to snad přesně důvod, proč jsi tady?“

„Ano, je. Neznamená to ale, že jsem změnila názor na všechno ostatní, jenže ty si budeš jistě myslet, že tomu tak je. Nebo, co je ještě horší, si uděláš závěr, že mě můžeš kdykoli přimět k poslušnosti nočním dobrodružstvím. Tak to vůbec není.“

Tiše se zasmál. „Na tom všem není nic, za co by ses měla stydět, Vicky. Budeš-li z toho mít lepší pocit, pak ti mohu slíbit, že si tvou přítomnost nebudu vykládat tak, žes mi nadobro odpustila. Postačí to? Zítřka můžeme klidně pokračovat v bitvě, kterou jsi dnes ráno začala, budeš-li si to opravdu přát.“

„Lucasi, ty jsi nenapravitelný. Dobře víš, že to mezi námi bude ráno jiné. Jak se k tobě můžu zítřka chovat chladně, když se se mnou budeš dneska v noci milovat?“

„Já nevím,“ pravil a přenesl ji v náruči do svého lože. „Jak to dokážeš?“

Když se uvelebil po jejím boku, pohlédla na něj clonou svých řas. „Možná bych se o práci ve stájích měla ucházet já místo Billyho Simmse. Abych si přivydělala k rentě, kterou mi hodláš přidělit.“

Políbil ji na hrdlo. „Riskovala jsi na té římse život proto, aby ses se mnou mohla dál dohadovat, anebo proto, abych tě pomiloval?“

Victorie se uvolnila a objala ho kolem krku. „Přišla jsem, abys splnil svou manželskou povinnost a miloval se se mnou.“

„Myslel jsem si to.“ Přitiskl ruku na její ňadro a ústa na její rty.

O něco později se Victorie ve velké posteli ospale zavrtila. Otevřela oči a viděla Lucase stojícího u okna. Jednu nohu měl na římse. „Kam to proboha jdeš?“

„Odsunout ode dveří ten toaletní stolek. Chceš snad, aby se tvá komorná dozvěděla, že jsi v noci považovala za nutné zabarikádovat se?“

„Ne, ovšemže ne. Bud' opatrný, Lucasi.“

„Hned jsem zpátky.“

Zmizel do noci a za pár minut Victorie uslyšela, jak masivní toaletní stolek odsouvá zpět na své místo. Spojovací dveře se otevřely a vstoupil Lucas otírající si ruce. Upřela na něho pohled.

„Co jsem zas provedl?“ zeptal se, když vklouzl do postele vedle ní.

„Nechápu, jak se tu můžeš tak v klidu promenádovat nahý.“

„Kdo mě vidí? Kromě tebe samozřejmě.“ Zazubil se a hodil přes ni jednu nohu. „A ty jsi zrovna tak nahatá jako já.“

„No dobrá.“ Odmlčela se. „Lucasi, chci ti něco říct.“

„A co, miláčku?“

Victorie Lucase chvíli tiše pozorovala a hledala slova. „Chci se vrátit k té naší hádce.“

„Které?“

„Té o penězích.“

„Nemohlo by to počkat do rána? Jsem vyčerpaný. Lítat po nocích venku na koni, zachraňovat dámy z okenních říms a přesunovat těžký nábytek člověka mých let vysílí.“

„Je to důležité, Lucasí.“

„No dobrá, pověz mi to, ať můžeme konečně spát.“

„Jen jsem chtěla říct, že se omlouvám, alespoň částečně, za většinu ošklivostí, které jsem ti řekla při naší diskusi o penězích, řekla Victorie vážně.“

„Za většinu? Ne za všechny?“

„Ne, za všechny ne, protože nemám za to, že jsem se úplně mylila. Nicméně jsem neměla říkat, že jsi stejný jako každý jiný manžel, který vládne nad penězi své ženy. Pravdou je, že se naprosto lišíš od všech mužů, které jsem kdy poznala.“

Dotkl se jantarového přívěsku, který jí spočíval mezi řadry. „A ty, má paní, jsi zcela jiná než všechny ženy, které jsem kdy potkal. Jelikož ses omluvila za většinu ošklivých věcí, které jsi řekla, myslím, že mohu udělat alespoň to, že odvolám hrozbu omezené čtvrtletní renty.“

„No, to tedy doufám. Nemáš tušení, Lucasí, jak arogantně to vyznělo, když jsi mi tím pohrozil.“

Zasmál se a přitáhl si ji na hrud'. „A ty zas netušíš, jak arogantně zní, když po mně začneš chtít, abych tancoval, jak ty pískáš.“

„Nic takového nedělám.“

„Že ne?“ Pohládl ji palcem po tváři. „Neustále mě pokoušíš a testuješ, Vicky. Zkoušíš, jak daleko až můžeš zajít, než ti přitáhnu uzdu. A když přesáhneš únosnou mez a já ti odmítnu vyhovět, zaútočíš na mě obviněním, že jsem typický panovačný, nespolehlivý mužský, kterému jde jen o manželčiny peníze.“

Uvědomila si, že mluví naprosto vážně. „Lucasi, to není pravda.“

„Já myslím, že je, miláčku. A abych byl zcela upřímný, nemohu ti to příliš vytykat. Máš důvod být vůči mně obezřetná. Nesnáším však, když se mě pokoušíš zmanipulovat.“

Ztichla. „Takhle tedy vnímáš mé chování? Jako pokus tě ovládnout?“

„Myslím, že si tímto způsobem snažíš dokázat, že mi nejsi vydaná na milost a že nade mnou můžeš mít kontrolu, a tím i nad situací, v níž ses ocitla. Je to z tvé strany zcela přirozená reakce, ale vyvolává mezi námi mnoho napětí.“

„Mně se zdá, že ty ses mě snažil zmanipulovat a ovládnout hned od začátku,“ řekla Victorie tiše. „Dokonce ses mi k tomu tu první noc v tetině zahradě přiznal, když jsi mi řekl, že ti nebudu schopná odolat, protože mi dáš to, co žádný jiný muž.“

„To je fakt.“

„No a? Nehodláš se mi za to omluvit?“

„To nemá smysl. Nelituji toho.“ Přitáhl si její ústa ke svým. „Byl bych udělal cokoli, jen abych tě dostal.“

Victorii zamrazilo. Lucas byl rozhodnutý obstarat si dědičku za každou cenu. Láska na tom neměla žádný podíl, alespoň ne z jeho strany. Šel bezohledně za svým, hned od začátku. Musí si to neustále připomínat, zvlášť když leží v jeho náruči. V takových chvílích je tak snadné předstírat, že je mezi nimi všechno ideální, že promyšleně neplánuje její kapitulaci.

„Isabel Rycottová mi jednou řekla, že ze slabochů má žena větší užitek než ze silných mužů, protože je snadnější je ovládat,“ zašeptala přemítavě u jeho rtů.

„Podívej se na mě, miláčku. Jsem ti zcela vydán na pospas. Bezmocný otrok tvých smyslných vášní. Čím ještě může být muž užitečnější?“

„Něco na tom je. Musím uznat, že pokud jde o tuto oblast našeho manželství, nejsi ani trochu skoupý.“ Victorie pootevřela ústa a špičkou jazyka přejela po jeho pevných rtech.

Lucas zasténal a jal se dokazovat, jak moc je ochotný v této oblasti jejich manželství své dámě vyhovět.

Victorie se probudila ještě jednou těsně po rozednění, neboť ucítila, že se Lucas ve spánku neklidně vrtí. Položila ruku na klikatou jizvu na jeho stehně a začala jemně mnout ztuhlé svaly. Téměř okamžitě se uklidnil a znovu se ponořil do klidného spánku.

Pár minut vedle něj tiše ležela a přemýšlela o tom, že vyjma první noci ji zde na Stonevale netrápí noční můry. Avšak slabý, neodbytný pocit úzkosti zcela nezmizel. Victorie se nemohla zbavit pocitu, že ji pronásleduje něco temného a hrozivého.

Přitiskla se blíž k Lucasovu svalnatému, teplému tělu a on ji ve spánku objal paží. Bezděky se prsty dotkla svého jantarového přívěsku, jako to v posledních dnech činila často. Za chvíli se uvolnila a usnula.

„Nebudete mi to věřit, madam, ale včera v noci prý zase byli vidění ti duchové. Člověku z toho běhá mráz po zádech, vidíte? Až na to, že tady zřejmě nikomu nevadí, že se tu zjevují právě tihle dva duchové. Jo, to jsou holt venkovani. Zvláštní lidi.“ Nan utáhla šněrování živůtku Victoriiných šatů ze žlutého potištěného mušelínu a sáhla po stříbrném kartáči na vlasy.

Victorie sledovala svou komornou v zrcadle. „To mluvíš o Jantarovém rytíři a jeho paní, Nan?“

„Ano, madam. Tak jsem to aspoň slyšela dneska ráno v kuchyni.“

„A ví se, kde přesně byli ti duchové vidění?“ zeptala se opatrně Victorie, právě když se otevřely spojovací dveře a do pokoje vešel Lucas. S úlevou zaznamenala, že je tentokrát oblečený, ale ještě víc ji potěšilo, že dnes viditelně nenapadal na svou špatnou nohu.

„Dobré ráno, mylorde.“ Nan udělala malé pukrle a pokračovala v česání Victoriiných krátkých kudrn, které upravovala do módně ležérního účesu.

„Dobré ráno,“ pozdravil Lucas zvesela. Sřetl se v zrcadle s Victoriiným pohledem a spokojeně se usmál. „Dopověz to, Nan. Kde byli duchové spatřeni?“

Nan zasmívala oči. „Jak se prohánějí na koních po nedaleké silnici a okolních cestách, jako by se nechumelilo. Dovedete si to představit? Co by prosím vás dělali takoví nóbl duchové uprostřed noci venku na koních? Člověk žasne, na co všechno lidi nepřijdou.“

„Souhlasím s tebou,“ přikývl Lucas, který dál hleděl v zrcadle na Victorii, a v očích se mu zajiskřilo. „Nenapadá mě žádný důvod, proč by se dva inteligentní duchové projížděli po nocích na koních. Kdo je viděl?“

„Co se toho týče, nejsem si jistá, pane. Vyprávěla mi tu historku jedna kuchtička, která ji slyšela od nového pacholka ve stájích. Nastoupil prý dneska ráno. Odkud ji má on, to netuším,“ odpověděla Nan.

„Nejspíš si to celé vymyslel,“ pravila Victorie. „Děkuji, Nan. To je prozatím všechno.“

„Ano, madam.“ Nan udělala další pukrle a odporoučela se.

Když se za ní zavřely dveře, Lucas se ušklíbl. „Sázím deset ku jedné, že Billy přidal k včerejším událostem značnou dávku fantazie.“

„Bezpochyby.“ Victorie se zasmála. „Začíná to být dobrý vtip, že?“

„Mám obavy, že to rázem přestane být humorné, jakmile si někdo konečně uvědomí, že duchové nejsou nikdo jiný než současný hrabě Stonevale a jeho nezbedná hraběnka. To však budeme řešit, až k tomu dojde. Jsi připravena jít na snídani?“

„Ano, jsem. Po pravdě řečeno mám dneska hlad jako vlk.“

„Co by toho mohlo být příčinou?“ zabručel Lucas, když jí držel dveře, aby mohla projít.

Victorie vyšla z ložnice a zavěsila se do jeho rámě. „Nic v člověku neprobudí chuť k jídlu tolik, jako trocha fyzické námahy. Jaké máš na dnešek plány, můj pane?“

„Mám schůzku s vikářem, s nímž chci prodiskutovat některé své nápady týkající se nového zavražovacího systému. A co máš v plánu ty, drahá?“

Široce se usmála a začala spolu s ním sestupovat po schodech. „Ale, myslela jsem, že bych si dopoledne mohla projít úrokové sazby různých finančních půjček, které se nabízejí, pro případ, že bych se někdy zase ocitla v situaci, že mi bude vymezena přísná renta.“

„Šetři si energii, má paní. Až ti dovolím jít k nějakému lichváři, bude to znamenat, že jsem se definitivně vzdal a vyvěsil bílou vlajku.“

„Zajímavá představa. Nějak si však nedovedu představit, že bys v čemkoli přiznal porážku, Lucasi.“

„Začínáš mě znát dobře, Vicky.“

Při snídani dorazily tři dopisy. Victorie okamžitě rozeznala na jednom pečeť své tety a na druhém Annabelly Lyndwoodové. Nejprve otevřela Annabellino psaní.

Moje milá Vicky,

způsobilas to ale úžasný rozruch. Všichni si neustále vykládají o tvém románu se Stonevalem, který se stal největší událostí sezony. Dcera lady Hesterlyové dokonce zašla tak daleko, že prohlásila, že na vaši počest dokonce napsal pár oslavných veršů Byron. To se samozřejmě doneslo ke Caro Lambové, která z toho vyskakovala až

ke stropu. Jak víš, nesnese pomyšlení, že by někdo mohl být romantičtější než ona.

Bud' jak bud', ve srovnání s tvou svatbou všechny ostatní události ztrácejí na zajímavosti. Honem se vrať, Vicky. Ujišťuji tě, že budeš přivítána jako mýtická bohyně lásky z romantického eposu. A musím říct, že je tu bez tebe nuda. Jedinou vzrušující novinkou je to, že se mi podařilo konečně přesvědčit Bertieho, aby definitivně zamítl nabídku vikomta Bartona. Má z toho momentálně depresi (lord Barton, ne Bertie), ale už jeví jisté známky uzdravení a jistě mu nebude dělat potíže obrátit svůj zájem jinam.

Upřímně tě zdraví tvá

Annabella

„Chudák Barton,“ zabručel Lucas. „Zničený ženami.“

„Pěkný chudák,“ odfrkla pohrdlivě Victorie. Poté otevřela dopis od tety. Očima rychle přejela obsah a tlumeně vykřikla. „Panebože, ještě tohle nám scházelo.“

Lucas vzhledl od novin, které dorazily společně s dopisy. „Co se děje?“

„Hrozná věc. Katastrofa.“

Lucas složil noviny a položil je na stůl vedle svého talíře. „Něco se přihodilo tvé tetě? Je nemocná?“

„Ne, ne, ne, nic takového. Ta katastrofa postihla nás. Ach Lucasi, co si jen proboha počneme? Jak se jen z téhle příšerné situace dostaneme? To je neštěstí.“

„Možná bych ti mohl být víc nápomocný, kdybys mi prozradila, čeho se ta příšerná katastrofa týká.“

Victorie zvedla hlavu a šlehla po něm přísným pohledem. „Tohle není žádná legrace. Teta Cleo píše, že ji navštívila Jessica Athertonová a poradila jí, že by bylo rozumné, abychom se já a ty ještě před koncem sezony ukázali v Londýně. Lady Athertonová se s laskavostí sobě vlastní nabídla, že na naši počest uspořádá ples.“

Lucas vypadal zamyšleně. Pak pokrčil rameny. „Možná má pravdu. Nemusel by to být špatný nápad. Podpořilo by to teorii, že jsme se vzali z lásky.“

Victorie byla ohromena. „Lucasi, posloucháš mě? Ten ples chce uspořádat Jessica Athertonová!“

„Kdo lepší by to mohl být? Jak oba víme, její pozice ve společnosti je neotřesitelná.“

Victorie na něj konsternovaně hleděla. „Přišel jsi snad o rozum? To si vážně myslíš, že připustím, aby nám Jessica Athertonová tímhle způsobem pomáhala? V žádném případě. Už nikdy nehodlám té ženské být zase zavázaná.“

Na Lucasově straně stolu se rozhostilo ticho. „Zase?“ otázal se konečně. „Narážíš snad na to, že už jsi jí zavázaná za to, že nás spolu seznámila?“

„Neopovažuj si ze mě utahovat, Lucasi. Nemám na žerty vůbec náladu. Tohle je hrozné. Co jen řeknu tetě Cleo? Jak se z tohohle vyvlékne?“

„Má rada zní,“ pravil a zvedl se od stolu, „aby ses o to nepokoušela. Tvá teta má pravdu. Bylo by moudré ukázat se ještě před koncem sezony na plese u takové hostitelky, jako je Jessica Athertonová. Zpečetilo by to v očích společnosti naše manželství.“

Victorie nevěřila svým uším. „Nikdy. Něco takového absolutně odmítám. V tomhle bodě mě ty ani teta Cleo nepřinutíte změnit názor. Jessicy Athertonové a její velkorysé, laskavé pomoci mám víc než po krk. Vůbec by mi nevadilo, kdybych ji už v životě nemusela vidět. Jestli jet do Londýna znamená zúčastnit se plesu, který lady Athertonová uspořádá na naší počest, raději nikam nepojedu. Jít tam je pro mě nemyslitelné.“

Lucas šel k její židli, sehnul se a políbil ji do vlasů. „Drahoušku, tvá reakce je přehnaná. Mně ta myšlenka, aby nás Jessica oficiálně přijala, připadá docela rozumná.“

„Je to nejpoštetilejší věc, jakou jsem kdy slyšela.“

„Promluvíme si o tom později, až se trochu uklidníš. Ted' už musím jít. Vikář tu bude každou chvíli.“

„Varuji tě, Lucasi. V tomhle neustoupím.“ Nasupeně hleděla za ním, jak vychází z místnosti, a pak, když ji poněkud opustila zlost, sáhla po třetím dopise. Pozorně si jej prohlédla, ale nepoznávala ani rukopis ani pečeť.

Netrpělivě dopis otevřela. V obálce byl leták, novinový výstřížek a krátký dopis. Byl opravdu stručný.

Madam! Vzhledem k vašemu zájmu o vědecký výzkum vás jistě nesmírně zaujme přiložený výstřížek. Zdá se, že mrtví nemusí vždycky zůstat mrtvými.!

Dopis byl podepsán prostou iniciálou: W.

S pocitem, že ji polévá hrůza, vzala Victorie do rukou novinový článek a přečetla si nadpis: „Překvapující výsledky vyšetřování případu, kdy byl mrtvý pomocí elektřiny probuzen k životu.“

Článek podrobně líčil, jak rakev, kterou nedávno exhumovali, byla nalezena otevřená a prázdná. Krádež mrtvol byla patrně dílem organizované sítě zlodějů mrtvol, kteří pravidelně dodávají těla lékařským vysokým školám. Objevila se však spekulace, že těla koupila jistá skupina experimentátorů, kteří dělali pokusy s elektřinou. Úřady to znepokojovalo.

Poprvé v životě se o Victorii pokoušely mdloby. Dala rychle znamení lokajovi, že chce ještě kávu, a strnule sledovala, jak ji nalévá do šálku. Zdálo se jí, že černá tekutina teče z hubičky konvice do šálku pomalu jako ve snu.

Z obavy, že se jí bude třást ruka, uchopila jemný porcelánový šálek obzvlášť opatrně a vypila jeho obsah jedním hltém. Pocit závratě pominul.

Když Victorie nabrala dost sil a zdálo se jí, že dokáže vstát, aniž by se zhroutila, zvedla se, sebrala dopisy a odebrala se nahoru do svého pokoje.

Lucas procházel halou do knihovny a uvědomil si, že má výbornou náladu. Spokojeně se kolem sebe rozhlédl.

Stonevale byl teď k nepoznání ve srovnání s tím, jak ho zdědil. Jemně vyřezávané dřevo znovu vyniklo pod novými nátěry laku. Vybledlé závěsy byly vyspravené nebo vyměněné. Staré koberce prošly důkladným vyčištěním a znovu byly vidět jejich krásné, ušlechtilé vzory. A okna zářila ve slunečním svitu.

Dům byl nyní plný služebnictva a chod domácnosti probíhal hladce. Ustálila se každodenní rutina. Lokajové nosili své livreje s očividnou pýchou a u stolu se podávalo čerstvé a správně připravené jídlo.

Okny knihovny Lucas viděl pokrok, který pod Victoriiným dohledem dělal park a zahrada. Brzy bude dokončen malý skleník, který si objednala. Z Londýna už putovalo několik beden s rozličnými cizokrajnými rostlinami.

Lucas věděl, že vylepšení, která prodělal dům a jeho bezprostřední okolí, jsou výsledkem Victoriina úsilí a času, který tomu věnovala. Samotné její peníze by na zázračnou přeměnu Stonevale v domov nestačily. To vyžadovalo ženskou ruku.

Victorie přinesla do tohoto manželství nesrovnatelně víc než jen své dědictví – především sebe, svůj zápal a nadšení, svou inteligenci a velkorysou povahu. Služebnictvo a pachtýři ji zbožňovali. Vesničané byli hrdí, že jí jsou jejich krámky dost dobré na to, aby v nich nakupovala. Pozornosti neunikla ani skutečnost, že účty hokynářů a řemeslníků byly vždy promptně proplacené. Kvalita zboží nabízeného ve vsi se už výrazně zlepšila.

Vybral jsem si dobře, pomyslel si Lucas, když si prohlížel z okna zahradu. Našel ve své ženě téměř všechno, co u manželky hledal, ve dne inteligentní společnici a v noci vášnivou milenkou. Co víc si může přát?

Smutnou pravdou však bylo, že pocíťoval zvláštní nespokojenost. V poslední době shledal, že od Victorie chce ještě něco jiného. Zjistil, že touží slyšet její sladké, rozechvělé vyznání lásky, které mu odpírala ode dne jejich svatby, a chtěl, aby mu bezezbytku důvěřovala.

Možná si její lásku ani důvěru nezaslouží, ale v posledních dnech si uvědomil, že nebude mít klid, dokud oboje nezíská. Její racionální, obchodní přístup k jejímu osudu ho nezajímá. Tohle manželství přece pro ni nemůže být jen jakousi další finanční investicí. Nedovolí, aby to tak nadále brala. Tohle se musí změnit.

Pohlédl na obrázek Strelitzie reginae, který si přinesl dolů a vystavil na svém psacím stole. Pokaždé, když na něj pohlédl, vybavil se mu rozzářený Victoriin výraz té noci v hostinci.

Myslím, že jsem se do tebe zamilovala, Lucasi.

Dveře knihovny se otevřely v okamžiku, kdy Lucas umisťoval obrázek tak, aby jej bylo vidět z křesla na druhé straně psacího stolu. Do pokoje byl uveden reverend Worth. Se zářícím úsměvem pohlédl na svého hostitele a významně zamával časopisem, který třímal v ruce. „Poslední vydání Zemědělského zpravodaje,“ oznámil. „Říkal jsem si, že byste si ho přál vidět.“

„Velice. Děkuji, reverende. Prosím, posaďte se.“

„Panečku, z těchhle oken bude nádherný výhled, až lady Stonevalová dokončí úpravu zahrady.“ Vikář se zájmem chvíli hleděl na pracující zahradníky a pak usedl do mahagonového křesla. „Doufám, že se neurazíte, když vám řeknu, že vaše paní je obdivuhodná žena. Lepší družku do života si ani muž nemůže přát.“

„O něčem podobném jsem právě sám přemýšlel.“

„Jistě víte, že ji lidé ve vsi začínají soustavně nazývat Jantarovou paní.“

Lucas se usmál. „Starosti mi začne dělat až to, až mě pachtýři začnou nazývat Jantarovým rytířem. Nerad bych, aby si mysleli, že jejich hospodář je duch. Začali by si třeba myslet, že mohou s placením nájemného počkat až do posmrtného života.“

„Bud'te ujištěn,“ řekl mu vikář se smíchem, „že vás vnímají jako velmi skutečnou osobu. V žádném případě ne jako ducha. Jste rozený vůdce, lorde Stonevale, jak sám jistě dobře víte. A tohle panství a lidé, kteří na něm žijí, už dlouho potřebovali pevnou ruku, která by to tu dala do pořádku. Což mi něco připomíná.“

„Ano?“

Vikář významně zdvihl obočí. „Ve vesnici se povídá, že včera pozdě v noci se tu po okolí zase potloukal Jantarový rytíř se svou paní.“

„Skutečně?“

„Jistý chlapec z vesnice je prý osobně viděl. Mě by zajímalo, co ten dotyčný dělal tak pozdě v noci venku, ačkoli tuším, že to vím. V každém případě se zdá, že setkání s rytířem a jeho paní přimělo mladíka vzdát se nebezpečné kariéry zbojníka. Místo toho se rozhodl pracovat ve vašich stájích.“

„Je to práce mnohem bezpečnější, i když ne tak vzrušující.“

„Svatá pravda.“ Vikář se usmál. „Je to v zásadě dobrý hoch a má na starosti svou matku a sestru. Proto jsem moc rád, že rytíř nepovažoval za nutné jej na místě zastřelit či pohnat na šibenici.“

Lucas pokrčil rameny. „Třeba už rytíř viděl nesmyslně umírat příliš mnoho mladých mužů. Nedivil bych se, kdyby se něco takového zajídalo dokonce i duchům. A teď bych se vás, reverende, rád zeptal, jak pokračujete se svou knihou o zahradnictví.“

Vikář na něj chvíli hleděl s upřímným porozuměním, pak zamrkal a potěšeně se usmál. „Jste laskav, že se ptáte. Právě pracuji na kapitole o růžích.“ Mrkl na obrázek na psacím stole. „To je ale velmi povedený akvarel Strelitzie reginae, mylorde. Dokonale vyvedený do posledního detailu a plný života. Krásné dílo. Jak jste k němu přišel, smím-li se zeptat?“

„Byl to dar.“

„Opravdu? Víte, stále ještě hledám malíře, který by namaloval ilustrace do mé knihy.“

„Ano, zmínil jste se myslím, že hledáte schopného malíře akvarelů, který se zároveň vyzná v botanice.“

Vikář si nadále prohlížel Victoriinu malbu. „Ten, kdo namaloval tohle, by pro mé účely vyhovoval dokonale. Neznáte náhodou toho umělce?“

„Abych pravdu řekl,“ pravil Lucas hladce, „náhodou znám.“

„Výtečně, výtečně. Myslíte, že by bylo možné, abyste ho kontaktoval?“

„Není to malíř, ale malířka, a myslím, že vám s ní mohu domluvit schůzku.“

„To bych vám byl nesmírně vděčný,“ pravil vikář radostně. „Nesmírně.“

„Bude mi potěšením,“ řekl Lucas. „Postarám se o to, abyste se s ní setkal. A teď k další věci. Rád bych se vás zeptal, jaký máte názor na vybudování zavlažovacího systému pro statky, které leží u lesa.“ Lucas rozprostřel na stole mapu a ukázal na pozemky, které měl na mysli.

„Ano, chápu. Musíte učinit něco pro to, abyste v té oblasti zvýšil výnosy, že? Co přesně máte na mysli?“ Vikář se naklonil k mapě a začal ji studovat. Na okamžik od ní ještě vzhlédl a zeptal se: „Nerad bych byl neodbytný, lorde Stonevale, ale kdy myslíte, že byste mě mohl seznámit s tou malířkou, o níž jste se zmínil?“

„Brzy,“ slíbil Lucas. „Brzy.“

O dvě hodiny později Lucas vyprovodil svého hosta ke dveřím a pak se vydal po schodech do prvního patra. Nesl si svůj vzácný obrázek *Strelitzie reginae* a cítil se se sebou spokojený. Ten pocit nemá daleko k samolibosti, uvědomil si, když došel na konec schodů a vykročil po chodbě ke svému pokoji.

Najít ten správný dárek pro svou ženu, která do manželství přinesla mnohem víc peněz než její manžel, není nijak jednoduché. Člověk sotva může použít peníze své ženy k tomu, aby jí koupil diamantový náhrdelník.

Lucas pečlivě pověsil obrázek na jeho místo a o pár kroků ustoupil, aby se pokochal svým dílem. Pak přešel ke spojovacím dveřím vedoucím do ložnice jeho ženy a zaklepal. Když neuslyšel žádnou odpověď, zamračil se a zaťukal znovu. Byl si jistý, že mu Griggs řekl, že je Victorie ve své ložnici.

„Vicky?“

Když stále nepřicházela odpověď, stiskl kliku a pootevřel dveře, aby nahlédl dovnitř. Okamžitě ji uviděl. Seděla u okna a před sebou na malém sekretáři z růžového dřeva měla tři dopisy, které jí ráno přišly poštou. Když vstoupil do pokoje, obrátila k němu hlavu. Mlhavě se usmála.

„Promiň, Lucasi, ale necítím se moc dobře. Přišla jsem si odpočinout.“

Projelo jím zvláštní napětí. Nebylo nepodobné pocitu, který míval na bitevním poli, než padl první výstřel. „Ještě u snídaně ti bylo dobře.“

„To bylo předtím, než jsem otevřela poštu.“

Oddech si. „Ještě pořád jsi rozčilená z toho, že budeš muset přijmout pozvání Jessicy Athertonové?“

„Jessica Athertonová už není důležitá.“

„To rád slyším.“ Vešel do pokoje a sedl si naproti ní. Natáhl nohy a bezděky si masíroval bolavé stehno. „Co se děje, Vicky? Zažil jsem tě už v různých náladách, ale v téhle ještě nikdy. Přísahám, má paní, že už se zase cítím v koncích.“

„Přiznám se, že jsem v takovémhle rozpoložení sama ještě nikdy nebyla a že nevím, co mám dělat. Něco však udělat musím, jinak dočista zešílím.“

„Tobě vážně není dobře?“ Zazubil se. „Třeba jsi přece jen v pozhnaném stavu, má paní. Pomyslelas na to?“

„Abych pravdu řekla, Lucasi, čekat dítě by bylo mnohem jednodušší, než situace, v níž jsem se teď ocitla.“

Takže jeho dítě nečeká. Projelo jím zklamání. „To mě mrzí. Možná bude lepší, když mi povíš, co tě trápí, drahá.“

Pohlédla na dopisy a papíry na svém psacím stolku. Když k němu opět zvedla hlavu, byl pohled jejích jantarových očí překvapivě intenzivní.

„Lucasi, věříš, že je možné oživit mrtvé pomocí elektřiny?“

„Oživit mrtvé? Nesmysl. Obávám se, že sis v poslední době příliš často hrála na duchy, Vicky. Dosud jsem neslyšel o jediném doloženém případě, kdy by se takový experiment podařil.“

„Ale nevíme o všech experimentech, které se provádějí. Dneska si s elektřinou hrají lidé po celé zemi.“

Lucas na ni pochybovačně hleděl. „Jsem si jistý, že úspěšný pokus by byl rázem ve všech novinách a časopisech.“

„Možná nebyl, pokud by ti, kteří jej provedli, dostali zapláceno, aby mlčeli.“

Začal si uvědomovat, že je k smrti vyděšená, a popadl ho vztek. Aniž by se ptal na cokoli dál, natáhl se a vzal ze stolu hromádku papírů, jež tam ležela. Okamžitě odložil stranou dopis Annabell a lady Nettleshipové. Jediný pohled na leták a novinový výstřížek mu prozradil, že pojednávají o vykradených hrobech a pokusech o oživení mrtvých.

„Zajímavé, ale nevidím tu žádné zprávy o úspěšných pokusech. Kdes k tomu přišla?“ Poukázal na leták a výstřížek.

„Dostala jsem je poštou. Byly ve třetí obálce, kterou jsem otevřela při snídani. Společně s tímhle.“ Victorie mu podala stručný dopis.

Lucas jej rychle přelétl a měl co dělat, aby nevybuchl. „Madam! Vzhledem k vašemu zájmu o vědecký výzkum vás jistě nesmírně zaujme přiložený výstřížek. Zdá se, že mrtví nemusí vždycky zůstat mrtvými. W.“ Odhodil dopis vztekle na sekretář. „Zatracený parchant.“

„Lucasi, to je on, to je zas ten ‚W‘, který v zimní zahradě nechal ležet šátek a tabatěrku.“ Victorie se zoufale snažila ovládnout.

Lucas rozpoznal známky šoku a panického strachu. Záměrně se snažil o klidný tón, jako by to udělal s vyděšeným mladým vojákem v předvečer bitvy. „Uklidni se, Vicky. Tahle hra už zašla příliš daleko. Podniknu kroky, abych zjistil, kdo za tím je, a udělám tomu přítrž.“

Její krásná ústa se zachvěla. „Vím, kdo za tím je. Samuel Whitlock. Člověk, který zabil mou matku. On se vrátil, Lucasi. Nějak vstal z mrtvých a teď mě zabije nebo mě dovede k šílenství, stejně jako jsem...“ Odmlčela se a zakryla si tvář dlaněmi. „Ach Bože. Ach Bože.“

Lucas vstal a přitáhl si ji do náruče. Stála v jeho pevném objetí a třásla se. Ačkoli ji chlácholivě hladil po štíhlých zádech, cítil, jak jím lomcuje zlost.

Victoriino tělo se postupně přestalo otřásat vzlyky a po chvíli se pomalu vymanila z jeho objetí a došla si k toaletnímu stolku pro kapesník.

„Musíš si myslet, že jsem naivní husička, když věřím v oživení mrtvých,“ zašeptala otočená zády k němu a utírala si oči.

„Myslím si,“ řekl Lucas, „že jsi velmi vyděšená a že se o to někdo cílevědomě postaral.“ Sledoval její tvář v zrcadle toaletního stolku. „Kdo by něco takového dělal, Vicky?“

„Právě jsem ti to řekla. Samuel Whitlock.“

„Ne, má milá, Samuel Whitlock ne. Je mrtvý. Ten podpis v dopise tě natolik vyděsil, že nedokážeš jasně uvažovat.“

„Musí to být on.“ Prudce se obrátila. „Copak to nechápeš, Lucasi? Není mrtvý. Buď tu noc pod schody doopravdy neumřel, nebo ho někdo elektrickým přístrojem vzkřísil k životu. Buď jak buď se vrátil a jde po mně. Whitlock je jediný, kdo by mohl mít zájem se mi takhle děsivě mstít.“

Lucas studoval její tvář. „To mě přivádí k zajímavé otázce. Jaký by měl důvod se ti mstít?“

Victoriiny oči zakalil hluboký smutek. „Lucasi, to ti nemůžu říct. Kdybych ti to řekla, pocítil bys ke mně takový odpor, že bys na mě nesnesl jediný pohled.“

Nechtěně mu zacukalo koutky. „Když už jsi mě takovýmhle prohlášením napjala jako strunu, budeš mi muset povědět celou pravdu, jinak umřu zvědavostí.“

„To není žádná legrace. Lucasi, nemáš potuchy, co jsem provedla.“

Přikročil k ní a přitáhl si její strnulé tělo opět do náruče. „Ujišťuji tě, že je velmi nepravděpodobné, abys mi o sobě dokázala říct něco, kvůli čemu bych k tobě pocítil odpor. Silně pochybuji, že jakékoli tvé přiznání by se byť vzdáleně mohlo srovnávat s peklem, jemuž jsem byl svědkem na bojištích. Pověz mi všechno, miláčku.“

„Dobrá, Lucasi,“ pravila tragickým tónem. „Nevyčítej mi však, že jsem tě nevarovala.“

„Slibuji, že nebudu.“

„Zabila jsem ho.“ Znehybněla v jeho náruči, připravujíc se na jeho šok a zhnusení. „Zavraždila jsem Samuela Whitlocka.“

„Hmmm,“ zabručel Lucas. „Něco takového mě napadlo.“

Odtrhla od něj hlavu a podívala se na něho. „Cože? Jak jsi na něco takového přišel? Celé ty měsíce jsem to tajemství držela v sobě. Ani moje teta neví, co jsem provedla.“

„Nepřivedlo mě na to nic, co jsi řekla či udělala. Prostě jsem si spojil dohromady pár drobností, které mě zaujaly.“

„Proboha jaké drobnosti?“

„Například to, že Whitlock zemřel tak záhy po tvé matce a že jsi byla přesvědčená, že ji zabil a nikdy za to nebude viset. Kromě toho jsem měl možnost tě dost dobře poznat. Přiznám, že ne natolik, jak bych si přál, ale dostatečně na to, abych mohl s jistotou předvídat, že nenecháš smrt své matky nepomstěnou.“

Následovala dlouhá odmlka a pak se Victorie ozvala slabým hláskem: „Nezdá se, že by tě to zvlášť znepokojilo, můj pane.“

Lucas zvažoval svá slova. „Jediné, co mě znepokojuje, je riziko, které jsi musela podstoupit, abys to provedla.“

Vzdychla. „Víš, neplánovala jsem jeho smrt. Chtěla jsem z něj jenom dostat přiznání. Přiznám se však, že mi to nebylo líto, když jsem si uvědomila, že je mrtvý. Popravdě řečeno se mi nesmírně ulevilo.“

„Nechci vyzvídat, ale byla jsi při tom, když zemřel?“

Victorie zabořila hlavu do Lucasovy hrudi. „Ach ano. Byla jsem svědkem jeho smrti. A málem i své vlastní.“

„Panebože. Co se stalo?“

„To je na dlouhé vyprávění. Jsi si jistý, že to chceš slyšet?“

„Jsem připraven poslouchat třeba celý den a noc.“ Posadil ji do křesla a sám si sedl naproti ní. „Mluv, Vicky. Pověz mi všechno.“

Pohrávala si v ruce nervózně s kapesníkem, ale když jí pohlédl do očí, neuhnula pohledem. „Můj otčím hodně pil a někdy se pak choval násilnický. Jeho zvyky nebyly tajemstvím a já se rozhodla jeho slabosti využít.“

„Strategie,“ poznamenal Lucas souhlasně.

Zamračila se. „No, víš, na nic jiného jsem totiž nedokázala myslet. Dům jsem dobře znala, protože jsem v něm pár let žila, než mě matka poslala bydlet k tetě. Byl to obrovský, starý dům s tajnými průchody a dlouhými chodbami, z nichž do některých pokojů vedly tajné dveře. Využila jsem svých znalostí k tomu, abych svého otčima strašila.“

„Tys ho strašila?“

Vysmrkala se. „Ano.“

„Neuvěřitelné.“

„Vážně, Lucasi. Neměl bys tím být tak fascinovaný. Je to přece zavrženíhodné.“

„Řekněme, že mi to připadá intelektuálně zajímavé. Jistě to není o nic horší, než se pokoušet oživovat mrtvolu. Prosím pokračuj, miláčku.“

„Zařídila jsem, abych byla na týden pozvána k přátelům, kteří náhodou bydleli v sousedním domě. Každý věděl, že se ve společnosti svého otčima cítím nesvá, a toto byli přátelé mé matky, takže pro mě měli pochopení. Během toho týdne jsem několikrát vyklouzla uprostřed noci ze dveří a šla lesem pěšky k otčimově domu. Měla jsem na sobě matčiny svatební šaty a začala jsem Samuela Whitlocka strašit.“

„Doufala jsi, že si v opilosti bude myslet, že vidí ducha své zesnulé ženy?“

Victorie přikývla. „Nejprve si myslel, že má noční můry. Pak se mnou začal mluvit. Bylo to děsivé, Lucasi. Říkal mi, abych zmizela a nechala ho na pokoji. Řekl mi, jak se původně nechtěl ženit, ale že potřeboval peníze a proč to nemůžu pochopit? Prosil mě, abych ho nechala na pokoji. Jednu noc mu nakonec praskly nervy. Začal mě pronásledovat s nožem v ruce a říkal, že mě zase zabije, ale tentokrát se ujistí, že to provedl pořádně.“

Lucas na vteřinu zavřel oči a snažil se nemyslet na to, jak blízko byla vlastní smrti. „Tehdy došlo k té nehodě na schodech?“

„Ano. Utíkala jsem před ním chodbou. Byl těsně za mnou, v napřážené ruce třímал nůž a řval, že mě zabije. Asi v první třetině schodiště ztratil rovnováhu a zřítíl se až dolů.“

„A co služebnictvo?“ zabručel Lucas. „Kde bylo?“

„V domě byli jen dva sloužící, postarší manželé, kteří měli pokoje daleko v zadním traktu domu. Možná v noci slyšeli řev, ale podobné zvuky byli čas od času zvyklí slyšet. Naučili se je ignorovat a starat se sami o sebe.“

„Chápu. Přesvědčila ses, že je tvůj otčím opravdu mrtvý?“

„Ne. Byla jsem vyděšená a utekla jsem. Třeba ho pád nezabil.“ Pohlédla na novinový výstřižek. „Lucasi, nevím, čemu mám věřit. Myslíš, že svůj pohřeb jednoduše zinscenoval, aby mě mohl strašit tak, jako jsem strašila já jeho?“

„Je to jistá možnost.“

Victorie si zamyšleně hryzala ret. „Jestli je naživu, co celé ty měsíce dělal?“

„Schovával se? Čekal, aby zjistil, zda o tom, co se stalo, uvědomíš úřady?“

„Byl mrtvý. Víím, že byl mrtvý. Zabííla jsem ho,“ řekla.

„Tys ho nezavraždííla. Jen ses z něj snažííla chytříe vymáímit doznání, a to se ti povedlo. Příi tom jsi sama máím přííšla o život a nic víc na tom není,“ prohlásíil Lucas pevně. „Zda je opravdu mrtvý či není, to se musí ještě zjistíit. Tenhle dopis a čláínek každopáídně svědííčí, že tu je několíik nezodpověízených otázek.“

„Jako například kdo mi dopis, leták a výstříízek poslal.“

„Ano,“ souhlasíil Lucas. „To je jedna z několíika otázek, na něž bychom měli co nejdřííve najít odpověď. Taky zůstává nevysvěílený ten kočár, který tě máím přííjel, a zloděíj, který mě příípadl tu noc, kdy jsi našla tabatěrku.“

„Lucasi, mně se z toho točíí hlava. Už takhle dál nemůžu. Musím znát odpovědíi.“

„Z celého srdce s tebou souhlasím. Jak řííkám, několíik otázek musí být zodpověízeno co nejrychlejíi. Myslím, že nejlepšíí bude začít v Londýně, kde to všechno vzniklo.“ Usmál se. „Teď máme výíborný důvod tam jet, totiž kromě pozvání na ples od lady Athertonové, že?“

Victorie se slabě zasmála. „Lucasi, ty jsi vážně nemožný. Dokonce íi ve chvílíích, jako je tahle, osnuješ plán, jak mě přííměť uděílat přesně to, co chceš.“

„Strategie, má milá. Jsem jíí proslulý. A teď zcela odbočím. Mám pro tebe totiž překvapení. Vzpomínáš íi na obrázek *Strelitzie reginae*?“

„Samozřejmě. Co s ním je?“

Lucas jí věínoval úsměv. „Vikář by chtěl půl tuctu dalších takových akvarelů do své knihy o zahradnictví.“

Radostný úžas na Victoriíině tváříi Lucase hluboce potěšíil.

Ovšemže Lucas přijal její děsivé doznání tak klidně, jako by mu sdělovala, co chystá kuchař k večeři. Co jiného čekala? Victorie si tuto otázku kladla ještě po několika dnech, když stála s Annabellou a tetou Cleo v módním londýnském krejčovství.

Předpokládala snad třeba jen okamžik, že bude na tak hrozné přiznání reagovat jako kterýkoli jiný manžel?

Jestli se dosud o Lucasovi něco naučila, pak to, že rozhodně není běžný a obyčejný manžel. Přestože se občas chová arogantně, panovačně, umíněně a ano, také upjatě, nikdy se nepřestane ovládat, ani neupadne do rozpaků.

Oto, co mu patří, se vždycky dobře stará. Jeho oddanost k půdě a lidem stonevalského panství je toho důkazem.

Avšak přesto, co o něm věděla, od něj nečekala tak nevzrušenou, pragmatickou reakci. Ještě stále pociťovala úžas nad tím, jak flegmaticky přijal její ne právě čistou minulost. Pravda, nesmí zapomenout, že je to muž, který ji vzal do hráčského doupěte, do nevěstince a na noční vyjížďku na koních.

„Není tohle pěkný kousek hedvábí, drahousku? A zrovna tvoje barva.“ Teta Cleo ukázala na štůček jantarově žlutého hedvábí. „Byly by z něj moc pěkné plesové šaty.“

„Ach ano, Vicky. Naprosto dokonalé pro ples Jessicy Athertonové,“ prohlásila Annabella. „Musíš na tu velkou událost vypadat absolutně senzačně a tvoje teta má pravdu, barva je přesně taková, jaká má být.“

„Moc hezké.“ Victorie si sáhla na jemnou, ušlechtilou látku.

„Co si myslíš o tom mušelínu, Vicky?“ pohlédla na ni teta Cleo tázavě.

„Celkem pěkný.“ Victorie se přinutila soustředit se plně na látku, o níž byla řeč. Mušelín byl tmavě žlutý. Hned se jí zalíbil.

„Ale ne pro ples lady Athertonové,“ trvala na svém Annabella.

„Co třeba vycházkové šaty s modrým lemováním?“ navrhl Victorie, která se nechtěla mušelínu vzdát.

Majitelka krejčovského salonu, drobná žena se silným francouzským přízvukem, nadšeně přikývla. „Překrásné, mylady.“

„Tak dobrá, hedvábné plesové šaty a mušelínové vycházkové,“ rozhodla Victorie. „Ty plesové šaty budu chtít podle poslední módy, ano?“

„Musí být prostě fantastické,“ prohlásila Annabella. „Možná něco takového, jako jsou tyhle,“ ukázala na módní obrázek, kterého si všimla prve.

„To jsou krásné šaty,“ souhlasila majitelka salonu.

Teta Cleo se podívala na obrázek a zamračila se. Byla na něm nakreslena žena v šatech s hlubokým výstřihem, který odhaloval značnou část poprsí. „Myslíš, že se tyhle budou Lucasovi zamlouvat, drahoušku? Víš přece, co řekl včera u večeře. Výslovně se zmínil, že nechce, abys měla na sobě šaty s příliš velkým výstřihem.“

„Lucas takové věci říká rád,“ vysvětlila Victorie. „Ve skutečnosti však o módě nic neví. Tyhle šaty budou pro večírek u lady Athertonové a Annabella má pravdu: musí být prostě co možná ohromující.“

„No prosím, ale Lucasovi to vysvětlíš sama,“ podotkla teta Cleo. „Konec konců je to tvůj manžel.“

Annabella se zachichotala. „Jsem si jista, že Vicky svého muže už dávno zpracovala do velmi tvárné podoby a učinila z něj dokonale příjemného manžela, který své ženě nepůsobí žádné potíže.“

Victorie se zářivě usmála a usoudila, že nemusí říkat, že Lucase bude nutné ještě hodně zpracovávat, než se z něj stane dokonale příjemný manžel. „Ty šaty se mu budou líbit.“

„Ach, Vicky, jsi pro nás pro všechny velkou inspirací,“ prohlásila Annabella obdivně.

Cleo Nettleshipová povytáhla obočí. „Nebo nesmírně nebezpečným příkladem. Nu dobrá, pojďme. Máme dneska na programu ještě několik dalších pochůzek.“

Zkrátka Victorie vyšla se svou tetou a Annabellou z obchodu na Bond Street. Exkluzivní nákupní centrum bylo jako obvykle plné lidí. Všude se hemžili módně oblečení hejskové a elegantní dámy a středem ulice projížděly luxusní kočáry.

Kočár tety Cleo čekal u chodníku, ale jakmile k němu vykročily, zastavil za jejich kočárem další a livrejovaný sluha hbitě seskočil, aby pomohl své cestující.

Z kočáru vystoupila Isabel Rycottová. Byla oblečená do temně zelených šatů, které podtrhovaly barvu jejích očí. Na hladkých černých vlasech měla koketně posazený malý klobouček s pérem.

„Dobré ráno, lady Nettleshipová. Ráda vás opět vidím.“

„Isabel.“ Cleo zdvořile pokývla hlavou na pozdrav.

„A zářící novomanželka.“ Isabel se usmála svým tajemným úsměvem a obrátila se k Victorii. „Ani nevíte, jaký poprask jste způsobila svým sňatkem s lordem Stonevalem. Velmi romantické, jen co je pravda, jen nevím, co by tak náhlému sňatku řekli vaše rodiče.“

„Jelikož už nejsou mezi námi, tak na tom tolik nesejde, ne?“ poznamenala Victorie.

„Možná máte pravdu. Slyšela jsem, že jste se svým manželem zpátky v Londýně. Lady Athertonová na vaši počest pořádá bal, nemám pravdu?“

„Ano,“ přitakala Victorie. „Doufám, že se vám daří dobře, lady Rycottová.“ Zmohla se na nucený úsměv.

„Výborně, děkuji.“

„A váš přítel Edgeworth? Má se dobře?“

Isabelin úsměv nepatrně ztuhl. „Moc ho poslední dobou nevidám. Ale jistě se mu daří dobře. Povězte mi, drahá Vicky, uvidíme vás dneska večer u Foxtonových?“

Na otázku odpověděla Cleo. „Máme v plánu se tam ukázat, ale nebudeme moc zůstat dlouho. Vicky a Stonevale jsou v Londýně jen na pár dní a dostali velkou spoustu pozvání. Je nemožné všechny přijmout.“

„To si dovedu představit,“ zamumlala Isabel. „Teď, když lady Athertonová vyjádřila názor, že to byla svatba sezony, se každá hostitelka snaží získat slavné novomanžele, aby byli ozdobou jejího plesu. Přeji vám oběma hezký den. Uvidíme se dneska večer a kdyby ne, tak na ples lady Athertonové.“

Victorie sledovala, jak Isabel vešla do krejčovského salonu, a pak nastoupila za tetou Cleo a Annabellou do kočáru. „Ta ženská mi leze na nervy. Nevím, čím to je, ale vím, že mi vždycky bude nesympatická.“

„Kdo? Isabel Rycottová? Chápu tě. Je na ní něco, co člověka odpuzuje.“

„Nikoli však muže,“ poznamenala suše Cleo.

Victorie se zašklebila, a když se dal kočár do pohybu, ohlédla se ještě jednou po krejčovském salonu. „Zajímavé, co řekla o Edgeworthovi, že?“

„Nebyl to její první milenec a nepochybně ani poslední,“ pravila Cleo. „Isabel má vždycky kolem sebe jednoho či víc mužů, kteří se kolem ní točí.“

Annabella zamyšleně stáhla obočí. „Když o tom tak přemýšlím, napadá mě, že poslední dobou není Edgewortha vidět skoro vůbec, ani s Isabellou Rycottovou, ani s nikým jiným.“

„Vážně?“ Victorie se nemohla dočkat, až to sdělí Lucasovi.

Neměla však možnost s ním přes den mluvit, až teprve večer, když sešla dolů po schodech jeho londýnského domu. Na svůj první večírek v Londýně, na který půjde jako vdaná žena, se oblékla s velkou pečlivostí. Žlutokrémové šaty jí elegantně splývaly ke kotníkům. Nevzala si žádné šperky kromě jantarového přívěsku a ozdobného želvovinového hřebene do vlasů.

Lucas stál v hale a čekal na ni. Měl na sobě prudce elegantní černý oblek a sněhově bílou košili. Jeho tmavé vlasy se leskly ve světle lustru. Victorie na něj pohlédla ze třetího schodu a přemýšlela, zda ji někdy bude doopravdy milovat jako ona jeho. Zřejmě nejvíc, v co může doufat, je jeho náklonnost, přátelství a ochrana, kterou poskytne každému, vůči němuž cítí odpovědnost.

Sotva si může stěžovat, nedostanu-li kromě toho nic jiného, říkala si Victorie. I tak je to mnohem víc, než většina žen od svých mužů získá, zvláště pokud se s nimi oženili pro peníze.

Když sešla zbývající dva schody, Lucas jí dvorně políbil ruku. „Vypadáš půvabně, má paní. Dnes večer budu tím nejšťastnějším mužem na světě.“

Usmála se. „Řekla bych, že i já mám štěstí, můj pane.“

„Půjďme se tedy předvést davům?“ zeptal se suše a vedl ji ke dveřím.

„Přesně takový pocit mám také. Mnohem raději bych se s tebou vydala na noční projížďku, Lucasí.“

„Osobně se těším na relativně klidný večer, kdy budu pouze umačkán, pošlapán a k smrti unuděn v přehrátych tanečních sálech. Ve srovnáním s dobrodružstvím, které zažívám, když mě po půlnoci vyvlékáš ven, mi to připadá jako hotový odpočinek.“

Victorie po něm šlehla pohledem a nechala si od něj pomoci do kočáru. „Vážně, Lucasi, podle toho, jak si stěžuješ, by si člověk skoro myslel, že tě naše noční výlety netěší. Poslyš, už celý den ti chci říct něco o Edgeworthovi.“

„A co?“ zeptal se Lucas a posadil se na sedadlo naproti ní.

„Dopoledne jsem na Bond Street potkala Isabel Rycottovou a ukázalo se, že už se s ním nevidá. Z toho, co říkala teta a Annabella, jsem získala dojem, že Edgeworth se už v nejvyšších kruzích příliš nepohybuje.“

„Třeba utrpěl další prohry v hazardu,“ nadhodil Lucas mírně.

„Lucasi, párkrát jsi vyslovil domněnku, že Edgeworth mohl být zapleten do incidentu s kočárem nebo do tvého přepadení. Napadlo tě, jestli by to nemohl být on, kdo mi poslal leták a novinový výstřižek?“

„Uvažoval jsem o tom.“ Lucas hleděl z okna kočáru na ubíhající ulici. „Nepochybuji ani na okamžik, že by mu nevadilo, kdyby mě potkala nehoda. Nechápu však, proč by měl zájem škodit tobě. Pokud si ovšem nedláždí cestu k pokusu o vydírání.“

„Ale o žádných penězích nebyla ani zmínka,“ namítla Victorie.

„Já vím. Jak jsem říkal, nedává to smysl. Alespoň prozatím. Mám v úmyslu ihned začít po Edgeworthovi pátrat. Nemá smysl to odkládat.“

„Neměli bychom si najmout soukromého detektiva?“ zeptala se Victorie. „Ten, co vypátral informace o lordu Bartonovi byl výborný.“

Lucasův pohled se střetl s jejím. „Raději bych detektiva nenajímal, nebude-li to naprosto nezbytné.“

„Proč ne?“

„Protože by při pátrání mohly vyplynout otazníky kolem smrti tvého otčima, a to by následně mohlo vést k nevhodným otázkám o tvé osobě.“

„Aha.“ Victorie se opřela o opěradlo. „Ano, vidím, v čem je problém. Jsi velmi chytrý, Lucasi. Vždycky myslíš dopředu.“

„Snažím se.“

„Jak tedy Edgewortha vypátráš?“ zeptala se Victorie.

„Začnu tím, že se na něj poptám ve svých klubech. O člověku, který holduje hazardu tolik jako Edgeworth, musí někdo něco vědět.“

„Výborný nápad.“

„Jsem rád, že se ti zamlouvá. Protože to znamená, že poté, co dneska splníme svou společenskou povinnost a ukážeme se na pár večírcích, půjdeš rovnou domů do postele.“

„Cože?“ Oči jí potemněly. „To nemyslíš vážně.“

„Obávám se, že ano, má paní. Těžko tě můžu propašovat do svých klubů. To oba víme. A jelikož nechci, abys lítala po nocích beze mě, nevidím jinou možnost, než tě poslat na kutě.“

„Zatímco ty si budeš venku shánět informace?“ Victorie zuřila. „To není fér, Lucasi.“

„Nejde o to, zda to je či není fér. Jde o tvou bezpečnost. Nehodlám riskovat další incidenty s kočárem, zlodějem ani duchy, kteří po sobě zanechávají předměty s monogramem ‚W‘.“

„Ale, Lucasi, zůstanu s tetou Cleo nebo s Annabellou. Nechci být sama,“ naléhala Victorie.

„To nestačí, Vicky. Od tvé tety či Annabelly nelze očekávat, že tě ochrání před řítícími se kočáry nebo číhajícími zloději, zvláště když netuší, že by na něco takového měly dávat pozor. Ne. Chci, abys zatímco půjdu do klubů, byla doma v bezpečí.“

Victorie vytyčila jeho neústupnost, a to ji ještě víc popudilo. „Nemůžeš mě z tohoto pátrání vyloučit. Nedovolím ti to. Domluvili jsme se, že hlavní důvod naší cesty do Londýna bude řešení téhle záležitosti. A ta se týká mě.“

„Z ničeho tě nevylučuji. Jenom chci zajistit, abych v době, kdy nemůžu být s tebou, přesně věděl, kde jsi. Nebezpečí číhá v Londýně, Vicky. Ke všem incidentům došlo tady. Takže zatímco jsme tady ve městě, chci tě mít pod přímým dozorem nebo v bezpečí pod zámek,“ prohlásil Lucas nesmlouvavě.

Victorie se naježila. „Lucasi, musím ti říct, že ačkoli v jistých ohledech jsi jako manžel ucházející, vůbec se mi nelíbí, když se začneš chovat jako generál a dávat mi rozkazy. Nejsem tvá podřízená. Jsem tvůj partner, vzpomínáš? Máme společný podnik.“

„Především jsi moje žena a jako tvůj manžel mám za tebe odpovědnost. Omlouvám se, jestli se tě dotknu občasným rozkazem. Zvyk je železná košile a je těžké se ho zbavit.“

Victorie ho zpražila pohledem. „Nesvaluj to na své vojenské zvyky. Je to jen planá výmluva, můj pane, a ty to dobře víš.“

„No, pak se musím přiznat, Vicky, že jsou chvíle, kdy na tebe neplatí nic jiného než přímý rozkaz. Zrovna teď taková chvíle je.

Prosím tě, přestaň na mě vrhat vražedné pohledy a pokus se vypadat jako zamilovaná novomanželka. Právě jsme myslím dorazili k Foxtonovým.“

„Varuji tě, Lucasi, nebudu ti tolerovat, abys se mnou zacházel jako s hloupým děckem.“

„To by mě ani ve snu nenapadlo.“ Kočár zastavil a Lucas vyhlédl z okna. „Vypadá to, že jsme lady Foxtonové pomohli dneska přilákat spoustu hostů. Jistě nám za to bude patřičně vděčná. Jsi připravena, drahá?“

„Krucí, Lucasi, tohle ti jen tak neprojde.“ Blýskla po něm očima. Lucas vystoupil z kočáru a podal jí ruku. „To, že mě dokážeš svést kdykoli se ti zlíbí, ještě neznamená, že se ze mě stala ušlápnutá puťka, s kterou si můžeš mávat, jak se ti zachce.“

Stiskl jí pevně prsty a oči se mu zatřpytily smíchem. „Slyšel jsem dobře? Mohla bys to zopakovat, má paní?“

„Ale slyšel. Podívej, tamhle je Annabella a Bertie.“ Nasadila oslnivý úsměv. „Musím s nimi okamžitě mluvit.“ Victorie kvapně vyrazila kupředu a Lucase táhla za sebou. Jakmile dorazili ke schodišti před vchodem Foxtonových, obklopil je dav lidí.

Útok jeho ženy byl jako obvykle dokonale načasovaný. Lucas se trpce usmál a vystoupil z kočáru, který zastavil před jedním z jeho klubů. Její prohlášení, že nedokáže odolat jeho svodům, stačilo, aby netoužil po ničem jiném, než s ní jít okamžitě domů a vzít ji rovnou do postele.

Místo toho ji musel doprovázet na ples Foxtonových, kde byl nucen trávit čas odháněním Victoriiných bývalých nápadníků. Každý z nich cítil povinnost vyjádřit své zhrzení nad tím, že přijala ruku jiného. Victorie se báječně bavila a koketovala s nimi tak nestydatě, že byl Lucas pevně rozhodnutý ji za to po návratu domů potrestat.

To, jakou formu ten trest bude mít, hodlal pečlivě promyslet. Mezitím se však musí plně soustředit na jiné věci.

První člověk, kterého Lucas spatřil, když vešel do klubu, byl Ferdie Merivale. Mladík ho s úsměvem přivítal.

„Blahopřeji k sňatku, Stonevale. Nemůžu říct, že by mě to moc překvapilo. Přeji všechno nej nej. Jste šťastný muž. Vaše hraběnka je půvabná dáma.“

„Díky, Merivale.“ Lucas si nalil sklenku červeného vína.

„Přišel jste si zahrát?“ zajímal se Merivale.

„Bohužel mé hráčské dny jsou pryč. Jsem teď ženatý muž. Už nemůžu trávit noci u karet.“

Merivale se zasmál. „Lady Stonevalová by k tomu jistě řekla své, co?“

„Mé ženě se málokdy nedostává slov,“ souhlasil Lucas. „Nějaké novinky?“

„No jo, vy jste poslední týdny strávil zašitý na venkově, že? Jistě by vás zajímalo, že od té doby, co jste s Edgeworthem měl tu malou výměnu názorů, těsně předtím, než jste odjel z města, je v klubech vídán velmi zřídkla. Z tohohle musel dokonce vystoupit.“

„Nedokážu si představit, že by se Edgeworth vzdal hazardu.“

„Ach, nemyslím, že by se ho vzdal. Ale povídá se, že přešel na poněkud méně distingovaná místa. Prý byl viděn v hráčském doupěti, odkud jste mě před nějakou dobou zachránil. U zeleného prasete. Ohavné místo. Řekl bych, že mu ale sedne, nemyslíte?“

„Jistě se tam cítí jako doma,“ souhlasil Lucas.

Uběhly další dvě hodiny, než Lucas vešel do Zeleného prasete. Ode dne, kdy tam přivedl Victorii, se vůbec nic nezměnilo. Bylo to stejně ponuré, hlučné místo, jako když je záměrně vybral, aby Victorii šokoval a zabrzdil její touhu po hráčských doupatech. Ne, že by se mi to povedlo, pomyslel si Lucas s úšklebkem. Victorie se tehdy báječně bavila.

Edgeworth seděl u karetního stolu se skupinkou dobře oblečených mladých hejsků, kteří už toho očividně hodně vypili. Bylo zřejmé, že jsou na tahu a hodlají si užít lákadel nočního života. Lucas si od číšnice, která kolem něj prošla, vzal korbel piva a šel rovnou k nim.

„Pánové,“ pravil klidně, „byli byste tak laskavi a nechali mě a Edgewortha chvíli o samotě, abychom si mohli promluvit?“

Jeden z mladých zelenáčů se na Lucase zamračeně podíval. „Ale jděte, právě jsme rozehráli partii. Nemáte právo se nám plést do hry.“

Jiný mladík však už mezitím vyskočil na nohy. V rozšířených očích se mu zračilo opožděné poznání. „Prosím, Stonevale. Nemusíte spěchat. Myslím, že všichni můžeme chvíli počkat, než tuhle hru dohrajeme. Třeba se nám obrátí štěstí.“

Lucas pohlédl na mladého muže a pousmál se. „Jediný způsob, jak se vám obrátí štěstí, je najít si jinou hru. Pokud budete hrát s Edgeworthem, budete nepochybně prohrávat.“

„Já jsem náhodou tak před hodinou vyhrál několik stovek liber,“ prohlásil první mladík.

„Vážně? A kolik jste prohrál od té doby?“

Muž se na Lucase nasupeně podíval. „Do toho vám nic není.“

„Souhlasím. Vy si klidně dělejte, co chcete. Ujišťuji vás, že mě vaše prohry nezajímají. A teď nás prosím nechte o samotě.“

„Pojď, Harry,“ zabručel druhý mladík a táhl svého přítele od stolu. „Se Stonevalem se radši nepouštěj do křížku. Dej na mě. Jeden můj kamarád pod ním sloužil na Pyrenejském poloostrově. Říkal, že si s ním není radno začínat.“

Edgeworth sledoval, jak se oba mladíci vzdálili, a pak se obrátil k Lucasovi. „Nejsem ti právě vděčný, žeš má jehňátka zahnal, ještě než jsem je stačil pořádně očesat, Stonevale. To, žeš měl štěstí vyženit majetek, ještě neznamená, že my ostatní se nemusíme dál živit sami.“

„Jsem si jist, že do svítání najdeš ještě další zdroje příjmu. Vždycky jsi úspěšně dokázal odpomoci neopatrným a nerozvážným jedincům od toho, co měli v kapsách. Řekni mi, Edgeworth, je odírat naivní zelenáče, kteří toho příliš moc vypili, zábavnější než okrádat mladé muže, kteří jsou mrtví nebo umírají?“

Edgeworth zamíchal balíček karet na stole. „Takže tys mě tehdy viděl. Vrtalo mi to hlavou. Měl jsem ti proříznout hrdlo, když jsem k tomu měl šanci, a přesvědčit se, že jsi mrtvý.“

„Proč jsi to neudělal?“

Edgeworth pokrčil rameny. „Abych pravdu řekl, nevěřil jsem, že bys to s tou dírou v noze přežil. Koho by napadlo, že z toho vyvázneš, Stonevale. Zdá se, že máš z pekla štěstí.“

„V poslední době se ho někdo pokouší zvrátit. Napadlo mě, že se tě zeptám, jestli nemáš náhodou tušení, kdo by na tom měl zájem.“

Edgeworth se usmál a v přivřených očích mu zasvítilo. „Možná někdo, kdo s tebou v minulosti prohrál velké množství peněz?“

„To by se týkalo i tebe.“

„To je fakt.“

Lucas se odmlčel. „Hodláš mě přinutit, abych tě nakonec přece jen zabil, Edgeworth?“

„Bud' si jistý, že nemám v nejmenším úmyslu nechat se od tebe vyzvat na souboj. Říkáš, že se tvá štěstěna obrátila? Mně se zdá, že sis naopak značně polepšil.“

„Přihodilo se mi pár drobných incidentů. Je zbytečné jít do podrobností. Jestli o nich skutečně nic nevíš, pak čím méně je řečeno, tím líp. Pokud však o nich něco víš, tak by ses měl raději postarat, aby přestaly.“

„Proč by mi mělo záležet na tom, co se s tebou stane? Přinesls mi jen samé nesnáze, Stonevale.“

„Povím ti to takhle. Jestli dojde ještě k dalšímu incidentu, který mi bude připadat, řekněme, znepokojivý, přijdu za tebou a promluvíím si s tebou o věci podrobněji. Řekněme na Clery Field? Za úsvitu?“

Edgeworthova ruka na balíčku karet ztuhla. „To je sotva spravedlivé, jestli nejsem původcem těch incidentů.“

„Ano, ale v životě je velmi málo spravedlnosti, nemám pravdu? To jsem si definitivně uvědomil ve chvíli, když jsem tě viděl chodit po bitevním poli mezi mrtvými a vybírat jejich kapsy.“

Lucas vstal, otočil se a bez jediného ohlédnutí odešel.

Victorie stála u okna v noční košili, když uslyšela, jak se za ní otevřely spojovací dveře. Prudce se obrátila. Lucas byl už převlečený do županu.

„Tady jsi. Díky Bohu. Dělal jsem si takové starosti.“ Bosky se k němu rozběhla a vrhla se mu do náruče.

Lucas nepatrně zavrával, jak jeho levá noha pod jejím nápořem trochu povolila, ale vzápětí vyrovnal rovnováhu. Pevně ji obejmul. „Budu se muset postarat, aby sis dělala starosti častěji, jestli mě pak budeš takhle vítat.“

„Neposmívej se mi.“ Zvedla hlavu, kterou měla opřenou o jeho rameno, a přísně se na něj podívala. „Kdes byl? Cos dělal? Zjistil jsi něco užitečného?“ Lucas ji uchopil za bradu. „Pěkně po pořádku, miláčku. Měl jsem dlouhou noc.“

„To já taky. A musím ti říct, Lucasi, že ti nedovolím, abys mi znovu nakázal domácí vězení, zatímco podnikáš vzrušující pátrání. Nečinně sedět a čekat mi jde strašně na nervy. Tak co jsi dělal? Našel jsi Edgewortha?“

Pustil ji a klesl do křesla. „Našel jsem ho, ale jestli to k něčemu bude dobré... Nedokážu posoudit, zda o něčem ví, nebo ne. Má však motiv mi škodit.“

Rychle přikývla a posadila se naproti němu. „Protože jsi více méně zodpovědný za to, že v klubech přestal být vítaný.“

Lucas si mnul bolavou nohu. „Vlastně to má delší kořeny.“

Pozorně si ho prohlížela. „Co má delší kořeny, Lucasi?“

„Naše antipatie. Začalo to všechno v den, kdy jsem dostal díru do téhle zatracené nohy. Edgeworth tam byl.“

„Chceš říct, že ten den taky bojoval?“

„Ne tak docela,“ odpověděl Lucas. „Řekněme, že bitvu pozoroval z bezpečné vzdálenosti.“

Victorie konečně pochopila. „On utekl z bojiště?“

„To se při bitvách stává. Edgeworth nebyl první a nebude ani poslední. Kdo ví? Kdyby bylo víc takových, kteří nejsou ochotni postavit se proti sobě a střílet, dokud nepadne poslední muž, možná by bylo méně válek.“

Victorie žasla. „Lucasi, ty ho za jeho zbabělost neodsuzuješ?“

„Ani ne. Zbabělost při bitvě možná není chvályhodný povahový rys...“

„No to bych řekla.“

„Ale dokážu ji pochopit.“ Chladně se na ni podíval. „A odpustit ji. Se strachem není snadné se vypořádat a válčení je neobyčejně hloupé řešení konfliktu. Jestli jsem se během svého působení v armádě něčemu naučil, tak tomuto. Pohnutky muže prchajícího z bojiště není tak těžké pochopit. Když o tom člověk přemýšlí, připadá mu to naopak logické.“

Victorie se vzpamatovala z počátečního šoku a zamyslela se nad jeho slovy. „Možná máš svým způsobem pravdu. Nikdy však něco takového nevykládej svým přátelům v klubu.“

Usmál se. „Nejsem úplný hlupák. Takové věci říkám jen tobě, Vicky. Jsi jediný člověk, kterého znám, s nímž mohu mluvit zcela otevřeně.“

Usmála se na něj. Vnímala, jak ji zalévá sladce hřejivý pocit. „To je to nejhezčí, co jsi mi kdy řekl. Jsem moc ráda, že to tak cítíš, Lucasi, protože jsem zjistila, že já vůči tobě cítím totéž. Svěřila jsem ti věci, které jsem nikdy neřekla tetě Cleo.“

„To jsem rád,“ řekl prostě.

Victorie se vřele usmála. „Nehledě na to, jaké máš pochopení pro dezertéry, vím, že ty by ses nikdy zbaběle nezachoval. Edgeworth to bezpochyby ví také. Je to důvod, proč k tobě cítí zášť? Ví, žeš ho viděl utéct?“

„Částečně ano. Dalším důvodem je to, že jsem viděl, co dělal po bitvě. Chodil po poli a okrádal mrtvé.“

Victorie na něj vytřeštila oči. „Panebože, tomu ani nedokážu uvěřit.“ Pak ji napadlo něco jiného. „Věděl, že na poli ležíš ty? Viděl tě?“

„Viděl.“

„A to neudělal nic, aby ti pomohl?“

„Usoudil, že stejně dlouho nevydržím, a byl příliš zaneprázdněný sbíráním mincí, šperků, hodinek a dalších suvenýrů,“ vysvětloval Lucas.

Victorie vyskočila a jala se rázovat sem a tam po pokoji. Nikdy v životě se tolik netřásla zlostí. „Až toho chlapa příště spatřím, přísahám, že ho zabiju. Jak mohl klesnout tak hluboko? Jak se mohl zachovat tak mrzce? Nechat tě ležet zraněného. To je naprosto neodpustitelné.“

„Souhlasím s tebou, že tehdy klesl hluboko. Od té doby se však nechová o moc lépe,“ podotkl Lucas chmurně.

„Ne, to tedy ne. Zajímalo by mě, jestli Isabel Rycottová přišla na to, že podváděl v kartách. Třeba to je důvod, proč ho nechala. Má sice ráda slabochy, ale možná má určité meze.“

„Možná.“

Victorie se obrátila a jala se pochodovat opačným směrem.

„Takže ty opravdu věříš, že za těmi incidenty vězí Edgeworth? Že má na tebe spadeno kvůli tomu, co o něm víš?“

„Je to možné. Nemůžu se však zbavit pocitu, že když jsem s ním dneska mluvil, věděl víc, než dal najevo. Varoval jsem ho, že jestli se přihodí cokoli dalšího, poženu k odpovědnosti jeho, ale...“

Upřeně ho pozorovala. „Nejsi však stoprocentně přesvědčený, že za všechno, co se nám stalo, může on?“

„Myslím, že za tím je ještě něco víc.“

„Protože některé incidenty byly namířené proti mně?“

„Je klidně možné, že si tě Edgeworth vybral za cíl svých útoků, protože věděl, že mě tím vytočí,“ řekl Lucas.

Victorie se posadila na kraj postele. „To je k vzteku. Nejsme na tom o nic líp než před tím, co jsi ho vyhledal.“

„To se teprve ukáže. Nedojde-li k ničemu dalšímu, budu moci učinit závěr, že jsem varoval toho pravého.“

„Pravda.“ Zamračila se a chvíli přemýšlela. „Ale jestli budou incidenty pokračovat, musíme vzít v úvahu, že můj otcím může být naživu.“

„Nehledě na to, jak se ta záležitost vyvine, já osobně jsem rád, že jsem dnes večer udělal obrovský pokrok na jiném po-li,“ pokračoval Lucas plynule.

Pohlédla na něj se zájmem. „Jak to?“

„Mám na mysli to, jak jsi připustila, že tě dokážu svést, kdykoli se mi zlíbí.“

„Ach, tohle.“ Cítila, jak jí do tváří stoupá krev.

Lucas vstal a šel k ní. „Ano, právě to. Pro tebe je to, má drahá, možná maličkost, ale pro mě to má obrovský význam. Dává mi to totiž velkou naději. Zanedlouho uděláš poslední krok a přiznáš, že mě miluješ.“

Vstala a začala před ním couvat. „Myslím, že bys neměl připisovat velký význam tomu, co jsem řekla, když jsme vystupovali z kočáru, Lucasi. Byla jsem na tebe pořádně naštvaná a nepřemýšlela jsem o tom, co říkám.“

Usmál se. „Chceš svá slova vzít zpátky? Nemůžeš je popřít. Nedovolím to.“

Vzdychla a couvla ještě o krok. „Budeš z toho usuzovat příliš mnoho. Budeš to chápat jako formu kapitulace. Víím, že to tak je.“

„Je vzdát se tak hrozné, Vicky?“

„Je to naprosto nepřijatelné.“ Couvla ještě o krok a zjistila, že už je u stěny. Rozšířenýma očima pozorovala, jak se k ní pomalu blíží.

S lesknoucíma se očima došel Lucas až k ní. Pak se dlaněmi opřel o stěnu těsně u její hlavy, takže se ocitla v jeho obklíčení. Jeho ústa byla jen pár centimetrů od jejích.

„Nepřijatelné, hmmm? Tak dobrá, má paní, proč to nenazveme krokem vpřed k příměří místo ke kapitulaci?“

Zalapala po dechu. „Aby to mohl být krok k dohodě o příměří, museli bychom se oba vzdát stejně velké části území. Musel bys připustit, můj pane, že já na tebe působím stejně.“

„Ano, to bych musel, že?“

Jazykem se dotkla koutku svých úst. „Připouštíš tedy, že tě dokážu svést, kdykoli se mi zachce?“

„Má paní, k tomu, abys mě svedla, stačí, abys ses prošla po salonu nebo mi nalila šálek čaje. Pokaždé, když se podívám na svůj obrázek Strelitzie reginae, jsem svedený.“

„Ach.“ Pak se pomalu usmála. „Je tohle jen další příklad tvého strategického umění, Lucasi?“

Neodpověděl jí slovy. Místo toho přitiskl k jejím rtům svá horká, opojná ústa. Victorie ho objala kolem krku a vychutnávala jeho rozpálené, mužné tělo.

Přejel jí rukou po oblém boku ke stehnu a vytáhl jí tenkou noční košili k pasu.

„Lucasi?“

„Roztáhni nohy, miláčku.“

Slastně se zachvěla a s tichým zasténáním učinila, co po ní žádal. Jeho ruka vklouzla mezi její stehna.

„Lucasi.“

„Ano, miláčku. Takhle. Právě tohle po tobě chci. Nazývej to příměří nebo kapitulací. Na tom nezáleží.“

Přimkla se k němu. Ucítila, jak jí jazykem vnikl do úst a prstem do horkého, vlhkého lůna. Začal jazykem i prstem současně rytmicky pohybovat. Victorii se podlamovaly nohy.

Sebrala jen tolik síly, aby mu dokázala rozhrnout župan. Byl už plně vzrušený. Prsty jemně sevřela jeho úd.

„Ach Bože, Vicky.“

Odtáhl ji k posteli a povalil ji na ni. Vzápětí už jí líbal ňadra, saténové břicho a hebká stehna. Jeho polibky se stávaly ještě důvěrnější. Victorie zalapala po dechu, nejprve úžasem a pak rozkoší, když náhle ucítila jeho ústa v nejskrytějším místě své bytosti.

„Lucasi, to je absurdní. Přece nemůžeš...“ Prsty zaťala do jeho tmavých vlasů a celé její tělo se napjalo jako struna. „Lucasi.“

Byla ještě uprostřed bouřlivého vyvrcholení, když ucítila, jak si na ni lehl a pronikl hluboko do jejího těla. Victorie zaťala zuby do nahé kůže jeho ramene. Tiskla se k němu tak, jako by ho už nikdy nehodlala pustit, a pak uslyšela jeho chraplavý výkřik rozkoše.

„Musím říct, že jste s Lucasem z celého incidentu vybrus-lili obdivuhodně dobře.“ Cleo zvedla konev, aby dosáhla na fuchsii, která visela z trámu. „Včera u Foxtonových jste měli obrovský úspěch. Je jasné, že Jessičino veřejné schválení vašeho sňatku ani nepotřebujete. Společenská smetánka se rozhodla, že jste její oblíbenci a doufejme, že sezona skončí dřív, než se vám podaří provést něco, čím byste své postavení ohrozili.“

„Doufejme.“ Victorie se ušklíbla. „Tuším, že Lucas tvé pocity sdílí. Vy dva se musíte někdy sejít a popovídat si o mém nezvedeném chování.“

„A bylo by o čem povídat, že?“ usmála se Cleo. „Jednou jsem mu řekla, že s tebou se člověk nikdy nenudí.“

„Já jsem přesvědčena, že jsme s Lucasem neunikli možnému skandálu vlastní zásluhou, teto Cleo. To ty ses o to zasloužila. S malou pomocí Jessicy Athertonové, samozřejmě,“ dodala nerada, ale upřímně, a prohlížela si na stojanu před sebou rozdělaný akvarel kaktusu. Malovat kaktusy byla pěkná dřina. Všechny ty bodliny daly člověku zabrat.

Cleo se přesunula k dalšímu květináči, ale nadále starostlivě studovala Victoriinu tvář. „Poté, co tě Lucas vzal s sebou do Yorkshiru, dělala jsem si zpočátku o tebe velké starosti. Byla bych nejraději zaškrtila Jessicu Athertonovou za to, jak se tady ráno po vaší svatbě objevila a způsobila takové pozdvižení.“

„Přiznám se, že mě to napadlo také a Lucase jakbysmet.“

„To mě nepřekvapuje. Její vměšování bylo jistě to poslední, co potřeboval. Celá situace byla na pokraji katastrofy, ale já si říkala, že z té šlamastyky dokáže najít východisko jediný člověk, a ten byl s tebou. Když jsem dostala tvůj dopis, v němž jsi chtěla poslat rostliny do své zahrady, věděla jsem, že je nejhorší zažehnáno,“ vysvětlovala Cleo.

„Je pravda, že jsme s Lucasem dospěli k jistému porozumění.“

Cleo prudce zvedla hlavu. „Porozumění? Tak tomu říkáš? Měla by ses vidět, když jsi v jeho blízkosti. Záříš jako sluníčko. Už se doufám nebojíš, že bys následovala matčina příkladu?“

Victorie pečlivě smíchala žlutou s trochou modré, aby získala ten správný zelený odstín. „Lucas není Samuel Whitlock.“

„Proboha, to bych řekla, že ne. Stejně jako ty nejsi chudák Caroline, tvoje matka, kéž je jí země lehká. Moc tvého otce milovala. Kdyby žil, nikdy by se nestala snadným terčem Whitlockových svodů. Po smrti tvého otce však tolik toužila po lásce, že sedla na lep iluzi, kterou jí Whitlock nabídl.“

„Láska je nebezpečná věc, jako elektřina. Myslím, že je lepší utvořit s mužem pevné, fungující partnerství. Na tom právě pracujeme s Lucasem, víš. Děláme pokroky.“

Cleo sebou překvapeně trhla. „Co prosím? Ty máš se Stonevalem jakousi obchodní dohodu?“

„Vzhledem k okolnostem, za nichž jsme se vzali, je to jen logické. Nelze popřít, že samo stonevské panství je výtečná investice.“

„Aha.“ Cleo vypadala zaraženě. „Fascinující.“

„Naše dohoda funguje po většinu času dobře, ačkoli Lucas má politováníhodný zvyk mi rozkazovat, když mu dojdou logické argumenty.“

„Vicky, drahoušku, to je nesmírně zajímavé. Stonevale s touhle ideou partnerství souhlasí?“

„V zásadě. V některých oblastech však narážím na jeho odpor.“

Cleiny oči se rozšířily. „To si dovedu představit. V kterých oblastech?“

„Pořád ještě by rád věřil, že ho miluji, a nikdy nepropásne příležitost, aby se nepokusil na mě vymámit vyznání.“

Cleo s tlumeným bouchnutím postavila konev a tázavě hleděla na svou neteř? „Ty ho nemiluješ? Vicky, já jsem od samého začátku předpokládala, že jsi šla za hlasem svého srdce. Jinak bych nikdy netrvala na tom, aby...“

„Samozřejmě že ho miluji. Kdybych do něj nebyla zamilovaná, nikdy bych s ním tehdy do toho hostince nešla. Ale nehodlám mu udělat tu radost, že to přiznám,“ prohlásila Victorie.

„Prosím tě proč?“

Victorie odtrhla pohled od akvarelu a podívala se na ni. „Protože, abych ti to řekla na rovinu, on nemiluje mě.“

„Proboha, Vicky, jsi si jistá? Působí dojmem, že k tobě cítí obrovskou náklonnost.“

„On ke mně cítí náklonnost. To je jeden z důvodů, proč naše manželství funguje. Má však pocit, že si nemůže dovolit mě milovat, protože kdyby mě miloval, využila bych toho k tomu, abych s ním mávala. Myslí si totiž, že jsem učiněná saň, víš. Příliš nezávislá a svéhlavá. Kdyby mi podal prst, jistě bych chtěla celou ruku.“

„Třeba si je tebou jen nejistý a nemůže ti vyznat lásku, dokud nebude vědět, že ho miluješ,“ uvažovala Cleo.

„Proč by si byl mnou nejistý? Vždyť je se mnou ženatý.“

„Jak velký to má však význam? Kolik žen v okruhu našich známých je zamilováno do svých manželů? Dobře víš, že se nejedna uchýlila k diskrétní milostné aféře. A ženy jako Jessica Athertonová, které by se nikdy k milostným pletkám nesnížily, jsou živoucím svědectvím ženské povinnosti, nikoli lásky. Z pomyšlení, že je žena vdaná za svého manžela z pouhé povinnosti, musí muži naskakovat husí kůže.“

„Proč by měla? Lucasovi rozhodně nedělalo žádné problémy oženit se se mnou z povinnosti. Jeho cílem bylo od začátku zachránit Stonevale, ne najít hluboký cit.“ Victorie udělala energický tah štetcem a okamžitě musela otřít dlouhou zelenou šmouhu.

„Že se muž musí oženit z povinnosti neznamená, že nemá přirozenou potřebu být milován. Lucas mi ráno před vaší svatbou řekl, že by si velice přál, aby se záležitosti mohly ubírat odlišným směrem. Ví, že kvůli incidentu v hostinci nemohl své dvoření patřičně dokončit.“

„Však on ho dokončil. Uzavřel je zvláštním povolením k sňatku, jak si jistě vzpomeneš.“ Na papíře se objevila další zelená šmouha.

„Chci jen říct, že si je podle mě příliš dobře vědom, že neměl šanci se ucházet o tvou lásku. Nevdala ses za něj zcela ze své vůle a on to ví. Později, když jsi zjistila, že se ti začal dvořit proto, že jsi dědička, se jeho pozice ještě víc oslabila. Jak si může být tebou jistý, pokud ho neujistíš o své lásce?“

Victorie se na ni podívala s pocitem, že je hnána do kouta. „Na čí straně vlastně jsi, teto Cleo?“

Cleo vzdychla. „Na ničí. Jen chci, abys byla šťastná, Vicky.“

„Ty si myslíš, že bych byla šťastná, kdybych se svému manželovi zcela vzdala?“

„Vzdala? To je ale divný výraz.“

„Právě ten používá, ještě spolu s ‚kapitulací‘,“ zabručela Victorie.
„Někdy je ovšem nahradí mírnějším pojmem ‚příměří‘.“

„Opravdu? To má nejspíš z toho, že strávil tolik let v armádě, a pak se věnoval hazardu. Vojáci a hazardní hráči mají totiž podobný slovník. Vždycky uvažují v pojmech strategie, vítězství a porážky. Mezi tím už nic neznají.“

„Ano, to už jsem zjistila.“

„Naopak ženy jsou schopné být ve svém uvažování mnohem přizpůsobivější,“ pokračovala teta Cleo.

„To je ovšem chyba, zvláště v jednání s muži. Jen jim to dá oprávnění zůstat nadále nekompromisní. Ne, jsem vdaná za muže, který uvažuje jako voják, a buď ho to musím odnaučit, anebo ho přimět, aby se spokojil s partnerstvím, které jsme utvořili. V žádném případě však nebudu riskovat všechno tím, že se mu zcela vzdám, jak to po mně chce.“

Cleo ji dlouhou chvíli zamyšleně pozorovala. „Co přesně bys riskovala?“

„Především svou hrdost.“

„To je natolik důležitá?“

„Ovšemže je.“

„No, je to tvůj manžel, drahoušku. Musíš dělat, co považuješ za nejlepší.“

S úlevou, že už má to téma za sebou, přešla Victorie rychle na jiné.
„Nešla bys se mnou dneska nakupovat? Chci si koupit nějaké knížky o zahradnictví, které si vezmu do Yorkshiru.“

„S radostí. Budou to knihy do tvé knihovny ve Stonevale?“

„Některé dám do knihovny, ale jiné budou dárek pro vikáře a jeho ženu. Byli mi velice nápomocní. Vikář píše knihu o zahradnictví.“
Victorie zaváhala a pak spěšně dodala: „A já mám dělat ilustrace.“

Cleo se rozzářila. „Vicky, to je úžasné. Budeš mít své práce vydané tiskem. Jsem tak ráda. Jak k tomu došlo?“

„Zařídil to Lucas,“ připustila tiše.

Cleo zpozorněla. „Jak to udělal?“

Victorie zčervenala. „Ukázal jeden z mých akvarelů vikárovi, který se ihned chtěl s umělcem, který jej maloval, setkat a domluvit s ním, jestli by neudělal pár ilustrací do jeho knihy. Lucas přísahal, že vikárovi neřekl, kdo je autor akvarelu, teprve až jej reverend Worth

obdivoval. Vikář se zdá být nadšený, že ilustrace dělám já. A přiznám se, že já také.“

Cleo se naklonila dopředu a obdivovala Victoriinu malbu. Pak zamyšleně pravila: „To je celý Stonevale. Najde způsob, jak dát své dědičce jediný dárek, který by si nemohla sama koupit.“

Jantarově žluté hedvábné šaty byly jednoduché a prudce elegantní. Victorie byla spokojena. Módně úzká sukně jí ladně splývala ke kotníkům. Vysoko posazený, umně nabíraný živůtek velkoryse odhaloval její bělostnou kůži a zdůrazňoval něžné křivky ňader. Střevíce měla vyšívané zlatou nití stejně jako dlouhé, dokonale padnoucí rukavice.

Kolem krku jí na zlatém řetízku visel jantarový přívěsek. Victorie mrkla do zrcadla a usoudila, že je připravena jít do jámy lvové. S povzdechem sebrala svůj pozlacený vějíř.

„Vezmu si černou pelerínu, tu s podšívkou ze žlutého saténu, Nan.“

„Vypadáte dneska nádherně, madam,“ vydechla obdivně Nan, když kolem ramen své paní pečlivě rovnala záhyby dlouhé peleríny. „Jeho lordstvo se bude dmout pýchou.“ Upravila kapuci tak, aby zlatý satén tvořil kolem Victoriiny šije bohatě nařasený límeček. „Překrásné.“

„Děkuji ti, Nan. Už musím jít. Jeho lordstvo je už jistě dole v hale. Nečekej na mě. Jestli po návratu budu něco potřebovat, vzbudím tě.“

„Ano, madam.“

Lucas netrpělivě přešlapoval u úpatí schodů, když ale spatřil Victorii zahalenou do černo zlaté peleríny, rázem se zastavil. Sledoval, jak pomalu sestupuje se schodů, a oči se mu třpytily hlubokým obdivem.

„Připravena k boji?“ zamumlal a vzal ji za paži.

„Řekněme, že jen nechci, aby mě Jessica Athertonová litovala.“

Zasmál se a vzápětí jim Griggs otevřel dveře. „Mnohem pravděpodobnější je, že bude litovat mě.“

„Vážně? Jak to?“

Lucas stiskl Victorii paži. „Bude jí jasné, že své Jantarové paní nedokážu odolat. Bude jí nepochybně dělat starosti, že v tomhle manželství už máš navrch ty.“

Victorie na něj úkosem pohlédla, zatímco jí pomáhal do kočáru. „A opravdu mi nedokážeš odolat?“

„Co myslíš?“

„Myslím, že si ze mě zase utahuješ.“

Sáhl po její ruce a dvorně jí políbil prsty v hebké rukavičce. „Má paní, ujišťuji tě, že tě shledávám naprosto neodolatelnou.“

„Budu si to pamatovat.“

Ulice v okolí domu Athertonových byly zaplněné kočáry. Na schodech u vstupu do domu se tísnily desítky elegantně oblečených lidí. Ale Lucas a Victorie byli jako čestní hosté okamžitě uvedeni dál.

Když Victorie ve velké, dokonale osvětlené hale odevzdala lokajovi svou pelerínu, zazářily jantarové šaty v celé své kráse. Lucasovi stačil jediný pohled na hluboký dekolt své ženy, který velkoryse odhaloval její krk, ramena a poprsí, aby zaťal zuby.

„Není divu, že sis nechala pelerínu na sobě, dokud jsme sem nedorazili,“ zavrčel. „To mě naučí nejprve zkontrolovat, co máš na sobě, než s tebou příště někam půjdu.“

„Věř mi, Lucasí. Tyhle šaty jsou podle poslední módy.“

„Odhalují víc než šaty číšnice z krčmy. Prakticky z nich vypadáváš. Kdybych je viděl před odchodem z domu, poslal bych tě nahoru převléknout se.“

„Na to už je teď pozdě,“ pravila vesele. „Přestaň se mračit. Za okamžik oznámí náš příchod a nechceš přece, aby si lady Athertonová myslela, že se hádáme.“

„Pro tentokrát jsi vyhrála, má paní, ale buď si jista, že tím naše diskuse neskončila. Budeme v ní pokračovat později.“

Vedl ji ke schodišti, po němž se sestupovalo dolů do zářivého, přeplněného tanečního sálu.

Když byli hrabě Stonevale a jeho paní oznámeni, zástupy hostů ztichly. Pak se ozval jásot a hosté pozvedli sklenice na počest Lucase a Victorie, kteří sestupovali dolů, aby se pozdravili se svými hostiteli.

Lady Athertonová pohlédla na Lucase melancholickým pohledem a usmála se. Lord Atherton, vážný a strohý muž, který se aktivně angažoval v politice, sklonil svou plešatějící hlavu nad Victoriinou rukou.

„Je od vás nesmírně laskavé, že jste nás uctili tímto plesem,“ přiměla se Victorie říct co možná nejupřímněji.

„Vypadáte kouzelně, má drahá,“ řekla Jessica Victorii. „Ty šaty jsou prostě úžasné. A v tak neobvyklém stylu pro novomanželku. Ale vy jste byla vždycky ve všem originální, že?“

„Snažím se,“ ujistila ji Victorie. „Nerada bych svého manžela nudila.“

Lucas po ní střelil varovný pohled. Jeho úsměv měl tajemné a děsivé kouzlo. „Od chvíle, kdy jsem tě poznal, drahá, jsem nudou rozhodně netrpěl.“

Lord Atherton se pousmál. „Pokud je mi známo, došlo k tomu právě zde v tomto tanečním sále, že?“

„Lady Athertonová nás laskavě seznámila.“

„To jsem slyšel.“ Lord Atherton se mírně uklonil. „Budete tak laskava a věnujete mi první tanec, madam?“

„Bude mi potěšením.“

Cestou k tanečnímu parketu se Victorie ohlédla a uviděla, že Lucase obklopil hlouček lidí. Zachytil její pohled nad davem hostů a mírně se usmál. Byl to úsměv plný obdivu, touhy a smyslného slibu, úsměv milencův.

Victorii zahřál na duši. Obrátila se k lordu Athertonovi, který už začínal mluvit o politice.

Lucas sledoval v průběhu večera svou Jantarovou paní pohledem, ale měl jen málo příležitostí s ní mluvit. Tím líp, říkal si. Kdyby se dostal do její blízkosti, nedalo by mu to, aby znovu nezačal o jejích šatech, a protože byla škoda už napáchána, nemělo by to smysl.

Manžel se musí naučit, které bitvy stojí za to bojovat, a musel uznat, že jako vojenský stratég dobře chápe Victoriinu potřebu vypadat dnes večer před Jessicou Athertonovou co nejoslavněji.

Příště budu jejímu ošacení věnovat mnohem větší pozornost, sliboval si, když pozoroval, jak je Victorie opět vedena na parket.

„Tvá žena vzbuzuje dneska mezi mými mužskými hosty hotové pozdvižení,“ zamumlala Jessica Athertonová, která vplula vedle Lucase. „Jsem ráda, že se dobře baví.“

„Zaslouží si to.“

„Ano. Nemohlo být pro ni snadné sem dnes večer přijít.“

Lucas povytáhl obočí nad jejím překvapivým postřehem. „Ne, to nebylo.“

„Vím, že ji poněkud zdeptalo to, co se přihodilo v době vašeho sňatku. A já jsem svou návštěvou před vaším odjezdem do Yorkshiru ničemu nepomohla. Je mi to líto, Lucasi. Na svou omluvu mohu říct

jen tolik, že jsem si dělala obrovské starosti, zda s ní budeš šťastný,“ pravila Jessica tiše.

„Zapomeň na to, Jessico. To už je minulost.“

„Ano, máš pravdu. Já jen, že vím, že ses na mě tehdy zlobil, a chci zjistit, jestli jsi mi odpustil.“

„Jak už jsem řekl, co se stalo, stalo se. Nelam si s tím hlavu. Victorie a já jsme došli k vzájemné shodě a jsme oba s manželstvím spokojeni.“

Jessica přikývla. „Myslela jsem si, že se tak stane. Je to konec konců inteligentní žena. Někdy se sice chová hrozně, ale je čestná a poctivá. Kdybych o tom nebyla přesvědčena, nikdy bych vás neseznámila. Byla jsem si jista, že se nakonec smíří se svým osudem a splní svou povinnost, tak jako já a ty.“

Lucas si uvědomil, že začíná tiše skřípat zuby. Natáhl se po sklence šampaňského a upil velký doušek. „Pověz mi, Jessico, přináší ti manželství potěšení?“

„Atherton je ucházející manžel. Víc žena od manželství ani nemůže žádat. Nacházím uspokojení ve vědomí, že jsem mu dobrou ženou. Člověk dělá, co musí.“

Ucházející manžel. Victorie ho tak také párkrát nazvala, vybavil si Lucas. Náhle ho popadl hněv. To je všechno? Ničím víc jí není? Jen ucházejícím manželem?

„Omluv mě, Jessico. Myslím, že jsem tamhle u okna spatřil Potburyho. Chci mu položit jednu otázku.“

„Samozřejmě.“

Lucas unikl své hostitelce, ale věděl, že jejím slovům neuteče. Jak bylo u Jessicy často zvykem, byla mírně kousavá, ale ve svých postřezích docela trefná. Měla pravdu v tom, že je Victorie čestná a poctivá žena. Lucas však odmítal věřit, že měla pravdu, když tvrdila, že se Victorie smířila s manželstvím, protože je to rozumné. Nechce být pro ni pouze ucházejícím manželem.

Nedokáže uvěřit, že když se Victorie chvěje rozkoší v jeho náruči, vykonává jen svou manželskou povinnost. Záleží jí na mně, říkal si. Byl si skoro jistý, že by se naučila ho znovu milovat, nebýt té její hrdosti. Jen její zatracená ženská pýcha jí brání se mu úplně vzdát.

Lord Potbury se vřele usmál, když spatřil, jak se k němu blíží Lucas. „Rád vás zase vidím, Stonevale. Musím říct, že vaše novomanželka dneska jen září. Jak se daří v Yorkshiru?“

„Výborně, děkuji. Schází mi však týdenní schůzky našeho spolku. Chtěl jsem se vás zeptat, jak pokračují pokusy s elektřinou. Slyšel jste v této oblasti o něčem zajímavém?“

Lord Potbury rozjasnil tvář. „Grimshaw měl minulý týden menší nehodu. Dostal hroznou ránu. Vypadalo to, že je dočista po něm, ale teď už je zase docela v pořádku.“

„To rád slyším. Na čem pracoval?“

„Myslí si, že ví, jak vytvořit menší, kompaktnější systém na sbírání elektrické energie. Doufejme, že se svými pokusy nezabije dřív, než dokončí práci na svém vynálezu.“

„Nedávno jsem něco četl o dalších pokusech oživit mrtvé,“ prohodil Lucas ledabyle.

„Ano, ano, také jsem to četl. Docela zajímavé, ale nikdo zatím žádné oživené mrtvolky neviděl pobíhat kolem.“ Potbury se zasmál.

„Vy nevěříte, že tyhle experimenty přinesou ovoce?“

„Kdo to může s jistotou vědět? Osobně jsem však velmi skeptický.“

„Ano,“ pravil Lucas. „Já také. Což znamená, že musíme hledat odpovědi u živých.“

„Co prosím?“

„To nic, pane. Jen jsem si něco pro sebe poznamenal.“

A teď mě omluvte, myslím, že se pokusím proklestit davem ke své ženě.“

„Hodně štěstí. Dneska je narváno, co? A začíná to být ještě horší. Každou chvíli přicházejí další. Možná to bude událost sezony. Tamhle je lady Nettleshipová. Dneska jí to sluší, že? Myslím, že se pokusím protlačit k ní.“

Lucas zdvořile přikývl a vydal se napříč davem. Postupoval pomalu, protože téměř každý ho cestou zastavil, aby mu poblahopřál.

Právě byl uprostřed sálu, když mu cestu zastoupil livrejovaný sluha. Na stříbrném tácku držel zapečetěný lístek.

„U vchodu se objevil nějaký muž a žádal, aby vám toto bylo předáno, mylorde,“ pravil sluha zdvořile. „Omlouvám se za zpoždění. Chvilí mi trvalo, než jsem vás v davu našel.“

Lucas se zamračil a vzal z tácku lístek. Kývnutím sluhovi poděkoval. Položil na tácek pár mincí a sluha zmizel v davu hostů.

Mám informace o jistých incidentech, které by vás mohly zajímat. Velmi spěchá.

Čekám venku na rohu v černém kočáru.

Lucas zmačkal dopis a pohlédl přes sál k místu, kde ve skupince klábosících, smějících se lidí stála Victorie. Vydal se znovu k ní, ale tentokrát se nezastavoval, když ho lidé zdravili.

„Rád bych na chvilku uloupil svou ženu,“ pravil, když procházel bavícím se hloučkem kolem Victorie. Byl to rozkaz, nikoli žádost a každý mu okamžitě ustoupil z cesty.

Victorie k němu překvapeně vzhledla a pak se na ženy v hloučku potutelně usmála. „Muži se po svatbě tak změní, nemám pravdu?“ zamumlala na omluvu. „Jak to, že jsou před svatbou tak poslušní a galantní a po svatbě se z nich stanou diktátoři?“

Lucas ji vzal za paži a odvedl ji kousek stranou. Slyšel, jak se za ním hlouček směje. „Nezdržím tě víc než minutu, má paní. Pak se můžeš vrátit ke svým postřehům o manželech.“

„Proboha, Lucasi, já jsem jen žertovala. Co je? Stalo se něco?“

„Nevím. Právě jsem dostal tohle.“ Ukázal jí lístek.

Přečetla si ho s rozšířenými očima. „Edgeworth?“

„Musí to být on. Nejspíš nemá pozvánku a nemohl se dostat dovnitř, aby se mnou mluvil. Jdu ven zjistit, co chce. Přišel jsem ti říct, že na chvíli zmizím. Nechci, abys na to upoutala pozornost. Nevím, jak dlouho to bude trvat.“

Victorie se obezřetně rozhlédla kolem. „Myslím, že odsud můžeš klidně nepozorován vyklouznout. Víš co, mám za to, že bychom mohli vyklouznout oba. Je tady tak narváno, že si nikdo náš odchod neuvědomí. Každý, kdo by nás hledal, usoudí, že jsme někde na druhém konci sálu, na balkoně, v karetním salonku nebo dokonce v zahradě.“

„Victorie...“

Její tvář se rozjasnila očekáváním. „Ano, jsem si jista, že dokážeme vyklouznout oba. Ty půjdeš první a já mezitím nenápadně vyjdu do zahrady, přehoupnu se přes zeď a obejdu to kolem. Počkáš na mě za rohem.“

„Zešílela jsi?“ Byl šokován, ačkoli mohl tušit, že s něčím takovým vyrukuje. „Nic takového vyvádět nebudeš. Absolutně ti to zakazují. Zůstaneš tady, Vicky. To je rozkaz. Za žádných okolností tenhle sál neopustíš. Nechod’ ani do zahrady nadýchat se čerstvého vzduchu. Rozumělas?“

„Dokonale, můj pane. Ujišťuji tě, že ses vyjádřil zcela jasně. Vážně, Lucasi, někdy máš sklon zkazit mi něco, co mě obzvlášť zajímá.“

„Odpusť, drahá, ale ty máš zase sklon vyrukovat s těmi nejabsurdnějšími nápady, jaké jsem kdy slyšel. Teď se vrať ke svým přátelům. Přijdu, jakmile to bude možné.“

„Budu požadovat podrobné hlášení, hned jak se vrátíš do tanečního sálu.“

„Ano, madam.“

Položila mu ruku na paži a upřeně na něj pohlédla. „Lucasi, slib mi, že budeš opatrný.“

„Jsem si jistý, že nečítá žádné nebezpečí,“ pravil chláholivě. „Ale slibuji, že dám pozor.“ Na okamžik stáhl obočí a mrkl k jejímu dekoltu. „Jediné nebezpečí, které hrozí, je, že si nastydeš plíce.“

Zazubila se. „Budu se snažit zahřát tancem. Tak už běž. A brzy se vrať.“

Toužil ji políbit na její půvabná ústa, ale věděl, že to není možné. Takový veřejný projev náklonnosti by vyvolal skandál. Bylo to naprosto nemyslitelné. Jenže na to nedokázal přestat myslet.

„Vicky?“

„Ano, Lucasi?“

„Ještě mě máš pouze za ucházejícího manžela?“

„Dost ucházejícího, můj pane,“ pravila vesele.

Obrátil se a začal si razit cestu davem k vysokým francouzským oknům. Nespěchal, aby na sebe neupoutal pozornost. Když usoudil, že se nikdo nepozastaví nad tím, když vyjde ven nadýchat se čerstvého vzduchu, učinil to.

A šel dál.

Zahradní zeď Athertonových nebylo o nic těžší přelézt než zeď lady Nettleshipové. Lucas našel mezi cihlami pár vydrolených míst na stupy, přichytil se břečťanu a za chvíli seskočil na druhé straně.

Zjistil, že je v úzké uličce, kde byla tma jako v pytli. Zapáchalo to tam jako ve všech londýnských postranních uličkách, ale jinak šlo všechno hladce. Šel za roh k přední části domu a prošel kolem skupinky kočích a štolbů, kteří hráli v kostky.

Na okamžik se zastavil ve stínu koňských spřežení a prohlížel si řadu stojících kočárů. Nedaleko rohu kousek dál od ostatních stál malý černý kočár. Kočí seděl na kozlíku a zjevně na někoho čekal.

Lucas obloukem obešel dva další kočáry, které stály mezi ním a tím malým černým, a přistoupil k němu zezadu.

„Nečekáte náhodou na někoho?“

Kočí se s trhnutím obrátil a pohlédl na Lucase. „Ano, pane.“

„Možná jsem to já.“

„Ani jsem vás neviděl vyjít z domu,“ pravil kočí obdivně. „Mám uvnitř pasažéra, kterež si s váma přeje mluvit.“

Lucas nakoukl do temného kočáru a rozeznal postavu muže sedící v rohu. Uvědomil si, že díky tomu, že se musel z domu tajně vykrást, nemohl si vzít svůj převlečník. A v přílehavém večerním úboru se samozřejmě nedala skrýt pistole. Škoda.

„Dobrý večer, Edgeworthe. Předpokládám, že čekáš na mě?“

„Mám něco, co tě bude myslím zajímat, Stonevale. Nastup si na okamžik, ano?“

Lucas zvažoval různé možnosti a usoudil, že šance získat nějaké informace stojí za riziko. Otevřel dveře a nastoupil do kočáru. Opatrně přitom nadlehčoval svou levou nohu, víc než bylo nezbytně nutné.

Nijak zvlášť ho nepřekvapilo, když uviděl, jak Edgeworth ze svého tlustého kabátu vytáhl pistoli.

„Pokaždé, když tě ta noha zradí, Stonevale, vybavíš si ten den, kdys měl umřít, co?“

„Doufám, že než zmáčkneš kohoutek, laskavě mi alespoň vysvětlíš, o co jde,“ poznamenal Lucas, když usedl, a začal si třít stehno.

„Uklidni se, Stonevale. Ještě nějakou chvíli kohoutek nezmáčknu. Můj společník má jisté plány, které hodlá uskutečnit. Teprve pak budu mít to potěšení.“

„Není jméno tvého společníka náhodou Samuel Whitlock?“

„Whitlock? To je ale zábavná myšlenka.“ Edgeworth dvakrát zaťukal na střechu kočáru a ten se dal do pohybu. Pak se podíval na Lucase a propukl v smích. „To je nápad. Dávat se dohromady s mrtvým. Velmi komické.“

Victorii dostihl lístek na stříbrném tácu ve chvíli, kdy se vrátila z tanečního parketu s lordem Potburym. „Omluvte mě, prosím.“ Usmála se na svého společníka a rozevřela lístek.

„Samozřejmě. Nic vážného, doufám?“

Victorie přelétla očima obsah a doufala, že si lord Potbury nevšiml, jak se jí v krásných rukavičkách rozechvěly ruce.

Přijďte okamžitě, jestli si ceníte života a cti svého muže.

Na rohu na vás čeká drožka s oděvem, který budete potřebovat. Až dorazíte na místo, drožkář vám dá další pokyny.

Čas je drahý.

„Ne,“ odpověděla Victorie a široce se na Potburyho usmála. „Nic se neděje. Přítelkyně mi píše vzkaz, že jde do zahrady nadýchat se čerstvého vzduchu. Zve mě, abych se k ní přidala. Nejspíš usoudila, že v tomhle davu bude snazší poslat mi vzkaz po sluhovi, než se jím snažit prodrat. Omluvíte mě?“

„Ale jistě.“ Potbury jí galantně políbil ruku. „Hezkou procházku. Zahrada lady Athertonové je jedinečná. Ještě jednou blahopřeji k vašemu sňatku. Stonevale je dobrý člověk.“

„Ano, to je.“

Victorie si vyzvedla pelerínu od jednoho ze sloužících, kterému vysvětlila, že jde na chvilku do zahrady a připadá jí venku chladno. Pak se nenápadně vydala k balkonovým dveřím.

Za chvíli už byla hluboko v neosvětlené části dokonale pěstěné zahrady Jessicy Athertonové. Od balkonových dveří ji oddělovalo několik řad živého plotu a umně tvarovaných keřů. Jessičina zahrada byla jako ona sama, usoudila Victorie: krásná, dokonalá, nedotknutelná.

Přelézt zeď vyžadovalo jisté umění. Musela si vyhrnout sukně až ke stehnům, aby ten úkol zvládla, a letmo ji napadlo, co by tomu řekl Lucas, kdyby viděl její nestydatě odhalené nohy. Ta myšlenka jí vehnala slzy do očí, rychle je však potlačila. Jakmile Edgewortha najde, přísahá, že mu provede něco hrozného, pokud už to neudělal Lucas.

Victorie pokrčila nos nad zápachem v uličce, přehodila si přes sebe pelerínu a natáhla si kapuci. Pak hbitě kráčela na roh.

Drožka čekala. Přiopilý drožkář se na pozdrav posměšně dotkl klobouku. „Vy budete asi ta dáma, na kterou čekám.“

Victorie pochopila, že si myslí, že jede na tajné dostaveníčko s milencem, a raději nic neřekla. Vtáhla hlavu hlouběji do kapuce a rychle nastoupila dovnitř. Ještě než se stačila posadit, drožka se s trhnutím rozjela a ona málem ztratila rovnováhu.

Natáhla ruku, aby se přichytila, a nahmatala nějaký vak. Okamžitě věděla, že jsou v něm šaty, které si má vzít na sebe.

Když z něj vytahovala kalhoty, košili a holínky, cítila, jak ji polilo horko. To není náhoda. Ten, kdo poslal lístek, musí vědět, že má ve zvyku nosit v noci mužské šaty. Jestli ta osoba ví o tomhle jejím tajemství, možná zná i další.

Něco takového by věděl buď duch, přemýšlela, nebo člověk, který ji pronásleduje jako duch, tak jako ona pronásledovala Samuela Whitlocka po chodbách jeho vlastního domu. Zachvěla se.

O tom teď ale není čas přemýšlet, říkala si a chvatně se převlékala do košile a kalhot. Ne, nesmí na to myslet. Jediné, na čem záleží, je zachránit Lucase.

Když kočár zastavil u Zeleného prasete, pocítila vlnu nevolnosti. Cíl cesty rovněž nemohl být náhodný. Někdo ví všechno.

Třesoucíma se rukama si přes mužské šaty přetáhla pelerínu a natáhla si kapuci. Pak rychle svinula své plesové šaty a prádlo a nacpala je do vaku.

„Třetí pokoj nahoře v patře,“ zabručel drožkář, když vystoupila z drožky. „Pěkně se bavte. To ostatně šlechta dělá furt, ne jako my ostatní, který musíme makat, abysme si vydělali na živobytí.“ Ani se na ni neobtěžoval podívat. Přihnul si z ploché lahve, popustil otěže a odjel.

Victorie sledovala, jak drožka mizí ve tmě, a pak si svlékla pelerínu a nasadila si vysoký klobouk, který byl částí výbavy. Zhluboka se nadechla, napřímila ramena a směle vkročila do hráčského doupěte.

Tentokrát je všechno jiné, pomyslela si nervózně. Věděla, že je to tím, že nemá po boku Lucase, díky němuž by se to celé mohlo zdát jako velké dobrodružství. Rudé plameny v krbu ozařovaly drsné osazenstvo Zeleného prasete a dodávaly mu vzeření démonů z podsvětí. Chraplavý, opilecký chechot v místnosti byl nesnesitelný.

Měla pocit, že každou chvíli může propuknout divoká rvačka. Když se vydala směrem ke schodům, přistoupila k ní jedna z číšnic.

„Přece byste nahoru nešel sám, pane? Potřebujete dámskou společnost a já jsem náhodou teďka volná.“

Victorie horečně přemýšlela. „Děkuji, ale někdo na mě čeká.“

„Jo ták, takhle se to teda má?“ Číšnice na ni spiklenecky mrkla. „Viděla sem vašeho přítele jít prve nahoru a já si na tyhle věci nechávám svůj názor pro sebe. Navíc ten chlápek už za pokoj zaplatil. Takže hodně štěstí. Kdybyste se ale radši rozhodl pro ženskou, zavolejte, jo? Stačí říct, že chcete Betsy.“

Victorie na ni zmateně hleděla. „Ano, děkuji, udělám to.“

Betsy vyprskla smíchy. „Člověk dycky pozná urozený panáčky. Nezapomínaj svý způsoby ani na místě, jako je tohle.“ Se smíchem se vmísila do davu.

Victorie stoupala ponuře nahoru po schodech. Pevně třímala vak s šaty a přes ruku měla přehozenou pelerínu.

Na konci schodiště byla temná chodba. Když procházela kolem dveří pokojů, slyšela obscénní smích a sténání. U třetích dveří se zastavila.

Okamžik váhala a pak na ně obezřetně zaklepala. Okamžitě se otevřely.

V nich stála Isabel Rycottová. V mužských šatech vypadala ještě exotičtěji než v plesové róbě.

„Lady Rycottová. To je ale překvapení.“ Victorie se ze všech sil snažila zůstat klidná, chladná a rezervovaná, jak to v nečekaných situacích vždycky dokázal Lucas. Alespoň to není oživená mrtvola Samuela Whitlocka, říkala si Victorie. „Kde je můj manžel?“

Isabel Rycottová se usmála a s vrcholným uspokojením napřáhla ruku s pistolí. „Nepůjdete dál, lady Stonevalová? Čekám tu na vás.“

Ted', když jsem se dostala přes počáteční šok, pomyslela si Victorie, musím za každou cenu zůstat klidná. Panikařením Lucasovi nepomůžu. „Je Edgeworth s vámi?“ zeptala se, když vešla do pokoje. „Nedovedu si představit, že jste to všechno zvládla sama. Jste ostatně zvyklá své muže využívat, nemám pravdu?“

„Jak bystrý postřeh.“ Isabel od ní několik kroků couvla. Oči jí horečnatě svítily. „Ale ty jsi vždycky byla chytré děvče, co? Až příliš chytré. A teď za to zaplatíš.“

Victorie, která v ruce stále ještě svírala vak s šaty, se přesunula ke krbu a ledabyle se opřela o jeho římsu. Plamen z krbu jasně osvětloval malý, špinavý pokoj. „Snad mi nechcete říct, že tohle všechno je proto, že ke mně cítíte nějakou zášť? Co jsem vám proboha udělala?“

„Zabílas ho. Tos udělala,“ zasyčela Isabel. „Zabila jsi Samuela Whitlocka a všechno jsi tím zničila.“

Victorie ztuhla. „Byla byste tak hodná a vysvětlila mi, co konkrétně jsem vám zničila?“

„Měla jsem to všechno naplánované, ty hloupá děvko. Whitlock si mě měl poté, co zabil tvou matku, vzít. Trvalo mi měsíce, než jsem ho zpracovala natolik, aby měl odvalu zabít Caroline. Měsíce.“

Victorie se málem zhroutila. „Tys ho navedla, aby zabil mou matku?“

„Copak myslíš, že by něco takového dokázal sám? Neměl dost odvahy to udělat, dokud jsem ho k tomu nedokopala. Nepřipadalo mu to nutné. Pořád tvrdil, že užívá jejích peněz tak jako tak, takže je jedno, jestli žije nebo ne. Já jsem však těch peněz užívat nemohla. Takže jsem Samuelovi jasně řekla, že mě nemůže mít, dokud se jí nezbaví, a on mě chtěl, Victorie, strašně moc. Nakonec nastražil tu nehodu s koněm.“

„Věděla jsem, že to byla vražda, ještě než se přiznal.“

„Ano, tys to uhodla okamžitě, vid’? Za necelé dva měsíce se začal chovat divně. Stále říkal, že vídá ducha tvé matky.“

Bála jsem se, že přichází o rozum a že skončí bedlamském blázinci, ještě než si mě stačí vzít. A tak jsem se rozhodla vidět na vlastní oči, co se v tom domě děje.“

Victoriiny prsty se zaryly do vaku. „Ty jsi tam tu poslední noc, kdy na mě šel s nožem, byla, vid’?“

„Kdo si myslíš, že mu dal do ruky nůž? Řekla jsem mu, že musí Caroline zabít znovu a tentokrát že zůstane mrtvá. Byl tak šílený pitím a představou, že se Caroline vrátila, aby ho strašila, že udělal, co jsem mu řekla.“

Victorii divoce bušila krev ve spáncích, jak se v ní mísil bezmocný vztek a děsivý strach. „Kde je můj manžel? Co on s tím vším má společného?“

„Všechno po pořádku, Victorie. Všechno po pořádku. Neměj obavy, bude tady. Edgeworth ho sem přivede.“

„Takže Edgeworth je v tom zapletený.“

Isabel stiskla pevněji pistoli a tiše se zasmála. „Ach ano. Byl to Edgeworthův nápad skoncovat s tím tímhle způsobem. Má totiž se Stonevalem nevyrovnané účty, víš. Souhlasila jsem, že to uděláme po jeho, pokud si budu moci být jistá tvou smrtí.“

„Tolik ti záleželo na mém podlém, opileckém otčímovi, že se mi chceš pomstít? Jsem znechucena tvým vkusem, co se mužů týče, Isabel. Ale asi bych neměla být tak překvapená. Konec konců sis začala s Edgeworthem a ten je sotva příkladem mužského výkvětu, že? Možná máš ráda muže, kteří jsou stejně nízcí jako ty?“

„Jednou jsem ti už řekla, že mám ráda muže, které lze snadno ovládat. Všechno se tím ohromně zjednoduší, víš. Whitlocka jsem měla zcela ve své moci. Edgewortha mám jakbysmet.“

„Proč sis vybrala za společníka právě jeho?“

„Slyšela jsem řeči, že mezi ním a Stonevalem panuje zášť. Když se ti Stonevale začal dvořit, usoudila jsem, že člověk, který ho nenávidí tolik jako Edgeworth, mi bude užitečný.“

„Teď už je trochu pozdě na to mě zabíjet,“ podotkla Victorie. „Teď má nad mými penězi zákonnou moc můj manžel. V případě jeho smrti přechází dědictví na zbývající příbuzné včetně mé tety. Nikdy z něj neuvidíš ani penny.“

Isabeliny oči jiskřily zlostí. „Copak si myslíš, že to nevím? Zbavila jsi mě veškeré naděje, že se zmocním tvého dědictví, tu noc, kdy jsi způsobila, že se chudák Samuel zřítíl ze schodů. Zničila jsi všechny moje plány a teď za to zaplatíš.“

„Proč jsi se svou pomstou čekala tak dlouho? Proč jsi po Whitlockově smrti odjela do Evropy?“

„Protože jsem se bála, že si uvědomíš, že jsem do toho byla zapletená. Byla jsi tak zatraceně mazaná, že jsem nechtěla nic riskovat. Neměla jsem možnost zjistit, kolik toho víš nebo kolik ti toho Samuel řekl tu noc, kdy se tě pokoušel zabít. Uprchla jsem hned tu noc, kdy zemřel, protože jsem se bála, že si to dáš dohromady. Ale tys na to nikdy nepřišla.“

„Ne. Několik posledních měsíců jsem však měla divný pocit, že něco zůstalo nedokončeno.“ Noční můry začaly krátce poté, co jsem byla představena Isabel Rycottové, blesko Victorii hlavou.

„V Evropě se mi nelíbilo,“ řekla Isabel chladně. „Ach, nejprve mi to tam vyhovovalo, ale pak nastaly problémy, poté, co jsem si začala

s mladým italským hrabětem. Jeho matička zasáhla. Bála se, že se se mnou její vzácný synáček ožení a nesnesla představu, že mi padne do rukou rodinný majetek. Intrikami zařídila, aby mě vyloučili z vysokých kruhů, a tím zničila mé vyhlídky. Bylo to k vzteku.“

„A tak ses rozhodla vrátit se do Anglie.“

„Právě tady mám nejlepší šanci získat další majetek. A dej na mě, najdu si dalšího Samuela Whitlocka, a to brzy. Peníze svého prvního manžela jsem už utratila a potřebuji další. Rychle. Zatímco jsem byla v Evropě, měla jsem o tobě zprávy od svých přátel. Po několika měsících jsem pochopila, že jsem v bezpečí, a tak jsem se vrátila do Londýna.“

„A rozhodla ses nechat mě zaplatit za to, že jsem zničila tvoje plány?“

„Přesně tak. Taky jsem tě ale chtěla mít z cesty, protože je dobré za sebou zamést stopy. Bylo tu totiž stále nebezpečí, že tu mozaiku jednoho dne složíš. Jelikož potřebuji zůstat v Anglii, nemohla jsem riskovat, že si to jednou dáš dohromady a přijdeš na to, že jsem byla zapletena do smrti tvé matky.“

„Tos byla ty, kdo položil šátek a tabatěrku na místa, o nichž jsi věděla, že je tam najdu, že?“ pravila Victorie vyrovnaně.

Isabel mrkla na své kalhoty a holínky a zvláště se usmála. „Nejsi jediná, kdo se naučil užívat si svobody v mužských šatech. Za to jsem ti mimochodem vděčná. Myslíš, že někdy nastane doba, kdy budou ženy moci na veřejnosti volně nosit kalhoty?“

Victorie to ignorovala. „Tys mě po nocích sledovala.“

„Ach ano. Několik týdnů předtím, než jsem zosnovala svůj plán, jsem zjišťovala, jaké máš zvyky. Když sis začala se Stonevalem, všechno se strašně zjednodušilo. Začali jste totiž hodně riskovat.“

„Ano.“ Mnohem víc, než si Lucas kdy představoval, pomyslela si Victorie. „Kdo mě to tehdy před tímhle lokálem málem přejel?“

„To byl Edgeworth. Řekla jsem mu, že tě chci jen vyděsit, ale ten hlupák nejspíš viděl šanci, jak se při tom zbavit Stonevala. Strašně jsem se na něj potom zlobila.“

„A ten zloděj, který přepadl mého manžela?“

„Najal ho pro mě Edgeworth. Cílem bylo zase tě jen vystrašit, možná tě trochu škrábnout nožem, ale nic víc. Něco se však pokazilo. Tu noc jste vybočili ze své rutiny. Stonevale pro tebe přišel do zahrady jako obvykle, ale vrátil se do kočáru bez tebe. Ten

přitroublý zloděj ho ale stejně přepadl, asi aby si svoje peníze nějak zasloužil," řekla Isabel.

Victorie si vybavila, že to byla ta noc, kdy Lucase zavolala do zahrady, aby mu řekla, že si s ním chce začít milostný poměr. Neměla v plánu vydat se na noční dobrodružství, proto s ním ani nešla ke kočáru.

„Proč jsi mě strašila, Isabel? Proč ten šátek a tabatěrka a článek o ožívování mrtvol?“

Isabeliny oči se o poznání rozjasnily. „Ten nápad jsem měla samozřejmě od tebe. Copak neumíš ocenit tu krásnou ironii? Chtěla jsem, abys byla bez sebe strachy a neměla se ke komu obrátit. Kdo by také věřil tomu, že Whitlock vstal z mrtvých, aby tě zabil? Mým původním plánem bylo tě vyděsit tak, abys uvěřila, že přicházíš o rozum. Všechno by bylo tak jednoduché, kdyby ses dostala až do blázince. Představ si sebe přikovanou po zbytek života ke zdi. Jediná při smyslech mezi samými blázný. Pikantnější konec si ani nedovedu představit. A byl by pro mě i bezpečnější.“

Victorie přikývla. „Nemusela bys riskovat vlastní krk a uchylovat se k vraždě.“

Isabel se odmlčela a uvažovala o Victoriiných slovech. „Pravda. Nelíbí se mi, že si člověk musí vyřídit vraždu sám. Ovšem když ses vdala za Stonevala a odjela tak nečekaně z města, všechno se hrozně zkomplikovalo. Hrozilo, že kdyby ses Stonevalovi svěřila, mohlo by ho napadnout dát podnět k pátrání. V tu chvíli jsem začala souhlasit s Edgeworthem, že musíte zemřít oba.“

„Neodpovědělas na mou první otázku, Isabel. Kde je můj manžel?“

„Edgeworth ho sem má přivést, abyste mohli oba zemřít v tomhle pokoji. Ujišťuji tě, že to bude úžasně tragické a romantické. Neměly bychom čekat dlouho.“

Victorie se chladně usmála. „Obávám se, žeš udělala chybu, když jsi poslala Edgewortha, aby přivedl mého manžela. Stonevale se tu brzy objeví, o tom nepochybuji. Ale odhaduji, že Edgeworth tak dlouho nepřetáhne, aby ho mohl doprovodit.“

Isabel přistoupila k oknu a hleděla do temné postranní uličky, která vedla podél Zeleného prasete. „Obávám se, že silně přeceňuješ schopnosti svého manžela, Victorie.“

„Mám velkou důvěru v jeho schopnost strategie, Isabel.“

* * *

Z temna Edgeworthova kočáru, který stál nedaleko Zeleného prasete, Lucas pozoroval, jak z drožky vystoupila Victorie a vešla do hráčského doupěte. Ruka se mu sevřela v pěst.

„Právě jsi zpečetil svou smrt, Edgeworth. Nikdy jsi do toho neměl zaplétat mou ženu,“ řekl ledově.

„Tvá žena do toho byla zapletená dřív než já,“ pravil Edgeworth a spokojeně se zasmál. „Její smrt je pro Isabel stejně důležitá jako tvoje pro mě.“

„Jaký máš plán?“

„Myslím, že neuškodí, když ti ho řeknu. Jsi proslulý svou schopností taktiky a strategie, Stonevale, takže budeš moci ocenit mazanost mého plánu.“

Lucas neodtrhoval zrak od vchodu do Zeleného prasete. Cítil, jak atmosféru v kočáře prostupuje Edgeworthovo napětí. Ten člověk ho vyzařoval na sto honů. „Jsi hlupák a zbabělec, Edgeworth. Ta kombinace znamená, že ať jsi naplánoval cokoli, je to odsouzeno k nezdaru.“

Edgeworth zvedl pistoli nepatrně výš a jeho úsměv přešel v úšklebek. „Však uvidíš, Stonevale. Tentokrát tě štěstí definitivně opustí. Nepřijdeš dneska jen o svůj život, ale i o svou vzácnou čest. Zítra ráno bude celý Londýn mluvit o tom, jak hraběnka Stonevalová odešla z plesu lady Athertonové na tajnou schůzku s neznámým milencem, kterou měla v horním pokoji hráčského doupěte. Budou si s nadšením vykládat, jak jsi ji sledoval a odhalil v posteli s milencem.“

„Kdo je ten muž?“

„To se nikdo nedoví, protože se mu podaří tajemně uniknout, zatímco ty budeš zabíjet svou ženu.“

„A co moje smrt? Jak se ta vysvětlí?“

„Jednoduše. Co jiného by mohl člověk v tvé situaci dělat, než si prohnat kulku hlavou?“

„Řekni mi, Edgeworth, byl jsi to ty, kdo dal lady Nettleshipové vědět, kde se jisté noci nachází Victorie?“

Edgeworth se suše usmál. „Jako obvykle jsem tě tehdy cestou z večírku sledoval. Když jsem pochopil, že ji bereš do hostince, abys ji svedl, uviděl jsem šanci na velmi pěknou pomstu. Byl jsem si jistý, že když budete odhaleni, bude tvá pověst na padrt'. Myslel jsem, že tě společnost zavrhne a vyloučí tě z klubů. Ale jednal jsi příliš rychle

a oženil se s ní během pár hodin. A když lady Nettleshipová a lady Athertonová daly jasně najevo, že váš sňatek schvalují, nedalo se už nic dělat.“

Edgeworth pohnul v ruce pistolí. Jeho pohyb byl trhavý a prozrazoval velkou nervozitu. „Myslím, že jsme mé společníci dali dost času o samotě s tvou ženou. Isabel má kočičí způsoby a chce si se svou obětí chvíli pohrát, než zasadí smrtelný úder.“

Lucas začal vystupovat z kočáru. Podlomila se mu při tom noha a musel se chytit dveří. Přidušeně zasténal.

„Vem tě d'as, Stonevale.“ Edgeworth udělal chvatný pohyb a musel se sám přidržet, aby neztratil rovnováhu. Nechtěně při tom trhl pistolí.

„Omlouvám se. Moje noha má ve zvyku vypovídat poslušnost v těch nejnehodnějších okamžicích.“

„Zmlkni a vystup z kočáru,“ přikázal Edgeworth nervózně.

Lucas poslechl a opatrně vystoupil. Sledoval, jak Edgeworth vylezl za ním.

„Vede tam zezadu venkovní schodiště. Půjdemě tudy,“ pravil Edgeworth. „Nehodlám ti dát příležitost, aby ses pokusil o únik v lokále, kde bych měl svědky, kdybych tě byl nucen zastřelit.“

„Velmi prozíravé.“ Lucas se vydal tmavou uličkou, která vedla k zadní části budovy Zeleného prasete. Tma mu vyhovovala. Všechno to lítání po venku s Victorií uprostřed noci se mi teď vyplácí, pomyslel si sarkasticky. Docela si přivykl pohybovat se v nejhlubší tmě.

Nezaútočil, dokud nedorazili ke schodišti. Pak, poslušen pokynů Edgewortha, začal stoupat nahoru před svým vězňem.

„Dělej,“ pobízel ho Edgeworth a hlas se mu nyní chvěl rozrušením.

„Musí to být pro tebe nesmírně těžké, Edgeworth. Měl jsi vždycky slabé nervy, co? Dovedu si představit, jaký je to pro tebe duševní nápor.“

„Čert tě vem, Stonevale. Za tohle brzy zaplatíš, to přísahám. Dělej.“

Lucas čekal, až bude na třetím schodu, a teprve pak nechal svou nohu, aby se podvrtla. Zavrával a začal prudce padat na znak.

„Co to k sakru...“ Edgeworth se instinktivně snažil uhnout z cesty, ale schody byly úzké, a když na něj Lucas plnou vahou dopadl, mohl

se chytit jen rozviklaného zábradlí. Zoufale se snažil namířit pistoli tak, aby mohl vystřelit, ale už bylo pozdě.

Zápas byl krátký. Oba muži se skutáleli po třech schodech dolů. Lucas věnoval pozornost pouze pistoli v Edgeworthově ruce. Edgeworthův prst na kohoutku se napjal a Lucas oběma rukama vši silou od sebe odstrčil protivníkovu paži a přitiskl ji k jeho tělu.

Edgeworth se divoce vzepjal a v tom okamžiku pistole vystřelila. Zařval. Kulka mu prolétla hrudí.

Lucas ucítil, jak sebou Edgeworth škulb a vzápětí ochabl. Vzdáleně vnímal, jak mu od výstřelu zvoní v uších. Pak ucítil, jak mu mezi prsty prýští krev.

„Běž do horoucích pekel, Edgeworth.“ Vzepřel se na rukou a odtáhl se od umírajícího.

„Bůh mě už stejně zatratil. Ten den, kdy jsem prchl z bojiště.“ Edgeworthovy oči už se zavíraly. „Tys o tom nikdy nikomu neřekl.“

„Každý člověk se musí starat o svou čest sám.“

„Ty a ten tvůj zatracený smysl pro čest,“ řekl Edgeworth slábnoucím hlasem, který už byl pouhým šepotem.

„V kterém pokoji je moje žena, Edgeworth? Nepředstupuj před poslední soud obtížen ještě ke všemu dalším vraždou.“

Edgeworth zakašlal a chvíli se dávil krví. „Najdi si ji sám, Stonevale.“ Odmlčel se.

Lucas vstal. Byl si jistý, že je umírající už v bezvědomí. Utřel si ruce o Edgeworthův kabát a sebral pistoli.

Právě začal stoupat po schodech, když Edgeworth naposled promluvil.

„Měl jsem ti proříznout hrdlo ten den, kdy jsem tě viděl ležet na bojišti, Stonevale. Měl jsem tě zabít, když jsem měl příležitost. Strašils mě od té doby jako nějaký zatracený přízrak. A teď jsi dostal svou pomstu.“

Lucas na to neřekl nic. Nebylo už co. Vyběhl po schodech nahoru, jak nejrychleji mohl, aniž by ohrozil svou rovnováhu.

Ocitl se na úzkém odpočívadle. Na jednom konci byly dveře vedoucí do omšelé chodby. Chroptění a sténání, které vycházelo ze zavřených dveří pokojů mu prozradilo, kde je.

Mohl začít tím, že by otevřel postupně každé dveře, ale to by způsobilo hluk a varovalo Isabel Rycottovou. Lucas se znovu vrátil na venkovní odpočívadlo a upřel pohled na úzkou římsu pod okny. Štěstí, že se nebojí výšek.

Victorie se stále ještě opírala o krbovou římsu, když koutkem oka zachytila za oknem pohyb. Okamžitě věděla, kdo za ním je. Zaplavila ji úleva. Lucas je tu a všechno bude v pořádku. Zdvojnásobila úsilí zabavit Isabel mluvením, aby ji náhodou nenapadlo podívat se k oknu.

„Řekni, Isabel, myslíš, že si odvykneš chodit v mužských šatech, teď když jsi poznala, jakou skýtají volnost? Já sama budu jen těžko odolávat pokušení. Je to úžasný pocit, že? Považ jen, o co by bylo na světě líp, kdyby mohly ženy nosit kalhoty, kdykoli se jim to hodí.“

Isabel udělala výhružné gesto pistolí. „Mlč, Victorie. Po dnešku si už s tím pokušením nebudeš muset lámat hlavu.“

Victorie se usmála a špičkou boty odkopla kousek dřeva zpět do krbu. „Edgeworth tě zklame. Slaboši můžou být občas užiteční, ale nelze s nimi počítat v krizových situacích. Já budu první, kdo uzná, že se silnými muži je někdy těžké pořízen, ale zjistila jsem, že se na ně člověk může alespoň spolehnout. Poznala jsi někdy muže, na něhož by ses mohla spolehnout, Isabel? Došla jsem k závěru, že jsou vzácní a velmi cenní.“

„Řekla jsem ti, abys zavřela pus, sakra. Edgeworth tu bude každou chvíli a pak tě ta upovídanost přejde,“ zasyčela Isabel.

Koutkem oka spatřila Victorie na římse nohu v holínce. Položila na zem vak se šaty a bezděky si pohrávala s pelerínou, kterou měla přehozenou přes ruku. „Mluvení je dobré k tomu, že mi pomůže přečkat dobu, než se sem Stonevale dostane.“

„Tvůj manžel tě nezachrání, Victorie, to pusť z hlavy.“

„Nesmysl. Lucas je pozoruhodný muž, víš.“ Zářivě se usmála a v ten okamžik do pokoje za řinkotu roztržitého skla vskočil Lucas.

„Ne.“ Isabel Rycottová zuřivě vykřikla a prudce otočila pistoli k oknu.

Ale Victorie už rozprostřela pelerínu a hodila ji Isabel na hlavu. Zpod peleríny se ozval další výkřik a pak se po dřevěné podlaze s rachotem odkutálela pistole.

Lucas pohlédl na Victorii a oprášil si šaty. „Jsi v pořádku?“ zeptal se docela klidně.

„Jsi úžasný.“ Victorie mu vběhla do náruče. „Věděla jsem, že přijdeš. Kde je Edgeworth?“

„V postranní uličce. Mrtvý.“

Victorie polkla. „Nějak mě to nepřekvapuje. Co uděláme s lady Rycottovou?“

„Dobrá otázka.“ Lucas ji pustil a zvedl Isabelinu pistoli. Pak ze své oběti strhl pelerínu. Propalovala ho pohledem svých jiskřivých očí. „Nemáme na rozhodování příliš času. Musíme se vrátit na ples, než nás budou postrádat. Nejjednodušší by asi bylo lady Rycottovou na místě zastřelit. Majitel Zeleného prasete už najde ráno jednu mrtvolu, tak proč by nenašel dvě.“

Victorie se zhrozila. „Lucasi, počkej. Nemůžeš ji přece jen tak zastřelit.“

„Řekl jsem ti, že nemáme čas na rozmyšlenou. Musíme odtud co nejrychleji pryč.“

Isabel na něj zírala vyděšeným pohledem. „Nemůžete mě jen tak chladnokrevně zabít.“

„Nevidím důvod, proč ne. Majitel lokálu bezpochyby zařídí, aby vaše a Edgeworthovo tělo bylo odtud odstraněno a hozeno do řeky. Nikdo se na nic nebude ptát.“

„Ne,“ vykřikla Isabel přidušeně. „To přece nemůžete udělat.“

„Lucasi, má pravdu,“ řekla Victorie.

„Tobě záleží na tom, co se s ní stane?“ zeptal se Lucas.

„Ovšemže ne. Ale nemůžu připustit, abys ji takhle jednoduše zabil. Nejen že by to bylo proti tvé cti, ale nechci, aby ses uchýloval k dalšímu násilí. Už jsi ve svém životě zabíjel až dost.“

„Máš měkké srdce, má drahá. Ujišťuji tě, že má čest nijak neutrpí, když zabiji ženu, která se chystala zabít tebe, a nezáleží na tom, zda budu mít na svědomí o smrt více či méně.“

„Mně na tom záleží,“ řekla Victorie tiše. „Nedovolím to.“

„Máš tedy nějaký jiný nápad?“ zeptal se Lucas ledabyle.

Isabeliny oči se rozšířily hrůzou.

„No,“ začala Victorie a chvatně přemýšlela. „Proč bychom ji nemohli prostě nechat tady, aby si dneska našla cestu domů sama. Ráno může začít chystat svůj odjezd do Evropy.“

„Do Evropy?“ Isabel vypadala zaraženě. „Ale já se tam nemůžu vrátit. Nebudu mít ani vindru. Budu hladovět.“

„O tom pochybuji,“ zabručela Victorie. „Lucasi, přinut' ji odjet ze země. Naším účelům to poslouží stejně dobře, jako kdybychom ji zabili.“

„Ano,“ řekla Isabel pomalu s pohledem upřeným na pistoli, kterou na ni Lucas mířil. „Ano, vrátím se do Evropy. Dám vám své slovo, že odjedu okamžitě.“

Lucas o tom uvažoval. „Připouštím, že je to možnost.“

„Ano“. Victorie promluvila současně s Isabel.

„Přirozeně odjedete z města co nejdříve,“ poznamenal Lucas. „A nevrátíte se po velmi dlouhou dobu, jestli vůbec někdy.“

„Kdepak, nevrátím se vůbec, dám vám své slovo.“

„Protože jestli se vrátíte, budete nejspíš souzena za vraždu.“

Isabel otevřela ústa. „Ale já nikoho nezabila.“

„Obávám se, že se mýlíte, lady Rycottová.“ Lucas se usmál. „Víte, v záchvatu žárlivosti jste totiž dnes večer sledovala Edgewortha do tohoto lokálu, kde se měl údajně setkat s jinou ženou, a zastřelila jste ho.“

„Ale já nic takového neudělala.“

„Naneštěstí pro vás, madam, tu bude vámi podepsané přiznání. Kdybyste se někdy vrátila do Anglie, bude toto přiznání za náležitě dramatických okolností vytaženo na světlo.“

Victorie pohlédla na Lucase s novým obdivem. „Jak chytré, Lucasi. Výtečný nápad. Je to dokonalé řešení. My si necháme přiznání pro případ, že by se Isabel někdy vrátila.“

Isabelin pohled sklouzl z Lucasovy klidné, lhostejné tváře na Victoriin nadšený výraz. „Ale já žádné takové přiznání nepodepsala.“

„Než však opustíte tento pokoj, tak je podepíšete, lady Rycottová,“ pravil Lucas.

„Honem. Sundej si ty kalhoty. Pokud chceme zachránit svou pověst, nemáme času nazbyt.“ Lucas otevřel vak, v němž byly jantarově žluté plesové šaty. Rozvinul srolované hedvábí, zatímco si drožka, kterou najal před pár minutami, razila cestu zalidněnými ulicemi.

„Dělám, co můžu, Lucasi. Nemusíš na mě štěkat. Nemůžu za to, že se pánské kalhoty těžko sundávají.“

„Jestli tohle považuješ za štěkání, tak se potom máš na co těšit, až se dostaneme domů.“

Victorie přestala zápasit s kalhotami a šokovaně sebou trhla. Trvalo jí několik vteřin, než si uvědomila, že Lucas zuří. „Lucasi, co je?“

„Ty máš ještě tu drzost se ptát? Potom, co se dneska stalo?“ Stáhl z ní vestu a košili a zdálo se, že v šeru kočáru ani nevnímá její nahá ňadra. Byl příliš zaujatý snahou nacpat ji co nejdříve do jejích šatů.

„Opatrně, nebo mi roztrhneš šaty.“ Prostrčila ruce malými rukávkami. „Vážně bych si přála, abys teď na mě neřval. Zažila jsem hrozný večer.“

„Tvoje zážitky nebyly o nic hroznější než moje a rád bych podotkl, že na tebe teď neřvu. To si schovávám až na doma. Proboha, zapomněli jsme na tvou spodničku.“

„To nevadí. Nikdo nebude vědět, že ji nemám na sobě.“

„Já to budu vědět. A nedovolím, aby ses vrátila na ples lady Athertonové bez spodničky.“

„Ano prosím.“ Poslušně se začala soukat do spodničky. „Lucasi, tolik jsem se o tebe bála.“

„Jak myslíš, že bylo mně, když jsem tě uviděl, jak vystupuješ před Zeleným prasetem z drožky? Nebyla bys v žádném nebezpečí, kdybys dělala, co jsem ti nařídil. Už jsme tady. Vezmi si pelerínu.“

Vklouzla do střevíčků a natáhla si pelerínu a kapuci. Než se nadála, otevřel Lucas dveře a vytáhl ji na ulici.

O pár minut později ji už vedl postranní uličkou kolem zahrady lady Athertonové. Zastavil se před zdí.

„Já polezu první.“ Lucas našel stup a vyšvihl se na zeď. Pak se sehnul a vytáhl k sobě Victorii. „Myslím, že k lezení přes zdi jsou lepší kalhoty,“ zabručela se sukni vyhrnutou vysoko nad kolena.

Seskočili na vyštěrkovanou cestičku na druhé straně zdi. Lucas si mnul nohu a rozhlížel se po temné, opuštěné zahradě.

„Nejhorší je za námi,“ oznámil. „Když nás někdo uvidí teď, může maximálně říct, že hrabě ze Stonevale laškuje v temném koutu zahrady se svou novomanželkou. Sice se to nepatří, ale není to nic skandálního. Vraťme se do domu.“

Victorie si rukou upravila krátké kudrny, narovnala pár záhybů na sukni a ladně vsunula konečky prstů v rukavici do manželova rámě, které jí nabídl. Když ji vedl zpět do přeplněného tanečního sálu plného světla a smíchu, nedokázala potlačit úsměv.

„Není tu nic k smíchu, Vicky.“

„Ano, můj pane.“

„Měl bych ti pořádně naplácat.“

„Ano, můj pane.“

„Prve jsi mi řekla, že se ze mě stal konzervativní, upjatý manžel, ale ujišťuji tě, má paní, že to ještě zdaleka nic není. Od nynějška hodlám být tak upjatý a škrobený, že se ti o tom ani nezdá.“

„Ano, můj pane.“

Než mohl Lucas vyrukovat s dalšími výhrůžkami, spatřili před sebou na terase známou postavu.

„Ach, tady jsi, Vicky,“ zvolala vesele Annabella Lyndwoodová. „Vidím, že si užíváte zahrady. Chci, aby ses seznámila s lordem Shiptonem. Bertie říká, že se o mě bude asi ucházet, a já chci přirozeně znát, jaký máš na něj názor.“

„Moje žena se už nezabývá najímáním detektivů, aby prověřovali nápadníky jejích přítelkyň,“ prohlásil Lucas. „Rozhodla se, že nastal čas, aby se začala chovat víc uhlazeně a konvenčně.“

„Ach Bože,“ pravila Annabella. „Doufáte, že z ní uděláte další Jessicu Athertonovou nebo Dokonalou slečnu Pilkingtonovou? Deprimující představa.“

„Ano, Lucasi,“ otázala se Victorie a upřela na něj nevinný pohled. „Byl bys raději, abych si vzala za příklad lady Athertonovou, nebo slečnu Pilkingtonovou?“

„Myslím, že až tak daleko zajít nemusíš,“ zabručel Lucas. „A teď mě, dámy, laskavě omluvte. Myslím, že vedle lady Nettlesipové vidím stát Tottinghama. Rád bych se ho zeptal, zda v poslední době

nečetl nějaké zajímavé novinky o hnojení. Zdá se, že dneska večer mi to téma leží obzvlášť na mysli.“

Victorie sledovala, jak se Lucas vnořil do tanečního sálu a pak se s úsměvem otočila k Annabelle.

„Pěkný večírek, že?“ poznamenala Victorie, když si svlékla pelerínu a vykročila k otevřeným francouzským oknům balkonu.

Annabella se zašklebila. „To ano. Ale na lady Athertonovou je vždycky spolehnoutí, že uspořádá perfektní party. A myslím, že když zůstaneme těsně pohromadě, podaří se mi nařasit svou sukni tak, abych zakryla ty špinavé šmouhy na tvých šatech.“

O tři hodiny později seděla Victorie u toaletního stolku a pozorovala svého manžela, jak před ní rázuje sem a tam po pokoji. Ještě nikdy ho neviděla tak rozzuřeného. Hlas měl hluboký a nebezpečný a náladu nevyzpytatelnou. Bylo jasné, že tentokrát přetekl pohár jeho trpělivosti.

„Proč jsi proboha neuposlechla mého rozkazu, Vicky? Odpověz, jestli můžeš. Nařídil jsem ti, abys za žádných okolností neopouštěla taneční sál. Ale kdepak, ty se neobtěžuješ vzít na vědomí ani pár jednoduchých pokynů, které mají chránit tvou bezpečnost. Při první příležitosti se vypaříš do noci.“

Victorie se zamračila. „Co jsem mohla dělat jiného poté, co jsem dostala lístek, že jsi v nebezpečí?“

„Mohlas udělat to, co ti bylo řečeno.“

„Zůstal bys ty na ples, kdybys dostal takový vzkaz?“ zeptala se Victorie ve snaze utlumit jeho hněv.

„O to tu nejde. Nikdy jsi neměla sama opustit dům Jessicy Athertonové! A ty to víš.“

„Je mi líto, Lucasi, ale musím ti se vši upřímností říct, že kdyby k tomu došlo znovu, zachovala bych se úplně stejně.“

„A to je další věc. Při tom, jak jsi inteligentní, je kupodivu, že nejsi schopná poučit se ze svých chyb. Jakmile jedno dobrodružství skončí, nedá ti to, abys hned nevyhledávala další. Mám však pro tebe novinu, Vicky. Dneska jsi přelezla svou poslední zeď.“

„Prosím, nedělej ukvapené závěry v hněvu. Počkej, až trochu vychladneš. Jsem si jista, že zítra uznáš, že jsem za daných okolností jednala rozumně.“

„Tvoje představa o rozumném jednání se naprosto liší od mé.“

„Tomu nevěřím, Lucasi, ne úplně. Víím, že mě považuješ za svéhlavou a že si myslíš, že se občas chovám nerozvázně, ale...“

„Občas?“ Nevěřicně se na ni podíval. „Z devadesáti procent.“

„No tak, můj pane. Jistě nejsem zas tak špatná manželka?“

Prošel kolem ní. „Neřekl jsem, že jsi špatná manželka. Jsi však neposlušná, vzpurná a lehkomyšlná a zcela určitě mě přivedeš brzy do hrobu, pokud se mi nepodaří naučit tě, abys měla vůči svému ubohému, trýzněnému muži trochu respektu.“

„Ale já k tobě chovám respekt, Lucasi,“ řekla velmi upřímně. „Vždycky jsem si tě vážila. Neschvaluji sice vždycky tvé jednání a občas mi neskutečně lezeš na nervy, ale ujišťuji tě, že si tě nesmírně vážím.“

„Ano, připadám ti ucházející, vid’?“

„Z velké části.“

„To mě samozřejmě neobyčejně uklidňuje,“ procedil Lucas mezi zuby, když se otočil a kráčel zase na druhý konec pokoje. „Až mi příště budeš úmyslně vzdorovat, budu mít na mys-li, že si mě vážíš a považuješ mě za ucházejícího manžela.“

„Nikdy jsem ti úmyslně nevzdorovala, můj pane.“

„Vážně?“ Prudce se obrátil, vykročil k ní a zastavil se přímo před ní. „A co dneska večer? To snad nebylo vzdorování? Naprostá neposlušnost?“

Victorie se na židli napřímila. „No, asi by se na to dalo tak pohlížet, kdyby se mé jednání vykládalo z toho nejhoršího hlediska, ale nikdy jsem neměla v úmyslu...“

„Alespoň měj tu slušnost přiznat, žeš to udělala, protože mě miluješ.“

Victoriiny oči vylétly k jeho a v ložnici se rozhostilo napjaté ticho. Okamžik váhala, pak si jemně odkašlala a přikývla. „Máš naprostou pravdu, můj pane. Přesně proto jsem to udělala.“

„Bože, to snad není pravda.“ Lucas na ni chvíli užasle hleděl a pak ji vytáhl na nohy. „Řekni to, Vicky. Po všem, co jsem dneska prožil, si ta slova konečně zasloužím.“

Rozechvěle se usmála. „Miluji tě. Milovala jsem tě hned od začátku. Snad od toho večírku u Jessicy Athertonové, kdy jsme se seznámili.“

„To je ten pravý důvod, proč ses dneska vydala mě zachránit a proč jsi mi nedovolila zabít Isabel Rycottovou. Ty mě miluješ.“

Pevně ji objal a přitiskl k sobě. „Má milovaná ženo. Tak dlouho jsem čekal, až to řekneš. Myslel jsem, že samým čekáním zešílím.“

„Myslíš, že někdy nastane doba, kdy mi tatáž slova budeš moci říct ty, Lucasi?“ Její hlas tlumil jeho župan, do něhož měla zabořenou tvář.

„Bože, Vicky, já tě miluji. Myslím, že jsem to věděl tu noc, když jsem tě vzal do hostince a miloval se s tebou. Rozhodně jsem tehdy věděl, že nikdy nebudu po nějaké ženě toužit tolik jako po tobě. Ale všechno šlo do háje následujícího dne, když jsem vešel do zimní zahrady a zjistil, že ti Jessica Athertonová řekla, proč nás seznámila. Nedokázal jsem myslet na nic jiného, než že mě její nevíтанý zásah bude stát nekonečně víc, než si ona kdy uvědomí. Měl jsem vztek na všechno a na všechny. Věděl jsem, že mi po tom, co se stalo, nikdy neuvěříš, že tě miluji.“

„Pravda, neměla jsem tehdy na vyznání lásky zrovna náladu. Ale mohl jsi mi to říct později, Lucasi.“

„Později ses mi jala vykládat, jak se mnou milostivě uzavřeš obchodní dohodu. Tak vehementně jsi líčila náš vztah jako obchodní partnerství, že jsem z toho začal být zoufalý. Jediné, co mi v nejmournějších chvílích dodávalo naději, byla skutečnost, žeš nikdy nepřestala nosit ten jantarový přívěsek.“

Překvapeně na něho pohlédla. „Přívěsek? Nikdy jsem ho nesundala, protože to chvílemi byla jediná věc, z níž jsem čerpala naději.“

„Za to všechno mohla ta tvoje umíněnost,“ řekl Lucas.

Victorie pohládla jantarový přívěsek. „Sotva jsi od mě mohl očekávat, že ti vyznám lásku, poté, co jsem se dozvěděla, že sis mě vzal pro peníze. Navíc sis dal záležet na tom, abys mi vytmavil, že mi neustoupíš ani o píd', protože bych využila tvé dobroty a pokusila se tebou manipulovat a ovládat tě. Chtěl jsi moji kapitulaci, Lucasi.“

„Já tě sice mohu šíleně milovat, má drahá, ale také tě znám, alespoň do určité míry. Nebyla bys váhala použít proti mně v naší malé válce jakýchkoli prostředků a já tě za to neodsuzuji. Jako protivník máš můj velký respekt, ale raději bych tě měl jako milující ženu, Vicky.“

„Hezky řečeno, můj pane.“ Pevně ho objala. „Ach Lucasi, tolik tě miluji.“

Vtiskl jí vroucí polibek. „A když už o tom mluvíme, rád bych vyjasnil ještě jednu věc. Neoženil jsem se s tebou pro peníze.“

Připouštím, že jsem se ti kvůli nim začal dvořit, ale oženil jsem se s tebou proto, že jsem si nedovedl představit, že bych se oženil s někým jiným. Bože, Vicky, musel jsem do tebe být zamilovaný. Proč bych jinak spojil svůj osud s ženou, která mi z života zaručeně udělá nekonečnou sérii katastrof?“

„No, to je asi pravda. Ovšem nezapomeň, žes měl na vybranou. Vždycky tu byla Dokonalá slečna Pilkingtonová, k níž ses mohl uchýlit.“

Lehce jí zatřásl. „Ty se mi budeš posmívat, potvůrko?“

„Kdepak. Nikdy bych si nedovolila posmívat se svému choti. Chovám k němu nehynoucí respekt.“ Zvedla hlavu z jeho ramene a pohlédla na něj trpytícíma se očima. „Znamená to, že mě už nebudeš plísnit za moje dnešní jednání?“

„Nedělej si velké naděje, má paní. Ještě jsem s tebou neskončil.“

„Vážně? Co bude následovat? Poženeš mě před vojenský soud? Odebereš mi mou hodnost a vyznamenání?“

„Myslím,“ řekl Lucas, „že tě jednoduše vezmu do postele a odeberu ti tvou noční košili. Pak se s tebou budu milovat tak dlouho, dokud nezačneš litovat svých prohřešků.“

Victorie mu ovinula paže kolem krku a Lucas ji zvedl a odnesl na lože. Usmála se na něj zpod svých řas. „To zní báječně.“

Jeho smích byl zastřený vášní. Položil ji na postel. „Na tomto poli si jako vždy dokonale rozumíme.“

Svlékl si župan a lehl si vedle ní, již plně vzrušený. Chvilí zápasil s její noční košilí a pak ji strhl na sebe. Jantarový přívěsek visící na jejím krku se pohybem rozhoupal a lehce zavadil o jeho mužně porostlou hrud'

„Řekni mi znovu, že mě miluješ, Vicky.“

„Miluji tě. Vždycky tě budu milovat.“ Objala jeho hlavu dlaněmi a vroucně ho políbila. Dala do svého polibku veškerý cit, kterým přetévalo její srdce. „Jsi jediný muž na světě, jehož jsem si mohla vzít. Kdo jiný by se mnou ve dne diskutoval o výhodách různých druhů hnojiv a v noci mě bral do hráčského doupěte? Jsi jedinečný, Lucasi. A teď mi zopakuj, že sis mě nevzal jenom pro peníze.“

Položil jí ruce na zátylek a znovu přitáhl její ústa těsně ke svým. „Nezáleží na tom, proč jsem se s tebou oženil, má Jantarová paní. Jsem teď tak mocně lapen do tvých tenat, že už nikdy nebudu volný. Miluji tě, Vicky. Budu ochotně přelézat zdi, lézt po římsách a

podnikat noční dobrodružství, když mi slíbíš, že mě budeš milovat do konce života.“

„Máš můj svatosvatý slib, můj pane.“

Už nemá v očích stíny, uvědomila si Victorie, když se oddala jeho políbkům, jen odraz měsíce, lásku a vášeň, a ty budou věčné.

Lucas se v noci vzbudil dobře známou bolestí v noze. Pomyslel na to, že vstane a dojde si pro sklenku portského, ale než mohl vyklouznout z postele, Victorie mu položila ruku na stehno a začala je jemně mnout. Lucas zavřel oči a za okamžik usnul.

Příštího jara se Lucas vydal hledat svou ženu. Našel ji jako obvykle v zimní zahradě, kde malovala zvláštní malou lilii, kterou nedávno dostala z Ameriky.

Vrátila se ke svým akvarelům minulý měsíc hned poté, co se zotavila z porodu. Tvrdila, že jí byla podnětem zpráva, že první vydání knihy reverenda Wortha Zaručené metody, jak vytvořit krásnou květinovou zahradu bylo vyprodáno a chystalo se vydání druhé.

Vikář skálopevně tvrdil, že knize přinesly obrovský úspěch právě ilustrace, vyleptané a ručně kolorované podle originálů namalovaných lady Victorií Stonevalovou. Byl celý žhavý začít psát další pokračování, tentokrát o exotických rostlinách pro soukromou zahradu.

Když se Lucas vydal uličkou mezi zářivě kvetoucí exotickou květenou, přivítalo ho spokojené vrnění jeho malého synka. Dítě se zdálo být symbolem celého vzkvétajícího stonevalského panství.

Zahrada za okny byla v plném rozkvětu a okolní pole se zelenala a slibovala bohatou úrodu. Bude to pro Stonevale dobrý rok, jeden z mnoha, přísahal si Lucas.

Sehnul se, aby políbil svou ženu, která měla plné ruce práce s mícháním barev na paletě, a všiml si na jejím nose malé oranžové šmouhy.

„Co tě sem přivedlo, Lucasi?“ zeptala se a mrkla na knihu v kožené vazbě, kterou držel v ruce.

„Malý dárek, má paní. Nechal jsem jeden výtisk tvé knihy svázat.“

Sáhla po knize a zčervenala radostí. „Není to tak docela moje kniha, víš. Napsal ji reverend Worth.“

„Svěřím ti malé tajemství, má drahá. Teta Cleo říká, že lidé knihu kupují stejně tolik kvůli jejím krásným ilustracím jako kvůli vikářově výtečnému zahradnickému pojednání.“

Victorie si nadšeně prohlížela knihu a pohladila jemnou koženou vazbu.

„Ach, o tom pochybuji.“

„Je to naprostá pravda.“

„Děkuji, Lucasi.“ Pohlédla na něj očima plnýma lásky. „Teta Cleo měla v jedné věci pravdu. Máš opravdu výjimečnou schopnost mi dát jediný dárek, který bych si nemohla koupit sama.“

Pomalu se usmál. „A tys mi, má lásko, dala mnohem víc, než v co jsem doufal, když jsem se vydal lovit dědičku.“

„Víš,“ zamumlala a ledabyle se dotkla svého jantarového přívěsku, „myslím, že je čas, aby se na stonevalském panství znovu v noci objevili Jantarový rytíř a jeho paní.“

Lucas zaúpěl. „A ty nemáš ještě za sebou ani šestinedělí. Zapomeň na to, lásko.“ Pohlédl důležitě na svého syna. „Kromě toho máš teď po nocích jiné starosti.“

„No, možná ne dneska. A třeba ani hned zítra. Ale brzy.“ Zasmála se a pohlédla na něj zářícíma očima. „Víš přece, že mi rád vyhovíš, Lucasi.“

„Proč jen se kolikrát sám sebe ptám,“ pravil Lucas a vtiskl jí láskyplný polibek na rty, „kdo z nás dvou se vlastně nakonec vzdal?“

Victoriinu odpověď pohltil jeho polibek, v němž se skrýval slib dalších nekonečně nádherných nocí.